LLOYD C. DOUGLAS
PARADA

Automobilul de lux al doctorului Paige avea un motor cu doisprezece cilindri, atât de sensibil, încât părea că presimte emoţiile prin care va trebui să treacă stăpânul său în timpul acestei dimineţi, de aceea încercă să se îndrepte singur spre spitalul Parkway.

Obrazul crispat al doctorului Paige era o dovadă că se gândeşte la ceva. Sylvia, care de obicei în fiecare dimineaţă ieşea în goană din clădirea Hermitage unde doctorul îşi avea apartamentul, bătând veselă din coada ca un penaj roşcat, venea acum liniştită în urma stăpânului ei şi avea o înfăţişare caraghios de asemănătoare cu gravitatea zugrăvită pe obrazul acestui bărbat cu maxilarele încleştate şi privirile rătăcite.

Tot aşa Pete, băiatul de la garaj, în loc să vorbească cu tânărul chirurg despre vreme, se retrase imediat, după ce-i scoase maşina, fără să mai întârzie cu pronosticurile pentru care doctorul îl cinstea de fiecare dată cu câte un ban de argint.

Imediat ce se urcă la volan, în blocul motorului se auzi un uşor vâjâit, şi automobilul începu să alunece fără zgomot de-a lungul străzii, Fără să ţină seama de lipsa de stabilitate a Sylviei care se aşezase pe scaunul din spate, îşi făcu ioc cu îndrăzneală prin mijlocul şuvoiului de vehicule şi era gata să lovească un camion de zece tone, dar trecu uşor, apostrofat de şoferul unei cisterne. Înainta mai bine de jumătate de milă printre obstacole şi făcând viraje scurte, se prefăcu că nu bagă în seamă semnalele agentului de circulaţie de la încrucişarea străzii 186. Prăvăli în mijlocul aleii bariera şi determină un automobil de ambulanţă care era gol, să se retragă în grabă, apoi vira după colţul impunătoarei clădiri de piatră şi sperie un grup de infirmiere care se adunaseră pe o alee lăturalnică a parcului, pentru a putea fuma o ţigară, fără să le vadă nimeni.

Ceva mai târziu, mulţumit de drumul fără nicio

piedică în cale, automobilul îşi reluă înfăţişarea demnă şi se opri uşor pe prundul aleii care scârţâi sub anvelope, după ce-şi făcu loc între cupeul cenuşiu al doctorului Armstrong şi maşina dezarticulată a doctorului Lane care tocmai se pregătea să plece.

Văzând maşina elegantă oprindu-se în apropierea lui, bătrânul specialist în administrarea narcozei, opri motorul maşinii sale şi salută, fără niciun fel de entuziasm.

— Unde pleci? întrebă Paige. La orele nouă ne aşteaptă operaţia aceea de rinichi.

— Operaţia nu se va face decât mâine, răspunse doctorul Lane nemulţumit.

— Ce s-a întâmplat?

— Aproape nimic. Endicott este ocupat în altă parte. A telefonat adineauri de la Harisburg sau de undeva din părţile acelea. Cred că este vorba despre o consfătuire de afaceri. Probabil va reveni mâine dimineaţă la spital. Aş fi preferat să dea dispoziţie ca operaţia să fie făcută de dumneata.

Paige care nu se mişcase de la volan, ridică mâna în semn de protest şi-l salută cu două degete, ca un fel de apreciere a cuvintelor lui măgulitoare, fără să ţină seama de propunerea indirectă pe care i-o făcuse.

— Doamna aceasta este pacienta lui Endicott. A venit la clinica noastră atrasă. de reputaţia lui de medic, reputaţie care de altfel este pe deplin justificată, adăugă el pe un ton aproape violent, după câteva clipe de tăcere apăsătoare.

— O, fără îndoială! încuviinţă doctorul Lane, cu un entuziasm mai exagerat decât ar fi trebuit, pentru a părea sincer. M-am gândit c-ar fi fost mai bine dacă te-ai fi ocupat dumneata de cazul acesta al doamnei Dexter, deoarece mie nu-mi plac animările care au un efect defavorabil şi asupra moralului unui pacient. După ce bolnavul a fost transpus în starea de spirit şi enervarea ce premerge oricărei operaţii…

Restul frazei nu-l mai formulă. Paige nu asculta vorbele lui; sta aşezat în faţa volanului şi ochii lui păreau

pierduţi în depărtări. Lane se întreba la ce s-o fi gândind, şi i se păru că a ghicit obiectul preocupărilor colegului său.

Urmări puţin speriat şi fără să zică nimic, gesturile acestui tânăr chirurg care trase frâna maşinii, coborî şi legă pe Sylvia de volan, fără să ţină socoteală de dorinţa câinelui care ar fi vrut să plece cu el, apoi se îndepărtă cu paşi întinşi, fără să mai zică nimic. Tânărul Newell Paige n-are obiceiul să se poarte în felul acesta, îşi zise el.

Lane urmări cu privirea silueta de sportiv a tânărului său coleg, până când se pierdu sub bolta intrării principale. Se simţea puţin impresionat, dar în orice caz nu jignit de atitudinea lui. Ţinea foarte mult la doctorul Paige, deşi uneori se întreba, care ar putea să fie motivul acestei simpatii faţă de el, deoarece doctorul Lane era un radical socialist convins şi în această calitate era firesc să nu poată suporta oamenii bogaţi.

Îi veni să râdă, când văzu felul rece în care Paige salută la intrare pe doctorul Benjamin Montgomery Booth, radiolog specializat la Edinburgh şi prieten intim al lui Paige. Mutra pe care o făcu Benny Booth, uitându-se după el, i se păru caraghioasă. Paige n-avea obiceiul să facă excepţii cu nimeni: se vedea cât de colo că-l preocupă ceva neobişnuit.

Lane rămase îngândurat. Apoi scoase o cărticică mică roşie din buzunarul jiletcii, îşi umezi degetul arătător şi smulse din el o foiţă, iar cu cealaltă mână scoase din buzunarul hainei un pachet cu tutun ieftin, îl aplecă asupra foiţei şi vărsă tutunul necesar, închise pachetul cu două degete, îşi răsuci ţigara, o lipi şi după ce şi-o aprinse, trase un fum adânc, gândindu-se la relaţiile neobişnuite care existau între doctorul Paige şi celebrul Endicott.

Originea acestor relaţii era dramatică şi primele ei faze se desfăşuraseră aproape fără martori. Doctorul Lane nu le cunoştea decât din auzite, deoarece pe vremea aceea fusese în Franţa, unde fiind tânăr, făcea serviciu la o ambulanţă. Jim Paige murise tocmai atunci în clinica Parkway, de pe urma unei pneumonii fulgerătoare, datorită gripei care făcea ravagii printre cei din serviciul spitalelor,

exact ca o epidemie din evul mediu.

Vechiul său prieten Sandy McIntyre, care era de multă vreme specialist în afecţiunile pulmonare şi făcea practică la Phoenix, îi povestise această întâmplare într-un autobuz plin de praf care făcea legătura între Santa Fé şi litoral, trecând prin Chicago.

— Am aflat, spunea Sandy McIntyre, că acum fiul lui Jim lucrează la Parkway. Ia spune, îşi mai îngrijeşte şi astăzi mâinile cu aceeaşi atenţie ca şi înainte de asta?

Lane îşi aducea aminte că-i răspunsese:

— N-am băgat de seamă. Dar de ce mă întrebi? McIntyre încercă să se explice:

— Se spune că pe vremea când băiatul acesta avea treisprezece ani, se aşeza pe barele care împrejmuiau terenul de sport şi se uita la ceilalţi colegi ai săi care jucau fotbal. Era întotdeauna dispus să joace tenis, să vâslească, să facă împreună cu ceilalţi călărie, să sară de pe trambulină, eu un cuvânt să facă toate sporturile care implică viteză şi îndrăzneală, îndemânare şi mai ales curaj, dar niciodată nu juca base-ball, de teamă să nu-şi strice mumie. Spunea că are intenţia să se facă chirurg. Cânta la violoncel, nu pentru a deveni un virtuoz ci pentru a-şi desăvârşi rapiditatea mişcărilor ce trebuia să le facă cu mâna stângă. Când era bine dispus, se putea lua la întrecere cu cei mai buni violonişti. Newell este un tip cum numai puţini se găsesc. Cred că pe Jim l-ai cunoscut?

Sandy continua să vorbească, îngândurat. Fusese coleg cu Jim la Facultatea de Medicină şi-l cunoştea foarte bine. Cunoscuse de asemenea şi pe doamna Sally Newell care fusese o femeie incomparabilă.

— Pe vremea când era student, continuă McIntyre, îmi închipuiam despre Jim că este cel mai fericit dintre toţi oamenii pe care-i cunosc. Avea toate avantajele posibile şi imaginabile. Era foarte bogat, dar în acelaşi timp era şi un suflet generos. Afară de asta era frumos ca o zeitate grecească şi student strălucit. Părea că este chirurg din naştere, dacă se poate şi aşa ceva. Nu avea îndrăzneala lui Endieott, care era cu şapte ani mai mare decât el şi care

îşi făcuse un renume, dar făgăduia ca datorită priceperii, să ajungă foarte curând un maestru.

N-am întâlnit încă pe nimeni care să-şi ia profesiunea atât de serios ca el, continuă McIntyre pierdut în noianul amintirilor sale. Ceilalţi studenţi făceau haz pe socoteala lui. Cred că-ţi aduci şi dumneata aminte, doctore Lane, de glumele muşcătoare pe care le fac studenţii pe socoteala colegilor lor. Atitudinea aceasta a lor nu trebuie să fie judecată cu severitate; sunt tineri susceptibili şi speriaţi care încearcă să se înarmeze împotriva ţipetelor, a scenelor îngrozitoare pe care le văd şi a mirosurilor grele, caracteristice unui mare spital. Dar Jim nu putea suferi felul acesta de a face glume.

Îmi aduc aminte de o după-amiază cu atmosfera înăbuşitoare. Brute Splangler, cel mai priceput dintre noi la punerea diagnosticului, dar în acelaşi timp şi cel mai vesel, tocmai ne conducea în lungul sălii de chirurgie a clinicii pentru femei, şi ham văzut că se apleacă spre Jim, ca să-i sufle prin colţul gurii: „Curaj, frate Paige. Cred că-ţi închipui că nu facem drumul spre Calvar”. Jim a încruntat din sprâncenele groase şi negre şi după ce l-a privit în ochi, i-a răspuns zâmbind: „Din nenorocire vorbele acestea sunt adevărate. Dar e foarte posibil ca nouă să ne lipsească tocmai acest Calvar”.

Afară de asta el mai avea şi pe Sally Newel…

Urmă apoi o lungă întrerupere a amintirilor lui McIntyre. Îşi umplură amândoi lulelele cu cea mai mare grijă, încercând să câştige cât mai mult timp, pentru a-şi limpezi gândurile:

— Soţia lui Paige? întrebă doctorul Lane într-un târziu, deşi cunoştea dinainte răspunsul pe care-l va primi.

— A fost o căsătorie ideală, declară McIntyre. În viaţa mea nu văzusem încă o fată atât de frumoasă. Te rog să mă crezi, femeia aceasta era punctul de atracţie al tuturor atenţiilor şi făcea senzaţie în toate părţile pe unde apărea, dar nu din pricina banilor pe care-i avea bătrânul Oliver Newell.

Lane care era un pasionat al studiului psihanalizei ar

fi avut poftă să-i pună câteva întrebări, dar renunţă, deoarece prevedea că scoţianul acesta uscăţiv şi cu umerii obrazului proeminenţi, nu i-ar fi răspuns nimic. Urmă o nouă tăcere, destul de lungă, până când McIntyre îşi răscoli amintirile mai vechi care-l legau de fostul său coleg.

— Pot să-ţi spun fără niciun înconjur, că în toată cariera mea n-am văzut o scenă care să mă emoţioneze mai profund, decât m-a emoţionat obrazul deznădăjduit al băiatului acestuia, în ziua morţii lui Jim. Abia cu două zile înaintea soţului ei, Sally murise secerată de aceeaşi boală. Doamne, când mă gândesc cât eram de neputincioşi cu toţii în faţa acestui flagel!

Evident, n-am putut admite ca băiatul să intre în camera mortuară a tatălui său, deoarece o contaminare ar fi însemnat moarte sigură. Bunica sa, doamna Newell, aştepta pe terasa de la celălalt capăt al holului. Părinţii lui Jim Paige încă nu sosiseră din California. Băiatul a stat ceasuri întregi pe coridorul spitalului, cu ochii aprinşi şi fără lacrimi, îndreptaţi spre uşa închisă a camerei bolnavului. De fiecare dată când ieşea câte cineva, el se apropia, nerăbdător să afle ce este şi dacă se va putea, să intre. Cred că pe vremea aceea noi n-am fost în stare să dăm atenţie suficientă întrebărilor şi durerii lui. Ne simţeam prea demoralizaţi, pentru a ne mai putea gândi şi la alţii.

Mi se întâmpla pentru prima dată să-l văd pe Endicott că şi-a pierdut cumpătul. Mi-am închipuit întotdeauna despre el, că este cel mai mare chirurg pe care l-am întâlnit în viaţa mea şi cred că nici astăzi nu am motive să-mi schimb această părere. N-am văzut încă pe nimeni care să fie atât de stăpân pe toate gesturile care le face… Dar la ce să mai lungesc vorba… După ce am ridicat cerceaful şi am acoperit obrazul cu buzele cojite şi trăsăturile tumefiate ale lui Jim, am ieşit împreună cu Endicott în holul spitalului. Băiatul Newell ne aştepta. Soacrei lui Jim îi trimisesem vorbă prin infirmieră. Endicott a luat băiatul de mână şi a intrat cu el în bibliotecă. Acolo

nu era nimeni, deoarece în timpul acestor zile tragice numai rareori se întâmpla ca cineva să intre în biblioteca spitalului.

— Dragă tinere, începu Endicott, după ce închise uşa în urma lui, află că am încercat tot ce a fost posibil.

Băiatul îşi drese de două ori glasul, înainte de a-l întreba:

— Nu cumva tatăl meu…

— Ba da, murmură Endicott, ca şi când ar fi fost vorba despre o nedreptate revoltătoare; a murit… dar – repetă el a doua oară şi cu mare greutate – am făcut tot ce ne-a stat în putere pentru a-l salva.

— Mă aşteptam să văd băiatul acela curajos că-şi va pierde cunoştinţa, deoarece era epuizat de veghe şi de spaimele ce-l chinuiseră, dar el avea mai multă putere de rezistenţă, decât ne închipuiam noi. Se oprise în faţa noastră, cu toţi muşchii trupului încordaţi, cu pumnii încleştaţi de i se vedeau articulaţiile albe ale degetelor şi în colţul gurii fragede de copil, cu o strâmbătură de durere, ca şi când cineva l-ar fi lovit fără vină… În aceeaşi clipă am rămas amândoi miraţi, auzindu-l că ne răspunde cu glasul sugrumat de durere;

— Acum va trebui numaidecât să mă fac medic!

Endicott începuse să se plimbe cu paşi largi prin cameră, dar când îl auzi ce spune, tresări şi murmură:

— Medic!… Sfinte Dumnezeule!… Vrea să devină medic!

— S-a oprit în faţa ferestrei şi a rămas vreme de câteva minute cu ochii pierduţi în depărtări. Imediat după aceea s-a întors spre noi şi s-a apropiat cu mâna întinsă de băiatul care aştepta, apoi încercând să-şi stăpânească tremurul glasului, a început să vorbească cu el pe acelaşi ton, ca şi când ar fi vorbit cu un bărbat:

— Foarte bine, domnul meu. Şi clacă se va întâmpla să vă pot fi de vreun folos, sunt cu totul la dispoziţia dumneavoastră.

Îmbrăcat în halatul, alb de serviciu, Newell Paige ieşi din vestiarul de la etajul de sus şi pe coridor se întâlni cu

Frances Ogilvie. Întâlnirea aceasta nu i se păru cu nimic deosebită, deoarece o vedea în toate părţile şi în fiecare clipă.

Se înţeleseseră de acum câteva luni, să renunţe la saluturile obişnuite şi să-şi limiteze conversaţia la nevoile lor strict profesionale.

— Astăzi doctorul Endicott nu va veni la spital, îi spuse infirmiera cu glasul rece.

— Ştiu, răspunse Paige. M-am întâlnit la intrare cu doctorul Lane. Doamna Dexter a fost informată despre această aminare? În primul rând ar fi trebuit să te gândeşti la ea.

Zâmbetul fugar care tremură pe buzele domnişoarei Ogilvie nu păru deloc binevoitor, când îi răspunse:

— Nu-mi vine să cred. S-a comunicat celorlalţi – şi sprâncenele frumos desenate i se arcuiră uşor – dar mi-am zis că probabil pe doamna Dexter veţi prefera s-o anunţaţi dumneavoastră.

Aşteptă câteva clipe, ca doctorul Paige să se explice, să refuze propunerea făcută cic ea sau să îngâne ceva, dar doctorul nu zise nimic.

— Am constatat că doamna Dexter are o anumită preferinţă pentru dumneavoastră, sfârşi Ogilvie.

— Mulţumesc, domnişoară.

Întinse mâna şi apăsă butonul ascensorului.

Infirmiera şefă era o fiinţă căreia îi plăcea să-şi bage nasul în toate, dar altfel era o femeie pricepută, avea un păr ca o flacără şi era cam grăsuţă. Odinioară fuseseră foarte aproape de a deveni buni prieteni, dar se înstrăinaseră unul de altul, datorită greşelilor pe care le făcuseră în mod reciproc, aşa că astăzi această prietenie nu se mai putea reface, oricât s-ar fi străduit.

Într-o după-amiază tulbure de martie, scoasă din fire de indiferenţa destul de evidentă a doctorului Paige faţă de avansurile ei, îi făcuse reproşuri. Rezultatul acestui atac fu penibil. Doctorul era tocmai în laborator, şi de o jumătate de oră studia o radiografie care nu i se părea tocmai limpede. Infirmiera şefă se oprise în dosul fotoliului său şi

se uita de câteva minute peste umărul lui, fără ca el să-şi fi dat seama de prezenţa ei aici în sala aceasta unde nu avea nimic de căutat. Pierzându-şi răbdarea, întinse mâna şi-l apucă uşor de braţ.

— Bună ziua. zise el distrat, Ce s-a întâmplat, domnişoară Ogilvie?

Infirmiera nu crezu de cuviinţă să-i răspundă la această întrebare banală. Urmă o tăcere atât de lungă, încât doctorul se crezu obligat să pună placa radiografică pe masă şi întorcând capul spre ea, se pomeni că o priveşte în adâncul ochilor care se uitau la el întrebători. Dacă ar fi putut descifra placa cu aceeaşi uşurinţă cu care înţelese privirile acestor ochi, n-ar fi avut nevoie să întârzie atât de mult în laborator. Buzele pline şi senzuale ale fetei erau întredeschise şi pe obrazul ei trecu un zâmbet. Obrazul îi era atât de aproape de al doctorului, încât acesta putea vedea urmele de îmbujorare sub pielea ei fină şi albă.

— Dacă vrei numaidecât să cunoşti adevărul, atunci află că în spitalul acesta mă simt grozav de singură şi părăsită, răspunse fata cu glasul adânc şi tremurat. Apoi adăugă: De altfel pe mine mă cheamă Frances şi mi se pare chinuitor când aud pe cineva că-mi spune „domnişoară Ogilvie”.

Doctorul Paige întinse piciorul şi apropie un scaun de fotoliul său.

— Nu vrei să stai puţin?

Fata se supuse, împotriva voinţei; mişcarea făcută de doctor dovedea că ar prefera să scape cât mai repede din situaţia aceasta penibilă.

— Numele acesta îmi este foarte simpatic, declară doctorul Paige cu toată amabilitatea. Dacă regulamentul spitalului ar admite întrebuinţarea prenumelui în relaţiile zilnice dintre funcţionari, probabil l-aş întrebuinţa şi eu pe al dumitale.

Obrazul fetei se lumină puţin şi murmură în şoaptă: – Nici al dumneavoastră nu este atât de greu de pronunţat...

— Deoarece ţi se potriveşte foarte bine, se grăbi

doctorul să adauge. Nu cunosc pe nimeni care să fie în aceeaşi măsură îndreptăţit să + 1 poarte… Mă gândesc la Sfântul Francisc, îi explică el, văzând-o că nu este atentă la ceea ce-i spune.

— Acestea sunt prostii, răspunse fata cu o nuanţă de ironie în glas. Eu nici nu mă gândesc să fiu o sfântă. Sunt Sătulă până peste cap de regulamentul interior, de disciplină, de medicii nervoşi, de infirmierele arogante, din pricina geloziei şi a invidiei, şi de binefăcătorii umanităţii… Nu preferi să-mi spui cu totul altceva? De pildă, care este motivul că nu mă poţi suferi? Aş fi şi eu curioasă să ştiu.

— De ce afirmi că nu te pot suferi. Adevărul este tocmai dimpotrivă! protestă el şi cu toată convingerea. N-am întâlnit încă niciodată o infirmieră care să mi se pară anume predestinată pentru serviciul chirurgiei, cum eşti dumneata. Dacă nu ţi-am spus până acum aceste cuvinte, asta înseamnă cel mult. că eu sunt un fel ele om căruia nu-i plac mărturisirile privitoare la astfel de probleme intime.

— Cu toate acestea într-un rând parcă ţi-au plăcut, murmură ea şi întoarse privirea în altă parte. Îţi mai aduci aminte de ziua când micul pacient Morton a fost operat de sarcom?

— Da, a fost un caz cu totul neobişnuit!

— Îmi făcea impresia că ai fost mulţumit de felul în care te-am ajutat în timpul acestei operaţii, cu pensele şi agrafele. După ce ai terminat, mi-ai spus… dar amănuntul acesta n-are importanţă. Probabil dumneata nici nu-ţi mai aduci aminte.

— Fără îndoială ţi-am spus o amabilitate.

— Pare caraghios, dar cu toate acestea pentru mine vorbele pe care mi le-ai spus atunci, au avut o mare însemnătate. M-ai privit pentru prima dată în ochi şi mi-ai spus: „Domnişoară, eşti o fată fără pereche”.

Începură amândoi să râdă, puţin cam sfioşi, aşa că Paige încercând să se stăpânească, începu să-şi ascută creionul.

— Da, continuă el, aducându-şi aminte de cele întâmplate, a fost unul dintre cele mai grave cazuri pe care

le întâlnisem în timpul practicii mele medicale. Pentru băiatul acesta nu era decât o singură posibilitate de scăpare, dintr-o mie, nu-i aşa?

Fata oftă, se ridică de pe scaun şi se îndreptă încet spre uşă, dar înainte de a ieşi, se opri, şi-i spuse cu toată sfiala:

— Doctore Paige, probabil va fi mult mai bine pentru amândoi, dacă eu voi părăsi serviciul pe care-l am aici la Barkway.

— Nu văd motivul pentru care ai fi obligată să-l părăseşti, răspunse doctorul care se ridicase din fotoliu şi se apropiase de ea. Aici toată lumea are nevoie de serviciile dumitale, adăugă el, puţin cam trufaş. Pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară, nu s-ar putea oare ca dumneata să faci abstracţie de ambiţiile şi dorinţele dumitale personale, pentru a putea înţelege că profesia dumitale este extrem de importantă şi că trebuie să primeze faţă de orice, absolut faţă de orice; nu se poate să înţelegi atâta lucru? Rămâi la postul dumitale… şi nu te mai gândi decât la datoria pe care trebuie să o îndeplineşti.

Fata îşi coborî privirea şi-şi duse mâna tremurând la gură.

— Eu am jucat cu cărţile pe faţă, răspunse infirmiera nemulţumită. Cred că procedeul dumitale nu este loial.

— Ei, haide, să lăsăm vorba asta! răspunse Paige în glumă. Ca să-ţi spun adevărul… Te rog, dumneata lucrezi prea mult şi nervii dumitale sunt supra surescitaţi. Voi spune doctorului Endicott că dumneata ai nevoie de o săptămână de vacanţă pe care să ţi-o petreci undeva la ţară.

— Mulţumesc, răspunse fata cu indiferenţă. Nu e nevoie să faci această intervenţie. Dar… dacă vrei… voi continua să rămân în serviciu.

Paige zâmbi mulţumit.

— Pentru spital prezenţa dumitale este indispensabilă, declară el cu entuziasm. Dumneata ai o minte bine organizată. De asta am fost convins chiar de la

început.

— Crezi că voi mai putea deveni „o fată fără pereche?” întrebă ea, încercând să facă o glumă.

— Şi încă ce fată! răspunse doctorul şi-i întinse mâna.

În aceeaşi seară, când intră în camera ei, Frances Ogilvie, găsi un buchet superb de trandafiri American Beauty, de care era prins un cartonaş cu numele doctorului Paige. A doua zi avu ocazia să se convingă, că a comis o greşeală. Se gândise imediat după ce-i trimisese buchetul, că dacă a avut intenţia să-i trimită ceva drept recompensă pentru loialitatea ei, atunci ar fi fost mai bine să-i trimită un termometru nou, într-o cutioară de aur sau biografia lui I Isler, ediţie de lux. Domnişoara Ogilvie, cum spusese i doctorul Paige, era o infirmieră foarte pricepută, dar înainte de orice era femeie. Prin urmare se străduia din toate imlerile să-şi îndeplinească însărcinările, dar continua să [ucă o regretabilă confuzie între obligaţiile ce le avea şi pornirile ei sentimentale. Astfel trandafirii care ar fi trebuit. a simbolizeze începutul unei noi camaraderii între ei, nu contribuiră cu nimic la limpezirea situaţiei. Consecinţa acestei imprudenţe fu, că Newell Paige se temea să mai intre în laborator, unde era aproape sigur că va fi urmărit de fata aceasta. Bacteriologia îl interesa în mod deosebit şi-i plăcuse întotdeauna să stea ceasuri întregi în faţa microscopului, făcând cercetări. Dar imediat ce începea să cerceteze câte o problemă ştiinţifică urgentă, Frances sosea numaidecât, ca să se uite peste umărul lui, sprijinindu-se de el cu o inconştientă indiferenţă. îl urmărea la fiecare pas, aşa că persecuţia ei deveni subiect de glumă şi aluzii pentru ceilalţi funcţionari ai spitalului. În cele din urmă trebui aproape să se supere, pentru a putea pune capăt acestor insuportabile aluzii şi zâmbete ironice.

— Foarte bine, doctore, răspunse ea nemulţumită. Începând de astăzi, între noi nu va mai exista nimic decât obişnuitele cuvinte privitoare la serviciu. Probabil dumneata nu eşti obişnuit să te porţi amabil, decât cel mult faţă de câinele dumitale.

Năucit de cuvintele ei neaşteptate, Paige îi dădu un răspuns prostesc:

— Da, dar… Sylvia este un câine care-şi vede lungul nasului.

Bunny Mather, infirmiera care făcea de gardă în timpul zilei, în camera doamnei Dexter, se strădui din toate puterile, dar fără să reuşească, să descifreze expresia de pe obrazul doctorului Paige, când îl văzu că intră în camera bolnavei.

Sarcina domnişoarei Bunny nu era dintre cele mai uşoare. I se spusese să încerce să ghicească motivul, interesului deosebit pe care doctorul Paige îl acordă acestei bogate şi distinse paciente. Ar fi dorit din tot sufletul să poată mulţumi pe domnişoara Ogilvie care-i inspira o admiraţie atât de mare, încât de dragul ei întârzia de multe ori în faţa oglinzii din sala infirmierelor, ca să încerce şi ea zâmbetul fugar al infirmierei şefe care când vorbea, sta cu pleoapele pe jumătate închise, iar în colţul gurii i se forma o gropiţă şăgalnică.

Din nenorocire până acum nu avusese ocazia să-i raporteze nimic de seamă. În timpul celor cincisprezece zile de când doamna Dexter era la spital şi ţinută sub observaţie, doctorul Paige venise s-a vadă în fiecare zi cel puţin de două ori. Doamna nu era în tratamentul lui. Cu toate acestea doctorul Endicott îl adusese cu el şi-l prezentase din prima zi când fusese internată.

— Aş vrea să faceţi cunoştinţă cu asociatul meu, doamnă Dexter: doctorul Newell Paige, îi spusese el. Ştie toată lumea, doamnă Dexter, că doctorul Paige este cel care-mi va lua locul, după ce eu mă voi retrage din serviciu, pentru a-rri! trăi zilele ce mi-au mai rămas la Lido sau Waikiki Beach. Foarte curând după aceea raporturile dintre ei deveniseră un fel de camaraderie puţin obişnuită. Uneori doctorul Paige întârzia mai bine de un ceas în camera doamnei Dexter. Dar de vreme ce ea n-avea dureri, nu era niciun motiv care’s – d determine să nu primească vizite, dacă acestea îi făceau plăcere. Nimeni din familia ei nu locuia în oraş. Soţul doamnei Dexter, un om de afaceri,

era stabilit într-un oraş din partea de răsărit, şi se spunea că va sosi şi el, în ziua când o vor opera. Una dintre fiicele ei, domnişoara Grace, îl va însoţi. Cealaltă fiică pe care o aveau, îşi petrecea vacanţa în Europa, împreună cu colegele ei de şcoală. Călătoria aceasta fusese un fel de surpriză pe care i-o făcuseră părinţii, cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani.

Acestea erau singurele amănunte pe care Bunny reuşise să le afle despre interesanta ei pacientă, care tocmai contrar obiceiului, nu se crezuse obligată să vorbească despre afacerile ei personale cu infirmiera. Cât priveşte camaraderia spontană pe care o constatase între pacientă şi tânărul chirurg, Bunny fusese incapabilă să dea domnişoarei Ogilvie vreo explicaţie. Nici nu bănuia despre ce vorbesc împreună, deoarece imediat ce începea conversaţia, îi spunea că pentru moment nu mai au nevoie de serviciile ei.

— Mai bine zis, răspunse ea la întrebările stăruitoare ce i se puneau, cât timp am fost în cameră, niciunul dintre

H

ol n-a spus ceva interesant, înţelegeţi! Amândoi au călătorit foarte mult, aşa că probabil vorbesc despre călătoriile acestea. Într-un rând doamna Dexter a pomenit ceva despre un vapor.

— Un vapor pe bordul căruia s-au întâlnit? întrebă mimaidecât domnişoara Ogilvie. Probabil ei se cunoşteau de mai înainte şi acesta este motivul că a venit la spitalul nostru?

— Nu cred c-ar fi posibil aşa ceva. Ea făcea aluzie la vorbele pe care le-a spus un canonic despre un anumit vapor.

— Ce fel de canonic?

— N-aş putea să-ţi spun. Doamna Dexter vorbea cu glasul. tins, aşa că n-am înţeles tocmai bine.

— Doctorul Paige i-a răspuns ceva?

— Da, i-a răspuns că el nu crede nimic.

— Probabil după aceea au început amândoi să râdă?

— N-au râs.

— Nu făceau glume?

— Dimpotrivă, vorbeau foarte serios.

— Spune-mi, cum se poartă când sunt împreună? stărui domnişoara Ogilvie, după câteva clipe de gândire. Cred că înţelegi ce vreau să spun… se uită unul la altul, ca şi când

Iântre ei doi ar exista ceva?

— S-ar putea foarte bine, răspunse Bunny cu îndoială. Voi încerca să-i urmăresc cu toată atenţia, dar trebuie să ştiţi, domnişoară Ogilvie, că eu nu mă pricep tocmai bine la astfel de treburi.

— Plăspunsul dat de doctorul Paige a nemulţumit-o? întrebă din nou domnişoara Ogilvie care ar fi vrut să afle tot ce se poate afla.

— Nu! răspunse Bunny. Dar a pus mâna pe mâna doctorului Paige şi a declarat: „Sper că asta nu te va costa prea mult".

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bunny! Ce înseamnă vorbele astea?

— Eu nu ştiu ce înseamnă, domnişoară Ogilvie. Nu fac altceva decât să vă repet ceea ce am auzit.

Nu era nevoie să te uiţi de două ori la Bunny Mather, pentru ca să-ţi poţi da seama că meseria de a face spionaj nu era o îndeletnicire care să-i facă plăcere. Viaţa ei de până acum, fusese cu desăvârşire lipsită de complicaţii. De altfel ea n-avea obiceiul să exagereze micile incidente care interveneau în obişnuita monotonie a ocupaţiilor de fiecare zi. Lăcomia nestăpânită faţă de dulciuri, de frişca şi tot felul de bunătăţi, îi dăduse o înfăţişare de Heruvim. Ochii ei mari, albaştri şi puţin proeminenţi contribuiau în mare măsură la expresia ei de sinceră inocenţă. Că acest fenomen se datora în parte unui început de guşă exoftalmică nu reducea câtuşi de puţin adevărul că Bunny – dacă nu în întregime – era cel puţin în parte, tot atât de inocentă pe cât părea.

De astă dată îşi propusese să nu se mişte din camera pacientei decât cel mult în cazul când i se va porunci categoric să plece. Nu va mai admite să fie exclusă din

mijlocul scenei ce se va desfăşura, cu o simplă privire sau cu un semn discret ce i se va face. Aflase că operaţia doamnei Dexter a fost amânată pentru a doua zi. După ce va fi operată, orice conversaţie va fi cu desăvârşire exclusă, pe tâmp de o săptămână sau chiar mai mult.

Un fapt i se părea cert: aici nu putea fi vorba despre un flirt. Doamna Dexter era aproape atât de bătrână, încât ar fi putut să fie mama doctorului Paige. În orice caz era convinsă că femeia aceasta nu are obiceiul să încurajeze o aventură sentimentală, numai pentru a-şi trece vremea cu mai multă uşurinţă.

De fiecare dată doctorul Paige părea că vine să ceară un sfat într-o chestiune extrem de importantă. Era foarte grav. Nu intra niciodată în camera pacientei, pe obraz cu obişnuitul zâmbet binevoitor al medicului venit să-şi facă turneul de vizite prin camerele bolnavilor şi care întreba din pragul uşii: „Ei doamnă, ia spuneţi, cum vă mai simţiţi astăzi?” Bunny era gata să spună infirmierei Ogilvie, că doctorul Paige intră şi se poartă în camera pacientei, exact ca un elev în faţa profesoarei sale, dar totuşi se stăpânise, deoarece afirmaţia aceasta i se păruse din cale afară de caraghioasă. Nu voia să mai audă pe domnişoara Ogilvie răspunzându-i cu aceleaşi cuvinte ca odinioară: „Nu fi stupidă!”

De astă dată Bunny începuse să facă ordine între cărţile de pe masă şi sticluţele de medicamente, aruncând din când în când câte o privire grăbită doctorului Paige, pentru a nu pierde nimic din vorbele şi gesturile lui. Doctorul se oprise câteva clipe la picioarele patului şi începuse să învârtească între degete lanţul de platină al ceasornicului. Pe urmă dăduse uşor din cap şi zâmbise, nu pentru a saluta pe doamna Dexter, ci în semn de încuviinţare.

Privirile domnişoarei Bunny se întoarseră repede spre doamna Dexter, ca să constate că ea este în întârziere cu *tel* puţin o fracţiune de secundă. Buzele pacientei erau ml redeschise, ca şi când ar fi întrebat ceva, neformulat în Cuvinte, un singur cuvânt care ia nevoie putea fi exprimat

cu o simplă mişcare a buzelor. Dacă acesta era adevărul, al Linei s-ar fi putut afirma cu certitudine, că se înţeleg între ei chiar cu ajutorul cuvintelor neformulate.

De altfel este firesc, deoarece oamenii aceştia doi se aseamănă, îşi zise Bunny. Se vede cât de colo că, fac parte lin aceeaşi lume. O astfel de înfăţişare nu se poate obţine, nici datorită educaţiei şi nici străduinţelor de fiecare zi. Ea nu se poate moşteni decât din naştere şi nimic din vicisitu-ilinile vieţii nu ţi-o poate lua. Nu interesează dacă eşti bogat au sărac, sănătos sau suferind, fericit sau nemulţumit. Tot aurul din lume nu ţi-ar ajunge ca să obţii o imitaţie cât de vagă a acestei înfăţişări. Bunny era pe deplin conştientă că ea nu o are. Tot aşa era convinsă că nu o are nici domnişoara Ogilvie.

Privirile doamnei Dexter erau calme şi sigure; ochii ei albaştri-cenuşii nu se deschideau niciodată numai din pricina mirării, a spaimei sau a. curiozităţii; erau doi ochi senini care nu trădau niciodată gândurile elaborate dincolo de ei. O şuviţă de păr alb ca zăpada, trasă pe tâmplă, făcea un plăcut contrast cu restul părului ei castaniu şi cu sclipiri de aur. Şuviţa asta în loc s-o îmbătrânească, era o contribuţie în plus la distincţia înfăţişării ei. În tinereţe probabil părul doamnei Dexter fusese blond deschis. Obrajii ei aveau două gropiţe fermecătoare. Mâinile ei erau prelungi şi degetele ascuţite şi expresive. Doctorul Paige avea aceiaşi ochi calmi şi mâinile tot atât de expresive. Luase o mână a doamnei Dexter în palmele manilor lui şi se aşezase la căpătâiul patului. Bunny presimţea că între ei doi trebuie să existe un fel de legătură invizibilă.

Probabil îi spusese ceva, cu glasul pe şoptite, deoarece ea îi răspunse zâmbind.

— Ce importanţă, are, dacă va fi astăzi sau mâine sau mai târziu. Nu-ţi face gânduri din pricina acestei întârzieri. Eu nu mă emoţionez deloc. O, nu… te rog să mă crezi, mi – e cu desăvârşire egal şi sunt mulţumită că s-a întâmplat aşa.

I, 2 – 5

— SUnteţi o femeie cu calităţi extrem de rare, răspunse doctorul Paige. Noaptea trecută m-am gândit îndelung la ceea ce mi-aţi spus, şi mi-am zis că dacă cineva ar putea să transpună toate afirmaţiile dumneavoastră în cuvinte simple, pentru a putea fi înţelese de toată lumea, probabil ar reuşi să revoluţioneze în întregime problema fericirii omeneşti. Dar nu-mi vine să cred că astfel de lucruri ar putea fi accesibile pentru muritorii obişnuiţi. În acelaşi timp trebuie să recunosc şi eu, că astfel de lucruri întrec capacitatea mea de înţelegere. În mod intermitent îmi face impresia că ceva mi se luminează în minte, clar imediat după aceea lumina se stinge. Cred că pentru a putea înţelege această problemă, ar trebui să fiu un mistic.

— Dimpotrivă! Cuvintele doamnei Dexter au fost însoţite de o uşoară clătinare din cap, căci văzu că se mişcă pe pernă. Aici nu este vorba de capacitatea intelectuală a individului şi nici cel puţin de temperament. Greşeala se datorează faptului că majoritatea oamenilor nu-şi îndeplinesc în întregime datoria, mai ales când e vorba de activitatea lor spirituală. Lumea este plină de indivizi spiritualiceşte anchilozaţi care au învăţat să facă gamele scalei până la trei bemoli şi doi diezi. Dacă melodia care-i interesează se întâmplă să fie scrisă pe o măsură care nu le convine, sărit obligaţi fie să o transpună, fie să renunţe la ea. Majoritatea oamenilor se mulţumesc cu întrebuinţarea unui vocabular format din câteva sute de cuvinte. Cu ajutorul acestuia sunt în stare să înţeleagă ce se petrece între cei patru pereţi ai bucătăriei, în biroul lor sau ceea ce vorbesc trecătorii pe stradă. Tot ce cade în afară de aceste domenii, este dat la o parte.

— Canonicul Harcourt n-a încercat niciodată să-şi expună această teorie în scris?

— Nu; şi la aceasta n-a făcut decât o uşoară aluzie în timpul predicilor sale. Metoda lui este, să se ocupe de fiecare caz în parte. Cei care sunt deznădăjduiţi, îl vizitează şi stă de vorbă cu ei. Nici nu-ţi vine să crezi, cât de nebănuite sunt întâmplările oamenilor. De pildă…

Doamna Dexter se întrerupse şi fără să-şi desprindă

privirile de pe obrazul doctorului Paige, adăugă:

— Domnişoară Mather, eşti liberă şi cred că va fi bine să te odihneşti puţin.

Dar Banriy încercă să mai întârzie, aşezând ziarele şi florile din glastre, în nădejdea că va mai putea auzi ceva lin conversaţia lor.

— Deocamdată nu mai e nevoie de prezenţa dumitale, interveni doctorul Paige cu glasul categoric. Când vom avea nevoie din nou de dumneata, vem suna să vii.

Bunny se îndreptă cu paşi îaiceţi şi împotriva voinţei pre uşă, o deschise şi după ce tr. ecu pragul, o închise uşor în urma ei.

II

Doctorul Bruce Endicott, care de altfel era o fire veselă i comunicativă, interzisese orice conversaţie a personalului în sălile de operaţie ale spitalului Parkway. Aceste converiţii erau interzise nu numai în timpul propriu-zis al unei Operaţii pe care o făceau, ci chiar din clipa când începeau pregătirile preliminare ale operaţiei la care trebuia să participe. Nu-i plăcea să fie deranjat în timpul cât îşi freca mâinile cu peria şi săpunul antiseptic. Nimic nu-l putea lupâra mai mult, când se desfăşusa ritualul introductiv al Unei operaţii, decât să audă o observaţie nepotrivită, „ca i când ar fi fost vorba să faci o prăjitură sau să cârpeşti o pereche de ghete”. Obişnuinţa zilnică de a lucra în tăcere şi în strânsă colaborare, legase în mod atât de armonios una ţie alta pe cele cinci persoane care asistau la operaţie, încât rolul fiecăruia în intervenţia chirurgicală, se desfăşura cu toată precizia şi fără să fie nevoie de niciun fel de explicaţii. Miercurea aceasta care era predestinată să nu fie uitată de niciunul dintre cei prezenţi, panlomima obişnuită în astfel de împrejurări se desfăşura de un sfert de oră, în mijlocul Unei tăceri abia tulburate de zgomotul stins al pantofilor cu tălpi de cauciuc pe duşumelele acoperite cu linoleum, de susurul surd al maşinilor de sterilizat care răspândeau în jurul lor no uraşi albi de aburi, de ţârâitul apei robinetelor în

chiuvetele mari de porţelan şi clinchetul instrumentelor cu forme bizare, fierbinţi, curate şi lucitoare.

Cu o mişcare îndemânatică domnişoara Ogilvie, cu braţele întinse, ridică în calea doctorului Paige halatul chirurgical. Doctorul întinse mâinile picurând de apă şi le băgă în mâneci. În mod instinctiv simţi că încearcă să se uite în ochii lui, cum făcea de două ori pe zi în astfel de ocazii, când erau iy obligaţi să se apropie unu] de altul, ca şi când ar fi vrut să se îmbrăţişeze. Mica Tweaidy era în spatele lui, pe obraz cu masca şi pe mâini cu mănuşile de cauciuc, aşteptând să-i încheie nasturii de la spatele halatului. Doctorul Endicott continua să-şi frece unghiile cu peria. În clipa următoare se apropie şi el de domnişoara. Ogilvie, pentru a primi acelaşi serviciu pe care-l făcuse adineauri colegului său. Obiceiul era Ga toţi cei care asistă la operaţie, să fie întotdeauna gata înaintea doctorului Endicott.

Uşa sălii se întredeschise şi apăru obrazul speriat al domnişoarei Lucy Reid, secretara şefului. Domnişoara Ogilvie se uită la ea peste umăr şi pe obraz i se citi o expresie de nemulţumire…

— Vă rog, domnul doctor Endicott ar. putea să vină la telefon? întrebă ea cu sfială, căci îşi dădea pe deplin seama de îndrăzneala acestei intervenţii intempestive.

— E de la sine înţeles că nu poate! răspunse domnişoara Ogilvie din dosul măştii ce şi-o pusese pe obraz. Cred că atâta lucru ar trebui să ştii şi dumneata, adăugă ea cu glasul tăios.

— Tot aşa le-am răsimns şi, eu, ripostă domnişoara Reid, dar mi-au spus că este ceva foarte important şi că doctorului Endicott i se va pricinui un mare neajuns, dacă chemarea aceasta nu-i va fi comunicată fără întârziere.

— Cine este? întrebă Endicott, fără să ridice privirea.
– Firma Riley, Brocks & Banister, domnule doctor. Săle. spun că-i veţi chema dumneavoastră mai târziu?

Ridică piciorul de pe pedala care acţiona robinetul chiuvetei şi rămase o clipă nehptărât, cu capul plecat puţin pe un umăr, ca şi când ar fi ascultat un glas imperceptibil.

— Ţi-au spus că e urgent?

— Da, domnule doctor…

— Bine, spune-le că: vin numaidecât… iartă-mă, doctore Paige. Nu vă dură mai mult de câteva clipe.

Doctorul Paige îşi netezi degetele mănuşilor de cauciuc pe mâini, ca să şi le întindă, şi trecând prin apropierea mesei de operaţie, intră în camera de alături. Doamna Dexter care se găsea; sub efectulunei uşoare doze de morfină, făcu o mişcare cu mâna care-i atârna ca paralizată şi oftă, căci era prea slăbită pentru ca să i-o poată întinde; doctorul nu-i răspunse ci se mulţumi să ridice mâinile în aer, ca pentru a-i dovedi că şi-a pus mânuşiie.

retrăsese din cam o cruce de argint petrecut împrejurul gâtului.

lungii mângâia

Grace Dexter, cu care vorbi în mod discret, şi acum stătea palidă la obraz, dar pe deplin *l* stăpânită. Obrazul ei avea acelaşi oval ca şi obrazul dofamnei Dexter. Dacă părul l i negru ar fi fost pieptănat simplu, ar fi avut o desăvârşită înfăţişare de madonă. Trupul ei înalt era îmbrăcat lui r-un costum sobru pe care laiu-l înviora nicio culoare mai luminoasă. Ochii ei. cenuşii precum şi colţurile pornite în jos ale gurii, indicau o. uşojară tendinţă spre meditaţie. Cu degetele. frumoase şi fare-i atârna de un lanţ greu, Doctorul Paige zâmbi şi o întreb.

— Tatăl: dumneavoastră no a urcat la etaj:?

— Ba da, clar a cdborât din nou la parter. Cred că l-a rhemat cineva la telefon. Se a întoarce numaidecât. Mamairată foarte bine, nu-i aşa?

— Da, arată. foarte bine, răspunse Paige cu toată conângerea. Apoi plecându-se spre domnişoara Dexter, îi spuse va la ureche şi ea îl aprobă cru un uşor suspin de mulţumiră i dădu de câteva ori din cap. Pe urmă închise ochii şi buzele zâmbitoare i se destinseră.

Doctorul Paige salută pe \ Grace, şi după ce trecu primala de operaţii, intră în inc>jpei? ea. unda grupul celor cinci îmbrăcaţi în halate albe mai aşteptau încă:

În clipa aceasta uşa cabinetului se deschise şi intră ful care după toate aparenţele era enervat. Paige se uită la el speriat, în timpul cât se! frecă din nou pe mâini, mana-Vrind peria cu mişcări grăbiile şi «ervoase. Era congestionat Iii faţă şi muşchii maxilarelor!; îi tremurau. Tăcerea din jurul lor părea grea. Endicott simiţea şi el efectul acestei tăceri i era nemulţumit. Toţi cei din cabinet bănuiau c-a avut o nvorbire cu agenţii săi de bursă „şi doctorul presimţea la ce se gândosc colaboratorii săli. Îşi băgă braţele atât de violent în mânerile halatului pe carie i-l întinse infirmiera Ogilvie, rât aceasta. îl scăpă din mî (aa A şi halatul căzu pe duşumele.

altul. Nemulţumirea lui Endicott îşi dea drumul. În cele din ui – mă, cum, reuşi totuşi să se îmbrace.

sala de operaţii şi se înşirară i i wocdy îi aduse numaidecât i locotda adânc şi era gafa să îi toată enervarea lui ele a Intrară unui după altul în împrejurul mesei.

Degetele doctorului Liane se văzură tremurând, când potrivi masca de narcoz pe obrazul doamnei Dexter. Endicott băgă de seamă şi încruntă din sprâncehe. Se uită pe fereastră, până când respiraţia din ce în ce mai greş a pacientei arătă că narcozja a început să-şi facă efectul. Lane ridică privirea, strânseţ uşor buzele şi le făcu un semn cu capul. I

Rotiţele unui ceasornic] făcut în Elveţia n-ar fi putut funcţiona cu mai multă precizie, decât grupul acestor cinci oameni din apropierea meiei de operaţie. Endicott dădu instrucţiunile necesare lui Faige şi Ogilvie, aceasta le comunică celorlalte două infiitmiere, Tweedy şi Larimer, dar aici toate ordinele se dădeai» exclusiv prin semne. Endicott începu să lucreze cu mai miuţa repeziciune decât de obicei.

Cei doi chirurgi deschideau palma mâinilor, fără să ridice fruntea şi indiferent care ar fi fost instrumentul de care aveau nevoie, acesta era imediat aşezat în palma lor; ceilalţi din jurul mesei urmăreau atţenţi cu privirea... Un bisturiu pentru doctorul Endicott, un tampon care trecea

repede clin mâna domnişoarei Tweedy în mâinile doctorului Paige, o pereche de cleşti pentru doctorul Paige, o tamponare grăbită pe care o făcea domnişoara Larimer, alt cleşte pentru doctorul Paige pe care i-l dădu Ogilvie, alte tampoane de vată pentru Tweedy, întinse se L*ar*limer: o serie întreagă de cleşti pentru doctorul Paige; elip-clip-clip, cleşte, cleşte, cleşte pentru doctorul Paiee, un gheţii de tifon pentru Tweedy, un cleşte nou pentru Paige, foareciie cu minerul lung pentru Endicott – urmează o aşteptare chinuitoare, şi toţi stau încremeniţi. Larimer aştepta, cip firul pentru legat. Ogilvie ţinea gata un nou mănunchi! de cleşti. Endicott clătină din cap, ceea ce însemna că nu: mai are nevoie, deoarece în cavitatea făcută de incizie mit mai avea loc să le aplice. Ogilvie simţi o sufocare su’pită, aproape imperceptibilă. Endicott încruntă din sprâncenei

— Dă-mi cleştele să-l ţin «eu, doctore Paige şi dumneata vei face legătura, zise doctorali Endicott cu glasul sugrumat.

Paige constată că pedicuhi arterei a fost tăiată prea scurt, pentru ca legătura să po. i & ta fi sigură. Potrivi firul cu mare greutate şi-l strânse cât mai scurt posibil. Cu evidentă ezitare Endicott slăbi strânsoartia cleştelui, apoi îl scoase cu totul. Aşteptă cu respiraţia în toetaiată. Chirurgul gâfâia şuierător, ca şi când ar fi urcat o scară în fugă. Comisese două în cu grave. Din pricina emoţiei şi a enervării nu avusese prudenţa să taie învelişul arterei renale cu mai multă grijă i retezase vena prea scurt, ca legătura să mai poată rezista presiunii… Pedicula elimină încet nodul strâns de doctorul Pfilge.

— Ce greşeală grosolană am comis! exclamă Paige cu laşul sugrumat, când văzu că sângele a început să gâlgâie. Ar fi trebuit să strâng legătura mai tare. O, Doamne, puternice!

În aceeaşi cMpă îşi dădură seama că sunt neputincioşi în faţa acestei hemoragii atât de abundente. Tampoanele nu mai puteau folosi la nimic. Sângele începuse să se scurgă gâlgâind din rană în picături grele şi

repezi, până când făcu o baltă sub masa de operaţie, şi imediat după aceea picăturile deveniră o şuviţă constantă.

Liniştea chirurgului şei se topi toată dintr-odată, aşa că Cum oferea un spectacol îngrozitor, celor care-şi închipuiseră despre el că este invulnerabil. Endicott părea că se îneacă şi mâinile începură să-i tremure. Ogilvie aruncă o mână de tifon în rana deschisă. Ţipă la ea să scoată tampoanele şi kpucând un cleşte începu să răscolească frenetic, în nădejdea că va putea descoperi pedicula lunecoasă în fundul acestui şuvoi de sânge.

— Va trebui să facem imediat o transfuzie, porunci el cu glasul sugrumat. Apoi întinse cleştele spre Paige: Ia-l dumneata; încearcă, poate reuşeşti să faci ceva.

Căutarea frenetică a pediculei începu din nou.

— Cum merge pacienta, doctore Lane? întrebă Endicott, fără nicio legătură cu spectacolul tragic ce se desfăşura în faţa ochilor lor.

Lane clătină din cap şi închise valvele. Domnişoara Tweedy se întinse fără cunoştinţă în mijlocul bălţii de sânge. Ogilvie tampona sudoarea de pe obrazul livid al doctorului Paige. Hemoragia începuse acum să slăbească Aproape încetase. Presiunea pacientei nu mai avea putere suficientă pentru a face sângele să curgă.

Endicott şi Paige începură să se spele, dar nici nu vorbeau şi nici nu se uitau unul la altul. Chirurgul şef respira şuierător. Paige era atât de îngrozit, încât lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor, dar nu mai încerca să şi le şteargă.

Deuă infirmiere începuseră să spele linoleumul de sub masa de operaţie. Trupul inert fusese dus pe targa cu rotile în camera ele dincolo de vestibul. Domnişoara Tweedy sta frântă peste o chiuvetă şi vomita, iar Larimer o ţinea de frunte şi părea gata să leşine.

Paige nu pierdu vreme prea multă cu spălatul. Se repezi într-un suflet ia vestiar şi-şi îmbrăcă hainele de oraş. Părea că nu se mai gândeşte la nimic altceva, decât să plece cât mai „repede. Mâinile îi tremurau cu atâta violenţă încât abia reuşi să-şi încheie nasturii de la haină.

Frances Ogilvie îl aştepta pe coridor. Se prefăcu că n-o vede şi se repezi spre cabina ascensorului. Fata se luă după el şi-l apucă de braţ.

— Unde pleci? strigă ea. Aşteaptă! Am văzut tot ce s-a întâmplat şi nu voi ezita să spun adevărul.

— Nu te amesteca în ce nu te priveşte! ţipă doctorul Paige cu brutalitate. Greşeala a fost comisă de mine, şi am recunoscut-o în faţa tuturor. Atât cred că ajunge. Dumneata să-ţi vezi de treaba dumitale!

Ascensorul era ocupat. Dar el n-avu răbdare să mai aştepte, aşa că se desprinse din mâna domnişoarei Ogilvie care se uita la el cu ochii plini de lacrimi, şi se repezi spre scară. Fata se luă după el, plângând cu sughiţuri. Dar între etajul al treilea şi al doilea reuşi să scape de ea. Auzi în urma lui un ţipăt care tremură în josul scării:

— Fii sigur că vei regreta ceea ce faci acum!

În holul de la intrare, inspectorul Watts, strigă după el, dar Paige nu se opri. La ieşire se lovi de doctorul Teci Rayburn care era în serviciul spitalului. împreună cu el era şi Bennie Booth, unul dintre puţinii colegi cu care în ultimii doi ani se împrietenise.

— Unde alergi în felul acesta? strigă Rayburn şi ridică braţele deasupra capului. Ce s-a întâmplat cu dumneata? Eşti alb la faţă ca un mort!

— Îţi vor spune cei din spital, răspunse Paige din fugă şi-şi continuă drumul, fără să se oprească.

După ce ajunse la poartă, chemă o maşină şi dădu şoferului adresa locuinţei sale. Nu răspunse băiatului de la ascensorul clădirii când îl întrebă care este motivul că nu s-a întors cu propria sa maşină.

Apartamentul său era răcoros şi pustiu. Inagaki plecase probabil după cumpărături.

Paige îşi aruncă pălăria pe măsuţa din vestibul şi intră în bibliotecă. Deşi era obişnuit să nu bea niciodată, aşa că trecea drept abstinent, avea într-un dulăpior o serie de sticle de licheoruri pe care le adusese pentru cazurile când avea invitaţi. Se apropie cu paşi hotărâţi de dulăpiorul acesta şi după ce-şi turnă un pahar mare de

coniac, îl sorbi dintr-o înghiţitură. Nefiind obişnuit cu băutura şi cum nu mâncase nimic de la orele şapte dimineaţa, fiind trecut de amiază, îi simţi capul cum începe să-i vâjâie. Telefona apoi la garaj şi dădu ordin lui Pete să meargă să-i aducă maşina.

— Nu, Pete, nu s-a întâmplat nimic. Bagă maşina în r, iraj şi să mi-o aduci pe Sylvia acasă.

Rămase vreme îndelungată, în picioare, în faţa uneia dintre ferestrele luxosului său apartament şi tot timpul acesta bătu enervat cu degetele în tăblia de sticlă. Circulaţia din fundul străzii se vedea ca o pată întunecată şi informă, din mijlocul căreia se ridica un zvon nedesluşit de larmă. Totul în jurul său continua să se mişte ca şi înainte de asta. Pesemne nimeni nu auzise încă despre catastrofa întâmplată la spital, aşa că nu înţelegeau cât de zadarnic este lui i iumul lor.

Încercă să-şi recapituleze în minte drama întâmplată înainte de amiază, dar aceasta era prea recentă pentru a putea h judecată cu sânge rece. În timpul cât făcuse drumul eu maşina, nu se putuse gândi la altceva, decât la prăbuşirea idolului său. Se vedea pe sine alături de Endicott şi la fiecare minare i se părea că simte coatele şefului său. care se mişcau în timpul cât se spăla pe mâini de sângele care fusese vărsat în mod inutil. O clipă avusese naivitatea să-şi închipuie că.11 est coleg al său, atât de mărinimos şi de generos, se va mtoarce spre el şi-i va spune fără ezitare: „Newell, greşeala i fost comisă de mine. De această realitate suntem amândoi conştienţi. Cred că eşti convins că nu voi admite ca răspunderea acestui accident să cadă în sarcina dumitale”. Se pregătise chiar să-i răspundă: „Cred că va fi mult mai bine *hh* lăsăm chestiunea aceasta în starea în care se găseşte”.

Fir-ar afurisit să fie de Endicott! Altceva nu găsise mai bun de făcut, decât să-şi bage mâinile păroase şi obrazul în bazinul de porţelan şi să sufle ca o balenă, împroşcând i u apă în toate părţile, dar fără să se uite la el şi fără să-i pună cel puţin o vorbă prietenească. Endicott se prăbuşise. Ce mai rămăsese din discursul său pompos pe

care i-l ţinuse într-o seară în somptuoasa lui bibliotecă, despre loialitatea profesională şi inviolabilitatea jurământului lui Hippocrat (sau fusese poate Hipocrit), sacrificiul în slujba datoriei, care trebuie să primeze faţă de orice preocupare personală – din toate acestea n-a mai rămas nimic!

Gândindu-se acum la el şi încercând să-l examineze de pe soclul pe care i-l ridicase, Paige înţelese că dezastrul moral, al lui Endicott nu era câtuşi de puţin atât de neprevăzut, cum îşi închipuise el la început. îl văzuse cum în fiecare zi cobora ceva mai jos, din sfera unde şi-l imaginase el. Problemele financiare începuseră să-l preocupe mai mult decât ar fi trebuit. Plasamentele pe care le făcea, îi dădeau, mult de lucru şi-i pricinuiau o mulţime de griji; întâlnirile lui de afaceri deveniseră un fel de preocupare perpetuă. Adeseori se întâmpla să fie toată noaptea în tren şi dimineaţa să se întoarcă la spital, pentru a face o operaţie, pentru care nu era îndeajuns pregătit şi-i lipsea calmul necesar pentru a o putea executa cu sânge rece.

Cum a fost de pildă cazul domnişoarei Balehvm, nu mai departe decât joia trecută. Era vorba despre o apendicită simplă pe care orice chirurg ar fi putut-o opera cu ochii închişi. Prin urmare nu era nevoie ca după ce i-a deschis abdomenul, să-l exploreze vreme de trei sferturi de oră. Adevărul era că doctorul Endicott nu studiase dinainte placa radiografică a pacientei. Seara din ajun el fusese ocupat, căci ţinuse o conferinţă despre „variaţia părerilor opiniei publice, în legătură cu chirurgia”. Probabil în timpul cât ţinea în mână placa radiografică a micii dactilografe, el se gândise la subiectul acestei conferinţe. Sau şi mai probabil, se întrebase, dacă acţiunile oţelului vor avea astăzi un curs mai ridicat la bursă. N-avea nicio importanţă că pacienta va fi obligată să stea în pat cu zece zile mai mult decât ar fi trebuit. Şeful nu se sinchisea de aşa ceva!

Nu, această prăbuşire a lui Endicott nu era consecinţa unei singure greşeli fatale. Această prăbuşire

începuse mai de mult, ca să se desăvârşească abia acum. Paige admise că chiar de la început s-a temut să lase pe doamna Dexter în grija lui Endicott, pentru a fi operată. Tot aşa şi bătrânul doctor Lane, care-şi manifestase aceasta temere. Lane era un om cinstit, cu toate că tuna şi fulgera împotriva pluto-eraţiei şi a banului care este distrugătorul sufletelor. Probabil la urma urmelor el singur era cel care avusese dreptate.

Adevărul era că banii nu făcuseră lui Endicott nici un jyrviciu. Bogăţia îl făcuse să fie mereu violent şi. arogant. Iar astăzi, când suferise o înfrângere atât de crâncenă, se dovedise că este şi laş.

Îşi simţi arterele de la tâmple bătând cu violenţă. Nu ora să se zbuciume, gândindu-se la ticălosul acesta de Bhdi Cott. Intră din nou în bibliotecă şi după ce scrise lui W'atts o scrisoare în care-i spuse că-şi dă demisia din postul peeare-l avea la spital, scrise adresa şi se îndreptă din nou, [cgănându-se pe picioare, spre. dulapul din care scoase sticla – i şi mai turnă un pahar de coniac. După ce-şi simţi gândurile ceva mai limpezite, se apropie ele fereastră şi-şi aduse aminte de doamna Dexter.

În adâncul sufletului el simţise dsmult apropierea acestui deznodământ. Rămase mirat când constată că amintirea doamnei Dexter a reuşit să-l liniştească. De aici înainte toată viaţa va fi torturat de amintirea acestei tragedii. I se părea straniu, dar cu toate acestea vederea trupului ei fără viaţă, întins pe masa de operaţie, începea să se» şteargă în faţa ultimei lor întâlniri, aşa cum o văzuse în camera ei. De o linişte fără pereche, părea că acum n-o mai interesează nici evitările, nici nepriceperea, nici spaimele vieţii pământeşti, ci părea un simbol desăvârşit al stăpânirii de sine.

Uneori îşi permi. şese să zâmbească îngăduitor, când aşezat în apropierea patului ei, doamna Dexter începea să-i vorbească despre ceea ce ea numea „posibilitatea unui echilibru al personalităţii”. În alte împrejurări ar fi fost convins că o frază ea aceasta l-ar fi scos din fire. Oamenii care au obiceiul să vorbească prea mult despre ceea ce ar

trebui să facă, sunt de obicei plicticoşi şi în majoritatea cazurilor se dovedesc oameni cu totul lipsiţi de valoare morală.

Dar când doamna Dexter începea să vorbească despre „echilibrul personal”, te simţeai înviorat. O asculta cu plăcere, deoarece se vedea destul de limpede că ea crede în temeinicia afirmaţiilor ei. Venea la ea în fiecare zi, numai pentru a o putea asculta. Însăşi pronunţarea acestei fraze, dădea cea mai frumoasă expresie buzelor ei nobile. Afară de asta teoria emisă de ea era un plăcut subiect de conversaţie; teoria aceasta semăna în oarecare măsură cu casele de mucava care sunt foarte frumoase, dar numai până când începe ploaia.

Ca s-o necăjească, îi spusese şi ei aceste cuvinte, dar ea îi răspunse zâmbind şi fără să se supere:

— Dacă nu mă înşel tocmai acum cerul nu este prea senin deasupra casei mele? Acesta însă nu este un motiv ca eu să mă las înfrântă.

— Nu doamnă, sunt convins că dumneavoastră nu vă veţi lăsa înfrântă, îi răspunse el cu toată convingerea, dar asta nu se va întâmpla datorită ciudatei dumneavoastră teorii. Această teorie nu confirmă convingerile doamnei Dexter, ci doamna Dexter cu afirmaţiile ei confirmă teoria pe care o susţine. Dar la urma urmelor ce importanţă poate avea, dacă crezi cutare sau cutare? Dacă glandele dumneavoastră funcţionează în mod normal, asta înseamnă că din punct de vedere biologic sunteţi aptă pentru a fi optimistă şi credinţa pe care o profesaţi, vi se va părea întemeiată, fie că e vorba de Tatăl, de Fiul sau de Duhul sfânt, de peregrinarea sufletelor sau de cultul mistic al focului. Oamenii care suferă de ciroză sau de dilataţia aortei, vor aduce flori, ca să vă împodobească altarul şi-şi vor închipui că această credinţă a dumneavoastră v-a dat puterea să înfruntaţi loviturile şi furtunile vieţii, pentru a fi mulţumită de viaţa pe care o duceţi… Este aceeaşi situaţie, ca şi când aţi aplica marca „Rolls-Royce” unei maşini de tuns iarba şi pe urmă v-aţi aştepta să plece singură din loc.

Îşi aducea aminte destul de limpede, de răspunsul ei

înveselit:

— Mai lasă-mă şi dumneata cu glandele dumitale. Ai face mult mai bine, dacă ai interveni ca ruina aceasta de spital, să fie transformată într-un garaj modern şi frumos.

Conversaţia cu doamna Dexter era înviorătoare şi în atitudinea ei senină nu puteai descoperi nicio idee preconcepută. Dar afară de asta ştia întotdeauna cum să susţină o conversaţie.

Prima dată când cu oarecare sfială făcuse aluzie la teoria ei ciudată, el îşi închipuise că este vorba despre ceva cum ar fi un cult esoteric şi încercase să-şi stăpânească un oftat. Ce păcat că această fermecătoare femeie se crede obligată să predice morala şi să propage apelurile impresionante ale cine ştie cărui predicator din colţul străzii!

Dar îşi dăduse foarte curând seama, că doamna Dexter nu era o neurastenică ipohondră şi că nu se interesa cu nimic mai puţin decât el, de speculaţiile metafizice. Prevăzuse

asemenea că în astfel de chestiuni ea este mult mai bine pregătită decât el. Problemele care o preocupau pe ea, aveauulitatea să-l irite şi nu vorbea despre ele decât în ironie. Într-un rând îi spusese: „Toate religiile nu sunt altceva îi i it mijloace de amăgire. Cele vechi sunt un fel de cloroform. Cele mai noi îţi oferă eterul amestecat cu ulei de verbină, într-o cantitate tocmai de ajuns ca oamenii să rămână moleşiţi şi să nu se mai poată gândi. Niciuna nu este mai bună decât cealaltă”. Dar doamna Dexter nu era în stare să ia lucrurile acestea în bătaie de joc. Se mulţumea să înlăture discuţia, făcând un gest lipsit de orice patimă.

Uneori reuşea să-l facă să se mire, când o vedea cu pită amabilitate stăruia asupra tuturor problemelor care i *y*. *v* păreau că fac parte din fatalismul pur.

— Mi se pare foarte ciudat, îi spusese el într-un rând. Dumneavoastră îmi faceţi impresia unei femei blânde şi în*g* uluitoare, şi totuşi credinţa aceasta a dumneavoastră este mai rezistentă decât oţelul. Aveţi un temperament de

mistică şi cu toate acestea filosofia dumneavoastră ar fi în stare (a dărâme zidurile de beton ale unei fortăreţe blindate.

Acum femeia aceasta va rămâne pentru el un fel de Inspiratoare permanentă. Mâine sau cel mult poimâine o vor aşeza într-un colţ retras al unui cimitir şi o vor lăsa acolo ia să se prefacă din nou în pământ. Acest aspect îngrozitor al morţii omeneşti i se părea mai puţin respingător, când îşi aducea aminte de afirmaţia ei, că face parte dintr-un „univers organizat” care, după părerea ei, era demn de tot respectul şi extrem de preţios.

Soneria de la intrare se auzi sunând. În mod maşinal se îndreptă spre hol, să deschidă uşa. Pete nu zise nimic, ci îi întinse copătul curelei încopciate pe zgarda câinelui şi plecă, fără să mai aştepte mulţumirile lui. Când încercă să-i desfacă zgarda, Sylvia începu să-i lingă mâna, apoi îl urmă în bibliotecă şi după ce văzu că se aşază în fotoliu, îi mirosi mâinile şi începu să se încească, tremur. Îndui nările.

— Culcă-te! porunci Paige şi trecu în camera de baie ca de astă dată să se spele pe mâini mai cu atenţie decât se spălase înainte de a pleca de la spital. După ce termină, se dezbraci! şi dădu drumul duşului, apoi se săpuni vreme îndelungată, şi după ce-şi puse halatul, se îndreptă din nou spre dulăpiorul cu lichioruri, zicându-şi că de astă dată va bea ceva care să fie mai puţin tare. Simţea că se împleticeşte pe picioare. Îşi turnă un pahar de whisky. Din camera vecină se auzi telefonul. Cu mintea tulbure se târi până la canapea şi după ce se întinse, adormi adânc.

Când se trezi, era trecut de orele patru după-amiază. Văzu pe Inagaki stând în picioare, în apropierea canapelei şi uitându-se speriat la el.

— Doctorul Rayburn vă cheamă la telefon, domnule, zise micul japonez, fără să clipească din ochi.

— Spune-i că am plecat de acasă, răspunse Paige cu glasul sugrumat. Dacă se va întâmpla să mă mai caute cineva, îi vei spune c-am. plecat.

— Da, domnule, dar am apucat sui spun că sunteţi

acasă.

— În cazul acesta du-te la aparat şi spune-i că eşti un mincinos, deoarece eu nu sunt acasă!

Peste câteva clipe Inagaki apăru din nou în faţa lui, în mână cu un pahar înalt din care se auzea ţăcănitul bucăţilor de gheaţă. Sunetul era plăcut la auz şi Paige întinse mâna după pahar.

— Ai spus doctorului Rayburn ceea ce ţi-am poruncit?

— Da, domnule, dar mi-a răspuns şi dumnealui că sunt un mincinos. Va veni la dumneavoastră numaidecât.

— La asta mă puteam aştepta... Ce ai pus în paharul a «esta?

— Limonada, domnule!

— N-are niciun gust. Toarnă şi câteva picături de gin pe deasupra.

Cinci se întoarse din nou, Inagaki îl găsi dormind, aşa că fjU-l mai trezi, ci ieşi din cameră în vârful picioarelor. Paige dormi intermitent; de fiecare dată. când auzea sunând telefonul, tresărea şi de fiecare dată întunericul părea tot mai adânc în jurul său. Din odaia de alături i se părea că aude glasul lui Inagaki, răspunzând celor care se interesau de el. Într-un rând îl auzi spunând:

— Nu, domnişoară, doctorul Paige este la spital... Nu este? în cazul acesta nu ştiu ce să vă spun.

După ce mai trecu o vreme, i se păru că cineva vorbeşte alături de el. O undă înecăcioasă de amoniac îl făcu să deschidă ochii mari.

— Inagaki, adu repede o ceaşcă de cafea, dar să fie tare, zise doctorul Rayburn.

Se ridică într-un cot şi după ce-şi trecu degetele delicate p/în părul zbârlit, încercă să zâmbească vizitatorilor săi.

— Iată-i c-au venit la mine, îndemnaţi de dragostea i ginească faţă de aproapele lor, începu el cu glasul solemn, îndemnul sacrificiului, şi nimic altceva! Asta înseamnă, i nici la tine acasă nu te poţi îmbăta în tihnă!... Cum se poat*e să* vă faceţi atâtea gânduri din pricina mea, dragii v. L*i*! Ambulanţa aţi adus-o?

Bennie Booth începu să râdă, dar lui Rayburn îi fugiră Colţurile gurii în jos şi încruntă din sprâncene.

— Dacă tu ai fi avut obiceiul de a te îmbăta în tihnă la tine acasă, poate n-ar fi fost nevoie să apelez la ajutorul i ologului nostru. Ia paharul acesta şi bea, sfârşi el şi cu mâna stângă încercă să-i reţină punga de gheaţă, pe creştetul capului ca să nu alunece.

— Cred că ar fi mai bine, dacă nu vrei să mă vezi că sunt singur în starea aceasta de ebrietate, să iei şi dumneata ceva, din dulăpiorul de colo, zise Paige şi după ce sorbi din cafeaua fierbinte, simţi că gândurile încep să i se limpezească.

Booth îşi zise că propunerea nu este tocmai proastă. Ce rost avea să umilească pe colegul lor, mai mult decât ar fi fost nevoie? Probabil se va simţi mult mai uşurat, dacă-i va vedea că beau şi ei ceva. Ajutaţi de valetul Inagaki, (are se uita la ei uimit şi nu era în stare să înţeleagă motivul ebrietăţii stăpânului său, le veni să râdă, deşi erau ei înşişi destui de speriaţi, apoi apărură din camera de alături, înarmaţi fiecare cu câte un pahar mare de whisky cu sifon.

— Nu-l putem lăsa în starea în care se găseşte acum, murmură doctorul Rayburn la urechea colegului său. Cred că nu trebuie să rămână singur, deoarece ar fi capabil să săvârşească cine ştie ce imprudenţă. Pentru ziua de astăzi şi-a făcut de cap tocmai de ajuns.

Se aşeză pe canapea, în apropierea prietenului său care se uita la el cu ochii umflaţi, şi prefăcându-se că se uită la paharul pe care-l ţinea în mână, întrebă cu prefăcută indiferenţă.

— Ia să-mi spui ce s-a întâmplat anume? Povesteşte-ne incidentul de azi dimineaţă V Sau poate preferi să nu vorbeşti despre afacerea asta decât mai târziu?

— Nu voi vorbi nici acum şi nici de aici înainte! răspunse Paige cu amărăciune. Inagaki, adu-mi şi mie un pahar din licoarea pe care ai servit-o acestor domni.

— Dar cu cât mai mult sifon, adăugă Bennie, întorcând capul spre valet.

După ce paharul de whisky păru că a risipit o parte

din ceaţa ce i se aşezase pe creier, Paige se uită la ei şi începu:

— Totuşi există un amănunt pe care aş dori să-l cunosc şi eu. Spuneţi-mi fata aceea şi tatăl ei, cum au suportat această dureroasă lovitură?... După operaţie... nu m-am mai întâlnit cu ei... N-am avut curajul să mai apar în faţa lor.

Booih şi Rayburn se uitară unul la altul, aşteptându-se în mod reciproc ca fiecare dintre ei să găsească un răspuns acceptabil la întrebarea pe care le-o pusese. Bennie clătină din cap, dar Rayburn constată numaidecât că Newell a băgat de seamă ezitarea lor, şi-şi zise că va fi mai bine să-i spună adevărul.

— Situaţia ce a urmat, a fost destul de grea, începu el cu glasul domolit. Fireşte, tu n-ai avut ocazia să citeşti ziarele de astă-seară. La bursă a fost o prăbuşire a valorilor. Toţi cei din oraş parcă şi-au pierdut capul. Se spune că acest Dexter a pierdut tot ce a avut şi odată cu el sunt ruinaţi foarte mulţi. Şi-a pierdut toată averea. Ruina a venit după accidentul de la spital, sau mai bine zis, s-a adăugat acestei nenorociri, ceea ce a însemnat că lovitura a fost prea grea pentru el. Astăzi pe la orele cinci după amiază şi-a tras un glonte de pistol. Sinuciderea lui n-a fost un act săvârşit cu metodă. Nu cunoştea anatomia zonei cardiace şi a mai trăit timp de două ore.

— Îngrijirile necesare i le-a dat Ted, interveni Booth. Tot timpul a fost în comă, fără să se trezească nici pentru o singură clipă.

— Bennie vorbeşte despre Dexter, îl întrerupse Rayburn, convins că în felul acesta va putea uşura deznădejdea ce se vedea oglindită pe faţa lui Newell.

— Ce prostie! murmură doctorul Paige. Dar fata, s-a sinucis şi ea?

— O, nu! Am internat-o într-o cameră de la Parkway şi i-am administrat un somnifer, ca să se liniştească şi să poată uita, răspunse Rayburn, încântat că îi poate da un răspuns mulţumitor. Atitudinea acestei fete a fost admirabilă, ni. îi ales când te gândeşti la nenorocirile prin

care a trecut:

Moartea mamei pe masa de operaţie, sinuciderea tatălui ei i pierderea întregii lor averi. Toate aceste lovituri s-au decedat una după alta, într-un răstimp de cel mult opt

Măsuri. Probabil în primul moment se simţea năucită de durere. La început n-a vrut să se culce, dar ne-am gândit

I va fi mai bine, dacă va rămâne în spital. Am expediat n. îi multe telegrame în numele ei, dintre care una pentru

Ora mai mare. Această telegramă a fost trimisă pe adresa litierei doamne care este plecată la Londra împreună cu ea.

— Dar… doctorul Endicott ce face? întrebă Paige cu Ilaşul sugrumat.

— Hm! răspunse Bennie. Canalia aceasta! Dar îşi dădu numaidecât seama că a apucat pe un drum greşit şi adăugă: Trebuie să-ţi spun că a fost foarte ocupat. Se spune despre el că ar fi pierdut sume extrem de importante, de pe urma acestei prăbuşiri a valorilor la bursă.

Newell îi întrerupse efuziunile lipsite de respect faţă de superiorul său şi-i spuse că nu admite ca doctorul Endicott… i fie judecat cu atâta lipsă de respect, apoi se răsti la Bennie şi-i spuse că este un beţiv ordinar care nu se străduieşte nici cel puţin să-şi ascundă invidia pe care i-o iiezeşte un bărbat mai important decât el. Ca să înlăture neînţelegerea aceasta, îşi mai turnară câte un pahar de whisky. Când Inagaki încercă să atragă atenţia stăpânului nu, că va fi mai bine să renunţe, îl trimiseră numaidecât la culcare.

La orele două dimineaţa, după ce Paige adormi, fără să se mai trezească, Rayburn şi Booth trecură la bucătăr*ie-n* & mănânce nişte ochiuri şi o bucată de slănină prăjită, apoi ca să facă haz, aşezară un dop de plută pe creştetul Matuetei lui Buddha care aparţinea lui Inagaki. Înveseliţi de înfăţişarea caraghioasă a acestui zeu, îşi ziseră că va fi mai bine să lase prietenului lor o amintire a vizitei de

acum. Îi întinseră mâinile şi picioarele, apoi îi aşezară pe piept o iulie de conserve de ţelină, iar la picioare şi la cap îi ase-lară câte o măsuţă pe care erau sfeşnice. Bennie vru să aprindă făcliile, dar Rayburn care era mult mai puţin ameţit, se împotrivi acestei nebunii.

1 3 – 5

La ceasurile patru şi jumătate Paige se trezi şi rămase uimit de situaţia în care se găsea şi care în alte împrejurări mai puţin tragice, i s-ar fi părut şi lui caraghioasă. Se ridică de pe canapea cu mare greutate şi murmură printre dinţi:

— În realitate eu sunt un om mort... prin urmare de ce să nu-mi facă şi această farsă sinistră?

După ce gândurile i se mai limpeziră, datorită noului pahar de whisky, făcu o scurtă scrisoare comercială, prietenului său Eugen Corley, tânărul asociat al biroului ele notariat care se ocupa de administrarea averii sale, aşa cum înainte de asta se ocupase de cea a tatălui său, fiind convins că nu va divulga nimic din ceea ce-i spune acum şi că instrucţiunile date de el vor fi urmate cu toată severitatea. I-ar fi făcut plăcere să poată sta de vorbă cu acest prieten al său care era cu zece ani mai în vârstă decât el. Tocmai în scopul acesta îşi zise că va fi mai bine să adauge câteva rânduri în post scriptum, la scrisoarea pe care i-o va trimite.

După ce o iscăli, o băgă în plic, îi aplică mărcile poştale şi o puse pe masa din bibliotecă, ca să fie cât mai la vedere, apoi îmbrăcă repede un costum de sport şi încălţă nişte pantofi cu pingele duble care să reziste la drum pe jos. În timpul acesta căţeaua îl urmărea cu toată atenţia, fără să-i scape nicio mişcare pe care o făcea, învârtindu-se în jurul lui şi uitându-se la el puţin speriată când îl văzu că-şi încheie şireturile pantofilor.

— Nu, Sylvia, de astă dată tu vei rămâne acasă, zise el abătut, mângâind-o. Nu se poate să mă însoţeşti, acolo unde merg eu acum. Tu eşti încă vie, prin urmare va trebui să profiţi de această împrejurare.

Îl urmă până la ieşire, şi după ce deschise uşa, se

strecură pe lângă ei şi se repezi dintr-un salt în hol. Încercă s-o determine să se întoarcă în casă, dar Sylvia profită de faptul că stăpânul ei nu putea să se răstească la ea, deoarece cu ţipetele lui ar fi trezit pe toţi locatarii. Prin urmare coborî scara, fără să-i pese de momelile şi vorbele răstite ale stăpânului ei care nu îndrăznea să ridice glasul.

Strada era învăluită în întunericul nopţii şi în împrejurimi părea că totul doarme. Vântul de octombrie bătea aspru, venind din largul lacului.

Paige mergea cu paşi hotărâţi. Sylvia alerga mulţumită, când alături, când în urma lui.

III

Domnişoarele Arlen şi Phyllis fuseseră de faţă la îml – marea colegelor lor pe bordul vaporului „Berengaria” şi mi im erau în autobuzul care în timpul după-amiezii se în™ torcea la Londra.

Era o adevărată plăcere să-şi aducă aminte că le i i captă o vacanţă de şase săptămâni, în timpul căreia vor [ace tot ce poftesc, după oboseala celor şaizeci de zile petrecute alergând din oraş în oraş pe continent. Mai ales l hyllis avea toate motivele să se bucure.

Stând în faţa bastingajului, excursionistele care se întorceau în patrie, se uitau zâmbind la privirile îndreptate ipre ele – ale lui Phyllis şi ale domnişoarei Arlen – fără să inicrce câtuşi de puţin să-şi ascundă invidia – căci toate! invidiau pentru vacanţa ce o vor petrece împreună – fefară de Patty Sumner care se întorcea acasă pentru câsă-torla ei, hotărâtă în ziua de 12 octombrie, şi domnişoara 1 ogswell care aştepta nerăbdătoare să-şi ia catedra în primire, odată cu începerea trimestrului de toamnă. În cei douăzeci şi cinci de ani de slujbă domnişoara Cogswell fusese adeseori criticată, dar cu toate acestea nimeni nu putuse pune despre ea că nu şi-ar fi luat această slujbă în serios i i-a nu şi-ar fi făcut datoria.

Adevărul era că excursia făcută vara aceasta, fusese foarte reuşită. Domnişoara Cogswell care era o autoritate recunoscută în domeniul istoriei şi al criticii de artă, fusese tot timpul o profesoară neînduplecată şi-şi condusese

elevele în această excursie cu o solicitudine de multe ori Uranică, dar cu toate acestea se dovedise o organizatoare neîntrecută, când era vorba să le asigure tot confortul de care aveau nevoie.

Atitudinea ei în această împrejurare fusese nu numai cea indicată, ci din prima zi sugerase acestor tinere doamne convingerea (nu le spunea niciodată domnişoare, deşi disciplina impusă de ea s-ar fi potrivit mai curând unor fete de cincisprezece ani, decât acestora care veniseră cu ea şi care. iveau douăzeci şi doi), c-au venit în Europa pentru motive irioase şi încerca să le atribuie dorinţa necontenită de a folosi fiecare clipă liberă, pentru completarea şi desăvârşirea educaţiei lor, a 5

Un singur episod nenorocit avusese darul să tulbure pentru câteva clipe armonia înţelegerii lor desăvârşite. Incidentul se petrecuse-la Milano. Adevărul era că seara li se păruse prea frumoasă şi prea blândă, pentru a se culca la orele nouă şi jumătate. Sosiseră la orele şapte cu trenul de Florenţa, unde petrecuseră o săptămână întreagă cu acumularea intensivă a cunoştinţelor spirituale pe care le crezuseră necesare „aşa că un ceas de totalădestindere li se părea acum foarte potrivit.

Domnişoara Cogswell tocmai începuse să facă o baie la picioare, căci tălpile i se umflaseră din pricina alergăturii, când al şaselea simţ cu care se obişnuise să controleze şi să asculte tăcerea profundă a dormitoarelor, îi dădu de ştire că liniştea de la etajul pe care-l ocupau fetele la hotelul Metropole, era prea profundă pentru. a fi reală. După ce se înfăşură într-un halat larg, ieşi din cameră în vârful picioarelor şi se furişă în lungul coridorului deja etaj, pentru’s arunca’ o privire cercetătoare în camera fetelor, unde totul era copleşit de întuneric şi paturile păreau vraişte. Constată că niciuna dintre ele nu este acolo unde ar fi trebuit să fie.

I Abia pe la orele unsprezece reuşi, împreună cu domnişoara Arlen, să dea de urma lor, la cafeneaua Ceva, unde erau aşezate în faţa cupelor de îngheţată şi discutau mulţumite şi vesele. În faţa fiecărei vinovate mai era şi o

farfurie goală, dar cu urme de grăsime, dintre acelea care se întrebuinţează pentru hors-d'oeuvre şi un pahar gol de forma celor întrebuinţate de obicei pentru a servi cocktailuri. Ce scenă umilitoare! Tinerele doamne se simţiră exact ca nişte copii prinşi asupra faptului.

În drumul de întoarcere spre hotel, când domnişoara Cogswell pornise în fruntea grupului, şi mergea cu paşi repezi, tăcută şi cu privirile pierdute departe… Phyllis Dext ei rămăsese mai în urmă, casă poată face drumul împreună cu domnişoara Arlen care închidea' acest cortegiu de vinovate pentru încălcarea disciplinei. Phyllis avea un cult, un fel de adoraţie, faţă de încântătoarea ei profesoară, şi se simţea foarte sfioasă", din pricină că-i dăduse prilejul să fie nemulţumită de ea. În sufletul ei o compătimea de multe ori, când se gândea că este obligată să păstreze relaţii atât de strânse cu domnişoara Cogswell, cu care presimţea că ea însăşi nu are nicio afinitate sufletească.

— Îmi pare foarte rău de ceea ce s-a întâmplat, începu HlyHis cu glasul tremurând de sfială.

— Probabil peste un ceas îţi va părea şi mai rău decât 11 uiu, răspunse domnişoara Arlen cu indiferenţă. Ce amestec îngrozitor… cine a mai auzit de sardele în ulei şi îngheţată!

Phyllis băgă de seamă că domnişoara zâmbeşte, dar îşi că nu e momentul cel mai indicat pentru a face glume, i coborându-şi privirea, îi răspunse cu părere de rău:

— N-ar fi trebuit să săvârşim o astfel de faptă… Să v. i determinăm să veniţi – în căutarea; noastră, când sunteţi în de obosită…

— Eu nu sâni obosită, protestă domnişoara Arlen şi în glasul ei se simţi o uşoară ironie. Seara aceasta este încântătoare. – Sunteţi extrem de amabilă! răspunse Phyllis în nnptă şi strânse cu putere braţul domnişoarei Arlen. Exact în clipa când îşi retrase mâna, înspăimântată de gestul I: esta îndrăzneţ faţă de profesoara Patrioia Arlen, doctor în filosofie, Phyllis încântată simţi, o uşoară apăsare a braţului profesoarei, ca un răspuns., la gestul ei

prietenesc. Ochii i se umplură de lacrimi. Pân'a acum adorase pe domnişoara Arlen numai clin depărtare şi îşi pusese de multe ori întrebarea, ce ar însemna oare pentru ea, dacă ar reuşi să câştige prietenia acestei femei distinse şi enigmatice, Avu cnzaţia c-a descoperit un secret. Domnişoara Arlen era şi <m o fiinţă omenească i în adâncul sufletului ei era şi ea di toţi ceilalţi oameni.

Ziua următoare nu făcu nicio. Încercare /să adâncească nee-astă prietenie dintre ele, pe care în ajun şi-o mărturisiseră cu atâta timiditate. Cu zâmbetul. mereu pe buze, domnişoara V! cu rămase aceeaşi profesoară absentă şi imparţială. Dar înainte ele sfârşitul săptămânii se înţeleseră că în cazul când Phyllis va obţine aprobarea părinţilor ei, va mai întârzia câteva săptămâni ia Londra, împreună, cu'1 domnişoara Arlen

obţinuse un concediu de patru luni, pentru a face studii peciale în biblioteca Muzeului Britanic. Numele profesoarei Arlen era cunoscut, datorită celor două volume pe care le tipărise despre poeţii din epoca victoriană, şi acum plănuise mai scrie o carte despre subiectul căreia nu pomenise mea nimănui: „Aspectele bizare ale Restauraţiei”.

Urmăriră în lungul cheiului vaporul Berengaria care se desprindea încet, târât de un remorcher, şi-şi fluturară batistele, salutând fetele care plecau, iar în timpul acesta Phyllis se întreba, câtă vreme va trebui să treacă până când vor reuşi să considere închis incidentul din seara aceea, pentru a resimţi armonia obişnuită. Dar era mulţumită că în sfârşit reuşise să rămână singură cu domnişoara Arlen. Vor petrece câteva săptămâni împreună. Se simţea emoţionată şi puţin speriată. În orice caz nu trebuia să uite de respectul pe care îl datora profesoarei sale.

Într-un târziu domnişoara Arlen se întoarse şi se îndreptară împreună spre staţia autobuzului. Zâmbetul cu care se întoarse spre Phyllis păru că ar vrea să-i spună: „În sfârşit, acum suntem libere să facem ce dorim!”

Phyllis simţi o adâncă mulţumire văzând că

domnişoara Arlen o tratează ca pe o prietenă şi-şi aduse din nou aminte că nu trebuie să se lase ispitită de dorinţa de a-şi uita deosebirea de rang şi de vârstă, dintre ea şi profesoară.

Preocupate de noutatea peisajului Angliei şi a câmpului patriarhal care fugea alături de maşina lor, nu schimbară aproape nicio vorbă împreună, până când ajunseră în apropiere de Winchester. Phyllis crezu de cuviinţă s-o întrebe:

— Sunteţi de acord ca mâine să vizităm din nou Tate Gallery?

Îşi aducea aminte de cuvintele pronunţate de domnişoara Cogswell şi era convinsă că întrebarea de acum este foarte la locul ei.

Domnişoara Arlen îi zâmbi complice.

— Mâine vom vizita grădinile din Kew, răspunse ea categorică. În timpul acestei excursii prima dintre noi care va îndrăzni să vorbească despre artă, va trebui să plătească masa pentru amândouă.

Phyllis oftă mulţumită.

— Mă simt acum atât de mulţumită de aventura noastră de la Milano. Dacă n-ar fi intervenit acel incident, probabil eu aş fi acum în drum spre casă, împreună cu celelalte colege ale mele, şi n-aş fi rămas la Londra împreună cu dumneata. Dumneata' singură ăi înţeles just ce s-a întâmplat în seara aceea.

„— N-a fost tocmai greu de înţeles, răspunse domnişoara \ilen râzând. Eram la fereastra camerei mele când v-am ut plecând. Dorinţa voastră de a vă simţi libere, cel puţin pentru câteva ore, nu m-a mirat câtuşi de puţin.

Înainte de a ajunge la Basingstoke, putură constata că

Iiltre ele s-a statornicit o armonie deplină. Phyllis părea

Inrântată de vederea Londrei, a cărei circulaţie devenea din i ni ce mai intensă. Domnişoara Arlen uitase cu desăvârşire calitatea ei de profesoară.

Îşi transportară bagajele la un mic hotel din

Bloomsbury, în apropierea muzeului. Phyllis nu locuise niciodată într-un hotel atât de modest, dar acesta fusese ales de domnişoara Arlen care dispunea de mijloace băneşti foarte reduse, şi desfăcură geamantanele şi îmbrăcară cele mai frumoase roi hâi pe care le aveau. Phyllis constată cu discretă admiraţie i domnişoara Arlen care era o fire foarte pedantă în ceea ce priveşte ţinuta exterioară, a devenit totuşi extrem de modernă, în clipa când îşi aranja în dulap costumul pe care-l purtase în timpul călătoriei. Acum nu mai păreai Ituşi de puţin că ar fi o autoritate în domeniul artei şi lite-Iiturii. Luară hotărârea să mănânce la „Trocadero" şi Phyllis reuşi să obţină favoarea de a oferi ea însăşi această mică înrbătoare. Cu liniştea caracteristică unuia care dispune de orienta necesară în astfel de împrejurări, comandă mânirea, în timp ce domnişoara Arlen păru că este în întrei mie de acord cu meniul ales de eleva ei.

— Sunteţi de acord ca la apetitiv să luăm câte un păhărel de sherry? întrebă Phylis cu sfială. După o zi atât Be agitată cu siguranţă vă simţiţi obosită.

— Cu plăcere, răspunse domnişoara Arlen. Dar nu din pricină că m-aş simţi obosită. În viaţa mea nu mi s-a întâmplat încă să mă simt atât de bine dispusă ca acum.

— Mi se pare că a trecut o veşnicie dn ziua când lumneata ai devenit profesoara mea, zise Phyllis îngândurată, în timp ce-şi sorbeau vinul.

Domnişoara Arlen îi dădu un răspuns evaziv.

După dineu plecară să vadă spectacolul „Bitter Sweet".

I la miezul nopţii se întoarseră la hotelul din Bloomsbury.

Du o trăsurică veche, parcă rămasă din alte vremuri.

Domnişoara Arlen părea tăcută şi îngândurată. Puţin lupă aceea se culcară, fără să-şi mai spună nimic, dar în mod instinctiv Phyllis presimţea că piesa Bitter Sweet a fost cum n-ar fi trebuit să fie.

3

— Noapte bună, Phyllis, se auzi glasul domnişoarei

Arlen.

— Noapte bună, răspunse Phyllis, apoi adăugă cu glasul stins, dar destul de îndrăzneţ: „Patricia”. În adâncul tăcerii din camera lor, îşi simţi inima bătând speriată. Iată, a şi comis o imprudenţă, chiar din prima zi, cu toate că se străduise să evite orice imprudenţă care ar fi putut să tulbure relaţiile dintre ele.

Trecură cinci minute, dar spaima care o cutremura, i se păru insuportabilă, aşa că adăugă cu glasul tremurând *de* păreri de rău:

— Iartă-mă, domnişoară Arlen. N-ar fi trebuit să-mi permit faţă de dumneata această intimitate.

— Nimeni nu-mi spune Patricia, decât atunci când se întâmplă să fie nemulţumit de mine. răspunse domnişoara Arlen aproape adormită. Cei care ţin la mine, îmi spun întotdeauna Pat.

— Nu veţi considera... drept o impertinenţă din partea mea, dacă... îngână Phyllis cu glasul sugrumat.

— Va fi o drăgălăşenie din partea dumitale, draga mea, răspunse domnişoara Arlen înduioşată.

Phyllis adormi, gândindu-se că ar fi bucuroasă, dacă maică-sa ar putea-o vedea, cât este de mulţumită. I se părea că vede zâmbetul doamnei Dexter, când la întoarcere va începe să-i spună cum şi-a petrecut vacanţa în compania domnişoarei Arlen, şi i se părea că aude pe Sally Wolker exelamând mirată: „Lasă, dragă, doar nu vrei să mă faci să cred că domnişoarei Arlen i-ai spus «Pat»! Acestea sunt invenţii de ale tale!”

În timpul acestor zile fermecătoare înţelegerea dintre ele fu desăvârşită, dar ar fi greşit să admiţi că relaţiile lor s-ar fi oprit la un anumit punct, inerent deosebirii de vârstă dintre cei douăzeci şi doi de ani, cât avea Phyllis şi treizeci şi cinci cât avea Patricia.

Fără îndoială domnişoara Arlen îşi regăsise elanul tineresc, dar în orice caz saltul uriaş îl făcu Phyllis care alături de ea, deveni mai matură. În realitate nu era altceva decât o tânără fată seducătoare, care avea uneori micile ei supărări, dar care totuşi nu erau prea adânci şi

nici de lungă durată. Era extrem de susceptibilă şi o puteai răni foarte uşor, dar rănile acestea se vindecau repede şi definitiv. Până acum nu avusese încă parte să aibă o rană prea îmi a şi care să nu se vindece niciodată. Însăşi domnişoara \ilen se ferise să-i vorbească despre cicatricele pe care le purta în suflet, ferindu-se astfel de dorinţa bolnăvicioasă de a o speria şi a o determina s-o compătimească. Preferase i i spună cu totală indiferenţă suferinţa ei constantă şi în (elrgând situaţia, Phyllis reuşi aproape instantaneu să gândească matur. Încercă chiar să o consoleze.

Scena se petrecuse cât se poate de simplu. Făcuseră împreună o plimbare prin vechiul cimitir al catedralei Salisbury. Era o după-amiază de pe la mijlocul lui octombrie, CU lumina limpede, în nuanţe aurii. Făcând haz pe fceama vechilor epitafe gravate pe pietrele funerare, leoperite de muşchi şi roase de vreme, care vorbeau despre importanţa soţului defunct, în raport cu soţia văduvă şi în ajutorată, conversaţia lor glumeaţă alunecă treptat asupra problemelor grave şi inevitabile ale căsătoriei.

— Mi se pare straniu, că dumneata nu te-ai căsătorit până acum, zise Phyllis, şi m-am întrebat adesea de ce.

— Sunt gata să-ţi explic motivul, dar povestea aceasta va fi cam lungă.

Pat încercă să găsească tonul potrivit pentru mărturi-Hirea ce o va face, apoi întorcând privirea în altă parte, începu foarte liniştită:

— Bărbatul care mă interesa, s-a îndrăgostit de sora mea. Phyllis tresări şi simţi că i se taie respiraţia. Dar nu

re nimic, deoarece n-ar fi vrut să întrerupă mărturisirea profesoarei ei. Aşteptă deci, cu atenţie.

— Asta este tot, adăugă Pat pe acelaşi ton pe care Phyllis îl auzise de fiecare dată, când profesoara îşi termina lecţia începută. Da, asta ar fi tot, afară de faptul că invitaţiile Fuseseră expediate şi că darurile de nuntă începuseră să so – cască, când i-am surprins unul în braţele celuilalt. Tocmai voiam să cobor în bibliotecă,

pentru a-i arăta noul meu costum de călătorie. Fratele meu – la care ţineam foarte mult – s-a bătut cu el şi a fost rănit, iar eu am căutat să evadez cât mai departe; sora mea s-a căsătorit cu el şi au copii pe care eu nu i-am văzut niciodată, iar mama trăieşte în casa lor şi toate rudele mele sunt în acel oraş, şi tocmai de aceea eu nu mă voi mai putea întoarce acasă niciodată.

— O, draga mea, exclamă Phyllis emoţionată. Cum ai putut suporta această situaţie?

— N-am reuşit niciodată s-o pet suporta în linişte, răspunse Pat abătută. Efortul pe care trebuie să-l fac, pentru a mă resemna, îmi taie orice elan, aşa că nu mai simt nimic.

— Nu se poate, Pat! exclamă Phyllis şi obrazul i se lumină de o nouă nădejde. Eu te simt sufleteşte atât de aproape de mine.

Pat oftă, apoi ridică fruntea şi zâmbi.

— Ştiu, draga mea. Am fost o egoistă, dar prietenia cu tine. m-a înviorat. Mă mir că prietenia cu mine, nu ţi-a împietrit sufletul. Pentru mine ai fost o binefacere, mult mai mare decât ai putea să bănuieşti.

Phyllis îngână ceva în semn de timid protest.

— Mi-ar face o enormă plăcere, dacă ai vrea să stai de vorbă cu mama, zise ea cu glasul tremurând de emoţie. Ea are o extraordinară capacitate de a consola oamenii. Pentru dumneata ar fi o surpriză nebănuită.

Pat ridică neîncrezătoare din umeri. În primul moment îşi zise că a fost imprudent din partea ei să-şi descarce sufletul în felul acesta, căci se gândi că doamna Dexter ar putea să-i propună un remediu metafizic, cu efecte magice, pe care i-l va administra urmat de un surâs amabil şi indiferent: „Ei, haide-haide, de aici înainte totul se va îndrepta”.

— Nu există decât un singur mijloc care m-ar putea ajuta, dragă Phyllis, şi mijlocul acesta este, să pot uita. Oricât s-ar strădui mama dumitale, nu cred că în această privinţă va putea să-mi fie de vreun ajutor.

— Bine, dar eu tocmai la asta m-am gândit, exclamă Phyllis mulţumită. Ea are calitatea să te facă să uiţi. Calitatea aceasta o deţine de la canonicul nostru care i-a fost de mare ajutor, după ce frăţiorul meu s-a înecat. Pe vremea aceea eu eram o fetiţă mică, dar cu toate acestea am avut şi eu ocazia să-l cunosc.

— Canonicul dumneavoastră? întrebă Pat cu glasul îmblânzit.

— Canonicul Harcourt, de la catedrala din oraşul nostru.

— Trebuie să ştii că eu nu sunt deloc evlavioasă.

— Nici el nu este evlavios!

— Nu vorbi copilării! răspunse Pat râzând.

— Vreau să spun că... amănuntul la care mă gândesc – şi nu face parte din domeniul credinţei; este ceva mult mai mare şi mult mai important decât atât. Voi încerca să şi I explic. Dar sarcina aceasta nu va fi tocmai uşoară, mai nu”; că eu n-am avut până acum niciodată ocazia să mă

Imt deznădăjduită. Îmi închipui că trebuie să fi trecut prin aceasta stare sufletească, pentru ca ceea ce-ţi spun eu, să-şi «>aţa face efectul. Când plantezi un pom, trebuie să începi prin a face o groapă.

— S-ar putea ca în cazul meu să-şi facă efectul pe oire-l aştepţi, răspunse Pat cu, indiferenţă. Haide, spune despre ce este vorba!

Întârziară mai bine de două ceasuri pe banca de piatră de la intrarea mănăstirii, cu picioarele acoperite de stratul firos de frunze scuturate şi veştede, în care Pat desena irabescuri cu vârful umbrelei ce o ţinea în mână. Glasul lui Phyllis devenea din ce în ce mai solemn şi mai sigur, doscriindu-i viziunea unei oaze pe care ea nu avusese niciodată ocazia s-o dorească. Presimţea că ea nu este destul de pricepută, pentru a o face pe Pat s-o înţeleagă, şi după re sfârşi cu expunerea ideilor fragmentare în legătură cu subiectul despre care vorbea, tăcerea adâncă ce urmă după (ceea, îi dovedi că n-a reuşit nici să convingă şi nici să emoţioneze pe Pat cu vorbele ei.
/

— Cred că am putut constata un reflex, continuă Phyllis

Care nu ar fi vrut să se dea bătută, o palidă lucire care

[Ireşte nu poate fi considerată drept esenţă reală, între lu’

l i urile şi monumentele vechi pe care le-am văzut în ultimele lle. M-am gândit îndelung la această eventualitate.

Îţi mai aduci aminte de vorbele pe care mi le-ai spus zilele trecute, în timpul cât am stat alături pe banca învăluită de umbră din biserica Sf. Olaf şi ne uitam la bustul lui Elizabeth Pepy? Mi-ai vorbit despre toate încercările grele prin care a trebuit să treacă împreună cu Sam: au înfruntat incendiul Londrei, ciuma, războiul civil, spaimele, fuga şi deznădejdea. O vedeam stând în faţa noastră, calmă şi senină. De afară, prin uşa deschisă a bisericii, se auzea murmurul monoton al circulaţiei de pe stradă.

Nu cred că voi fi în stare să-ţi explic problema aceasta într-un fel care să ţi se pară mai limpede. Dar se poate ca exemplul pe care ţi l-am dat să nu aibă nicio legătură cu ceea ce am încercat să te fac adineauri să înţelegi… Nu pot să-ţi spun altceva, decât că vreme de o clipă, cât am întârziat în biserica aceea a Sf. Olaf, mi-am simţit sufletul copleşit de un val de înţelegere. Aşa că mi-am zis: Dacă se va întirapia vreodată să mă simt deznădăjduită, mi-ar face plăcere să mă pot refugia într-un loc ca acesta, unde zbuciumul şi durerile prezente se înfrăţesc cu cele din trecut, iar durerile mele se vor amesteca în ţarina şi tăcerea în care s-au prăbuşit cele ale Elizabethei.

Întinse mâna fierbinte care tremura uşor, din pricina emoţiei, şi-şi petrecu braţul în jurul umerilor lăsaţi ai lui Pat.

— Eşti în stare să înţelegi starea de spirit în care mă găsesc? Sau crezi că tot ce-ţi spun eu acum nu sunt decât prostii? Am vrut să-ţi vorbesc despre desfăşurarea ia infinit

a circulaţiei care trece indiferentă „înainte, mereu înainte”... Acum trei sute de ani mica şi sensibila Elizabeth Pepy a fost prinsă în vârtejul acestei circulaţii, târâtă şi martirizată de ea, înspăimântată şi sedusă de amăgirea ei... iar astăzi este rândul Patriciei Arlen şi al lui Phyllis Dexter.

Dar partea importantă este că lumea merge înainte, a mers fără încetare şi va merge şi *de* aici înainte, cum a mers la început, cum merge şi astăzi şi cum va merge mereu, şi că în mijlocul acestei mişcări continue durerile mele au atât de puţină însemnătate... Înţelegi acum, Pat, ce vreau eu să-ţi spun?

— Phyllis, draga mea, ceea ce mi-ai spus tu, nu explică nimic, ci este un fel de consolare. S-ar putea ca această consolare să fie în oarecare măsură de folos, dar foarte puţin... Vrei să afirmi, continuă ea cu oarecare ezitare, vrei să spui că noi suntem cu toţii stăpâniţi de ceva mult mai mare şi mai puternic decât noi, ceva care există de la începutul începuturilor, ceva inevitabil, căruia trebuie să ne supunem şi să-l urmăm, chiar împotriva voinţei noastre?... Asta este, dacă mă obligi să-ţi spun adevărul, un fel de fatalism!

Phyllis clătină din cap cu toată energia.

— Nu este câtuşi de puţin. Fatalismul implică noţiunea de mişcare în circumferinţă. Mişcarea despre care vă vorbesc eu, reprezintă progresul. Fatalismul afirmă: „Am fost prins în vârtejul destinului care mă obligă să mă mişc. Nu înţeleg nimic din ceea ce se întâmplă. cu mine, prin urmare sunt obligat să mă supun acestui impuls şi să mă las în voia lui, chiar dacă ar fi să mă strivească”. Acesta este fatalismul... Teoria în care cred eu, admite vârtejul, dar acesta mişcă înainte, în loc să se învârteasea pe loc. Şi în loc l ic oblige să te resemnezi, cum face fatalismul, această i ic mult superioară te invită să înţelegi! Ea îţi spune:

Urinează-mă, dar încearcă şi umblă cu «ochii deschişi»!”

— Invitaţia aceasta merită s-o analizezi ceva mai

lung, încuviinţă Pat.

— Ţin enorm de mult ca mama să poată sta de – i Iii cu dumneata despre lucrurile acestea, oftă Phyllis. lui în care le explică şi felul în care practică această teo – IM, este remarcabil.

Phyllis plecase în grabă să-şi cumpere un film pen-mi aparatul fotografic, la un mic magazin din Southampton

J. Astăzi trebuiau să viziteze vechea piaţă „Caledonian inket”. La orele şapte când se treziseră din somn, străzile ritu acoperite de o ceaţă groasă, dar acum începuse să se ipească. Fără îndoială până când vor ajunge la destinaţie, i icind drumul cu metroul, va răsări şi soarele. Phyllis aştepta ipariţia soarelui cu toată nerăbdarea, deoarece din pricina ploii continue, în timpul celor trei zile din urmă, nu putui *i*, părăsi hotelul.

În timpul absenţei lui Phyllis domnişoara Arlen primi i legrama. Se lăsă pe un scaun şi acoperindu-şi obrazul cu mâinile, se întrebă, cum va putea aduce la cunoştinţa lui l’Iiyliis această îngrozitoare ştire. Fata trebuia să se întoarcă i moment în moment, cu obrazul strălucind de mulţumire, fii vor putea pleca în excursie. Uşa camerei se deschise brusc:

— Eşti gata? Peste un ceas sau cel mult două va fi o vreme frumoasă… Nici nu-ţi vine să crezi!… Ce ai, draga mea? Nu te simţi bine?

— Phyllis, spune drept, nu te superi dacă nu vom merge astăzi la Caledonian Market? Excursia aceasta nu mă ispiteşte deocamdată. Probabil m-a deprimat şi ceaţa îi casta. Ce ai zice, clacă am merge la St. Olaf, să vedem pe Elizabeth? Mie mi-ar face multă plăcere. Aş avea ocasă verific şi mica dumitale teorie; vrei să mergem?

— Sigur că vreau, răspunse Phyllis mulţumită, dar în acelaşi timp şi puţin deprimată de tristeţea vizibilă a profe-loarei sale. Vom vizita altă dată piaţa Caledonian Market… În acelaşi, timp cred că voi fi foarte mulţumită, după ce voi vedea încă o dată pe Elizabeth.

Partea cea mai mare a drumului îl făcură cu autobuzul, aşa că nu vorbiră prea mult. Pat părea atât de

deprimată, încât Phyllis îşi zise că tăcerea va fi cel mai bun mijloc pentru a determina pe prietena ei să se liniştească. Dar era ferm hotărâtă ca după ce vor ajunge la biserica St. Olaf, să facă ceva în interesul ei. Probabil va reuşi s-o determine să înţeleagă sentimentele de care fusese ea însăşi stăpânită în mijlocul acestui lăcaş plin de linişte şi împăcare.

Când sosiră la destinaţie, constatară că abia este ora zece şi bisericuţa era goală. Înaintară în lungul aleii centrale şi se aşezară pe prima bancă de unde puteau vedea în naosul bisericii bustul de marmură al Elizabethei. Câteva minute niciuna dintre ele nu scoase o vorbă.

Apoi cu totul pe neaşteptate un hohot de plâns făcu pe Phyllis să tresară din adâncul visurilor ei. Se întoarse spre Pat şi constată că este cu obrazul plin de lacrimi. O luă de mână şi o întrebă cu glasul şoptit, în care tremura un crâmpei de nădejde:

— Dumneata nu-l auzi, draga mea?

— Cred că n-are nicio importanţă, răspunse Pat cu glasul stins, de vreme ce-i auzi dumneata.

— Da, eu îl aud! răspunse Phyllis cu glasul plin de încredere. Simt chemarea aceasta cum tremură adânc în mine!

„Înainte! înainte!” într-un scop care trebuie să fie realizat nu numai de Elizabeth, de dumneata sau de mine…

Pat îi luă mâna în mâinile ei reci, şi-i spuse cu glasul înecat de plâns;

— Mica mea Phyllis, va trebui să-ţi spun… S-a întâmplat ceva îngrozitor… Crede-mă că aş fi preferat să mi se fi întâmplat mie, decât să ţi se întâmple dumitale! O nouă tragedie…

Phyllis păli şi se uită la ea cu ochii speriaţi, ca şi când ar fi încercat să descifreze trăsăturile crispate ale obrazului ei. O întrebă cu glasul stins şi aproape sugrumat:

— Pat, ce vrei să spui?

Cu mâinile tremurânde scoase din geantă hârtia de culoare galbenă şi împăturită, şi după ce o lăsă în mâna lui

Phyllis, îi strânse degetele peste ea. Se lăsă apoi în genunchi şi-şi culcă fruntea pe braţele încrucişate strâns…

Vuietul neîntrerupt al acestui vechi cartier, li se părea lugubru.

Phyllis se uită la telegrama lui Grace care fusese expediată pe adresa domnişoarei Pat.

W

TATA ŞI MAMA AU DECEDAT ASTĂZI DUPĂ-AMIAZĂ. ANUNŢ-O PE PHYLLIS CU TOATĂ PRUDENŢA

Telegrama îi scăpă încet din mină şi căzu pe nisipul aleii.

Rămase complet năucită şi i se păru că nu mai simte lltceva decât deznădejdea neagră şi rece, ca o armură tio gheaţă. Vuietul acestui cartier dintr-un oraş străin o împresura din toate părţile, o făcea să simtă i mai dureroasă senzaţia că se găseşte departe de casă. Niciun sunet din adâncul acestui vuiet metalic şi tumultuos Du semăna cu ceea ce ar fi auzit sau i-ar fi fost drag înainte iie asta. Până şi umerii căzuţi ai femeii îngenuncheate alături de ea, i se păreau cu desăvârşire străini. Se simţea singură i îi în nu fusese niciodată până acum.

Apoi, cu totul pe neaşteptate, lacrimile începură să-i Izvorască de sub pleoape, lacrimi grele şi fierbinţi care i se păru că o uşurează. Îngenunche tremurând lângă Patricia care întinse braţul protector.

Rămaseră vreme îndelungată îngenuncheate una lângă alta. Phyllis se lăsă pradă durerii şi hohotul ei de plâns parcă îţi rănea sufletul. Bătrâna soţie a paracliserului trecând prin apropierea lor, le văzu şi făcându-i-se milă de ole le aduse un pahar cu apă. Pat îi zâmbi recunoscătoare, dar nu vru să tulbure durerea lui Phyllis. Hohotul de plâns îi fetei. se liniştea din ce în ce mai mult. În cele din urmă. Phyllis se linişti. Pat aştepta cu răbdare. Ceasornicul unui turn din apropiere se auzi bătând ceasul jumătate. Apoi cu totul pe neaşteptate Phyllis îşi îndreptă, trupul şi păru reii ascultă. Pat se trezi brusc din adâncul visurilor ei, trasă violent de mâna tinerei fete.

— Ce este, draga mea? întrebă Pat.

— Ascultă! zise Phyllis în şbantă şi se uită la ea cu ochii mari. Pat – şi pe buze îi tremură un zâmbet de extaz se audechemarea!

IV

Printre cei care veneau la canonicul Harcourt să-i ceară sfatul, erau şi oameni care rămâneau uimiţi, că deşi omul acesta dispunea de o personalitate remarcabilă şi greu de definit, totuşi felul său de a judeca şi atitudinea faţă de vizitatorii săi se datorau în primul rând vieţii monahale.

Trinity Cathedral eră Una dintre instituţiile cele mai respectate din Middle West şi se bucura de această reputaţie de mai bine de un secol. Reputaţia şi-o datora în parte şi stilului ei arhitectural care-i dădea o măreaţă înfăţişare gotică, copiată după catedrala din York. Probabil impunătoarea ei înfăţişare era exagerată şi de faptul că se găsea la încrucişarea a patru artere de circulaţie, dintre care Lake Avenue era cea mai importantă din întreg oraşul. Afară de asta impunătoarea clădire era situată faţă în faţă cu superbul Madison Park şi perspectiva aceasta punea în valoare turlele ei masive şi arcadele măreţe ale intrării şi ale ferestrelor.

Dar celebritatea instituţiei Trinity Cathedral se întemeia pe ceva mult mai intangibil decât înfăţişarea exterioară. Îşi câştigase o reputaţie de stabilitate, datorită faptului că reuşise să treacă nevătămată prin crizele de efervescenţă violentă care cutremuraseră până în temelii multe instituţii de aceeaşi categorie. Bisericile din vecinătate se simţeau uneori deznădăjduite de ezitarea sau de refuzul ei categoric de a participa la cruciadele lor zgomotoase, şi nenumăraţi apostoli ai dezastrului o acuzaseră de totală indiferenţă faţă de apropiata catastrofă ce ameninţă universul. Trinity rămăsese întotdeauna neînduplecată şi calmă, mulţumindu-se să răspundă de fiecare dată: „În toate vremurile de frământări şi de belşug nejustificat, fereşte-ne pre noi Doamne de orice ispită”.

Reuşise să-şi păstreze demnitatea chiar în timpul marelui război, urmând o conduită complet imparţială, până în ziua când guvernul îşi defini atitudinea în mod oficial. Dar atitudinea aceasta îi atrăsese nenumărate filipice din partea profeţilor care-şi pierduseră răbdarea şi care încercau să se aventureze în violente polemici, susţinuţi şi de credincioşi.

Imediat după aceea acceptă cu toată convingerea sacrificiul patriotic impus de situaţie, fără să degenereze în exagerări, dar ca de obicei şi această atitudine a fost interpretată de cei interesaţi drept dovadă a obişnuitei ei indiferenţe.

Totuşi cei de la Trinity Cathedral nu se lăsară intimidaţi. Şi în vreme ce în fiecare duminică în celelalte biserici „Kaiserul" era spânzurat şi stigmatizat, conducătorii ei se mulţumeau să intoneze obişnuitele imnuri care scoteau din fire pe cei interesaţi: „Mântuieşte-ne şi scapă-ne pre noi de vrăjmaşii noştri!"

După ce se încheie pacea şi pentru pacifismul creştin (un că a sosit din nou momentul să arboreze ramura de mi. îs lin, bisericile vecine cu Trinity Cathedral începură să mită una după alta rezoluţii, şi unele dintre ele merseră atât lir departe, încât făcură legământ solemn, că nu vor mai ridica unele împotriva nimănui, oricare ar fi motivele nemulţumirii

Dar Trinity se feri şi de astă dată să se angajeze cu ceva. l'Ind i se ceru în mod stăruitor să-şi precizeze atitudinea, Conducătorii catedralei răspunseră că ei vor mai aştepta să udă ce întorsătură vor lua evenimentele, ca abia după aceea i ia o hotărâre. Membrii mai tineri ai clerului păreau că I u sunt de acord cu această tergiversare şi spuneau că cei în la conducere suferă de un rău care foarte curând îi va răni i ne. Dar cu toate acestea catedrala continuă să existe, exact i şi înainte, cu desăvârşire indiferentă faţă de profeţiile iţelor interesaţi.

În turnul din partea de răsărit a catedralei erau insta Lute clopote muzicale de mare valoare, care de la ora pniru la cinci, cântau în fiecare zi imnurile istorice de

bisericii anglicane şi conform tradiţiei programul acesta ik muzică religioasă începea şi se termina de fiecare dată îi „O, God, Our Help în Ages Past” care reprezenta însăşi ijeviza catedralei.

Se spunea că într-un colţ mai îndepărtat al casei paro-hlale, se găseau aparatele telefonice, maşinile de scris şi de i niculat, o echipă de funcţionari şi întregul aparat inexorabil nuci administraţii moderne. Vizitatorii erau primiţi în interi-Mi re calme şi impunătoare, de către funcţionari care fuseseră lâbişnuiţi să păstreze atitudini cât mai puţin profesionale şi să nrbească amabil, pentru ca în felul acesta să se poată achita i-lt mai bine de obligaţiile asumate.

Canonicul George Harcourt cât şi cei care reprezentau i castă instituţie, erau animaţi de acelaşi spirit. Probabil în cei douăzeci de ani de colaborare strânsă, influenţa pe care o exercitaseră în mod reciproc unul asupra altuia, devenise destul ele vizibilă pentru un ochi mai atent. Seninătatea canonicului se bucura de mare prestigiu, astfel că oameni de diverse categorii sociale veneau la el, să-i ceară sfatul, lăi asculte cuvintele de mângâiere şi de încurajare.

După terminarea slujbei de dimineaţă, cei doi diaconi iţiitau canonicului să se aşeze pe o bancă din mijlocul în uşorului, cu faţa spre altarul principal, şi vreme de o Jumătate de oră îl lăsau singur.

c. J – 5

Acesta era felul în care deznădăjduiţii veniţi să ceară ajutorul moral al canonicului Harcourt plecau de la el cu senzaţia că au stat în faţa Judecăţii de Apoi.

Femeia intră în cabinetul de lucru al canonicului şi se apropie cu paşi siguri, caracteristici unei înfăţişări fizice desăvârşite, dublate de calmul măreţ al unei conştiinţe senine. Se aşeză cu toată graţia în fotoliul pe care canonicul i-l indică exact în faţa lui.

— Sonia Duquesne, răspunse ea la întrebarea mută a ochilor canonicului îndreptaţi spre ea.

După această lămurire, urmă o lungă tăcere.

Canonicul se aplecă peste birou şi sprijinindu-se cu toată greutatea pe braţele fotoliului cu spătarul încărcat de sculpturi grele, o învălui într-o privire plină de duioşie.

Încetul cu încetul zâmbetul care-i luminase faţa, se şterse şi trăsăturile îi deveniră ceva mai sfioase, mai îmblânzite şi mai calme, deoarece îşi dădea seama că obrazul brăzdat de cute adânci pe care-l vedea în faţa ei, era dovada vie a suferinţelor prin care trecuse.

Se examinară unul pe altul în tăcere şi Sonia se simţi adânc impresionată şi împăcată de măreţia spirituală a acestui bărbat, aşa că-i suportă fără nicio sfială privirile cercetătoare.

Obrazul canonicului i se părea extrem de interesant. Avea o expresie. de voinţă puternică, dar generoasă, şi în acelaşi timp o înfăţişare discretă-Probabil, îşi zise Sonia, străinii care vin la el, îşi descarcă sufletul numai datorită gurii pe care o are. O prietenă îi spusese că vorbind cu omul acesta, nu simţi niciun fel de sfială, indiferent de ceea ce vrei să-i spui. Fără îndoială figura aceasta inspira oamenilor încredere. Părea anume făcută, să te asigure că stăpânul ei ştie să păstreze tainele pe care i le încredinţezi. În adâncul ochilor lui licărea o lumină neobişnuită. Erau ochi întunecaţi şi căzuţi adânc în orbite, dar creţurile ca un mănunchi de raze din partea tâmplelor, păreau amintirea unui zâmbet de înţelegere şi compătimire, şi aveau calitatea să îmblânzească privirile pătrunzătoare care te cercetau cu toată atenţia.

— Acesta este numele dumitale adevărat? întrebă el.

— Da! Presupun că vi se pare puţin fantastic, dar cu toate acestea este numele meu adevărat. Tatăl meu a fost francez de origine, iar mama a fost de părere că Sonia este un nume frumos, îi întâlnise într-un roman.

6

— De fapt este un nume frumos. Nu mi s-a părut Huşi de puţin straniu, dar în înfăţişarea dumitale n-am superit nimic din ce aş fi putut deduce că ai fi străină.

I ni le şi când a citit mama dumitale romanul în care a întâlnit acest nume?

— Cartea a citit-o în 1901, la Cedar Rapids.

— Dumneata nu eşti căsătorită?

— Nu, răspunse Sonia, cu privirile coborâte asupra mănu-Hor pe care şi le descheiase şi acum începuse să şi le scoată. idilică privirea şi întâlni ochii canonicului, apoi adăugă: i „n-a fost căsătorită până acum.

— Îmi închipui că dumneata joci teatru, sau poate i înşel?

— Sunt obligată să vă răspund şi de astă dată: da şi nu... Canonicul acceptă cu o uşoară mişcare a capului această ni irturisire inocentă. Sonia înţelese că-i dăduse exact răspunmil care trebuia.

— Am un mic magazin de croitorie. Clientele mele îşi închipuie despre mine că sunt pariziană, şi gândul acesta le I îi! plăcere. Evident, nu fac niciun gest cu care le-aş putea dezminţi această iluzie. În magazinul meu este un fel (le atmosferă exotică. Fac teatru, dacă teatru s-ar putea numi rolul pe care-l joc în fiecare zi, în exercitarea proţi. iiinii inele.

— Dumneata asculţi slujbele ce se oficiază în catedrală? u întrebă canonicul, zâmbind de sinceritatea cuvintelor *ei*.

— Nu, domnule, eu nu sunt evlavioasă şi nu fac l> ule din niciun fel de religie.

— Prin urmare am înţeles. Să revenim la ceea ce pe Interesează. Spune-mi ce te preocupă? Care este pricina pentru care ai venit la mine? Dacă te decizi să-mi spui idevărul, ne va rămâne cu atât mai mult timp pentru o conversaţie cu folos. Ce nu-ţi place în atitudinea lui?

Femeia rămase înmărmurită, fără să îndrăznească să se luai mişte.

— Nu, doamnă, să nu-ţi închipui despre mine că sunt \ răjitor, adăugă canonicul cu glasul blând, dar datorită i. ibdării cu care ascult vorbele celor care vin la mine, am această facultate de a întrezări adevărul, datorită îndelungatei ele experienţe.

— Nu mă îndoiesc câtuşi de i puţin, răspunse Sonia, Ei bine, iată despre ce este vorba... A luat hotărârea să se

întoarcă la soţia sa. Femeia aceasta nu se simte tocmai bine şi el a ajuns la convingerea că are nevoie de prezenţa lui. Deşi atitudinea ei l-a înstrăinat, astăzi ea stăruie să se întoarcă acasă. Tot aşa am procedat şi eu, şi am luat hotărârea să nu-l mai văd. Scena aceasta s-a întâmplat ieri.

Termină cu scoaterea mănuşilor şi cu un gest aproape dispreţuitor, le aşeză pe birou, alături de geantă. Avea mâinile albe şi îngrijite.

— Prin urmare nu s-ar putea spune că am venit la dumneavoastră să vă cer sfatul, deoarece hotărârea a fost luată şi nimic nu mai poate fi schimbat. Dar mi s-a spus că dumneavoastră aveţi marele dar să risipiţi mâhnirea oamenilor care sunt cu sufletul sfâşiat. Acesta este motivul pentru care am venit. Trebuie să vă spun de asemenea, că sunt foarte mulţumită, că am putut veni… căci atmosfera acestor interioare este atât de liniştitoare! Vă rog să nu mă certaţi. Am suferit de ajuns şi până acum.

— Îmi închipui că pe bărbatul acesta dumneata îl iubeşti? I

— Din tot sufletul! Şi tot aşa mă iubeşte şi el. În acelaşi timp are nevoie de mine, deoarece începând din ziua*” crizei financiare a primit nenumărate lovituri dureroase.

— Bărbatul acesta a contribuit cu ceva la existenţa dumitale „materială?

— O, dimpotrivă! Relaţiile dintre noi n-au fost de genul acesta. Chiar în timpul săptămânilor din urmă…

Buzele canonicului se contractară uşor şi ridică o mână în semn de protest.

— Nu doriţi să vă vorbesc despre amănuntele acestea? întrebă Sonia mirată.

— Nu, despre acestea nu doresc să-mi vorbeşti… Şi cred că mai târziu te vei putea simţi mult mai mulţumită, aducându-ţi aminte că nu mi-ai vorbit.

În primul moment Sonia păru că nu înţelege, dar după aceea dădu uşor din cap, în semn de încuviinţare.

— Dacă am înţeles bine, dumneata nu ai nimic împotriva soţiei lui?

— Nicivorbă de aşa ceva! „Cum aş putea avea ceva împotriva ei? se grăbi Sonia să răspundă. Adevărul este, că în ultimul timp văzând că financiar este atât de strâmtorat şi ştiind că ea este bolnavă, am…

— Despre asta nu trebui să pomeneşti nimănui;

Ilii chiar mie. Apei glasul păru că i s-a îmblânzit:

Îi mi voie să-ţi spun că te consider drept o femeie privilegiată, de vreme ce ai un astfel de suflet… Dacă ai fi jil, i mea, aş fi foarte mândru de dumneata.

— Un suflet? îngână ea: cu buzele tremurânde. Este i adevărat că am şi eu un suflet?

— Da, este adevărat, răspunse rectorul. Exact cum ţi-am spus. Datorită împrejurărilor care cad în afara concepţiilor moralei, oamenii apucă pe drumuri greşite şi astfel încep i, i închipuie că şi-au pierdut sufletul… Uite ce, dumneata cunoşti regulile jocului de fotbal?

— Foarte puţin. Dar merg adeseori la jocurile de cam-ţi oñate. Nu mai departe decât sâmbăta trecută…

— Foarte bine; prin urmare probabil ai constatat că uneori se întâmplă ca un jucător să treacă dincolo de liniile marcate pe terenul de joc. Câteodată depăşeşte liniile acestea lin propria sa greşeală, deşi în majoritatea cazurilor este obligat să le depăşească, în timpul, cât aleargă după minge. Dar indiferent de motive, totuşi nimeni nu se gândeşte să-l excludă de pe teren. Arbitrul jocului marchează locul unde.1 oprit şi mingea este aruncată jucătorilor din locul acela.

— Dar pierde dreptul de a mai juca.

— Îl pierde, dar numai în mod temporar, ripostă canonicul, mulţumit de această controversă a teoriei sale. Să I'mie că foarte curând după aceea să aibă din nou dreptul să-l). ice. Tot aşa s-ar putea ca data viitoare să bage mingea în plasă.

— Prin urmare sunteţi de părere că nu mi-am pierdut Miletul?

— Dimpotrivă, răspunse canonicul cu entuziasm, cred că te găseşti tocmai în momentul când ţi se oferă ocazia de a pune la încercare forţa şi duioşia dumitale.

— Ce ar trebui să fac? întrebă Sonia cu toată meeritatea.

„— Va trebui să găseşti un ideal, căruia să-i dăruieşti bogăţia ta sufletească... probabil un copil sau o operă de binefacere, de care te-ai putea ocupa singură, întâmplarea dumitale nu este atât de gravă, cum ţi-ai închipuit dumneata. Suferinţele dumitade sunt pricinuite de dragoste. Cei care se simt nenorociţi, din pricina urii ce mocneşte în sufletul lor îmi dau mult mai mult de gândit. Uneori e foarte greu să le poţi fi de folos. Dragostea e un dar, în majoritatea cazurilor greşit înţeles, şi eu teate acestea rămâne un dar de preţ. Ura este o boală. Şi dumneata, după cât am putut constata, nu eşti în stare să urăşti pe nimeni.

Amănuntul acesta mă face să cred că vei fi în stare să înţelegi, în ce măsură depinde fericirea oamenilor de cei care au darul firesc de a iubi, pentru a înlătura faptele rele ale celor care au fost contaminaţi de cei care urăsc. Dă-mi voie să-ţi explic ce înţeleg eu prin aceste cuvinte...

Canonicul se aşeză pe marginea scaunului, îşi propti coatele pe birou şi privi pe Sonia drept în ochi pentru a o determina *să-l* asculte cu toată atenţia.

— Sunt foarte puţini cei care îşi dau osteneala să se întrebe ce rol au în „marea paradă a vieţii”. Profită de micile plăceri pe care le întâlnesc în drumul lor şi se revoltă împotriva decepţiilor: reacţionează fiecare în felul său faţă de evenimentele care-i interesează în calitate de indivizi. Nu se consideră însă niciodată ca parte integrantă dintr-o anumită epocă. Nu sunt în stare să înţeleagă, că înaintăm cu greutate, mergând unul lângă altul, într-un convoi care nu se mai sfârşeşte şi că, interesele noastre chiar, despre care ne închipuim că ar fi extrem de importante, în realitate fac parte din scopul urmărit în comun.

Uneori presimt aceasta realitate în mod tulbure, dar pentru a o putea simţi cu adevărat, este nevoie de o catastrofă, care să-i determine să-şi seringă rândurile. Din când în când aflăm despre oameni care au încercat această

senzaţie, în timpul unui naufragiu, al unei bătălii sau al unui cataclism. În astfel de cazuri vreme de un ceas trăiesc într-o stare sufletească pe care n-au cunoscut-o încă, îşi dau seama că nu le lipseşte curajul şi rămân impresionaţi de constatarea că oamenii sunt înrudiţi între ei şi că interesele lor sunt aceleaşi. Oamenii care au darul special de a iubi, ar trebui să înţeleagă această situaţie şi în viaţa banală, să găsească acelaşi îndemn ca şi naufragiaţii în momentul catastrofei. După aceste preliminarii, să revenim la cazul dumitale. Puterea dragostei dumitale a fost atât de irezistibilă, încât te-a determinat să treci dincolo de legile impuse de societate. Acum dumneata ai vrea să scapi de această situaţie sau să justifici temeritatea acestei dragoste. Cred că se poate şi vei reuşi. Va trebui să reuşeşti! Admite că înainte de orice, viaţa îşi urmează cursul. Acesta este mult mai important, decât fericirea sau deznădejdea individului… Uneori îmi face plăcere să compar civilizaţia oamenilor, cu o corabie. Corabia aceasta este cu mult mai importantă, decât oricare dintre membrii echipajului ei. Dacă doreşti să oferi o compensaţie pentru privilegiul dragostei dumitale – şi pentru greşeala comisă de jiceastă dragoste – va trebui să crezi ce-ţi spun eu acum.

Câteva clipe niciunul dintre ei nu mai zise nimic. Canonicul reuşise să-i prezinte o banalitate, drept ceva plin He viaţă şi dinamic. Sonia îşi dădea seama de îndemnul, ce i se trezise în adâncul fiinţei ei.

— Aşa stau lucrurile, declară canonicul, trezind-o din adâncul visurilor ce o preocupau. Mă voi mai gândi la dumneata. Şi ne vom strădui împreună să-ţi găsim o nouă preocupare. Eşti de acord?

Sonia se ridică în picioare, cu toată părerea de rău.

— Sper să pot păstra şi după ce voi pleca de aici senzaţia pe care o încerc acum, zise ea îngândurată. Dumneavoastră mă determinaţi să cred că zbuciumul meu este extrem de neînsemnat… Iertaţi-mă, dacă întrebarea ce v-o pun, vi se va părea nefirească, dar aş vrea să ştiu dacă trebuie să plătesc cuiva pentru această consultaţie;

probabil va trebui să plătesc ceva. Catedralei?

— Da. răspunse rectorul. Tocmai voiam să-ţi vorbesc despre acest amănunt. Alături vei găsi un mic vestiar. După ce-ţi vei scoate haina şi pălăria, revino în biroul acesta.

Câteva clipe rămase în picioare, fără să ştie ce să-i răspundă apoi zârrtbi şi se supuse. Nu întârzie mult şi se întoarse din nou în biroul canonicului, aşteptând cu răbdare.

— Acum aş vrea să te rog, să treci în sala de aşteptare şi să întrebi cine urmează. Vei însoţi pe femeia aceea, indiferent cine va fi, în încăperea de alături; înţelegi despre care este vorba?

— Cea în care am fost introdusă de secretara dumneavoastră, răspunse Sonia. A fost cea mai amabilă persoană pe care ara întâlnit-o, domnule canonic. Un suflet înţelegător şi plin de duioşie.

— Sunt foarte mulţumit… Prin urmare, vei conduce pe doamna care aşteaptă în odăiţa aceea şi o vei lăsa să-ţi spună tot ce doreşte, în legătură cu motivele care au determinat-o să vină aici, punându-i aceleaşi întrebări de ordin general, care li-au fost puse şi dumitale. Pe urmă vei veni din nou şi-mi vei spune despre ce este vorba. Imediat după aceea o vei introduce aici în birou, şi vei fi liberă să pleci. Sonia păru că ezită.

— Domr. u e canonic, încercă ea să protesteze, de ce-mi cereţi acest serviciu tocmai mie care n-am nicio experienţă în acest domeniu, când aveţi aici pe secretara dumneavoastră care *ştie* exact cum trebuie să procedeze în astfel de împrejurări, încă n-am întâlnit pe nimeni care să se priceapă atât de bine să vorbească cu cineva, când caută mângâiere şi alinarea durerilor.

Rectorul zâmbi enigmatic.

— Doamna aceea, răspunse ei cu glasul domolit, nu este secretara mea, ci este vizitatoarea care a sosit înaintea dumitale.

Sonia rămase atât de mirată, încât îl întrebă:

— Această misiune o daţi fiecărei vizitatoare care

vine la dumneavoastră?

— Nu fiecăreia, ci numai celor despre care sunt încredinţat că o pot îndeplini aşa cum se cuvine.

— Voi încerca şi eu, răspunse ea.

Când apăru din nou, după vreo cinci minute, obrazul Soniei părea crispat şi se vedea limpede că a plâns.

— Ei, ia spune!

— O... a venit din pricina unei fetiţe pe care o are. Doctorii i-au spus azi dimineaţă că biata fetiţă nu va putea deveni niciodată normală... deoarece are o tumoare la creier sau ceva similar. Este deznădăjduită, şi eu nu am fost în stare să-i spun nicio vorbă de mângâiere, ci am plâns împreună cu ea, fără să fiu în stare să scot o singură vorbă. Cred că v-aţi înşelat, când v-aţi închipuit că eu voi fi demnă de misiunea pe care mi-aţi dat-o.

— Dimpotrivă, îmi vine să cred că ai reuşit să ţi-o îndeplineşti foarte bine. Spune-i să intre. Apoi, poţi pleca.

— Sunteţi un cm minunat, declară ea şi-i surâse printre lacrimi.

— Nu, Sonia, răspunse el, cântărindu-şi fiecare cuvânt, eu nu sunt un om minunat... Dar astăzi dumitale ţi s-a dat prilejul să intri în contact cu ceva minunat!...

Apoi, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn, în timpul căruia părea că vorbeşte cu sine însuşi, nu cu ea, adăugă:

— După ce vei ieşi din vestiar, pe partea dreaptă, l ml ui în care vei ajunge, te va conduce în naosul catedralei.

Îndreaptă-te în partea aceea. După ce ai ajuns, te vei opri

Iteva clipe în faţa altarului, unde vei spune o rugăciune pentru mine... După cum ştii, eu nu sunt prea viguros şi ist fel am nevoie de ajutorul unor persoane ca dumneata...

Clopotul din turnul principal tocmai suna ora patru, i acrul începu să vibreze de melodia „Trinity”, ca de fiecare tuta la această oră.

Sonia îngenunche, alături de fotoliul rectorului şi murmură cu glasul înecat de suspine: „O femeie ca mine! Doamne, Puternice!”

— Reculege-te, zise el cu glasul blând. Prietena dumitale l captă.

Se ridică şi se apropie cu paşi nesiguri de uşă, apoi plmase câteva clipe cu mâna pe clanţă, ca să-şi şteargă ochii încercând cu tot curajul să se stăpânească.

Se întoarse spre canonicul care stătea nemişcat, eu îi lintea plecată, şi asculta glasul clopotelor, în priviri cu un fel de extaz.

Sonia zâmbi cu tot curajul şi spuse:

— Cred că de aici înainte pentru mine nu poate să urmeze altceva decât bine, zise ea.

— Da… fetiţa mea, răspunse rectorul ca prin vis, de iie i înainte nu poate să urmeze altceva decât bine.

V

— Doctore Norwood, mi se pare că aţi venit la mine, pentru a face plăcere prietenului nostru comun, şi nu pentru că aţi fi simţit dorinţa de a sta de vorbă cu mine.

Canonicul Harcourt îşi scoase ochelarii de aur şi bătu cu ei de câteva ori în pagina scrisă la maşină din faţa lui, uitându-se la vizitatorul său care nu spunea nimic, şi zâmbi întrebător.

Andrew Norwood îşi frământa mustăcioara blondă, tăiată cu îngrijire, apoi se uită pe sub sprâncenele încruntate şi Liră să vrea, întâlni privirea întrebătoare a canonicului.

— Scrisorile de recomandare au uneori calitatea că ne trădează, adăugă canonicul cu o nuanţă de maliţiozitate în glas.

Întrevederea lor nu era aşa cum o prevăzuse el. Canonicul Harcourt n-avea nimic din înfăţişarea bătrânului gentilom pe care şi-l imaginase el. Până acum nu avusese ocazia să vadă decât din depărtare pe acest distins om al bisericii. O dată sau de două ori îl văzuse pe stradă, cu ocazia procesiunilor civice, sau îl auzise recitind o rugăciune în timpul liturghiei. Era deci firesc să-şi închipuie despre el că face parte dintre preoţii caracteristic medievali, şi că se va simţi măgulit de vizita unui profesor universitar, care se introduce la el cu

ajutorul scrisorii de recomandare a unui distins director de bancă. Norwood vedea acum că s-a înşelat şi se simţea stângaci în faţa acestui om care se uita la el cu nişte ochi care scăpărau ca doi cărbuni aprinşi.

— Este adevărat, domnul meu, admise el nemulţumit, că eu nu v-aş fi solicitat niciodată această întrevedere, dacă domnul Sinclair nu ar fi insistat.

Canonicul Harcourt primi această mărturisire cu o binevoitoare înclinare a capului. Era asaltat de diverşi oameni care veneau să-l copleşească cu durerile lor pe care şi le mărturiseau plângând, se simţea mulţumit că de astă dată se găseşte în faţa acestui bărbat elegant şi morocănos care-i dovedea cu fiecare gest pe care-l făcea, că n-a ţinut câtuşi de puţin să vină la el.

— Robert Sinclair este unul dintre epitropii de la Trinity Cathedral şi un bun prieten al meu. Îmi daţi voie să vă întreb, în ce împrejurări l-aţi cunoscut?

— El nu v-a spus în scrisoarea pe care v-am adus-o?

— Nu!

Norwood încercă să-i dea o explicaţie.

— Am crezut că nu-mi veţi pune o astfel de întrebare, răspunse el în cele din urmă, pe un ton vădit nemulţumit. Am fost obligat chiar ieri să tratez cu el acordarea unui împrumut destul de modest. Dar eu fiind un client care nu avea în creditul său o sumă suficientă pentru garantarea acestui împrumut, am fost îndrumat să mă adresez domnului Sinclair. La sfârşitul conversaţiei pe care am avut-o împreună, conversaţie care iacludea un raport amănunţit referitor la afacerile mele, m-a sfătuit să vin la dumneavoastră şi să vă vorbesc.

— Împrumutul vi l-a acordat numai cu această condiţie?

— Da! făcu Norwood şi se aprinse uşor la obraz, con-illţi. i aceasta nu mi-a pus-o în mod. categoric, dar mi-a dat înţeleg că mi-l va acorda, dacă mă voi, supune dorinţei i inil estate de el.

Canonicul Harcourt îşi puse ochelarii şi înmuie tocul alimară.

— De vreme ce aţi satisfăcut condiţia impusă de dom-Sinclair, declară el cu glasul rece nu-mi rămâne altceva făcut, decât să-mi pun şi eu semnătura în josul acestei 110 ri şi să v-o dau înapoi, pentru a putea dovedi…

— O, vă rog domnule, protestă Norwood şi-şi apropie iMunul de uriaşul birou de acaju. N-am vrut să fiu nepo-Hlcos faţă de dumneavoastră. Ara avut o mulţime de nemulţumiri. Dar acestea nu sunt chestiuni despre care aş fi îi pus să vorbesc şi cu atât mai puţin aş putea vorbi unui iun ca dumneavoastră. Eu nu fac parte clin niciun fel rit) religie. Oricare ar fi însă situaţia reală, nu-mi vine să-mi pun în faţa altora nemulţumirile vieţii mele.

— Înţeleg situaţia dumneavoastră şi aprob în întregime. [uzul de a vorbi oamenilor străini despre nemulţumirile i „care le-aţi avut. Nu doriţi compătimirea nimănui, i asta este o mare calitate. În majoritatea cazurilor compătimirea face mai mult rău decât bine. M-ai decât i spui unei persoane: „O, vă rog să mă credeţi, mă

11111. profund impresionat de nenorocirea dumneavoastră!”

m ioc să se reculeagă, să-şi exagereze şi mai mult nenoimirea ce a lovit-o, pentru a-ţi dovedi ca merită să fie ompătimită.

Norwood încercă să zâmbească, pentru a-i dovedi că a mtoles aluzia.

— Prin urmare nu va fi nevoie să vorbim despre problemele dumneavoastră personale, continuă canonicul nercourt. Constat că sunteţi profesor la catedra de istorie i ontemporană. Probabil preferaţi să-mi vorbiţi despre subiectul în esta. Cine este, după părerea dumneavoastră, omul politic i are a făcut Angliei cele mai mari servicii, Gladstone sau I «israeli?

— Da, sunt profesor la catedra de istorie, se grăbi Norwood să răspundă şi păru că s-a mai înviorat puţin. Tocmai acesta este motivul care mă scoate din fire, adăugă ti cu violenţă. În anul 1923 am fost numit la această Uni

58 59

versitate în calitate de profesor asistent şi la doi ani

dup;! aceea am fost numit profesor definitiv. Toată lumea era convinsă că după retragerea profesorului Denton, voi fi numit eu în fruntea facultăţii. Probabil ştiţi că profesorul Denton a murit în septembrie, după câteva luni de boală, în timpul cărora eu i-am ţinut locul. Doctorul Markham, noul nostru rector, ne-a adus la cunoştinţă că pentru, postul de decan a numit pe un anume Ware, de la Oxford.

Pentru mine numirea aceasta, domnule, a fost o dureroasă lovitură. Nu numai din motivul că am nevoie de o sporire a salariului, la care aveam dreptul să sper cu toată certitudinea, dar, ea este o grea lovitură şi pentru cariera mea în calitate de profesor.

Se întrerupse şi privi pentru întâia dată pe canonicul Harcourt drept în ochi, în căutarea unui semn ele înţelegere, dar pe obrazul brăzdat de cute adânci, i se păru că citeşte un îndemn. Se uită la el mirat şi începu mărturisirile fără să mai ezite.

— Din ziua când mi-a murit soţia, nu m-am mai gândit la nimic altceva decât la cariera mea. De atunci s-au împlinit patru ani. Am iubit-o foarte mult şi din căsătoria cu ea, mi-a rămas o fetiţă pe care încerc s-o cresc singur. Prezenţa ei este pentru mine o consolare, dar aceasta mă leagă de casă, iar dincolo de aceasta nu există nimic, în afară de cariera mea de profesor, căreia m-am dedicat trup şi suflet. Dar acum constat că nu mai am dreptul să cred într-o avansare. La vârsta de şaizeci de ani voi fi exact acolo unde sunt astăzi, când n-am decât treizeci şi opt.

— Nu cumva elevii dumneavoastră discută între ei despre această chestiune?

— Ba da! se grăbi Norwood să încuviinţeze. Am aflat că alaltăieri seara au ţinut o întrunire de protest, într-o sală a facultăţii.

— E foarte neplăcut, declară canonicul. Cred totuşi că dumneata vei reuşi să curmi aceste manifestări, înainte de a provoca urmări regretabile.

— Cum adică! Studenţii n-au dreptul să protesteze împotriva unei nedreptăţi?

Canonicul învârtea între degete un cuţit de fildeş

perii îi tăiat hârtie şi examina în tăcere obrazul emoţionat ali Datorului său. Apoi întoarse ochii spre o gravură frumoasă, peretele din stânga, o superbă reproducere după ipodopera lui Holman Hunt: „Lumina Lumii”. Norwood se ihtoarse în mod instinctiv şi privirile i se opriră o clipă ipra tabloului. Se simţea nemulţumit şi jignit de indicaţia îi pasta mută a canonicului.

— Evident, murmură el, apoi făcând un semn cu capul gravură, adăugă: Aceasta este atitudinea ideală faţă iii1 vicisitudinile, vieţii; cununa de spini, umilinţa şi aştept.na sfioasă în faţa unei uşi închise. Vă rog să mă credeţi, l i ista nu este atitudinea adoptată de cei de la Universitate.

I şi se afirmă că ar fi o instituţie creştinească. Se poate foarte

1 ca El să fi fost lumina lumii, dar oricât de departe aş ceri i istoria, trebuie să admit că creştinismul organizat, mai mult decât oricare organizaţie omenească, a făcut totul pentru

line omenirea în obscuritate. Nici chiar budiştii nu s-au

Rindit încă, să ardă un om de ştiinţă pe rug, cum a făcut

Iserica noastră creştină!

— Ei n-au avut niciodată oameni de ştiinţă ca să-i poată uite, răspunse canonicul cu glasul liniştit. Dar mai bine să-l.i. Ăm lucrurile acestea, domnule Norwood, continuă el, încercând să atenueze supărarea vizitatorului său; mi se) are că ghinionul dumitale aparent este un amănunt în mare importanţă pentru cariera ce ţi-ai ales-o. Ţi se oferă un prilej neaşteptat, dar în sens invers, ceea ce trebuie să admitem amândoi. Iată cum. Ţi s-a făcut o nedreptate, şi Universitatea este conştientă de acest fapt. Catedra care de drept ţi-ar fi revenit dumitale, a fost oferită i îi luă străin. Elevii dumitale se agită, şi pe bună dreptate. I lupă sosirea profesorului, vor adopta cu toţii o atitudine ostilă faţă de el. Dar atitudinea aceasta va fi nefastă pentru catedra de istorie a facultăţii.

Presupun că dumneata eşti ultimul care să poată dori nfceastă situaţie, deoarece dumneata eşti sincer” interesat de bunul mers al acestui studiu, mai ales că fusese vorba ca dumneata să-ţi asumi conducerea facultăţii. De ce nu preferi... i conveci pe elevii dumitale, să le spui să se împace îi noua situaţie ce s-a creat? Corabia este mult mai importantă decât oricare dintre membrii echipajului, inclusiv apitanul şi secundul său. Când profesorul acela de la Oxford e va prezenta la catedră, încearcă să devii prietenul său!

Norwood, care părea mai liniştit, îl asculta acum cu toată atenţia.

— Vei constata mai târziu, conchise canonicul, că prietenii dumitale de la facultate vor rămâne foarte mulţumiţi, văzând ca un episod neplăcut care ameninţa cu u ruptură între membrii corpului profesoral şi studenţi, a fost rezolvat cu tot tactul necesar. În acelaşi timp interesele studenţilor... ar trebui să te gândeşti şi la ei! Aceasta este o ocazie unică! Dacă scopul dumitale este să faci o carieră strălucită, nu mai ezita nicio clipă! Nimic nu te mai poate împiedica. Majoritatea tineretului admiră pe cei care suportă loviturile cu tot curajul. Dezamăgirea dumitale, fiind bine interpretată, va atribui o importanţă deosebiţii fiecărui cuvânt ce-l vei pronunţa în timpul cursurilor.

În zilele noastre cred că istoria este un subiect greu de predat, continuă canonicul. Lumea îşi închipuie că studiul istoriei este ca propaganda naţională, ca minciunile convenţionale, vopsite pe fâşii de pânză, ca sacrificarea în masă a oamenilor, impusă de lăcomia celor ambiţioşi şi egoişti... Mare păcat, deoarece din studiul istoriei se pot trage atâtea învăţături folositoare şi nobile. Pentru a putea păstra valorile esenţiale ale istoriei, este necesar ca studiul acesta să fie predat tinerilor de către oameni care să fie ei înşişi îndeajuns de înzestraţi moraliceşte, pentru a recunoaşte curajul celor care-l au cu adevărat. Dacă sarcina celor care fac lecţii de istorie se limitează la cei care dărâmă idolii şi profanează mormjntele, pierderea

morală va fi incalculabilă şi nu se va putea compensa cu nimic. Generaţiei care tocmai acum îşi face loc în lume, i s-a spus de nenumărate ori că războiul este o calamitate. Cine ştie, poate a fost bine că s-au străduit să răspândească această credinţă, în scopul menţinerii păcii viitoare. Dar cei care fac lecţii de istorie, nu trebuie să afirme despre curaj că este o calamitate, deoarece ei au marea calitate care-i face să se deosebească de ceilalţi oameni, de a putea vorbi despre eroism cu toată autoritatea pe care le-o atribuie experienţa carierei lor. Canonicul Harcourt continuă cu glasul grav: – Cred că nimic nu poate fi mai regretabil decât generaţia care, prin atitudinea ei încearcă să renege trecutul. În firea omenească există necesitatea instinctivă de a ridica monumente şi a venera mormintele.

O: *i*

M i nuitatea oamenilor, fie că sunt, fie că nu sunt conştienţi această realitate îşi datorează partea cea mai mare a iţilor morale cu care sunt înzestraţi, inspiraţiei tacite a (ilor glorioşi şi nicidecum gloriilor efemere şi gălăgioase prezentului imediat. Cred că ar fi cea mai mare neno-ii Ire, dacă datorită distrugerii acestor influenţe binefăcă-iii, am fi condamnaţi să trăim într-o lume de morminte fanate şi de biserici batjocorite! Din fericire majoritatea Diurnilor mari care ne inspiră atitudinea şi faptele folosiire semenilor noştri, au fost amestecaţi şi ei într-o anumită în i. ură în războaie. Cei mai mulţi eroi ale căror statui ml în parcurile publice, au fost şi ei soldaţi; cele mai multe liusturi de marmură ale oamenilor iluştri care împodobesc mu-e din lumea întreagă, perpetuează amintirea diplomaţilor în 1 au reuşit să ajungă pe culmea gloriei în anumite peri-i HÂC de luptă... Dar ceea ce mă îngrijorează, este absenţa.com (lli ta a unui program, privitor la monumentele ce vor fi ridicate aici înainte. Ce simbol al valorilor sunteţi dispuşi să ne propuneţi? Probabil că vă veţi face exponenţi ai curajului reprezentat de sacrificiu şi renunţare totală a individului în [olosul binelui public? Credeţi că veţi reuşi să treziţi interesul

iiicretului faţă de acest ideal? Veţi reuşi oare să-i impuneţi; t spirit ai sacrificiului de sine? De asta sunt pe deplin „iivins. Dar pentru a avea o cât de vagă posibilitate de reuşită, i trebui ca în momentul când intraţi în sala de cursuri, să şi dumneavoastră înarmaţi cu toate dovezile, că aţi încercat chiar dumneavoastră principiile pe care le propovăduiţi...

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, încuviinţă Norwood, şi Uimit că argumentele dumneavoastră sunt întemeiate. Totuşi v, i trebui să recunoaşteţi că, după ce ţi s-a luat o avansare l. i care ai avut dreptul, nu este tocmai uşor să uiţi. Probabil, lomnule canonic, adăugă el cu sfială, dumneavoastră nu puteţi înţelege în totalitate, ce înseamnă această lovitură pentru mine.

În cariera dumneavoastră aţi avut mare succes. Îndrăznesc i afirm chiar că n-aţi trecut niciodată prin ceea ce trec U acum, şi nu cred să mă înşel, afirmând că nici nu bănuiţi. Canonicul Harcourt ridică încet spre el ochii adânci şi i rişti. În faţa acestei priviri Norwood se simţi stânjenit. I'rmele lăsate de suferinţă.pe obrazul acestui bărbat» e vedeau ca într-o oglindă.

ea

Aşteptă ca Harcourt să se apere, din pricină că a propovăduit sacrificiul de sine, fără să fi încercat niciodată cât de dureros este.

Într-un târziu, canonicul se trezi din adâncul meditaţiei sale. Îşi îndreptă trupul şi zâmbi. Atitudinea lui era exact ca atunci când ai încerca să treci cu vederea necuvinţa pe care ţi-a spus-o un băiat de şaisprezece ani. Norwood ar fi preferat să nu termine conversaţia în felul acesta, dar se vedea destul de limpede că Harcourt preferă să nu mai continue.

— N-am avut intenţia să vă jignesc, îngână Norwood cu sfială.

— În cazul acesta vom admite că nu m-ai jignit, răspunse canonicul.

Norwood se ridică de pe scaun şi se pregăti să plece.

— Vă mulţumesc, zise el respectuos şi-i întinse mâna.

Aş fi vrut să fac ceva pentru dumneavoastră, să vă dau o dovadă de recunoştinţă pentru timpul pe care l-aţi pierdut cu mine.

Ochii canonicului se luminară brusc.

— Primesc cu plăcere oferta dumneavoastră, deoarece cred că este sinceră, răspunse Harcourt cu amabilitate. De o vreme încoace mă preocupă mereu subiectul despre care am discutat împreună: primejdia care ameninţă studiul istoriei. Am nevoie de câteva lămuriri în acest domeniu şi pentru a le putea obţine, voi fi obligat să le cer unui expert. Sunt o mulţime de amănunte tehnice pe care ar trebui să mi le explice cineva. Evident chestiunile acestea nu au nicio legătură cu ceea ce va preocupă pe dumneavoastră... Nu vă cer oare un sacrificiu prea mare, dacă v-aş ruga să veniţi într-o seară la mine, deoarece mie mi-ar veni greu să merg la dumneavoastră. Am nevoie de sfaturile dumneavoastră, domnule profesor Norwood.

— Vă stau cu toată plăcerea la dispoziţie, domnule canonic.

— Sper că veţi primi să luaţi într-o seară masa împreună cu mine, şi după aceea vom putea sta de vorbă. La noi este obiceiul ca în fiecare joi seara să primim la masă un număr restrâns de prieteni. Uneori avem şi invitaţi, în majoritatea cazurilor bărbaţi, dar totuşi nu în mod permanent. Afară de aceştia vor fi de faţă cei doi vicari mei, amândoi oameni interesanţi şi distinşi; Talbot este

Itmţiat al Facultăţii de Litere din Cambridge, specializat

„I literatura engleză, iar Simpson este licenţiat al Universi-Ijil din Harvard... Credeţi că aţi putea veni joia viitoare?

— Vă rog să mă iertaţi, dar tocmai joi seara voi fi hilişat să stau acasă, împreună cu fetiţa mea, se scuză

„Iwood. Dar sper ca foarte curând să fiu mai liber. A fost până acum la un pension, dar s-a plictisit mai rău decât la liisoare... îmi pare foarte rău, domnule canonic.

— Nu s-ar putea s-o aduceţi cu dumneavoastră? Ce îi stă are?

— Opt ani. Dar n-aş vrea ca prezenţa ei să vă deranjeze.

— Dacă v-aţi putea de seama, răspunse canonicul, cât llc fericiţi ne simţim noi celibatarii, când se întâmplă să vină upii la noi, în sihăstria aceasta, aţi înţelege că ne faceţi o luare favoare… Deci, rămâne pentru joia viitoare?

— Să sperăm că prezenţa ei nu vă va supăra, zise lorwood şi-i întinse mâna.

*

În după amiaza aceea, la câteva minute după orele cinci, Sonia apăru plină de viaţă, de încredere şi de mulţumire. limbând cu interes.

Se opri o clipă în pragul uşii biroului şi învălui pe canonicul Hancourt într-o privire plină de duioşie filială, aşa i, i bătrânul îi făcu un semn de bun venit şi o examina uiibind cu interes.

— Sonia, nu e admisibil să apari atât de mulţumită în tuta oameni or. Ce s-a întâmplat cu dumneata?

— Am primit un bileţel de la canonicul Harcourt, în ure mă pofteşte să-l vizitez. Credeţi că nu este de ajuns? i. spuse femeia şi după ce desprinse un bucheţel de viorele în sub gulerul hainei cu care era îmbrăcată, îl puse pe birou, în apropiere de mâna canonicului, apoi se aşeză pe scaunul un faţa lui. Despre ce este vorba?

— Cred că ai putea să-mi faci un serviciu. Am invitat pe cineva pentru joi seara. Dineurile de fiecare joi sunt o tiradiţie a casei noastre. Majoritatea celor care vin, au nevoie de tovărăşia cuiva. De obicei invitaţii nu se cunosc Ma că sarcina nu este întoteleauna uşoară…

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Sonia râzând.

— Joia viitoare voi avea nevoie de dumneata.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule canonic, şi voi fi foarte mulţumită să vă fiu de folos.

— Cred că va fi mai bine să nu anticipezi. Uneori se întâmplă ca la masa noastră să se întrunească un grup de oameni foarte ciudaţi. De astă dată am invitat şi o fetiţă de

opt ani, care este orfană de mamă. Mi-ar face plăcere să pot consacra o parte din timpul disponibil acestui copil, aşa că m-am întrebat…

— Va să zică acesta este motivul pentru care m-aţi invitat? întrebă Sonia, prefăcându-se dezamăgită. Eu mă gândeam cum voi arăta, aşezată în dreapta canonicului la masă, îmbrăcată în rochia cea nouă de catifea, şi când colo primesc ordinul să stau în camera copiilor, împreună cu o fetiţă mică pe care n-am văzut-o niciodată.

— Pe fetiţa aceasta n-o cunosc nici eu, căci n-am văzut-o încă, răspunse ctmonicu] înveselit. S-ar putea să fie un adevărat înger dar în acelaşi timp nu este exclus să fie foarte dificilă. Dacă seamănă cu tatăl ei, atunci să ştii că se va supăra foc, în cazul când o vei trata drept un copil mic.

— Doar nu vreţi să spuneţi că tatăl ei vorbeşte cu ea altfel decât s-ar cădea să vorbească cu un copil? întrebă Sonia şi se prefăcu mirată.

— În orice caz când a vorbit cu mine, nu mi-a făcut această impresie, răspunse canonicul înveselit de întorsătura conversaţiei lor. Prin urmare crezi că vei putea veni joi seara?

— Ştiţi foarte bine, domnule canonic, adăugă Sonia de astă dată cu toată seriozitatea, că voi fi extrem de mulţumită să vă pot face un serviciu cât de mic.

— Mulţumesc, draga mea prietenă. Nu te mai reţin. N-aş vrea să fac pe cei din hol să întârzie din pricina unei doamne care nu are nevoie de ajutorul meu. La revedere, draga mea.

Când ajunse în faţa uşii, se opri, ca şi când ar mai fi aşteptat ceva, apoi se întoarse spre el şi zâmbi.

— Sonia! strigă Harcourt. N-ai vrea să-mi faci serviciul şi să introduci în birou persoana care aşteaptă să-i vină rândul.

Traversă odaia cu paşi repezi şi-şi scoase pălăriuţa cochetă, aranjându-şi părul.

— Aveţi calitatea să citiţi întotdeauna gândurile oame-i ui felul acesta? întrebă ea, deschizând uşa

vestiarului.

— Numai gândurile bune, răspunse canonicul cu ama –, 1 iţe.

(Jind Sonia apăru în pragul sălii de aşteptare şi aruncă plivire întrebătoare înăuntru, o fată tânără de vreo douăzeci I ani, extraordinar de drăguţă, se ridică în picioare.

— Vrei să mă însoţeşti în camera de alături? întrebă n. şi cu amabilitate şi trecu înaintea ei. O pofti pe canalila din colţ şi se aşezară una lângă alta.

Sonia, pentru care amănuntele îmbrăcăminţii erau înnlili-auna probleme de cel mai mare interes, constată că linele vizitatoarei, deşi nu erau de ultimă modă, totuşi erau

O eleganţă costisitoare. Bănui imediat că blonda vizitaintrebuie să facă parte din clasa din ce în ce mai numeliiu; t bogaţilor sărăciţi.

— Aş vrea ca înainte de a intra la domnul canonic, să i – în câteva minute împreună de vorbă, începu Sonia cu 1 nul plin de bunătate. Probabil nu ştiţi că domnul Harcourt iiextrem de ocupat, cu un public foarte numeros care iisă-i ceară sfatul. Uneori se întâmplă ca cineva dintre rtlltatori să vină, pentru probleme care pot fi limpezite cu lyirinţă de către unul dintre vicarii noştri. Tocmai de aceea tră duim. să ne dăm seama dinainte…

Cred că faceţi foarte bine, răspunse fata cu glasul stins.

— Am bănuit imediat că veţi înţelege just intenţia care *i* determinat să vă spun vorbele acestea. Aveţi ceva ce [I dori să spun domnului canonic din partea dumneavoastră?

— Da, vă rog să-i spuneţi că Phyllis ar vrea să-i Vurbească.

*

Sonia sosi devreme, aşa cum făgăduise canonicului şi i i de la doamna Crandall, administratoarea casei, care o iniroduse în salonul de la etaj, că este singura femeie care îi fost invitată la dineul acesta. Trebuia să se ocupe de mica orwood, aşa că i se părea că nu este străină ci, că

face ea r. i parte din casa aceasta, ceea ce-i era foarte plăcut.

Isn în care se găsea acum, i se părea un refugiu şi un

— Iar. A trăi într-o astfel de casă, chiar în calitate de n-are, i se părea o cinste nebănuită.

CV

Avea instinctul firesc de a se adapta împrejurărilor, aşi că amabila cicamnă rămase uimită, văzând dezinvoltura ci care-şi scoase pălăria şi haina, ca apoi să se examineze i clipă în oglindă. Când intrase în salon, doamna Crandal tocmai voia să-i spună, să se simtă ca ia ea acasă, dai uitându-se la domnişoara Duquesne, înţelese că vorbele acestei n-ar avea niciun rost. În acelaşi timp nu s-ar fi mirat câtuşi de puţin dacă ar fi auzit-o făcându-i ea însăşi aceasta propunere.

Domnul Talbot apăru în cadrul uşii şi administratoarea îl prezentă. Domnul Talbot era un bărbat bine legat şi mic de statură, cu obrazul rotund şi roşu şi cu părul rar. Era un temperament vesel, dar nu expansiv. Îşi închipuia ca domnişoara Duquesne nu se va simţi copleşită de obligaţiile ce le avea în calitate de invitată, ca nu cumva să lipsească *pe* ceilalţi comeseni de plăcerea unei scurte convorbiri cil ea. îi spuse că a fost un gest extrem de amabil clin partea ei, că a primit să vină şi că fără îndoială canonicul va aprecia la justa valoare această amabilitate.

Atitudinea vicarului plăcu Soniei chiar din prima clipă, datorită nuanţei de duioşie din glasul lui, de fiecare dată când vorbea despre canonic. Se împrieteniră imediat. Se vedea destul de limpede că vicarul Talbot este dispus să adopte pe domnişoara Sonia „ca pe unul de al lor”, deşi în temperamentul ei nu era în realitate nimic ce ar fi fost cu adevărat clerical.

Din holul de la intrare se auzi un zgomot stins al celor care soseau. Domnul Talbot îşi ceru iertare şi plecă, iar doamna Crandall rugă pe Sonia să nu se mişte de pe scaunul unde se aşezase, şi curând după aceea apăru din nou, aducând de mână fetiţa pe care o aşteptau. Era o fetiţă slăbuţă şi cu înfăţişare gravă, cu ochii adânci şi plini

de umbre, care răspundea fără sfială la întrebările ce i le puneau; le spuse că o cheamă Celesta, că râu-i e frig la picioare, şi după ce-i scoaseră haina cu care era îmbrăcată, aşeză pe masă o cutioară de lemn în care le spuse că şi-a adus jucăriile.

— O, îmi dai voie să le văd şi eu! exclamă Sonia. Probabil sunt păpuşi… Nu sunt păpuşi? în cazul acesta trebuie să fie soldaţi de plumb…

— Niciuna, nici alta, răspunse Celesta cu bunăvoinţă, Iflisturnă cutia pe covor. Sunt regi şi regine pe care le laşteţi cu toţii, declară ea şi începu să le ridice în picioare, indu-le în semicerc.

I Nu le cunoaştem tocmai bine, răspunse Sonia, pe i i ton grav ca şi fetiţa, dar aş fi foarte mulţumită să ni cunoştinţă.

— Pe aceasta totuşi trebuie s-o cunoaşteţi, zise Celesta I întinse mâna după una dintre figurile cele mai caracteristice.

regina Elizabeth.

Şi împrejurul gâtului un cauciuc de automobil, comi i i Sonia, dar fără să râdă, pentru a se convinge de dis-Iţia imediată a micii lor invitate.

— Este un guler plisat, răspunse Celesta şi încercă să-şi Ipinească zâmbetul.

— Trebuie să fie foarte incomod, adăugă Sonia eu îi – i voinţă.

Celesta începu să râdă din toată inima.

— Cât eşti de caraghioasă, zise ea fără să ridice ochii. I.ta este Charles, întâiul; e gata să-şi piardă pălăria.

— Mi se pare că regele acesta şi-a pierdut şi capul, ntiugă Sonia care se aşezase pe covor, alături de ea. Se

I Iră una pe alta în adâncul ochilor şi zâmbiră.

— Pe dumneata cum te cheamă? întrebă Celesta şi cu

Iunie degetelor mângâie mâneca de catifea a rochiei cu era îmbrăcată.

— Sonia.

— Miss Sonia?

— Nu, ci simplu Sonia.

— Doamna aceasta este mama dumitale?

— Nu este mama mea. Eu nu locuiesc în casa aceasta. I. – tot o invitată, ca şi dumneata.

— Îmi dai voie ca în timpul mesei să mă aşez lângă iineaţa? Sonia îi luă mânuţa mică şi rece şi-şi lipi obrazul de ea.

— Cu multă plăcere.

— Şi după ce ne vom ridica de la masă, te vei juca U mine? Sau vei fi obligată să stai împreună cu oamenii

În vârstă?

(18

m

— Domnul canonic va veni imediat, le anunţă vicai Talbot care intră în salon. M-a rugat ca până la sosirt dumnealui, să vă ţin tovărăşie. Probabil ştiţi – cred despre asta aţi aliat mai demult – că dumnealui nu se poal mişca decât cu mare greutate. Ascensorul a fost instalat du accident şi singurul loc unde putea fi instalat în toată ca1» era în sufrageria de la etajul acesta. Tocmai de aceea, d fiecare dată când domnul canonic coboară din apartamentul său, îl aşteptăm acolo.

— Ştiu că domnul Harcourt este infirm, răspunse pn fesorul Norwood. Nu ştiu însă ce infirmitate are şi cum i întâmplat. A fost victima unui accident?

— Este o întâmplare foarte interesantă, răspunse vicarii şi ar trebui s-o cunoşti în întregime, pentru a putea judec situaţia reală în care se găseşte şi adevăratul caracter canonicului. La vârsta de treizeci şi trei de ani s-a îmbolnăvi de paralizie infantilă. Pe vremea aceea era de trei ani vici rul unei parohii periferice şi tocmai fusese numit superio al parohiei. Strălucitele lui predici atrăseseră atenţia publicului şi se prevedea că nu va trece mult, până când va devei! unul dintre marii apostoli ai bisericii. Era conştient rj marele său dar oratoric şi se străduia din toate puterii; să devină folositor în cariera ce şi-o alesese. Totul păroi să-i prezică deplina reuşită. Se vorbea chiar despre logodii şa cu o drăguţă şi inteligentă domnişoară din elita societăţii

Puţin după aceea, ca şi furtuna venită din senin, îngrozitoarea boală l-a răpus. Vreme de zece luni a foj obligat să stea nemişcat în patul de suferinţă.

Norwood tresări.

— S-au împlinit şase ani de când trăiesc în preajma lui, dar în timpul acesta nu mi-a vorbit decât o singur, dată despre boala lui. Asta s-a întâmpla în ziua când a avut parte de marea mulţumire, să-şi poată mişca degetul m-au al unui picior. Îmi închipui însă că nimeni nu este în stare *să-i* dea seama de tortura morală pe care a trebuit s-o suporte. Şi poate, totuşi ca despre această tortură să fi vorbit ci episcopul nostru.

70, 1

— Nu ştiu ce aş fi fost în stare să dau, dacă. zilele trecute când am fost la el, aş fi ştiut ceea ce-mi spui elum-ttmta acum, declară Norwood. Am venit la el clocotind şi l*U sufletul răscolit de o mică nemulţumire pe care am

I lit-o, şi...

— O, vă rog să mă credeţi, domnul canonic nu doreşte rlluşi de puţin să fie compătimit, şi vă asigur că în tot ce

Îi fi dorit dumneavoastră să-i spuneţi, nu există nimic ce în putea compara cu ceea ce a suferit pe vremea aceea... l ogodnica sa, cum era de altfel firesc, a luat hotărârea să renunţe la această căsătorie. După ce s-a constatat că el nu v. i mai putea îndeplini sarcina de preot al parohiei sale, loiul său a fost ocupat de alt preot. Cu un cuvânt, asta însemna că s-a terminat şi cariera lui în calitate de slujitor îi bisericii.

După o lungă convalescenţă care părea fără sfârşit constată i are destulă putere pentru a se putea aşeza în faţa unui birou. Episcopul, în dorinţa de a face ceva în interesul lui, a i îi ordin ca de două ori pe săptămână să fie coborât în sala de ţi parter, pentru a participa la întrevederile ce le avea cu rredincioşii săi. Foarte curând după aceea s-a constatat că domnul Harcourt dispune de un dar special, datorită căruia fi uşea să se ocupe de cazurile cele mai grave şi că înţelegerea lui pentru

zbuciumul oamenilor, făcea adevărate minuni. Lu-Riea începuse să vorbească despre această calitate a lui. Neobo-it, creându-şi o reputaţie cu totul deosebită de reputaţia ce i.ir fi putut-o crea oricare altul în această profesie, în ziua Blnd a fost propus să fie numit canonic al catedralei, toţi membrii acestei instituţii au aprobat alegerea cu entuziasm. Sarcina ce apasă pe umerii lui, este extrem de grea şi ne întrebăm de multe ori, cum de reuşeşte să o poarte. Un Ultul în locul lui, s-ar fi prăbuşit de mult.

Se anunţă că masa este servită, astfel că profesorul

Norwood renunţă să mai spună ceva. Când intrară în sufrarie, canonicul era aşezat în fruntea mesei. Ceilalţi invitaţi osiseră şi ei. Când îl văzu pe tatăl ei, Celesta se ridică de

Lângă noua ei prietenă.

— Sonia, strigă ea, fără să ţină socoteală de mirarea pricinuită de purtarea ei copilărească, acesta este tatăl meu. Apoi adăugă cu fermecătoare inocenţă: Tăticule, o femeie îi îi intătoare.

— Va să zică ai şi făcut această constatare! exclam. i canonicul. Vino, fetiţa mea şi aşază-te pe scaunul de lângă;-i mine.

— Sonia va trebui să stea lângă mine şi tăticul dincoln de ea.

— În felul acesta va fi foarte bine, încuviinţă doamna Cranda Jl înaintată şi cu obrazul luminat de zâmbete.

Canonicul rosti o scurtă rugăciune în timpul cărei! Celesta urmări mirată acest ritual, pentru ea cu totul neobişnuit.

I-Ce ai spus adineauri în şoaptă? întrebă ea fără nicio sfială, dar cu glasul destul de limpede pentru a fi auzit şi de ceilalţi, în timpul tăcerii ce urmă acestei rugăciuni.

— Am mulţumit lui Dumnezeu pentru pâinea noastră cea de toate zilele, răspunse canonicul şi încercă să-şi ascundă zâmbetu!

Celesta îşi plimbă ochii în lungul mesei şi ridică privi ren întrebătoare spre el.

— Mâncarea o vor aduce numaidecât, zise canonicul, ca s-o linişească.

— Rosteşti de fiecare dată o rugăciune de mulţumire? stărui ea cu respect.

— De fiecare dată şi întotdeauna.

Sonia presimţea că a sosit momentul pentru a termina această discuţie, dar se temea să nu jignească fetiţa, dacă va spune ceva. Norwood începuse să se frământe pe scaun. În acelaşi timp băgă de seamă că Talbot şi Simpson fac mare haz ele vorbele fetiţei sale.

— Chiar atunci când la masă nu se serveşte altceva, decât un pahar de lapte şi o bucată de pâine prăjită? stărui

Celesta.

Auzind această întrebare, toată lumea începu să râdă, până şi profesorul, iar Celesta văzând că a atras atenţia celorlalţi comeseni, îşi aduse aminte de sfaturile pe care i le dăduse tatăl ei, înainte de a pleca de acasă, şi uitându-se la el, constată că pare extrem de încurcat.

— Vom avea şi o ciorbă de ciuperci, exact ceea ce am dori şi noi să ni se servească, îi spuse Sonia în şoaptă.

Simţindu-se mai liniştit, Norwood începu o conversaţie

I doamna Crandall, dar fără să piardă din vedere pe Sonia, dorită tactului şi afecţiunii căreia, fetiţa lui putuse evita o linţă. Se simţea atras de femeia aceasta. De fiecare ilrtlă când Sonia spunea câte ceva, era ascultată de Norwood atenţie, deoarece el părea mereu nerăbdător să-i poată i' A. punde.

— Celesta mi-a arătat galeria ei de celebrităţi, declară îi i iia. Tocmai de aceea m-am întrebat, oare dintre toate i odele aplicate în învăţământ, n-ar fi aceasta cea mai Indicată pentru studiul istoriei în facultăţile noastre?

— Îi? orice caz, ar fi o inovaţie, răspunse Norwood şi I uită în ochii strălucitori ai tinerei femei.

— Aţi putea instala o mică estradă, uncie păpuşile aces-l i – i se poată mişca.

— Ca figurile jocului de şah?

— Şi de ce nu? auzi adesea vorbind despre şahul I i

irici, ripostă Sonia, convinsă că n-a mers mai departe

11 ar fi trebuit, cu aceste cuvinte ale ei. Profesorul îi explică în câteva cuvinte despre ce este vorba Sonia încercă să ilustreze această explicaţie cu o frântură îi îi conversaţia desfăşurată între ea şi Celesta, în legătură îi tragicul sfârşit al lui Charles Stuart.

— Ar fi o idee foarte bună, conchise canonicul. În felul la ai putea monta un model mecanic care să fondeze lunastii, şi ai vedea de pildă, pe George Villiers transformându-se în duce de Buckingham…

— Şi pe Wentworth în marchizul de Ştrafford, adăugă”. iwood căruia eventualitatea aceasta i se părea plină de h. i/. Ideea nu este deloc rea!

Sonia, care-şi aduse aminte de misiunea ei, renunţă la i astă conversaţie sibylică, pentru a se ocupa de Celesta.

Norwood se întreba oare până unde o fi urmărit această P (ltrversaţie, şi rămase încântat când o văzu că se întoarce pic el şi-i răspunde:

Şi ca toată gruparea lui Cromwell să devină mari prietari rurali, din cârciumari şi hangii.

ti Admirabil, exclamă canonicul. Ai avea ocazia să ne îţi pe partizanii lui Cromwell, abandonându-şi hanurile i cârciumile, pentru a se instala în castelele senioriale. O, ce ocazie nebănuită a fost pentru aceşti proaspeţi nobili reformaţia, căci le-a dat prilejul să împartă între ei bunurile răpite mănăstirilor. Dar sacrificiul impus ţării a fost extrem d dureros. S-a constatat că această maşină electorală a devenit primejdioasă, de vreme ce a dat ocazia partizanilor lui Cromwell, care înainte de asta nu însemnau nimic, să hotărască soarta ţării.

Norwood rămase uimit de obiectivitatea cu care vorbea acest reprezentant al bisericii.

— Evident, eu sunt protestant, adăugă canonicul, dar faptul acesta nu mă poate împiedica să judec situaţia real şi cu imparţialitate. Dacă reforma din Anglia nu ar fi privit bunurile materiale, situaţia ar fi fost cu totul alta. Cred că după fiecare război religios s-a întâmplat acelaşi lucru, nu-i aşa, domnule Norwood? Poporului i s-a spus întotdeauna

că războiul sfânt este purtat de oameni devotaţi unei cauze drepte; majoritatea acestora însă au murit înainte de a putea constata că, au fost aruncaţi în luptă de către indivizi care n-au urmărit altceva decât acumularea bunurilor pământeşti.

— Credeţi că veţi avea loc suficient pentru toate acestsa, în mecanismul dumneavoastră istoric? întrebă Sonia, adresându-se canonicului şi invitatului său.

— Voi încerca să răspund eu în locul domnului profesor. În istoria modernă întâlnim cazuri foarte frecvente, când oameni cumsecade îşi sacrifică viaţa, convinşi că se supun poruncilor lui Dumnezeu.

— Prin urmare, în mod logic, interveni Talbot, e foarte probabil ca Dumnezeu să nu fi dorit câtuşi de puţin Reforma şi în cazul acesta protestantismul este o greşeală şi tot greşeală este şi Trinity Cathedral.

— Iată realitatea, declară canonicul, adresându-se profesorului Norwood, ca şi când ar fi fost numai ei singuri în cameră. Afirmaţia aceasta ne determină să revenim la convorbirea noastră de zilele trecute. Atât dumneata, domnule profesor, cât şi eu ştim exact cum am ajuns la Reformă. În orice caz, o avem şi ceea ce reprezintă şi ce urmează să fie dovedit de aici înainte, este pe deplin îndreptăţit! De asta puteţi fi sigur. Pe de altă parte avem şi catolicismul, care pe temeiul aceleiaşi logici, este şi el îndreptăţit.

— Probabil, interveni Sonia, când văzu ochii canonicului îndreptaţi spre ea, oamenii aceia simpli care au luptat pentru credinţă, nu s-au înşelat prea mult, când şi-au închipuit să îndeplinesc voinţa lui Dumnezeu. Şi se poate ca în lupta lor să fi fost chiar voinţa lui Dumnezeu!

— Tocmai aici este caraghios! icul! interveni Celesta, rare era de părere că a fost trecută cu vederea vreme prea îndelungată. Simpson, care nu participase până acum la conversaţie, începu să râdă, iar Celesta se asocie la veselia lui, deşi cu oarecare întârziere, dar cu atât mai mulţumită, când băgă de seamă că vorbele pronunţate de ea au un succes mai mare decât ar fi putut bănui, la început.

Doamna Crandall îşi exprimă părerea de rău, că cei mici – cum este Celesta – nu pot participa la întrunirile ecleziastice. Invitaţii se ridicară de la masă, Talbot şi Simpson le retraseră, doamnele trecură în salonul de la primul etaj „i în timpul acesta profesorul Norwood împinse căruciorul canonicului într-un colţ mai liniştit al sălii uriaşe. În faţa bătrânului se simţea puţin emoţionat.

Imediat ce rămaseră singuri, canonicul Harcourt începu să-i pună tot felul de întrebări. Între altele întrebă pe doctorul Norwood, dacă crede în ideea unui univers „dinainte organizat”.

— Uneori se pare că acesta ar fi adevărul, răspunse doctorul Norwood, fără să ştie limpede, dacă răspunsul său este pornit din amabilitate, curtoazie sau surpriză.

— Ei bine, în cazul când uneori este organizat, ce credeţi doctore Norwood, când este dirijat şi când nu este? Să luăm de pildă o epidemie: aceasta a fost provocată în scopul de a decima o populaţie prea numeroasă sau indezirabilă, sau este pedeapsa pentru felul de viaţă desfrânată pe care l-a dus această populaţie?

— Probabil ultima presupunere este cea întemeiată, răspunse Norwood, apoi adăugă: Deşi n-am pretenţia să mă consider o autoritate în domeniul sociologiei şi cu atât mai puţin în cel al patologiei.

— Tot aşa incendierea unei păduri, pricinuită de trăsnet, o vei considera ca accidentală sau vei spune despre ea că a fost provocată anume?

— Domnule canonic, eu nu sunt teolog, ripostă Norwood, mulţumit că a putut inventa un răspuns evaziv.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Nu sunteţi nici sociolog, nici biolog şi nici teolog. Dumneavoastră sunteţi istoric. Ei bine, în ziua când monarhiile au început să se prăbuşească, fenomenul acesta credeţi că ar putea fi atribuit unei epidemii a democraţiei, sau faptului că sistemul monarhic a fost perimat? Iar în zilele noastre când democraţiile cedează locul dictaturii, sunteţi de părere că sistemul monarhic a fost justificat şi că străduinţele ele a pregăti drumul democraţiei au fost

simple greşeli?

— Domnule canonic, nimic nu dovedeşte că sistemul în care am trăit până acum, ar fi fost democratic. Ceea ce noi am numit până acum democraţie, n-a fost în realitate decât oligarhie.

— Fără îndoială veţi recunoaşte că fiecare cetăţean a fost liber să voteze sistemul de guvernământ care i-a convenit, nu-i aşa?

— Problema nu s-ar putea pune exact în felul acesta, răspunse profesorul Norwood. Cetăţeanului i s-a permis ca dintre două sau trei oligarhii, să voteze pe cea care i s-a părut mai puţin insuportabilă.

— Cu alte cuvinte, de vreme ce noi n-am avut niciodată sistemul cu adevărat democratic, înseamnă că democraţia n-a dat faliment?

— Dimpotrivă, falimentul l-a dat oligarhia, răspunse Norwood.

— N-ar fi oare mai corect, dacă am afirma că oligarhia a fost introdusă, pentru a înlătura abuzurile despotismului? În cazul acesta n-ar putea fi vorba despre un faliment, ci despre o fază nouă a progresului politic. Credeţi că entuziasmul de acum al maselor pentru dictatură poate fi un indiciu că ordinea socială într-o monarhie absolută ar fi preferabilă? Doctore Norwood, nu cumva eşti şi dumneata de părere că „ceea ce există şi se impune cu timpul, este pe deplin just”, deoarece şi eu am această convingere.

— Eu n-aş îndrăzni să fiu atât de categoric în răspunsul meu.

— În cazul acesta va trebui să renunţi la ideea dumitale, referitoare la „un univers organizat”.

— Nu-mi va fi deloc greu. Dar nici de afirmaţia aceasta nu sunt tocmai sigur.

7 (i

— Eine; în cazul acesta, care ar putea fi rolul istoriei ni astfel de împrejurări? Nu cumva asta înseamnă că ea ivite lips. Ua de orice semnificaţie?

— Domnule canonic, probabil vreţi să afirmaţi că

dumneavoastră interpretaţi fiecare eveniment social, economic

ni politic, drept o consecinţă a unui aranjament predestinat? întrebă Norwood mirat. Revoluţiile de pildă, mai ales cele îngeroase, cu siguranţă nu pot fi soluţia cea mai fericită pentru popoarele care încearcă o experienţă în acest domeniu.

— Evident dă nu, dar şi ele reprezintă o fază a progresului omenesc. Cum v-am spus şi zilele trecute, „vasul i. le mai important decât echipajul”. Dumneata şi eu, ştim foarte bine – datorită experienţei pe care o avem, că acesta este adevărul, nu-i aşa? Glasul canonicului avea în Flexiuni ele prietenie.

Norwood, care nu uitase încă grelele încercări prin care trecuse canonicul, simţi că între ei doi s-a stabilit o legă-lijia de intevese comune. În clipa aceasta micile lui nemul-l. i uniri i se păreau lipsite de orice însemnătate. Oare senzaţia „casta se datora filosofiei domnului Harcourt, sau poate preocupările sale proprii fuseseră trecute pe al doilea plan, datorită noului interes pe care-l manifesta? Cine era această Sonia Duquesne?

Câteva minute înainte de ora zece se despărţiră, deoarece era timpul când Celesta trebuia să se culce. Sonia, foarte elegantă în rochia ei de oraş, coborî de la etaj cu fetiţa de mină şi întrebă pe doamna Crandall, dacă poate să telefoneze după un taxi.

— Tată, n-am putea duce pe Sonia până acasă? întrebăi Vlesta.

La început Sonia încercă să protesteze, dar când prolcorul Norwood se grăbi să-i repete invitaţia, primi.

După ce uşa se închise în urma lor, doamna Crandall e întoarse în camera unde aştepta canonicul singur şi îngândurat.

— Ce fetiţă vioaie este Celesta aceasta, declară doamna 1 Vandali.

— Nu-i aşa? încuviinţă canonicul şi zâmbi distrat.

— Iar dumneavoastră nu vă gândiţi la altceva decât să mijlociţi căsătorii între oameni.

— De astă dată nu e cazul.

— Tetuşi mi s-a părut că a fost pe deplin subjugat de farmecul ei.

— Pentru aşa ceva este nevoie de doi inşi. Afară de asta Sonia nu este indicată pentru a deveni soţia unui profesor universitar. S-ar putea totuşi ca Celesta să intervină în i această chestiune, dar nu-mi vine să cred. În orice caz, doctorul Norwood are nevoie imediată de o. nouă preocupare. Este singurul mijloc pentru a-l scăpa de preocupările lui de acum. Acesta este principiul serului şi-şi va face efectul.

— Să plecăm, zise doamna Crandall, căci e ora dumneavoastră de culcare.

VI

Când într-o după-amiază ploioasă de aprilie din anul 1911, îngropară pe colonelul Livingstone Brock, ziarul Courier spunea în editorialul său, că regretabila moarte a acestui cunoscut cetăţean al oraşului Leeds, înseamnă sfârşitul unei epoci oratorice plină de pitoresc.

Vreme, de şaisprezece ani în Consiliul Legislativ nu se dezbătuse nicio problemă, fără ca ceilalţi membri să audă pe colonelul Brock exprimându-şi părerea despre subiectul la ordinea zilei.

— Felul discuţiilor angajate nu interesa, continuă domnul Trumbull, care făcea elogiul defunctului în faţa noului pensionar al conacului, în timp ce îşi fuma ţigara pe terasa spaţioasa, după ce terminaseră cina. De fiecare dată colonelul invoca cerul, exprimându-şi nădejdea că numele statului Kentucky va rămâne pentru totdeauna imaculat ca şi zăpezile eterne.

— Pe urmă colonelul, interveni străinul cât se poate de politicos, pe care micul avocat rural îl considera drept un bărbat cu care se va împăca fără nicio greutate, probabil se retrăgea, pentru a-şi drege glasul cu un păhărel de mentă.

— Exact, încuviinţă Trumbull, încântat că providenţa i-a trimis pe omul acesta care era capabil să aprecieze umorul său. Exact cum spuneţi, şi de fiecare dată îl însoţea

la bufet şi oratorul opoziţiei!

— Care fără îndoială, se grăbea să plătească consumaţia, adăugă vizitatorul.

— Şi asta este exact! După cum văd, v-aţi făcut o I H precisă despre bătrânul colonel, condiţie care este nece

„I pentru a putea înţelege în întregime atmosfera acestei, împreună cu stăpânul ei şi întregul nostru oraş.

Celibatarul îmbătrânit îşi plecă trupul şubred, îşi scutură ilu de balustrada terasei, şi-o umplu din nou cu tutun şi pcându-şi un picior slăbănog peste braţul fotoliului de „ţie, începu să râdă. Trecuse vreme îndelungată de când „i mai avusese ocazia să vorbească nimănui despre colonelul Hrotk, dar până acum încă nu i se întâmplase să întâlnească „îi e onviv care să aprecieze atât de spontan verva lui caustică. domnul Trumbull se simţea împăcat cu toată lumea. I inkeui acesta cu glasul liniştit, aşezat aici lângă el, era I mai încântător bărbat pe care-l cunoscuse. În afară de i i mâncarea fusese pregătită cu multă grijă, în vederea Irii noului pensionar căruia ar fi vrut să-i facă de la început o impresie bună. Soarele acestei după-amiezi cu

...Ina limpede* şi o căldură neobişnuită pentru sfârşitul lui noiembrie, avea un efect binefăcător asupra dispoziţiei lui.

— Domnul Brock al nostru, întrebă străinul cu interes, I te singurul moştenitor al colonelului?

— Hm, cred că moştenitor nu este tocmai cuvântul îi ivit. Clay a fost singurul descendent al colonelului, dacă i interesează acest amănunt. A moştenit sarcinile, datorită

Indiferenţei şi naivităţii acestui bătrân, faţă de orice factură i notă de plată care acum sunt prezentate în fiecare lună

„I. lui achitare. Afară de asta i-a mai rămas şi această lorabilă casă, care în fiecare ari se deteriorează tot mai mult.

Poate aş mai avea de adăugat, zise. el, încercând să pară ni” – i, că ar mai fi un motiv unic pentru care oraşul se l-iiimândri cu această casă. Să luăm de pildă Leadville, Un Colorado, care este la cea mai mare altitudine.

Oamenllor le face plăcere să meargă în oraşul acesta pentru a

…te prietenilor cărţi poştale din oraşul cu cea mai mare

«Itlludine din ţară. În Indiana este o mică localitate care

„Inide că este situată exact în centrul Statelor Unite. Pe firmă gândiţi-vă la New York: locuitorii acestui oraş au i care-i determină să-şi închipuie că sunt oameni aparte.

— (le piatră de la intrarea bibliotecii publice au. nişte cozi îi mai lungi decât orice lei din lume. Ei bine, vă voi spune ce este caracteristic aici în oraşul Leeds. Probabil nu ştiţi că această casă bătrânească, casa în care ne găsim în momentul acesta este grevată de cea mai mare ipoteca ce s-a pomenit vreodată.

— Iată un record care nu este cu nimic mai prejos decât celelalte, declară domnul Parker. Acesta este motivul că n-a fost din nou zugrăvită?

— Ipoteca o acoperă de la acoperiş până în temelie. M; l gândesc la această ipotecă tocmai din pricină – domnul Trumbull se uită în jurul său şi văzând că ferestrele sâni deschise, continuă să vorbească în şoaptă – din pricină ea eu sunt avocatul domnului Clay Brock şi că mâine interesele acestei ipoteci trebuie plătite. Încă nu mi s-a întâmplat până acum să văd un eveniment care să se repete atât de des, ca scadenţa acestor interese ale ipotecii Brock, care parcă revin tot clin două în două săptămâni.

— Nu cumva duce lipsă de bani; înţeleg domnul Brock.

— Lipsă de bani! Nu cunosc valoarea exactă a acestei expresii în partea de miazănoapte, de unde vii dumneata, dar aici în sud, când spui despre cineva că are lipsă de bani, înseamnă că omul despre care vorbeşti este ruinat. Clay nu mai face parte din această categorie de oameni. Colonelul nu mai făcea parte chiar înainte de a se naşte Clay, ori asta s-a întâmplat acum patruzeci şi cinci de ani… Dar acum după ce am ajuns aici, deşi problema aceasta nu

mă interesează de-a dreptul, îmi veţi da voie să vă întreb, dacă sunteţi dispus să mai întârziaţi aici la conac? întrucât mă priveşte pe mine, mi-ar face plăcere.

— E foarte probabil, mulţumesc pentru interesul cemanifestaţi faţă de mine. Casa aceasta bătrânească îmi este destul de simpatică.

— În cazul acesta cred că e mai bine să te previn că, ferească Dumnezeu, Clay Brock ar fi în stare să-ţi ceară zece dolari împrumut, până sâmbăta viitoare. N-aş putea afirma că sâmbăta este una dintre zilele care ar putea să-i producă ceva mai mult decât celelalte zile ale săptămânii. Dar cred că a ales ziua aceasta, drept ziua când îşi va plăti datoriile, dacă va avea banii necesari, şi sunt sigur că aşa va face. (Loialitatea cu care domnul Trumbull trata pe oaspetele şi clientul său, era nici mai mult nici mai puţin decât împre sionantă). Este un tip foarte reuşit. Vă rog să mă credeţi

«nul meu, Clay Firock nu are decât o singură meteahnă, ni ic că s-a născut în această casă a cărei întreţinere este

...costisitoare, şi a crescut în convingerea că Dumnezeu

ca grijă şi de el.

Micul avocat începu să râdă mulţumit, apoi se opri cu l „neaşteptate.

Crede-mă, mi s-a întâmplat de multe ori să mă întreb, Limva Clay Brock este protejat de îngerul său cel bun. împlinesc şapte ani de când trăiesc sub acoperişul acestei i din care picură apa prin toate găurile. Cei din familia Iii e reuşesc să trăiască, fără ca cineva să poată înţelege fel. Vei avea ocazia să vezi pe Clara Brock care este i. nicio cum nu ai întâlnit în toată viaţa dumitale. Nu i în să rămâi cu convingerea că acest Clay Brock n-ar fi „mu care să se bucure de respectul publicului. Ca dovadă, cicajuns să vă spun, că ani de-a rândul a fost primar al I ului Leeds... Vedeţi acolo la încrucişarea străzii semnaţi „lui pentru circulaţie? Acesta a fost instalat de el, nlni a da oraşului un aspect mai modern.

Eu sunt foarte mulţumit, declară fantasticul domn i „Suntem aici tocmai din pricina acestui semnalizator, îndreptam spre New Orleans, fără niciun fel de grabă, i plecasem într-un fel de vacanţă. Autobuzul St. Louis-I hviile s-a oprit, căci lumina semnalizatorului era roşie, impui cât a trebuit să aştepte… Aşteptarea este întotdeauna de lungă durată, pentru [ierniite circulaţiei să se scurgă în cealaltă direcţie, îl înlnpse domnul Trumbull, râzând. Probabil acum veţi intern importanţa acestui semnalizator.

Domnul Parker rămase vreme îndelungată cu ochii în

«Mlt Schişi şi trase un fum adânc din ţigară, înainte de a

I răspunsul plin de haz pe care interlocutorul său îl aştepta

ei. În timpul acestei scurte pauze, gândurile lui alergaul) ode. Părea evident că acest mic avocat de provincie.

0 Nl îmbrăcat şi dezamăgit, se aştepta să aibă parte un întreg de binevoitoarea atenţie a musafirului său faţă iniile lui pline de haz. Destinul fusese destul de vitreg de Jefferson D. Trumbull, căci viaţa lui de până acum ivusese niciun moment dramatic. Odinioară, când era stagiar, visase să facă o carieră strălucită, dar la urmă refugiase din calea vicisitudinilor vieţii în micul orăşel uls.

— 3

Cu totul pe neaşteptate Parker înţelese că în lume trebuie să fie foarte mulţi naufragiaţi de felul domnului Trumbull, care puteau face glume pe socoteala propriei lor înfrângeri. Fără îndoială odinioară Trumbull a fost un bărbat nerăbdător, dar această nerăbdare se transformase în deznădejde, ca la urmă deznădejdea însăşi să se domolească şi din ea să nu mai rămână decât cenuşa resemnării. Astăzi, neavând de evocat nicio dramă întâmplată în viaţa sa proprie, ajuns în amurgul vieţii, putea să facă glume pe SMma neînsemnatei sale existenţe.

— Sfinte Doamne! oftă Parker şi închise ochii, ea să se apere împotriva rotocoalelor de fum ale ţigării, voi mai

avea oare ocazia să pot face glume şi de aici înainte cu un străin?

Făcu un efort, ca să-şi poată limpezi gândurile şi răspunse zâmbind:

— Nu mi-am dat seama, deoarece eram prea preocupat de aspectul acestei case vechi şi deosebit de frumoasă. Mi-am zis că vom putea întârzia aici câteva zile. Călătoria pe care o facem noi, nu este legată de un program fix.

— Noi? întrebă Trumbull mirat. A mai venit cineva cu dumneavoastră? După cât am putut constata, în registru n-a fost trecut uecit un singur nume.

— Pe el nu-l înscriu niciodată, răspunse Parker, făcându-i semn spre colţul terasei unde dormea un setter roşcat care se ridică numaidecât în picioare, închipuindu-şi că va fi prezentat străinului cu care stăpânul său stătea de vorba.

— Acesta este câinele dumneavoastră? Va să zică despre el vorbiţi! Tocmai mă, întrebam al cui poate fi. Chiar de la început mi s-a părut că nu l-am mai văzut până acum, deoarece eu cunosc majoritatea câinilor de rasă din oraş… Vino încoace! Cum te cheamă?

Micul avocat se uită întrebător ia stăpânul câinelui, care îi răspunse.

— Cum se poate… un câine cu un astfel de nume! – exclamă domnul Trumbull şi întinzând mâna, mângâie urechile lungi şi mătăsoase ale câinelui. Vom ieşi împreună la plimbare, Sylvia, şi-ţi voi arăta cele mai frumoase peisaje ale regiunii

Trecu o săptămână întreagă, aproape fără să o bage în seamă, deşi nu avea nimic de lucru, tocmai el care înainte de asta în fiecare zi fusese mereu ocupat. Oraşul Leeds îi lini, luându-l ceea ce era în aparenţă: un bărbat tânăr şi illit, plăcut, dar care n-avea niciun fel de ocupaţie. Ivia, care se ţinea permanent după el, înlătura orice băii. îi ia celor care erau amatori de din şi care ar fi fost i s-a privească pe stăpânul ei cu indiferenţă. În registrul conacului trecuse fără ezitare numele Nathan Ier,

deoarece nu se întâmpla pentru prima dată să trebuinţeze acest nume. îl adoptase ele acum o lună, fără Ut ea prea mult pe gânduri, doar cel mult că încercase i găsească un nume care să se potrivească cu iniţialele. iv. iţe pe portţigaretul său care era aproape singurul obiect mai rămăsese, afară de Sylvia, pentru a-i aduce aminte rolul de viaţă la care renunţase. Uneori rămânea şi el mirat de rapiditatea cu care se „iise cu noua sa identitate, când răspundea maşinal la Inele de „Parker”, de fiecare dată când i se adresa cineva. Întreba chiar, ce senzaţie va încerca, în momentul când i auzi pe cineva, că-i va spune pur şi simplu „Nathan”. I se va feri să ajungă cu cineva în relaţii atât de strânse. Fusese mulţumit că nimeni dintre cei care formau premlul conacului, nu se interesase mai îndeaproape de iţea lui. Domnul Brock care la sosirea lui nu fusese! iţă, intrase în ora nouă seara în camera cu tavanul înalt; creţii pustii, pentru a se interesa dacă nu are nevoie de; Întârziase aproape o jumătate de oră, aşezat pe mar-i patului, după ce se plimbase cu toată demnitatea prea dintre comoda mare şi vechiul birou de stejar, în pul rit îi vorbise despre curiozităţile oraşului Leeds, al Ui nume îl pomenea cu mândria caracteristică unui stăpân ui ce se simţea mai mult în tonul decât în cuvintele lui. mul Brock părea că ar vrea să-l informeze că din oraşul i, i poţi ajunge foarte uşor în Statul Illinois, în Missourii Tennessee „în cel mult două ceasuri, dacă mergi cu Itiză”.

Cât despre celelalte amănunte care eventual ar fi putut

Intereseze pe domnul Parker, neprevăzătorul şi încântă-Dl-Ul fiu al celebrului colonel Brock, părea că nici nu se iţe la ele. Probabil atitudinea aceasta a lui nu dovedea liferenţă reală. Dimpotrivă, musafirul său rămase cu livingerea că domnul Brock bănuieşte despre ei că are

Îl ilive să ascundă ceva, tocmai de aceea nu încercă să-i ina întrebări impuse de amabilitate, care în alte împrejurări îi fost indicate.

Tânărul Clay care la douăzeci şi doi de ani părea speriat şi deznădăjduit, acum două sau trei zile fusese gata

să profite de prima ocazie ce i se va oferi, pentru a face cunoştinţă cu el. Băiatul era înalt, zvelt şi grav, aproape întunecat; pentru un străin ar fi fost greu să constate dacă rezerva lui se datora temperamentului sau hainelor tocite cu care era îmbrăcat şi obligaţiilor grele pe care trebuia să le îndeplinească zilnic. Parker îşi zise că va fi mai bine să lase în sarcina tânărului, să facă primii paşi de apropiere, şi abia după aceea să ia o hotărâre.

Doamna Brock care supraveghea casa aceasta, era din instinct o femeie de elită; probabil din naştere era tot aşa, deoarece tatăl ei, venerabilul doctor Graham, care locuia la o mică distanţă pe aceeaşi stradă, după cât spunea Trumbuil, era omul cel mai de seamă între mambrii comunităţii. Văzând-pe tânărul pensionar care se plimba toată ziua, însoţit de câinele său, şi se culca în fiecare zi foarte devreme, Clara Brock, mai mult din amabilitate, îi vorbise despre tatăl ei şi despre Elisa, o nepoată care trăia împreună cu el în aceeaşi casă. Se vedea destul de limpede că se mândreşte cu această nepoată a ei.

— Elisa are un glas foarte frumos, spunea ea într-o seară, după ce se aşezaseră împreună pe terasă. Cu vorbele acestea nu vreau să-ţi spun că ar cânta ceva mai bine decât celelalte fete din cerul bisericii, ci vreau să spun că are un glas superb şi e păcat că nu poate beneficia de această calitate deosebită. Trei ierni de-a rândul tatăl meu a trimis-o la Louisville, dar de aici înainte nu-şi va mai putea permite această cheltuială. În afară de asta el nici nu mai este atât de robust, deoarece a împlinit şaptezeci şi trei de ani. Într-o bună zi va trebui să renunţe la clientela pe care o are. Suntem cu toţii de părere că este ruşinos ca la vârsta aceasta să fie obligat să mai facă drumuri atât de lungi la bolnavi, mai ales în timp ele iarnă, în lungul potecilor desfundate. Când cineva a fost medicul acestui oraş vreme de patruzeci şi doi de ani fără întrerupere, este aproape imposibil să se nască sau să moară cineva, fără ca el să fi fost prezent. Acum a ajuns la capătul puterilor şi trebuie să renunţe la orice străduinţă de a mai face ceva în interesul Elisei. Situaţia este neplăcută şi pentru Clay al

meu, deoarece bunicul său trăsese nădejdea că la momentul oportun îl va putea ajuta.

Parker îngână câteva cuvinte de politicoasă părere de rău.

— Nenorocirea este că Elisa nu cunoaşte pe nimeni care i-ar putea da o recomandare cu care să poată intra în lumea muzicală. Ca să poţi da un recital eu care să atragi lumea, e nevoie de foarte mulţi bani. Clay îmi pricinuieşte şi el foarte multe griji, cum de altfel e firesc, deoarece el e fiul meu. Când mă gândesc că bietul de el s-a străduit zi şi noapte din toate puterile, pentru a-şi putea termina cei patru ani de studii la Universitatea Statului...

— Serios? întrebă Parker mirat. Nici nu am bănuit că ar putea să fie licenţiat al unei universităţi; pare atât de tânăr, se grăbi el să adauge.

— Ştiu foarte bine că ar fi imposibil să-ţi închipui aşa ceva, mai ales când îl vezi că ajută la bucătărie şi se ocupă de toate treburile din jurul casei. I-ar fi făcut o enormă plăcere să fi putut practica şi el cariera bunicului său. Nu ştiu ce vom putea face cu el. Este cu desăvârşire demoralizat şi constat că pe măsură ce trec zilele, pare tot mai abătut.

Doamna Brock tăcu o vreme, părând că se gândeşte la ceva, apoi începu să vorbească din nou despre Elisa.

— Acum este foarte ocupată cu gospodăria casei, cu telefonul şi cu dispensarul... şi niciodată nu au ore fixe pentru masă. Dumneata nici nu bănuieşti ce înseamnă să îi un medic în familie. Nu poţi hotărî nimic dinainte, nici cel puţin ora când se serveşte masa. Din pricina asta nu prea avem ocazia s-o vedem, decât cel mult când mergem noi la ea A trecut mai bine de o lună, de când n-a mai fost pe aici. Ei, dar acum cu va trebui să plec la bucătărie. Te rog să mă ierţi, dacă te-am plictisit cu grijile mele familiare!) e obicei cu un prea vorbesc despre acest subiect cu nimeni.

Parker îi răspunse că este încântat de încrederea pe care i-a acordat-o în această împrejurare.

— Ştiu foarte bine, adăugă doamna Brock şi încercă să zâmbească îngăduitoare, că fiecare dintre noi îşi are

grijile şi supărările sale.

— Sigur că da, încuviinţă Parker şi din nou luă cartea în mână.

A doua zi după-amiază Elisa veni să vadă pe mătuşa (tara. Parker plecase, ca să facă o plimbare prin oraş. Trecuse prin faţa prăvăliei curelarului, din care se simţea un miros i iâcut de piele argăsită; apoi prin faţa vitrinei unui magazin de haine bărbăteşti în care un manechin de ceară sta în

ţepenii în costumul său cafeniu, marcat cu şaisprezece dolari şi cincizeci, alături de mai multe salopete. Parker îşi zise, că dacă va avea nevoie să-şi cumpere un costum de la magazinul acesta, atunci va prefera o salopetă. La colţul străzii era magazinul Vaughan, eu o faţadă impresionantă şi într-o vitrină avea expus un plug strălucitor, iar în alta tot felul de unelte. De cealaltă parte a străzii era un bazar care îşi etala mărfurile de duzină, iar colţul era ocupat de Banca Naţională care avea un aspect de mauzoieu.

Trecu apoi pe lângă staţia de benzină, dincolo de care era Şcoala Superioară. După aceasta începeau casele particulare. Casa cafenie cu ramele şlefuite la ferestre, ceea ce indica prezenţa unei biblioteci, era casa doctorului Graham. Trăsurica clin faţa intrării văzuse probabil şi zile mai bune. Fără îndoială era trăsurica doctorului.

Puţin după aceea făcu drumul înapoi. împreună cu Sylvia care ca de obicei fusese întâmpinată de zâmbetele trecătorilor. Parker se simţea mulţumit că Sylvia stăruise să-l însoţească în viaţa aceasta nouă, deoarece fără tovărăşia câinelui său, situaţia de acum i s-ar fi părut insuportabilă.

Din elncl în când se întâmpla ca trecătorii să îl salute pe Parker, deoarece îi se părea că Dau mai văzut şi mai înainte. El însă îşi închipuia că lumea îl salută din cauza Syiviei pe care toţi o recunoşteau.

Amănuntul acesta îi determină să se gândească la raportul dintre câinele său şi ordinea socială. Fireşte, nu din pricină că Sylvia ar fi fost numai un animal. În limba

engleză nu se găsesc vorbe anume indicate pentru a defini această situaţie. Toate lucrurile din lume trebuie să fie definite ca făcând parte din regnul vegetal, mineral sau animal. Sylvia era un animal, pentru că nu făcea parte nici din regnul vegetal şi nici din cel mineral. De altfel el însuşi era în aceeaşi situaţie. El şi Sylvia făceau parte din acelaşi regn. Oamenii de pe stradă îl salutau din pricină că Sylvia, după atitudine, părea că ar vrea să spună că îi aparţine lui. Dar în realitate, oare nu s-ar fi putut spune că el însuşi aparţine Syiviei? Căţeaua aceasta era acum mult mai importantă decât ar fi putut să fie ei în realitate.

Se opri la drogherie, ca să cumpere un praf pentru pureci, şi fu servit chiar de stăpânul magazinului.

— Până şi câinii de cea mai bună rasă sunt plini de purici, declară el cu amabilitate.

În drumul de întoarcere până Ici conac, Parker se gândi la vorbele acestea ale farmacistului. Importanţa Syiviei atribuia până şi puricilor o anumită demnitate.

Când ajunse la hotel, o găsi pe doamna Brock discutând foarte gravă cu domnişoara Elisa. Mătuşa Clara ar fi avut acum posibilitatea să-l prezinte, dar cu toate acestea se mulţumi să-i răspundă la salut, fără să-l oprească. Din atitudinea aceasta îşi dădu seama că deşi doamna Clara Brock fusese extrem de amabilă faţă de el, cum fără îndoială era faţă de toţi pensionarii conacului, nu avea totuşi intenţia să-şi asume sarcina de a-l introduce în societatea orăşelului Leeds. Asta înseamnă, îşi zise Parker, că este o femeie cu educaţie şi bun simţ.

Totuşi întâmplarea aceasta lipsită de importanţă, îi piririfiui oarecare nelinişte. Prevedea că situaţia lui echivocă în această pensiune are nevoie imediat de o punere la punct. Prin urmare trelruia sau să-şi continue călătoria, sau să găsească un motiv cu care să-şi justifice întârzierea. După ce intră în cameră, se simţi copleşit de o chinuitoare senzaţie de singurătete. Rămase vreme îndelungată aşezat în faţa ferestrei şi se gândi la nenumăratele întrebări care îl tulburau de o lună încoace. Poate ar fi mai bine să-şi aducă şi cărţile, deoarece în felul

acesta s-ar putea preface că studiază ceva. Dar ce cărţi şi-ar putea aduce? Pe drum se oprise la o librărie şi-şi cumpărase volumul „Ghid pentru a-ţi alege o carieră”. Fără îndoială despre acest subiect se scrisese o întreagă literatură. Va scrie la Chicago pentru a se informa. Hotărârea aceasta păru că-i mai dă curaj.

Văzu pe Elisa că a ieşit în stradă şi că se îndreaptă spre casă. Se gândi că interesul pe care îl trezise în sufletul său prezenţa acestei fete, se datorează fără îndoială faptului, că nu a putut face cunoştinţă cu ea. Dacă doamna Clara Brock l-ar fi prezentat, probabil curiozitatea cu care se gândea acum la ea, s-ar fi liniştit. Adevărul era că dorea să cunoască pe această fată.

Când trecuse prin apropierea ei, constatase că este o brunetă foarte drăguţă, şi ceva mai bine îmbrăcată decât toate celelalte tinere femei pe care le întâlnise pe stradă; constatase de asemenea că privirea grăbită pe care i-o aruncase, dovedea o îndrăzneală şi o siguranţă la care nu s-ar fi aşteptat din partea fetelor unui orăşel ca Leeds. Se întrebă „cum de-şi poate petrece viaţa într-un oraş atât de mic ca acesta şi-şi zise că în privirile ei a descoperit o uşoară nemulţumire, deşi s-ar fi putut ca totul să nu fie altceva decât închipuire. Ziua următoare Elisa avu ocazia să viziteze din nou pe mătuşa ei. La sosire Parker se întâlni cu ea pe treptele peronului. Privirile lor se întâlniră şi păreau că au luat cunoştinţă în mod reciproc unul de altul; dar fata nu zise nimic şi tot aşa nici el.

În aceeaşi seară tânărul Clay bătu la uşa camerei lui. După ce îl pofti să intre, tânărul începu cu oarecare sfială:

— Azi dimineaţă când am schimbat becul de la lampă, am văzut cartea aceasta, şi-i indică volumul care trata despre alegerea unei cariere. N-aţi fi dispus, domnule, ca după ce îl veţi citi, să mi-l împrumutaţi şi mie?

— Te rog, ia un scaun, zi se parker cu amabilitate. Volumul l-am citit, aşa că dacă vrei, îl poţi lua imediat. Tocmai am început să studiez această problemă şi sunt foarte mulţumit să constat că te interesează şi pe dumneata. Peste câteva zile voi primi o colecţie întreagă

de cărţi, privitoare la această chestiune. După ce cărţile vor sosi, îmi va face plăcere să ţi le pot oferi şi dumitale, ca să le citeşti. Cred că dumneata cauţi o îndrumare? Poate ai fi dispus să-mi vorbeşti şi mie despre ceea ce te preocupă?

— Nu aş vrea să vă plictisesc, domnule Parker. Întâmplarea mea nu are nimic extraordinar în ea. Mi-am terminat studiile pregătitoare pentru Facultatea de medicină, în iunie anul trecut, încercândd să câştig ceva în timpul acesta, şi m-a ajutat şi bunicul meu. Medicina este singurul lucru care m-a interesat. Dar nu mai pot continua, deoarece nu se poate să studiezi medicina şi în acelaşi timp să-ţi câştigi şi existenţa, nu-i aşa?

Parker clătină din cap şi-i răspunse că ar fi imposibil să ai de ajuns timp şi pentru una şi pentru alta.

— Prin urmare va trebui să renunţ, continuă Clay şi pe obrazul lui tremură o umbră de deznădejde. Totuşi nu ştiu dacă voi fi în stare să mai duc şi de aici înainte viaţa pe care o duc acum.

— Înţeleg foarte bine, răspunse Parker după câteva clipe de gândire, în timpul cărora îşi petrecu degetele unei mâini printre arătătorul şi degetul mare al celeilalte, ca şi când şi-ar fi pus mănuşile. Gestul acesta era caracteristic pentru el, de fiecare dată când se gândea la ceva anume. Sunt convins că pentru dumneata aici nu se găseşte nimic… Uneori este foarte grea să iei o hotărâre privitoare la ceea ce vrei să faci în viaţă.

Când se uită la Clay, Parker înţelese numaidecât interesul neobişnuit cu care tânărul considera acordul dintre ei şi se întrebă, oare a fost în stare să înţeleagă motivele adevărate ale cuvintelor pronunţate de el adineauri? Tăcerea se prelungea şi fiecare dintre ei se gândea la ce se petrece acum în sufletul lor.

— Vă mulţumesc, domnule, zise Clay şi se ridică în picioare.

— Sper că vom mai avea ocazia să vorbim despre asta, declară Parker care încerca să pară optimist. Trebuie să intervină ceva. Până atunci încearcă să nu-ţi pierzi curajul. Îţi urez mult noroc.

— Voi încerca, domnule, răspunse Clay respectuos. Vă doresc asemenea şi dumneavoastră.

Ce o fi vrut oare să-i spună cu aceste cuvinte? Probabil nu se gândise la nimic anume. îi răspunsese: „Vă doresc asemenea şi dumneavoastră”, probabil din obişnuinţă, cum i-ar fi răspuns la o urare de Anul Nou.

Rămase nemişcat şi se gândi cu părere de rău la bietul Clay care părea atât de abătut. îl sfătuise să nu-şi piardă curajul.

Un pachet expediat expres, ajunse sâmbătă după-amiază cu cărţile comandate de Parker, şi imediat după aceea situaţia lui se schimbă atât de mult, încât îi venea să se întrebe, dacă mai este acelaşi om. Doamna Brock care nu fusese de faţă la sosirea cărţilor, apăru totuşi în pragul camerei sale şi-i spuse că i-a găsit o mică etajeră, apoi îl întrebă dacă masa din cameră este destul de mare.

Solicitudinea manifestată faţă de el până acum, era uşor nuanţată de spaimă şi milă. De astă dată părerea de rău ce o citise în privirile ei, făcuse loc unui respect curtenitor.

Târziu în timpul după-amiezii veni la el şi Brock. Îşi exprimă nădejdea că domnul Parker va sta vreme mai îndelungată la ei şi în cuvintele lui se simţi o cordială sinceritate, cu totul deosebită de atitudinea lui politicoasă de până acum.

Dimineaţa următoare, în timp ce stătea pe terasa scăldată de lumina soarelui şi citea numărul de duminică al ziarului, Parker ridică privirea şi văzu că în faţa lui s-a oprit Clara Brock, îmbrăcată într-o rochie neagră de mătase, demodată şi modificată.

— Aţi plecat la biserică? îndrăzni el s-o întrebe, când constată că ea nu spune nimic.

— Dar pe dumneata, fără îndoială că slujba de la biserică nu te atrage?

Rămase mirat când se auzi răspunzând, că este dispus s-o însoţească, dar o preveni mai mult în glumă, că el are toate defectele necredinciosului) aşa că va trebui să-i spună când să stea în strană, când să îngenuncheze şi

când să se ridice în picioare.

— La noi serviciu] divin nu este atât de complicat, răspunse doamna Brock. Ne ridicăm în picioare numai în timpul cât se cântă psalmi şi după aceea rămânem aşezaţi în strană până la terminarea slujbei. Vei avea ocazia să o auzi pe Elisa cantând. Are un solo şi cred că-ţi va face plăcere. S-o asculţi cu atenţie. Dumneata eşti cunoscător al muzicii?

— Odinioară am cântat la violoncel, spuse Parker în timp ce coborau strada împreună. Dar n-am rsuşit să devin un instrumentist mai mult decât mediocru.

— Când se întâmplă ca un om străin să-ţi dea un astfel de răspuns, nu ştii niciodată ce să crezi, răspunse doamna Brock prevăzătoare… Iată şi pe Elisa care tocmai acum intră în biserică. Tânărul care o însoţeşte, este Randy Vaughan de la magazinul cu articole de fierărie. De obicei în fiecare duminică seara vine să mănânce la pensiune.

Pe dinafară bisericuţa era urâtă, iar pe dinăuntru întunecoasă. Se simţea miros de vopsea proaspătă, dar nu se vedea nicăieri ceva ce să fi fost de curând vopsit. Stranele erau austere şi cu spătarele drepte, aşa că toţi credincioşii care veniseră la slujbă, păreau că stau în poziţie de „drepţi”. Interiorul acesta nu părea câtuşi de puţin indicat, pentru a te simţi mai aproape de Dumnezeu. Parker încercă să facă o mică experienţă psihologică, studiind publicul. Toţi oamenii aceştia stăteau în stranele lor cu privirile întunecate, aşa că îi aduceau aminte de fotografiile rigide ale străbunicilor săi.

În clipa aceasta pe uşile laterale intrară epitropii bisericii şi se aşezară în stranele anume rezervate pentru ei, în faţa arm omului. Pastorul, un bărbat tânăr şi cu înfăţişare sobră, se aşeză pe scaunul său cu spătarul înalt şi poziţia aceasta incomodă se armoniza cu austeritatea bisericii. La orgă era aşezată o doamnă grasă, cu pălărie mare, care începu să cânte în”:

un preludiu pe care Parker îl recunoscu imediat, înfiorat de o uşoară părere derău, drept unul dintre

exerciţiile pe care le încercase şi el, în timpul primelor lui) lecţii de pian. Pe vremea aceea nu avea mai mult de şapte ani. Melodia purta titlul „Seara” şi era foarte frumoasă. Elisa însă nu o asculta. Melodia era foarte simplă şi probabil fusese anume aleasă, având în vedere lipsa de experienţă a doamnei care cânta la orgă. Elisa însă ştia să cânte şi avea un admirabil glas de contralto. Parker rămase uimit şi mulţumit. Psalmul avea trei strofe şi în timpul când o cânta pe ultima, Parker încercă să şi-o imagineze îmbrăcată în rochie albă, pe o scenă, în lumina reflectoarelor, aşteptând dreaptă şi suplă, ca pianistul să facă primele măsuri la pian, apoi să i se audă glasul melodios şi insinuant.

Publicul nu trebuia să fie numeros, clar select şi capabil să recunoască un talent real.

Presimţea că melodia nu trebuie să fie pretenţioasă, ci anume indicată pentru o artistă necunoscută care încearcă să obţină succes, datorită mai curând calităţilor ei fireşti, decât studiilor cicsăvâr. site pe care le-a făcut.

Continuă aceste meditaţii paralele tot timpul cât dură predica, al cărei subiect fusese luat din faptele lui Moise. Din felul în care se desfăşura această predică, părea că Moise a pus la cale un fel de revoltă şi cuvintele erau pline ele ameninţări şi de prevestiri.

Amin! se auzi un glas piţigăiat din primele rânduri de strane. Dar nimeni dintre cei de faţă nu zâmbi. Parker se uită pe furiş ia Elisa şi rămase decepţionat, văzând că nici pe obrazul ei nu era nicio umbră de veselie stăpânită. Probabil ea nici nu auzise predica. Privirile ei păreau pierdute şi colţurile gurii ei frumoase erau contractate, ca şi când s-ar fi gândit la ceva cu totul străin de ceea ce se petrecea în apropierea ei.

În clipa aceasta pastorul repetă cu glasul adânc şi impresionant: „Slobozeşte poporul meu să plece!”

Aceasta este o frază care vine tocmai în momentul indicat, îşi zise Parker. De ce nu admite oraşul Leeds ca Elisa să plece? Pentru ce nu încearcă cineva s-o ajute? De ce nu stăruie cineva s-o determine să părăsească oraşul

acesta? S-au adunat cu toţii aici, să se emoţioneze pentru soarta unor oameni care acum trei mii cinci sute de ani au fost duşi în robie, fără să le pese de viitorul acestei fete… Fără îndoială niciunul dintre cei prezenţi nu se gândeşte să ajute pe fata aceasta, pentru a desăvârşi marele ei talent. Clara Brock a presimţit ceva, dar nu-şi dă pe deplin seama de marile calităţi ale Elisei.

Da, îşi zise el nemulţumit, enoriaşii din Leeds vor continua să adune bani, pentru a ajuta misiunile religioase din Chin-ta-ling, în timp ce glasul ca nişte clopoţei de aur al acestei fete va tremura în cuprinsul bisericii lor şi se va stinge definitiv. Dar oamenii aceştia nu vor putea să-şi dea niciodată seama, că au comis greşeala, de a privi cum se pierde un mare talent.

— Probabil astăzi după-amiază va veni la noi la conac, îi spuse doamna Brock în timp ce se întorceau încet spre casă şi Parker încerca să-şi manifeste admiraţia faţă de glasul nepoatei. Dacă se va i-ntâmpla să vină, crezi că-ţi va face plăcere să o cunoşti?

VII

Randy îşi luă rămas bun şi fata îi zâmbi distrată, apoi îi ură noapte bună, fără să se ridice de pe scăunelul din faţa pianului.

Conversaţia celor prezenţi se prelungea de mai bine de o oră, şi când pendula din hol bătu ora zece, Elisa întrebă dacă e unsprezece, aşa că Randy îşi zise că a sosit vremea să plece.

După ce uşa de la intrare se închise şi de afară se auzi vâjâitul motorului care se îndepărta, întinse mâna spre pupitrul pianului ei adorat şi începu să răsfoiască, distrată, albumul cu preludiile lui Chopin. Când ajunse la numărul 20, închise ochii, şi începu să cânte primele măsuri ale acestei melodii.

De alături nişte paşi înceţi şi un miros puternic de cloroform o făcură să revină la realitate, aşa că întrebă cu duioşie:

— Ai terminat pe ziua de astăzi, bunicule?

Elisa se întoarse spre el, dar imaginea pe care şi-o

făcea în gândurile ei despre omul acesta cumsecade, era exactă. Pe buzele moşneagului cu obrazul acoperit de barba albă, înflori un zâmbet de duioşie. Părul lui des şi cărunt îi 2

Ira ciufulit. Ochii lui sfredelitori erau atât de negri, încât i – i le puteai distinge irisul. Era îmbrăcat într-un halat tocit, de postav cafeniu vărgat pe care i-l făcuse bunica ei, cu mulţi ani în urmă. Când se apropie de ea, Elisa îl întrebă:

— Spune drept, nu vrei să mănânci ceva?

— O, nu; mulţumesc! La Piper mi-au oferit tot ce mi-aş fi putut dori, între altele şi o friptură fragedă de raţă, aşa că-ţi poţi închipui că sunt sătul. În timpul acestei-vizite mi-au dat de lucru ca unui adevărat dulgher.

— Un caz de fractură gravă? întrebă Elisa care auzise de două ori amănuntele acestui accident, dar acum presimţea că bunicul ei doreşte să vorbească din nou despre el.

— Cea mai complicată fractură pe care am întâlnit-o în viaţa mea! Micul Jud – mi se pare că ţi-am mai vorbit despre întâmplarea asta – s-a urcat într-un pom bătrân şi a căzut cu o creangă putredă, care s-a rupt sub greutatea lui, de la o înălţime de cinci metri. O fractură extrem de complicată... tocmai aici Aceasta se numeşte „fractura lui Port”.

— O fractură gravă, repetă el. Va trebui să fie foarte mulţumit, dacă primăvara viitoare nu va mai umbla în cârje.

Elisa tresări când văzu cât de albă şi de transparentă este pielea bunicului ei, apoi ascultă vorbele lui, încercând să pară impresionată de nenorocirea care lovise familia Piper.

— Ce să-i faci! oftă bătrânul şi se aşeză pe canapeaua care mai păstra încă ceva din căldura trupului celui care plecase. Ia spune, ce mai face Clara?

Se întoarse repede cu scăunelul spre el şi păru că se înseninează, apoi începu să-i spună tot ce aflase în legătură cu familia Clarei.

— Am cunoscut pe domnul Parker care s-a instalat aici pentru a putea lucra în linişte la terminarea studiilor speciale pe care le face. Probabil intenţionează să scrie o carte, dar mie nu mi-a vorbit despre ea. În general am constatat că el nu are obiceiul să vorbească despre problemele care îl interesează numai pe el. Din fire este foarte rezervat.

— A… da! Este un tânăr înalt de statură, care poartă un sweter alb şi pare orăşean. Are şi un câine de vânătoare. De unde o fi venit?

— Nu i-am întrebat. Probabil de undeva din partea de miazănoapte, răspunse Elisa pentru care amănuntul acesta părea lipsit de importanţă. În orice caz are maniere desăvârşite şi este un gentleman. Sunt convinsă, bunicule, că omul acesta ţi-ar face plăcere, dacă l-ai cunoaşte.

Bunicul Elisei îşi mingile mustaţa tăiată scurt. Ochii negri îi luciră şi zâmbi cu tâlc.

— Nici să nu te gândeşti, bunicule, ia aşa ceva, adăugă fata şi păru nemulţumită când îşi simţi obrajii aprinşi. Domnul Parker este un bărbat cult, cunoaşte muzica şi vorbeşte despre subiecte care mă interesează şi pe mine. Fireşte, îmi este simpatie. *Noi* doi vorbim aceeaşi limbă. Şi te asigur că este o adevărată plăcere, continuă ea cu entuziasm, ca aici ia noi să găseşti pe cineva cu care să poţi vorbi şi despre altceva, nu numai despre…

— Grajdurile vitelor şi despre coteţele de găini, nu-i aşa? declară bunicul, cinci o văzu că ezită să aleagă expresia indicată. Sunt de aceeaşi părere. Dar cu toate acestea fii cu băgare ele seamă faţă de acest Parker, până în ziua cinci vom reuşi să aflăm mai multe amănunte despre el. În acelaşi timp gândeşte-te, că nu trebuie să jigneşti nici pe Randolph. Constat că astăzi a plecat mai devreme.

— Asta este numai treaba lui, răspunse Elisa nemulţumită. Eu nu i-am spus să plece.

— Tot aşa mi-am închipuit şi eu. Dar în orice caz, fii cu băgare de seamă.

Elisa rămase ei feva clipe nemişcată, aşezată picior

peste picior, apoi se adresă bunicului ei, pe un ton de gluma:

— Bunicule…

— Da, fetiţa mea, răspunse moşneagul înduioşat, dar în acelaşi timp punându-se în gardă.

— Spune-mi, bunicule, nu te superi dacă într-una din seri voi invita pe domnul Parker la noi la cină? Trebuie să se simtă foarte izolat aici în oraşul nostru şi cred că cineva dintre noi ar trebui să-i dea o dovadă despre celebra noastră ospitalitate de care suntem atât de mândri.

— Vrei ca tot atunci să îi inviţi şi pe Randolph? întrebă bătrânul cu glasul grav.

— Dacă tu crezi că este necesar, îl voi invita. Dar uite ce vreau să-ţi spun: pe Randy nu-l interesează muzica şi nici subiectele despre care vom vorbi cu acest prilej. În acelaşi timp sunt încredinţată că domnul Parker este un om prea delicat, pentru a discuta în prezenţa lui Randy despre subiecte de care el nu are habar. De faţă cu el n-am putea vorbi decât despre unelte agricole… şi cred că procedeul acesta nu ar fi tocmai just, conchise ea îngândurată.

Bătrânul clătină de câteva ori din cap şi încercă să găsească un alt subiect de discuţie, pentru a termina anume pe cel de acum.

— Iată o crizantemă foarte frumoasă, exclamă el, uitându-se la floarea din vasul de pe pian. Dar cred că nu poate fi dintr-o grădină a oraşului nostru.

— E adorabilă, răspunse Elisa şi ridică vasul ca să poată vedea floarea mai de aproape. A oferit mătuşii Clara un buchet de crizanteme, drept mulţumire că astăzi l-a invitat la masă, împreună cu familia. Mătuşica îmi spunea că ar fi imposibil să şi-l fi procurat atât de repede de la St. Louis, decât cel mult dacă a vorbit cu florăria la telefon. Florile au sosit cu un curier, în timpul când eram la ei. Cinci a constatat că nu-mi p>ot lua ochii de la ele, a întrebat pe mătuşa Clara dacă-i dă voie să-mi ofere şi mie una. E superbă, nu-i aşa?

— Draga mea Elisa, îngână bunicul pe un ton care nu

putea prevesti nimic bun, dă-mi voie să-ţi repet încă o dată că nu trebuie să supărăm familia Vaughan. N-am vrut să-ţi vorbesc pâfia acum despre subiectul acesta, deoarece mi-am închipa.it că tu eşti o fată prea susceptibilă, dar a sosit momentul să te previn că lienry Vaughan mi-a împrumutat cu totul şase sute de dolari, în timpul în care tu ai fost la Louisvilie, ca să urmezi lecţii de canto. Mi-am închipuit că voi reuşi să-i plătesc banii aceştia, şi asta de multă vreme, sfârşi bătrânul cu regret.

— O, bunicule! se zbuciumă Elisa. Nu cumva asta înseamnă că nu mai am voie să vorbesc cu altcineva, în afară de Randy, până în ziua când vei putea înapoia tatălui său banii aceştia?

— Nu trebuie să exagerezi, deoarece nu este vorba despre aşa ceva. Dar cum ţi-am spus… nu trebuie să-i supărăm. Nu-ţi face nicio grijă din pricina asta, dar caută să fii prudentă.

Începu să caşte, pentru ari da să înţeleagă că această chestiune este lipsită de importanţă, apoi îi spuse că a sosit vremea de culcare.

— Astăzi am avut o zi grea şi am lucrat din greu, continuă bătrânul Azi dimineaţă a trebuit să pun motorul în mişcare cu manivela, deoarece bateria era descărcată.

— Va trebui să-ţi cumperi o maşină nouă, răspunse Elisa. Cred că vei putea găsi una în magazinul lui Vaughan?

— Da, cred că se găseşte. răspunse el plictisit, dar încasările merg greu şi nu aş vrea să cer lui Henry din nou să-mi deschidă credit… Pe domnul Parker n-ai decât să-l inviţi, dacă-ţi face plăcere, dar cred că va fi mult mai bine dacă vei pofti şi pe Randolph şi eventual pe una dintre prietenele tale, cum ar fi de pildă Sue Sizer. În felul acesta situaţia ar fi mult mai uşoară.

Elisa plecă la culcare, dar nu putu să adoarmă.

Randy îi spusese că este obligat să plece la Nashville, pentru anumite afaceri. Prin urmare va trebui să aştepte această plecare, pentru a putea invita pe domnul Parker. Dar nici asta nu se poate, deoarece s-ar putea ca procedeul

ei să jignească mai mult pe Randy.

S-ar putea de asemenea, să invite pe domnul Parker, fără să dea de ştire lui Randy; dar ar fi greu, mai ales cu oamenii din împrejurimi care au obiceiul să se amestece întotdeauna în treburile altora... Inima începu să-i bată cu violenţă. Ar putea să-l invite în ultimul moment, când bunicul va fi obligat să facă un drum mai lung, ca să înti>zie, de pildă la o naştere sau la ceva asemănător. Astfel de cazuri îl obligă să lipsească toată ziua de acasă.

Ce mâini expresive are! Şi Clay pare că-i este devotat cu trup şi suflet, ceea ce dovedeşte că omul acesta trebuie să fie foarte interesant, deoarece Clay de obicei se poartă foarte rezervat faţă de străini. îi spusese că glasul ei îi place, ori vorbele acestea nu i le-a spus numai din politeţe. „Un talent remarcabil”. Astfel de vorbe nu se spun numai cu intenţia de a fi amabil. „Dumneata ai putea ajunge foarte departe”. Când îi spusese cuvintele acestea, glasul lui i se păruse neobişnuit de grav.

Se întrebă, oare prietenii lui îi spun Nathan, sau întrebuinţează diminutivul Nat. Ar avea haz, ca după ce se vor cunoaşte mai bine, să-i ceară această precizare, şi se vedea pe sine întrebându-l şi spunându-i că numele acesta i se potriveşte foarte bine. Pentru el totul părea anume făcut, până şi numele. Uneori numele oamenilor parcă au o personalitate a lor proprie, ca şi când ar face parte din fiinţa noastră, exact ca şi mâinile şi glasul pe care-l avem. De pildă numele Elisa; i-ar fi fost imposibil să-şi închipuie că pe ea ar putea s-o cheme altfel decât Elisa. Toată viaţa ei de până acum a fost pătrunsă de această convingere. Ea este Elisa Graham... îşi strânse perna în jurul capului... Elisa Parker... Elisa Parker Graham!

Tocmai începuse să combine desenul unei monograme formate din aceste trei litere, când auzi pe bunicul ei coborând scara, cu paşii înceţi, încălţat în papucii lui cu tălpi de pâslă; un pas, apoi o oprire, un zvon stins de tuse, apoi un alt pas şi o oprire mai îndelungată. Balustrada se auzi scârţâind, ca şi când s-ar fi sprijinit de ea cu toată greutatea. Probabil bunicul cobora la

dispensar, să caute un medicament. Rămase nemişcată şi ascultă. Acum a ajuns la parter. Peste câteva clipe îl va auzi că urcă din nou la etaj.

Când pendula se auzi bătând miezul nopţii, Elisa luă hotărârea să coboare şi ea la parter. îl găsi luându-şi pulsul şi buzele lui livide se mişcau, numărând bătăile. Respiraţia şuierătoare îi pricinuia spasme de la stomac. Privirile lui erau fixe.

— Bunicule, pot să te ajut cu ceva? întrebă Elisa. Încercând să-şi ascundă spaima.

Bătrânul clătină din cap şi continuă să-şi numere oătăile pulsului.

— Dacă în timp de câteva minute nu mă voi simţi ceva mai bine, îmi voi face o injecţie cu morfină, răspunse el cu glasul răguşit. Am luat doza obişnuită de digitală, şi-i arătă seringa din faţa lui, dovedindu-i astfel măsurile de precauţie pe care le luase. Probabil mi s-a tăiat respiraţia din pricina afurisitelor de scări pe care trebuie să le urc, şi a manivelei pe care am învârtit-o azi dimineaţă.

— Nu vrei să stai pe canapea?

Dădu din cap în semn de aprobare şi încercă să zâmbească.

Elisa se simţea mulţumită că poate face ceva pentru el. După ce-i pregăti aşternutul, bătrânul se aşeză pe marginea canapelei. Când o văzu că încearcă să-i aranjeze perna, clătină din cap.

— Nu încă, deoarece câteva minute sunt obligat să stau drept. De o vreme încoace am omis să-mi iau în mod regulat doza de digitală. Medicamentul acesta este un remediu fără pereche… Acum cred că va fi mai bine să pleci la culcare.

La orele nouă dimineaţa se întâlniră la poştă. Elisa părea neliniştită şi era cu obrazul aprins: văzuse pe domnul Parker intrând în localul oficiului şi prevedea că va fi inevitabil să se întâlnească.

Nu pentru că n-ar fi dorit, şi ea să-l vadă, căci simţea după bătăile inimii, că aşa se va întâmpla, clar locul şi momentul acestei întâlniri nu i se păreau dintre cele mai

potrivite.

Dacă îl va saluta, prefăcându-se că prezenţa lui nu o interesează, ar fi imposibil ca cineva să nu bage de seamă purtarea ei şi probabil lumea va începe să vorbească. În acelaşi timp, încercând să se ferească de gura lumii, atitudinea ei indiferentă ar putea să jignească pe domnul Parker.

Încetini pasul în timp ce cântărea aceste două eventualităţi, iar după ce luă hotărârea că va fi mai bine ca întâlnirea dintre ei să se desfăşoare în interiorul oficiului, decât în stradă, începu din nou să meargă mai repede. Când se apropie de fereastra oficiului, îl văzu pe domnul Parker că bagă nişte timbre în portofel. Felul curtenitor în care o salută, îi dădu curaj. Fără îndoială nimeni nu va îndrăzni să o critice dacă va mângâia câinele lui. Dar de astă dată Sylvia părea indiferentă şi când îşi dădu seama că cineva a început să se joace cu urechile ei, scutură din cap, ca şi când ar fi încercat să scape de această familiaritate nedorită. Domnul Parker încercă să se scuze pentru indiferenţa manifestată de câinele său. Sylvia, stărui ei să-i explice, este un câine de vânătoare şi este obişnuită numai cu bărbaţi. Elisa păru că acceptă explicaţia şi se întrepă dacă atitudinea Sylviei faţă de femei este împărtăşită şi de stăpânul ei.

Din biroul oficiului ieşiră împreună. I se părea că este cât se poate de firesc să meargă pe stradă alături de domnul Parker şi faptul că oamenii îi puteau vedea acum împre; nă, nu o supăra câtuşi de puţin.

Pe drum îi vorbi despre grija pe care i-o pricinuieşte boala bunicului ei, şi simpatia cu care asculta vorbele ei, i se păru potrivită într-o astfel de împrejurare. Parker o întrebă dacă a chemat vreun doctor.

— O, nu; n-am chemat pe nimeni, deoarece bunicul ştie ce trebuie să facă atunci când are crize. În ultimul timp a început să tuşească foarte rău, deşi nu este răcit. Astăzi am vrut să-l reţin toată ziua în pat, dar mi-a spus că trebuie să plece de acasă cu orice preţ, pentru a vizita, într-o regiune destul de îndepărtată, pe un tânăr care şi-a

rupt ieri un picior.

— Probabil nu are pe nimeni care să-l înlocuiască, declară Parker. După cât înţeleg eu, ar fi fost mai bine ca vreme de câteva zile el să fi stat liniştit acasă.

— S-ar putea să nu fie nimic grav, răspunse Elisa. Întrebuinţează un medicament care-i face bine. Nu-mi mai aduc aminte cum se numeşte. Astă noapte mi-a spus că în ultimul timp a uitat să-şi ia dozn obişnuită şi de aceea a avut din nou o criză.

— Ce greutate are bunicul dumitale? întrebă domnul Parker pe Elisa care se întoarse spre ei şi-l privi mirată, deoarece întrebarea aceasta i se părea neobişnuită.

— Nu ştiu. De ce mă întrebi?

— Hm... simplă întâmplare, îngână Parker. Dar mi se pare că ne-am abătut puţin de la subiectul pe care îi discutam.

— Bunicul spune că este cea mai complicată fractură pe care a întâlnit-o în cariera lui. „Fractura lui Port”, dacă înţelegi ce este asta, îi explică Elisa şi zâmbi cu îngăduinţă faţă de ignoranţa lor comună. Prin urmare, acum ştii totul. îl văzu ră ridică fruntea mira>t, ca şi când ar fi înţeles despre ce este vorba.

— Crezi că bunicul dumitale nu s-ar supăra, dacă l-aş ruga să mă ia şi pe mine în această excursie pe care este obligat să o facă la ţară?

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Elisa şi încercă să-şi imagineze care ar putea fi atitudinea bunicului ei faţă de astfel de propuneri. Vorbeşte cu el, lată-i, tocmai acum se pregăteşte să plece.

Îi făcu semn eu mina şi bătrânul îi aşteptă să se apropie, Făcu prezentările şi rămase mirată şi mulţumită de amabilitatea bunicului ei.

— Domnul Parker îmi spunea că te invidiază pentru excursia pe care o vei face astăzi la ţară, declară Elisa, în nădejdea că bunicul ei îl va invita pe domnul Parker să-l însoţească, dar în acelaşi timp făcându-şi reproşuri, că pe ascuns doreşte din tot sufletul să se întâmple tocmai invers. Ar fi un gest amabil faţă de domnul Parker, dacă l-

ar invita să intre pentru câteva minute în casă.

Bătrânul medic examina îndelung pe nou] venit, apoi îl pofti să se urce lângă el în maşină, dacă nu are ceva mai bun de făcut.

— Te las pe dumneata să conduci, dacă vrei. Vine şi câinele? Perfect, Deschide-i uşa din spate. Către amiază, dragă Elisa, cred că ne vom putea întoarce.

Scena aceasta se desfăşură foarte repede. Domnul Parker îi făcu un semn discret cu mâna şi puse automobilul în mişcare. După plecarea lor, fata se întrebă dacă străinul acesta îşi dă seama ce înseamnă pentru ea semnul de prietenie pe care i l-a făcut la plecare.

După câteva fraze de introducere în conversaţie, doctorul Graham ţipă la urechea lui Parker, pentru a putea fi auzit:

— I Ai avut până acum ocazia să vezi vreun picior rupt?

— Da, am mai văzut astfel de cazuri, o dată sau de două ori, admise Parker cu inocenţă.

— Nu cumva îţi vine rău de la stomac, când vezi răni? Parker îi răspunse că din fire nu prea este susceptibil pentru astfel de slăbiciuni.

— S-ar putea ca după ce vom ajunge la destinaţie, să fiu obligat să-ţi cer o mână de ajutor, dacă nu ai nimic împotrivă. Ieri i-am pus bolnavului nişte aţele, dar nu sunt tocmai mulţumit de felul în care arată piciorul şi probabil astăzi va trebui să i-l pun în gips. În cazul acesta voi avea nevoie de cineva care să ţină piciorul fracturat în poziţie normală, până când îi voi face bandajul.

— Voi încerca, răspunse Parker repede, dacă sunteţi de părere că nu vă stau în cale sau că nu voi face vreo stângăcie.

— Nu este nicio primejdie. Îţi voi spune exact ce trebuie să faci. Nu ai altceva de făcu4 decât să întinzi piciorul şi-l vei ţine în poziţia normală până când eu voi termina cu bandajarea. Bandajele acestea sunt îmbibate în gips şi după ce se vor usca, vei avea ocazia să le vezi cum sunt. Vor fi tot atât de tari, ca şi piatra.

— Nu ţi se întâmplă, doctore, ca uneori fracturile acestea primejdioase să le examinezi cu aparatul de raze X? întrebă Parker cu naivitate.

— Sigur că se întâmplă, şi tot aşa ar fi trebuit să procedez şi de astă dată. Dar familia Piper este săracă şi n-au mijloacele necesare pentru aşa ceva. Nu li s-a întâmplat încă niciodată să poată plăti onorariul unui doctor. Am asistat la naşterea tuturor copiilor acestei familii şi onorariul pe care l-am primit până acum, au fost două şunci şi câteva borcane de dulceaţă de mure. Fire Mte, le-am spus că ar trebui făcută radiografia piciorului, dar nici n-au vrut să audă. Se iem de spital mai rău decât de ciumă. În astfel de cazuri noi medicii ne mulţumim să ne facem, datoria cât mai bine, iar restul îl lăsăm în grija norocului şi a naturii. Capacitatea de refacere a celor neştiutori este mai mare decât ai putea bănui.

După ce se opriră la umbra unui fag din faţa unei căsuţe vechi şi dărăpănate, Sylvia admise să fie legată de clanţa micului automobil. Fură întâmpinaţi de copiii Piper care erau înşiraţi după mărime şi semănau unul eu altul. Copiii se uitară la ei cu ochii mari şi speriaţi, iar mâinile şi le băgaseră până la coate în buzunarele pantalonilor zdrenţuiţi. Doamna Piper căreia îi lipseau câţiva dinţi din faţă, îşi băgă mâinile sub şorţul de culoaye cafenie. îi concluse în odaia da dormit care de obicei servea şi de sufragerie. Domnul Piper, îmbrăcat într-o salopetă veche şi peticită, apăru şi ei în cameră şi se propti, cu luleaua în gură, ele marginea patului. Herman, un tânăr de vreo optsprezece ani, se oprise în pragul uşii şi se uita la ei întunecat, dar cu bunăvoinţă. Bolnavul încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Le spuse că a petrecut o noapte grea.

Parker se uita cu interes la bătrânul doctor care începuse să desfacă bandajul făcut dintr-o bucata de pânză veche pe care o rupsese în fâşii. Nu se putu stăpâni să nu zâmbească, văzând că scoate una după alta din valiza lui de piele pe care o adusese în casă, bandajele pe care trebuia să le îmbibe cu gips.

— Tată, domm de Parker ce vom avea noi acum de făcut. Te rog, treci uşor degetele sub pulpa piciorului şi pipăie… Osul acesta – probabil nu-ţi mai aduci aminte de lecţiile ce anatomie – se numeşte Libia. Este osul principal. E rupt; îl simţi? Acum să vedem pe celălalt… pe acesta nu-l poţi simţii cu aceeaşi uşurinţă, dar este şi el rupt. Acesta este peroneul… Amândouă oasele sunt rupte mai sus de gleznă şi extremităţile sunt despărţite în felul acesta… înţelegi ce spun? Dacă încerci să ridici piciorul, cele două fragmente caută să revină în poziţia lor normală. După ce voi pune la loc extremităţile oaselor, voi aplica bandajul. E destul de limpede?

— Încercarea aceasta nu este dureroasă? întrebă Parker.

— Îl vom pune să inhaleze puţin cloroform, declară doctorul. Răspunsul bătrânului făcu pe bolnav să se însenineze numaidecât la faţă.

— Cine îi va ţine tamponul de vată? întrebă Parker mirat.

— Tatăl său, răspunse doctorul Graham şi pentru a-i linişti, adăugă: îi voi arăta cum trebuie să procedeze.

— Pentru numele lui Dumnezeu!… exclamă Parker care nu se mai putu stăpâni. Nu crezi că este din cale afară de primejdios?

Doctorul Graham clătină din cap cu indiferenţă:

— Îl voi supraveghea cu toată atenţia. Pentru aşa ceva nu este nevoie de anestezie totală. Vreau să spun că nu este necesar să întrebuinţăm o cantitate prea mare de cloroform. Nu e nicio primejdie.

În cazul acesta, îşi zise Parker, dacă bandajul nu va fi aplicat în timpul unei anestezii totale, tânărul acesta va rămâne infirm pentru toată viaţa.

Mirarea lui devenea tot mai mare, pe măsură ce doctorul se apropia de sfârşitul pregătirilor preliminare ale acestei stranii operaţii chirurgicale. Tânărul Herman tocmai se întorcea clin şură, unde îl trimiseseră ca să aducă nişte curele. Doamna Piper sosi cu un lighean plin pe jumătate cu apă în care pluteau bandajele de tifon

îmbibate în gips.

— Imediat ce băşicile apei din lighean vor dispărea, declară doctorul Graham presărând talc pe piciorul umflat, vom fi şi noi gata.

În primul moment Parker era gata să se indigneze în faţa acestui procedeu. Dar la urma urmelor, ţinând-seama de situaţia în care se găseşte, el nu putea face nimic altceva decât să se uite la el neputincios.

Pregătirile se terminară. Sfătuiră pe bătrânul Piper cum trebuie să ţină tamponul de tifon îmbibat cu cloroform. Durerile micului Jud se liniştiră după primele inhalaţii grăbâte. Aerul din cameră eră atât de încărcat de aburii acestui somnifer, încât Parker se uită în jurul său şi se întrebă, care dintre cei prezenţi va leşina cel dintâi.

Se oprise neputincios la picioarele patului şi unghiile degetelor i se înfipseră în palmele mâinilor. Simţea o furnicătură în mâini şi ar fi vrut să manevreze oasele tinere ale pacientului care avea nevoie de îngrijirea unui om mult mai priceput. Un examen radiologie. În faţa ochilor săi vedea imaginea „fracturii lui Port”. Dintre toate dureroasele încercări prin care trecuse din dimineaţa aceea fatală la spitalul Parkway, aceasta de acum – menită să condamne pe tânărul acesta. plin de viaţă la infirmitate pentru totdeauna – îi cerea o stăpânâre de sine atât de mare, încât efortul pe care îl făcea, i se părea de-a dreptul o jignire morală.

— Credeţi că operaţia aceasta nu-i va pricinui dureri pe care să nu le poată suporta? întrebă doamna Piper şi cu mâna îşi acoperi gura lividă.

— Doctorul spune că nu, răspunse Parker, ca să o liniştească deoarece presimţea că un cuvânt de mângâiere este singurul ajutor pe care i-l putea deocamdată oferi.

Mai târziu doamna Piper va avea destule motive să se zbuciume din pricina scenei ce se desfăşura acum în faţa ochilor ei. Din pragul porţii va vedea pe fiul ei întorcându-se din ogor, târându-şi piciorul şi va suspina pe ascuns: „Bietul meu băiat!”

Profesia medicală are un cod special de morală, şi

până acum acesta fusese religia lui Parker. îl va respecta şi de astă dată. Dar unghiile degetelor îi intraseră adânc în palme.

Cu mâinile tremurânde şi cu picături de transpiraţie pe frunte, doctorul Graham începuse să potrivească fractura piciorului.

— Acum, domnule Parker, zise el cu glasul stins, ridică piciorul şi trage-l spre dumneata… dar uşor.

Când se întoarse spre măsuţa din apropierea consolei de marmură, ca să scoată primul bandaj îmbibat. de gips, pe obrazul bătrânului trecu o umbră de sfârşeală. Parker îl văzu ce să clatină pe picioare şi că se sprijină cu amândouă mâinile de masă.

— Doamnă Piper, strigă Parker, te rog dă-i un scaun domnului doctor şi adu-i un pahar cu apă… Herman, vino aici şi ţine piciorul fratelui tău exact cum îl ţin eu acum…

Domnule Piper, dumneata ţii tamponul mult mai sus decât ţi-a spus doctorul. Apropie-l de obrazul tânărului. Aşa, cred că va fi bine… Dar să nu i-l aşezi pe nas!

Apoi luă un cearşaf pe care-l scoaseră din pat şi-l aşeză pe antebraţul domnului Piper, ca ceilalţi să nu poată vedea obrazul bolnavului şi scoase clin lighean primul bandaj. După aceea aşteptă mai bine de un minut, şi se aplecă spre urechea lui Herman, ca să-i spună în şoaptă:

— Acum, băiete, întinde piciorul din toate puterile. Strânsoarea mrinilor lui Parker care înfăşură bandajul în jurul fracturii, urmată de întinderea piciorului pe care îl ţinea Herman, făcură pe cel de sub cearşaf să scoată un urlet de durere şi în aceeaşi clipă jumătate de duzină de nasuri se turtiră pe partea din afară a ferestrelor.

— Cred că deocamdată ajunge atât, domnule Piper, porunci Parker. Lasă tamponul din mână şi vom aştepta până când doctorul se va simţi ceva mai bine, pentru a termina partea cea mai importantă a bandajului.

Peste câteva minute curajosul bătrân se apropie cu paşi înceţi de pat. şi se uită la bolnav.

— Bandajul a fost aplicat cât se poate de bine, domnule Parker, declară el entuziasmat. Cred că am reuşit

să facem exact ceea ce am urmărit.

Restul bandajelor ce mai trebuiau aplicate era o îndeletnicire cât se poate de simplă şi nu cerea altceva decât obişnuinţă. Pătrimii respira şi acum cu greutate, dar părea mulţumit.

După ce aşteptară până când bandajul de gips se usca îndeajuns, ca să poată aşeza piciorul pe o pernă, doctorul declară că aici nu mai au nimic de făcut. Cu mare greutate Parker reuşi să-şi stăpânească un zâmbet, în clipa când trecu prin faţa membrilor familiei Piper, înşiraţi în faţa uşii, Spectacolul acesta ar fi înveselit pe mulţi dintre prietenii săi.

Timp de o jumătate de oră de-a lungul drumului desfundat, bătrânul doctor nu scoase nicio vorbă, dar după ce ajunseră la şosea şi automobilul putu să meargă mai repede, deveni vorbăreţ.

— Domnule Parker, intjppu el respectuos, mi-ai fost de mare ajutor. Poate m-ai ajutat mai mult decât ai putea dumneata să-ţi închipui, şi începu să râdă domol, ca şi când ar fi auzit o glumă plină de haz. Dacă sar scrie ceva în revistele medicale despre ceea ce am făcut noi acum, nimeni dintre colegii de la oraş, nu ar crede că aşa ceva s-a putut întâmpla. Nu ştiu cum de ai reuşit să bandajezi piciorul acesta fracturat. Nu cumva Piper a adormit cu tamponul în mână? Ţipătul de durere al bolnavului mi-a îngheţat sângele în vine. Cu toate acestea, cred că datorită îndemânării şi forţei braţelor dumitale, piciorul se va vindeca destul de bine. Parker încercă să respingă aceste cuvinte de laudă şi adăugă că el nu a făcut altceva, decât să urmeze cu cea mai mare stricteţe instrucţiunile lui; spunea că fără îndoială doctorul Graham cu cuvintele lui binevoitoare vrea să-i dea o dovadă despre tradiţionala amabilitate a oamenilor din sud. Această amabilitate era cea mai mare mâncirie a bătrânului gentleman, aşa că nu mai stărui şi după ce ajunseră în faţa casei, pofti pe domnul Parker să rămână la ei la masă.

— Draga mea, începu bunicul după ce se aşezară la masă, adresându-se nepoatei sale care era cu obrazul

îmbujorat de emoţie, mi se pare că tânărul acesta şi-a greşit cariera.

Când fata stărui să-i spună la ce face aluzie, bătrânul îi povesti întâmplarea desfăşurată în casa familiei Piper, incc Tcând să facă haz în legătură cu amănuntele scenei la care asistase. Apoi adăugă pe un ton grav:

— Lăsând gluma la o parte, cred că este cazul să-ţi spun, că am văzut medici care se achită cât se poate de prost de datoria ce li se impune în astfel de împrejurări.

Parker zâmbi cu îngăduinţă şi apropiindu-se de Elisa – care se simţi încântată de această dovadă de intimitate – îi spuse în şoaptă:

— Mi se pare că doctorul face haz pe seama mea! apoi adăugă în gând: Şi tot aşa procedez şi eu!

VIII

Ar fi fost cu desăvârşire imposibil ca Nat – căci fata adoptase fără să mai ezite acest diminutiv – să nu bage de seamă interesul deosebit pe care îl manifesta Elisa Graham faţă de el. împărtăşea şi el până la un anumit punct interesul ei şi se simţea mulţumit de acest sentiment de prietenie de care avea acum atâta nevoie.

După rătăcirile de săptămâni întregi, fără niciun rost anume, întocmai ca un criminal care încearcă să ajungă cât mai. departe de locul crimei, chinuit de-păreri de Rău pentru cariera sa distrusă, care totuşi începuse atât de frumos şi căreia i se devotase cu trup şi suflet, oferta de prietenie – pentru a rămâne numai la atât – a unei fete fermecătoare şi atât de devotată, nu putea să-i facă decât plăcere. Era însetat după duioşia pe care acum o întâlnea fără făţărnicie în drumul său…

Era tocmai în noaptea de treizeci şi unu decembrie. Se întorcea acasă, venind de la familia Graham, de unde plecase la ora zece şi jumătate, pentru motive pe care le considera întemeiate. Se temea de eventuala scenă când ia miezul nopţii şi în pragul noului an, ar fi putut rămâne singur cu Elisa. O clipă de uitare ar fi fost tocmai de ajuns pentru ca prietenia lor să alunece pe o pantă primejdioasă, şi era ferm hotărât, să evite o astfel de eventualitate.

Vreme de aproape o lună Nat Parker se întâlnise cu Elisa aproape în fiecare zi, fiind încurajat de amabilitatea îngăduitorului ei bunic, care după ce alungase toate spaimele ce i le pricinuia eventuala nemulţumire a familiei Vaughan, îl primea cu braţele deschise la masa lui şi în casa lui, cu o cordialitate care părea că devine din zi în zi tot mai stânjenitoare.

Dornic de a vedea pe nepoata sa mulţumită, bătrânul acesta cumsecade constatase din fiecare faptă şi din fiecare mişcare a Elisei, mărturisirea prieteniei ce o nutrea faţă de Parker, şi urmărea cu o uşoară nerăbdare eforturile ce le făcea să-şi ascundă un sentiment care în realitate nu putea să mai fie ascuns. Nici prin gând nu i-ar fi putut trece, că în această privinţă Parker nu împărtăşea părerea lui.

Lăsându-i singuri, după ce se ridicaseră de la masă, în noaptea de ajun, doctorul Graham se oprise în pragul uşii de la sufragerie şi se uitase cu înţeles la creanga de vâsc apoi plecase zâmbind discret.

— Bunicului îi place foarte mult vâscul şi îl aşază întotdeauna în locul acesta, îi explică Elisa, apoi adăugă în şoaptă: Uneori bunicul devine pur şi simplu imposibil.

— Este un bătrân foarte cumsecade, răspunse Nat, şi văd că-i place să facă. iaz pe seama altora.

Analizând situaţia, aşa cum se prezenta acum, în această ultima zi a anului, Parker îşi zise că poate afirma cu toată convingerea; că întorsătura pe care a luat-o n-a fost pricinuită de atitudinea lui. Chiar din prima zi a cunoştinţei lor, Elisa se ocupase singură de relaţiile camaradereşti dintre ei, dirijându-le cu generozitate şi bunăvoinţă, datorită încrederii şi neaşteptatei ei lipse de discreţie.

Va fi obligat să se ocupe el însuşi de prietenia dintre ei, deoarece era convins că nu este câtuşi de puţin îndrăgostit de fata aceasta. În realitate el nu fusese până acum îndrăgostit de nicio fată. Uneori i se întâmplase să acorde puţin interes femeilor tinere pe care le cunoştea, dar datorită carierei sale, nu avusese încă niciodată ocazia

ca aceste sentimente fugare să prindă rădăcini mai adânci. Când era obligat să contramandeze, de mai multe ori la rând întâlnirea cu câte o fată tânără şi încântătoare, aceasta se indigna – şi pe bună dreptate – sau începea să-l plictisească cu acuzaţiile ci neîntemeiate

Faţă de femei, Parker nutrea un profund respect. Prezenţa lor îi trezea instinctul de protecţie şi de atitudini cavalereşti. Misterul indescifrabil al sufletului feminin reprezenta pentru el un amănunt de cel mai mare interes. Dar pârta acum nu iubise încă nicio femeie şi nu o iubea nici pe Elisa. Îşi zicea că afecţiunea sinceră pe care i-o arăta, mi are nevoie de altă explicaţie, în afară de faptul că în momentul de faţă nu avea nicio altă preocupare. Fata aceasta, îşi zicea el, este gata să se îndrăgostească de primul tânăr simpatic care îi va ieşi în cale.

Situaţia în care se găseau acum, părea anume indicată pentru această posibilitate. Amândoi se simţeau izolaţi, el din pricina săptămânilor lungi şi amare de singurătate, ea din pricina dezamăgirii că nu avea nicio posibilitate să-şi valorifice talentul. Legăturile de prietenie dintre ei aveau un caracter salvator, ca şi când ar fi fost doi naufragiaţi pe care valurile mării furioase i-au aruncat pe ţărmul unei insule pustii.

Lui Parker fata aceasta îi era foarte simpatică, deoarece admira cu toată sinceritatea talentul ei muzical, spiritul viu şi drăgălăşenia ei. Datorită întrebărilor meşteşugite pe care i le pusese, Elisa era convinsă că el nu are nicio legătură cu altă fată. Ea însăşi îi mărturisise că nu o leagă niciun sentiment de Randy Vaughan.

— Cinci înainte de plecare îi întinsese mâna, Elisa îl reţinuse în prag, ca să-i prindă la butonieră una dintre viorelele pe care i le adusese cu ocazia Anului Nou. Se ridicase pe vârful picioarelor şi se lipise de el, apoi ridicând obrazul, îl învăluise în vraja unei ispite căreia acum se simţea mulţumit că a putut să-i reziste, deşi în momentul acela îi venise destul de greu să refuze, prefăcându-se că nu înţelege, ceea ce i se oferea cu atâta sinceritate şi într-un mod atât de spontan.

Nu-i rămânea altceva de făcut, decât sau să limpezească această situaţie, sau să părăsească fără întârziere oraşul Leecis. Dar nu ar fi vrut să plece în felul acesta. Familia Graham îl primise în sânul ei, aproape ca pe unul care face parte dintre ei, şi tocmai într-un moment când avea cea mai mare nevoie de prieteni. Înţelegea în întregime obligaţiile pe care le avea faţă de Elisa şi faţă de bunicul ei care era un om atât de cumsecade. Obligaţiile acestea nu le-ar fi putut satisface, răspunzând sentimentelor fetei, aşa că ar fi preferat să poată face pentru ea ceva mult mai concret.

Gândul acesta i se păru strălucit şi se miră cum de nu i-a trecut până acum prin minte. Va încerca să dea Elisei posibilitatea să cânte în faţa unui public cunoscător, sub patronajul unor persoane cu trecere în lumea artistică, punându-i el la dispoziţie fondurile de care va avea nevoie.

Cântărind în toate chipurile pretextele pe care va fi obligat să le inventeze, pentru a-şi putea duce planul acesta la îndeplinire, Parker se aşeză la birou şi făcu o lungă scrisoare prietenului şi confidentului său Eugen Corley, cel mai tânăr asociat al firmei Corley, Corley and Corley, biroul de avocatură căruia îi încredinţase administrarea averii sale. Când iscăli scrisoarea terminată, clopotele începură să bată. În clipa aceasta începea anul nou şi se simţi copleşit de o adâncă deznădejde.

An Nou cu bucurie!

Unul dintre pacienţii săi care avusese nenorocul să-şi piardă soţia, îi spunea că trezindu-se odată în timpul nopţii şi întinzând braţele, s-a simţit dintr-odată cuprins de un sentiment de singurătate atât de chinuitor, încât a început să tremure.

Glasul clopotelor se auzea tremurând în noapte, anunţând Anul Nou, apoi nu se mai auzi niciun zgomot şi liniştea se aşternu din nou deasupra micului oraş.

Din ziua când fusese obligat să renunţe la tot ce-i fusese mai drag în viaţă, Parker petrecuse multe ceasuri grele, dar cel de acum i se păru mai greu decât toate.

Era coh v. mă că Elisa a primit scrisoarea, deoarece

Eugen îi spunea că a pus-o la cutie odată cu scrisoarea ce i-o expediase lui. Prietenul său îi mai spunea că a urmat exact instrucţiunile date de el. Apoi ca post-scriptum adăugase cu litere ele nună: „Pesemne nu eşti mulţumit că ţi-ai pierdut slujba şi numele, acum vrei să-ţi pierzi şi capul... Câinele mai este cu tine?”

În aceeaşi seară, la ora opt, plecă la Graham. Elisa îl aştepta în pragul uşii şi părea că nu-şi mai poate stăpâni mulţumirea. îi petrecu braţele în jurul gâtului şi se ridică în vârful picioarelor, ca s-o sărute. Rămase mulţumit că poate răspunde acestui impetuos elan de recunoştinţă, de faţă cu bunicul ei care-i urmărea, cu ochii strălucind de mulţumire. Parker presimţea că acum totul este aşa cum trebuie să fie şi că de aici înainte fata aceasta îi va fi ca – şi o soră. Posibilitatea ele a deveni şi ea cineva, înlăturase cu desăvârşire pornirile ei de la început.

Îl luă de mână şi trecu împreună cu el în camera de alături, uncie îl obligă să se aşeze în colţul canapelei, sub lumina lămpii, şi după ce îi întinse scrisoarea, îşi lipi obrazul de umărul lui, cu mişcarea spontană a unei fetiţe încântate, în timp ce el urmărea cu privirea rândurile importantului document pe care-l citea cu glas tare.

„Firma „Corley, Corley and Corley” are deosebita plăcere să anunţe pe domnişoara Graham, că doamna Norma Phelps, auzind de la domnul Nathan Parker despre talentul excepţional al domnişoarei Graham este dispusă să-i pună la dispoziţie fondurile necesare pentru a-i asigura succesul pe care îl merită.

Din păcate, fiind obligată să plece foarte curând în Europa, nu va putea lua parte la activitatea menită să asigure reuşita domnişoarei Graham. Dar dacă domnişoara Graham va ciori să-i facă vreo comunicare, aceasta îi va fi transmisă prin intermediul firmei „Corley, Corley and Corley”.

O sumă de două mii de dolari este atribuită domnişoarei Graham ele către „Fidelity Bank” din Louisviâle care a şi primit dispoziţii în această privinţă. Banii îi va rambursa cu sau fără dobândă, aşa cum va

crede domnişoara Graham de cuviinţă. Dacă, datorită unor motive neprevăzute, audiţia nu va da rezultatul material aşteptat, domnişoara Graham nu va fi obligată să ramburseze banii, deoarece doamna Phelps îşi asumă toate riscurile acestei acţiuni.'1

Parker se temuse ca nu cumva această ofertă neobişnuită să trezească bănuieli, dar respiră uşurat, când constată că Elisei nu i se pare deloc absurdă, probabil datorită încrederii ce o avea în posibilitatea de a justifica generozitatea doamnei Phelps care era acum îngerul ei păzitor.

Vreme de două ceasuri făcu tot felul de planuri, privitoare la ocazia ce i se oferea acum, pentru a-şi încerca norocul, aşa că Parker rămase mirat şi înduioşat, văzând cât de mult se gândise ea înainte de asta la toate aceste amănunte. Faptul acesta era o dovadă despre credinţa din sufletul ei, că într-o bună zi va trebui să se întâmple ceva.

— Şi toate acestea au devenit posibile numai cu ajutorul dumitale, Nat, exclamă ea cu glasul plin de recunoştinţă, iar el îi răspunse că meritul revine în întregime doamnei Phelps.

— Spune-mi, cum arată? Povesteşte-mi tot ce ştii despre ea, întrebă Elisa şi se aşeză în colţul canapelei să asculte cu atenţie descrierea pe care i-o va face despre binefăcătoarea ei.

Nat nu se aşteptase la o astfel de întrebare. Până acum nu îndrăznise să intre în domeniul Creatorului, şi aducerea la viaţă – fără alt material de construcţie suplimentar, decât numele de Norma Phelps – a acestei doamne, îl obliga să improvizeze ceva cât se poate de repede.

— Doamna Phelps ar putea să aibă cam cincizeci şi cinci de ani şi are obiceiul să poarte pălării cu forme ciudate. Este o călătoare neobosită şi-i place să răscolească cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, dar mai este şi o colecţionară pasionată. A renunţat de multă vreme la un cămin al ei propriu şi-şi petrece viaţa prin hoteluri. Aceasta este şi ea una dintre pasiunile

neobişnuite ale doamnei Phelps. Elisa părea că se interesează de toate aceste ciudăţenii şi întrebă pe Nat, ce colecţionează doamna Phelps, iar el îi răspunse fără să ezite: „covoare”.

Mi se pare atât de caraghios! Ce face cu covoarele acestea, de vreme ce spui că nu are un cămin al ei, unde le-ar putea întrebuinţa?

— Eu nu ştiu ce face cu ele, răspunse Nat vrând să-i dea de înţeles că este inutil să mai vorbească despre acest amănunt: Probabil vei avea ocazia să o cunoşti şi atunci o vei întreba. Dumneata pari o fată atât de curioasă, încât te cred capabilă şi de aşa ceva, adăugă el.

La cererea Elisei, în ziua următoare Nat Parker plecă să discute eventualitatea audiţiei cu unul dintre agenţii de publicitate care aveau experienţă în acest domeniu. Luă apoi masa împreună cu un critic muzical, care păru foarte interesat de pasionanta „descoperire” făcută în micul orăşel Leeds.

— Fără îndoială, domnişoară Davidson, nu este nevoie să vă spun, tocmai dumneavoastră, cine este doamna Phelps şi ce a făcut pentru lansarea artiştilor necunoscuţi.

Se aştepta ca la început să vadă pe domnişoara Davidson că ezită în faţa declaraţiilor lui nu tocmai limpezi dar mare îi fu mirarea când o auzi că îi răspunde:

— Doamna Phelps! În cazul acesta, fireşte, fata despre care îmi vorbiţi are succesul dinainte asigurat!

Apoi vorbiră pe larg despre înrudirea domnişoarei Graham cu defunctul colonel Brock, o personalitate simpatizată de toată lumea şi de care „vechea gardă” îşi aduce încă aminte destul de bine. Când ajunseră să vorbească despre devotamentul bătrânului doctor Graham care vreme de peste patruzeci de ani cutreierase toate împrejurimile, alergând zi şi noapte pentru ajutorarea săracilor, glasurile lor tremurau de emoţie. Despre subiectul acesta s-ar putea scrie un reportaj foarte interesant, declară domnişoara Davidson. Această părere nu şi-o schimbă nici în momentul când la ieşirea clin hotel,

Parker se opri la florăria de la intrare, şi-i cumpără un buchet de gardenii:

— Vi le ofer împreună cu bunele gânduri ale domnişoarei Graham, declară el. Vă asigur că îi va face plăcere să vă cunoască şi să vă exprime toată recunoştinţa faţă de concursul dumneavoastră.

Pierdu două zile cu această publicitate, pentru a trezi curiozitatea amatorilor de muzică din oraş, apoi mai făcu un drum, în tovărăşia Elisei. Reuşi să aibă o întrevedere şi

— Activitatea aceasta de impresar a fost plină de neprevăzut. Am avut ocazia să cunosc câţiva oameni foarte cumsecade şi am fost obligat ca în timp de patruzeci şi opt de ore să îndrug mai multe minciuni, decât în toată viaţa mea de până acum... în afară de asta trebuie să ştii că greşeşti când faci aluzie la sentimentele mele faţă de această fată. Judecând după scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, mi se pare că tu crezi foarte serios în această eventualitate! Te asigur însă, că eu nu sunt câtuşi de puţin îndrăgostit de domnişoara Graham.

La stăruinţele lui Nat, domnişoara Elisa petrecu vreme de două săptămâni în oraş, pentru a face repetiţii şi a studia partiturile din programul recitalului cu domnul Jaqua, fostul ei profesor. Procedeul acesta nu numai că îi va da mai multă siguranţă, dar – cum spuneau toţi ai casei – o va scăpa pentru un timp şi de toate grijile gospodăriei.

Domnul Jaqua fu foarte mulţumit că va avea ocazia să-şi concentreze toată atenţia asupra fostei sale eleve. Domnişoara Elisa fusese eleva lui favorită, aşa că a rămas încântat, şi faptul că va avea ocazia să se bucure de gloria ei, îl umplea de entuziasm, căci cine altul în afară de el putea să aibă meritul că a descoperit şi a cultivat glasul ei de aur? începu să vorbească cu toată lumea despre apropiatul recital, aşa că la urmă veni un reporter să vorbească cu el despre impresiile lui în legătură cu domnişoara Elisa Graham, şi astfel contribui şi el la zgomotoasa reclamă, menită să netezească elevei sale drumul spre glorie. Totul părea atât de bine pregătit, încât ar fi trebuit să cornită o grosolană stângăcie, pentru a

tulbura succesul ce părea dinainte asigurat.

— Nat, întrebă ea în ajunul zilei când trebuia să se pregătească de plecare, crezi că recitalul acesta ar putea să îmi aducă ceva peste suma ce mi-a fost avansată de doamna Phelps? Mi-ar face multă plăcere, dacă eventual aceşti bani i-aş putea oferi lui Clay, ca să se înscrie la Facultatea de Medicină, imediat ce va începe semestrul viitor.

— Ideea este excelentă i. Se vede cât de colo că dumneata eşti o fată cu suflet bun.

— În afară de asta bunicul a împrumutat şase sute de dolari de la familia Vaughan, pentru a-mi da posibilitatea să studiez muzica, adăugă Elisa emoţionată, şi cred că ar fi just să le plătim şi lor această datorie. Dar cred că îmi va fi imposibil să fac şi una şi alta.

c. 8 – a

6 ÎÎ

nopţiauaq soum. îi un con pe fs. iciqo p ajqaţnqaqa ţemnu nu ajacâooc gs Bătuci, uj ayaţuajbds aţcoţ gdnp auenjqaj ţ ţţiniu ap bjbos ruţuod q. irq – oq mţnptaj ga ĂajjoQ uagng înţ asuas tunas tsuaaoo uj qnagi mn an Baaa ap Eţeţupuj şi ea sdjaqj buuiboq qţuinqnui na îs tuns bui ts ZBQ ap guqd tsoj B ejtsbou e gtsfeaae Bautipţy – aqţăsţnoq msfe jb ută ajutanmiţ ţblu joţaa JO [ţib} neuos. iacl ms. mouoa B3AB ba (Bjdojcib T.nieqaa.1 ga n. iasEJnătsb as să gdnp gsb.o a. ids Baanp îi alba mmua.it mţuauijţiediuoo umt'asgă as să duijt ui gţbuoijouia Bsiqjj Burepxa unq ap pia q – ateaijţtsnt uqdap ad nbja } Bţţ. i3 Ui insaaans Ejngrsb i-b ap; ndoos ui thtuţnqaltui îi jb aab Ojfţui aauo ajeiuan upi qbuniqui Eiujo Esqa – luauiiu ad atsa-Sguie nu ga B.qs aaaieoap teagdiu; ifertţ Oţ BJA ps uţuutsuoa u; JEP gqbi gjscaae ad Eţnfb e naţuad ja ap aţeţuţnqaxiuj appoiaiu apa Aud a o Baaa ui unso. idaj acumub nagi îşi aaijjbi ga a} sa tejb Aapy

Motbunsbi saaans un nAB e:) S3 jb mjeptaţi ţ-Botzriiu caiunj ui iţnosouna luatubO ută Atsnpxa Eiitloj lui ţur ajaa un-jţui ejauiea ap retpo. r inun băjezţuu8.io aţbă v\ asud caaae gdnp Buun alBO irujui Rtrâgs înduiţi un bo bsi:

puzgjpuţ [Cui jua Aap jajfJBJ ’niciuns ap te ajiiom [nţoţ ga pu! să;!

amjaqjnds Aiţiujjap poiu ui ganagd feaişaab grep este ap sqpqj auuibop iaisaae UIB – iiţ

— Uapi EŢUIAI.ld UI E3SE 3[3. IEJ ad O [ŢptOpU [că OJ ţ JB 3JB3IJQ

tqao ută ţdip ajooj\ [ţnuuior* – aunuraa na tsiucid inun [nsjnauoa ajnătse ts-gs tsnaj ea puja înzbO *w wvi\ciq* jajbosju – uiop Btqzodsip E [gund o gs gsutistă ţi jb sdjaqc Buiubop 3 jbo ad Biuns a. idsap a. iooj, [muuiop ad guuoiuţ. ia>f. ibrr ajţijgdsap eq ploab ap Bjbţaap as a. iooiânumop. ici ină] Bţ – paj EJE3S ui ubid bi azaiUBduiooe o în Başi? aiuijd r; s egna *x* Bsqg aaeaald ap atuţeuj; – aisajduii Bunq at. iboj o ujbi apun inj Bsea ui Bţup îs luaA Esqg Eijuath BEot ap rpiupajA B [Eiopui gagi 3 tsă sdjaqci puuibop pisunauoo ap gjnonq as saga gţubţnqap o ga asiz is-is uibqBJ Ejbosruiuop aadsap injoajtJB asiqo Bt & aab muio aţoaps tem jojijqpnb tqzcao na ucid ne jaajqo ap BIUB – câtuoob a. iba auni-Sa. i ută luajatznui ţinasouna ieiu *ido* a. imtă [nun a. iooxv uar JBQ [iiuuiop na să mai întârzii multă vreme la Leeds, Acesta nu este un mediu în care să poţi trăi dumneata şi cred că ţi-ai dat seama de acest amănunt. Nu cunosc mediul dumitale de până acum, dar. sunt convinsă că există undeva. Am îne. ercal: să mă gDdosc ia felul de viaţă pe care l-ai dus înainte de asjţa, dar în afară: de copilăria dumitale şi de muzică, două amănunte pe care mi le pot imagina cu uşurinţă, ai răhias pentru mine un om cu desăvârşire străin.

Sk uită ia el îngânclurată şi ochii ei păreau că vor să-l mustre, din pricină că nu se poartă loial faţă de ea.

™ ce se va alege de mine, întrebă ca după o s-o/jirţă pauză, când dumneata mă vei. părăsi?

— Cred că se vaintâmpla tocmai invers, răspunse Nat, rocurgând ia ultima parte a frazei întrebuinţate, de ea. Dumneata vei fi cea: care mă va părăsi. Libertatea dumitale deplina e foarte” aproape. Cariera dumitale începe abia acum, câtă vreme a mea a fi. it... Dar nu termină fraza începută, aşa că fata stărui:

— Ce a fost? îi – răspunse în glumă:

…

— Cariera dumitale e plină de făgăduinţe, tot aşa şi a mea… dar făgăduinţele carierei mele plutesc printre nori şi le duce vântul, declară el râzând, ca s-o convingă că vorbele lui: sunt lipsite de importanţă.

— Spune-mi, Nat. nu cumva te chinuiesc gândiuri pe care nu mi le poţi mărturisi? întrebă Elisa cu glasul înduioşat.

— Ai nimerit în plin, dar te rog să nu mai insişti asupra acestui, subiect, căci este prea penibil pentru mine.

Dădu din cap însemn de aprobare şi cu părere de rău, apoi întinse mâna şi o aşeză pe mâna lui.

— Crezi că va veni o vreme când îmi vei putea spune? întrebă ea.

— Probabil nu-ţi voi spune niciodată, răspunse el şi” se ridică să plece. Întrucât te priveşte pe dumneata, continuă Parker, viitorul dumitale este asigurat. Voi căuta să mă interesez mereu despre dumneata, oriunde, te vei găsi şi oriunde voi fi eu.

— Crezi că nu pot să fac nimic; în interesul dumitale? întrebă Elisa înduioşată şi-l luă de braţ cu amândouă mâinile.

II. 15

jj-Adică de ce nu? Doamna Phelps I nu, se gândeşte câtuşi de puţin ca *J* dumneata să-i înapoiezi banii din încasările, primului concert. Vei plăti numai o parte, iar din ceea ceti va rămâne, vei plăti pe Vaughan şi îl vei ajuta pe Ciay.

— Crezi că procedeul acesta ar fi posibil?

— Trimite domnului Corley o scrisoare şi explică-i situaţia în care te găseşti, o sfătui Nat. În calitate de avocat al doamnei Phelps, sunt convins că va fi de acord cu propunerea dumitale. Ai făcut foarte bine că te-ai gândit la Ciay şi asta dovedeşte altruismul dumitale.

— Crezi că nu este de la sine înţeles, să încerc” să ajut pe vărul meu, mai ales când mă gândesc la tot ce au făcut

alţii pentru mine?

— Dimpotrivă, se grăbi Nat să protesteze, par din nenorocire cei care sunt înzestraţi din fire cu un dar special, se întâmplă ca uneori să fie foarte egoişti. Calitatea dumitale cea mai strălucită, domnişoară, este simplitatea şi lipsa totală de orgoliu. Cu Clac ai vorbit despre ceea ce ai de ganci să „faci?

— Nu am vorbit încă, deoarece nu voiam să-i pricinuiesc o dezamăgire.

— Ai procedat foarte prudent, clar cred că acum e cazul să vorbeşti cu el.

— Va trebui să aibă timpul necesar să se... pregătească, deoarece viitorul semestru va începe. peste câteva. zile...

Elisa rămase îngândurată. Cum se poate ca Nat să fie atât de sigur că doamna Phelps sau avocatul ei, domnul Corley, va fi de acord cu ceea ce plănuise ea? Probabil că el cunoştea pe doamna Phelps mult mai bine decât şi-ar fi închipuit ea, mai ales că ea cunoaşte atât de puţine amă-i iiunte referitoare la viaţa ele până acum a lui Nat Parker. Qârtfil acesta i se păru un bărbat eu desăvârşire străin1.

— Ce se va întâmpla după aceea? murmură ea cu glasul stins.

— Când, după aceea? întrebă Nat distrat.

— După recital. Ce voi avea de făcut? Să mă întorc aici. acasă şi să aştept să intervină ceva? Nu te-ai gândit şi la altceva în legătură cu mine? întrebă Elisa şi ridică privirile inocente spre el. Nu cred că dumneata vei putea

H-i

— Ce zici de Elisa, nu ţi se pare o fată încântătoare? întrebă el entuziasmat şi se uită la Parker, în nădejdea că va putea să afle ceva.

— Aceasta este o calitate moştenită din familie, răspunse Parker, ferindu-se de confidenţe. Toţi sunteţi oameni cumsecade. Dumneata probabil vei deveni un medic celebru, dragă Clay, tocmai pentru motivul că ai ţinut atât de mult să-ţi alegi această carieră. Amănuntul

acesta este de o importanţă esenţială. S-ar putea ca într-o bună zi să mă găsesc chiar în oraşul în care vei practica dumneata şi să am nevoie de o operaţie de apendicită.

— Ţi-o voi face gratis, declară Clay şi începu să râdă.

— Nu se poate. Ceea ce se poate obţine fără să te coste nimic, nu prea face parale. Îţi voi plăti onorariul şi cred că va fi mai bine să ţi-l plătesc chiar acum, declară Parker şi-şi scoase portofelul. Ia banii aceştia! Mâine vei pleca la Nash viile şi-ţi vei comanda un costum. Te poftesc să nu uiţi, adăugă el cu glasul grav, că acesta este numai un aconto!

Clay încercă să protesteze, dar Parker nu se lăsă convins. Ziua următoare când se urcă în camera sa, o găsi pe Clara aranjându-i patul, ceea ce nu era obiceiul ei. În primul moment se prefăcu că nici nu-l bagă în seamă şi continuă să se ocupe de aşternut, apoi începu cu glasul aproape înecat de lacrimi:

— Nu înţeleg ce le determină să fii atât de generos faţă de băiatul meu, dar… el ţine la dumneata… şi tot aşa ţinem şi noi ceilalţi! apoi ieşi din cameră mai mult în fugă.

În timpul acesta doctorul Graham mânca în fiecare zi la „conac”. Această uşoară schimbare în viaţa lui de fiecare zi, i se părea emoţionantă. De multe ori întârzia să plece şi emoţia pe care o vedea în jurul său, îi făcea plăcere, în realitate însă ar fi fost greu să afirmi, că agitaţia aceasta continuă îi poate fi folositoare la vârsta lui.

Cei de la „conac” se mirau de exuberanţa lui şi nu se sfiiră să-i spună adevărul, convinşi că-i vor face plăcere. Afirmaţia lor era întemeiată. Bătrânul era exuberant, poate chiar mai mult decât ar fi trebuit.

În timpul unei după-amiezi, când doctorul tocmai trebuia să plece să viziteze un pacient la ţară, Parker îl însoţi şi în drumul acesta profită de ocazie, să-i atragă atenţia asupra primejdiei la care se expune.

I

— Ba da! răspunse el aproape cu brutalitate. Încearcă să reuşeşti! apoi se întoarse spre ieşire şi schimbându-şi atitudinea, zâmbi cu amabilitate şi adăugă:

Ne vom vedea marţea viitoare, în ziua triumfului dumitale.

— Atitudinea dumitale îmi dă impresia că în seara aceasta ne despărţim pentru totdeauna, murmură Elisa.

În dimineaţa următoare doctorul Graham, Clara Brock şi Clay o însoţiră la gară şi toţi se simţeau foarte mândri. La un ceas după aceea Clara le spuse că la gară a venit şi Randy Vaughan, să-i ureze succes.

— Bietul Randy, adăugă Clara, pentru a-i da ocazia lui Parker să-şi mărturisească gândurile care îl preocupau. În ultimul timp nimeni nu s-a mai ocupat de el, şi zâmbi cu subînţeles ca şi când amândoi s-ar fi gândit la un secret comun.

— Va trebui să se obişnuiască cu această situaţie, răspunse Parker nepăsător. Clara zâmbi şi-şi spuse că nici Elisa nici Nat nu au reuşit să se ascundă destul de bine, deoarece ea a prevăzut chiar de la început întorsătura pe care o va lua această situaţie.

— Cred că Randy îşi dă acum pe deplin seama că nu mai are nicio şansă, declară ea şi-şi duse mâna la gură, ca şi când ar fi vrut să mascheze indiscreţia cuvintelor ei.

— Nu a avut de fapt niciodată, încuviinţă Parker. Clara îi strânse mâna şi adăugă în şoaptă:

— Dumneavoastră amândoi…

Parker încercă s-o oprească, pentru a o determina să vadă realitatea, clar ea plecă grăbită şi mulţumită că presimţirile ei au fost întemeiate.

Zilele treceau cu o încetineală chinuitoare şi Parker se frământa mai mult decât înainte de asta, deoarece singura lui distracţie – în afară de serile plictisitoare petrecute în tovărăşia lui Jeff Trumbull – era mulţumirea pe care o manifesta Clay pentru apropiata lui plecare. Datorită unei fericite coincidenţe Clay alesese o şcoală medicală pe care Parker o cunoştea în toate amănuntele, aşa că văzând entuziasmul acestui tânăr, îi venea uneori foarte greu să nu-i vorbească despre anumite lucruri sau să-i dea câte o informaţie care ar fi putut să-i fie de folos.

— Nu e momentul să încerci să păstrezi un secret, îşi zise Parker, când vezi că este în joc viaţa unui om! Lăsă.

trusa veche din mână şi luă cutioara dintre degetele tremurânde ale doctorului Graham. Scoase seringa şi constată că acul este foarte bun, apoi luă un ibric cu apă pe care îl încălzi la flacăra unei luminări, în timp ce bătrânul se uita la el cil ochii înspăimântaţi. Scotoci printre fiolele din trusă şi scoase o tabletă de morfină.

— Un sfert? întrebă el şi se întoarse spre Graham care dădu din cap.

Tableta se dizolvă repede în apa călduţă şi după ce o tras. În seringă, îi potrivi; acul. Bătrânul se străduia să-şi desfacă nasturele de la manşetă; Parker îi ridică, mâneca şi după ce şterse locul cu un tampon de vată cu alcool, apucă între degete muşchii slăbiţi şi întorcând seringa cu acul în sus, apăsă pistonul, ca să elimine aerul dinăuntru. Văzu o lucire în ochii doctorului Graham şi înţelese că deşi până acum nu se trădase, gestul pe care îl făcuse cu această seringă, excludea orice posibilitate de îndoială. Bătrânul ştia că ar fi imposiibl ca „un profan să poată manevra un instrument chirurgical cu atâta iuţeală şi precizie, decât cel mult dacă este un cunoscător profund şi are practica îndelungată a procedeelor.

Injectarea medicamentului se termină fără greutate şi fără durere, iar Parker frecă uşor cu degetul locul înţepăturii, după ce scoase acul. Efectul se văzu aproape imediat. Doctorul începu să respire adânc şi trupul i se destinse. Apoi timp de un minut îl privi pe tânărul său prieten în ochi şi îi spuse cu glasul răguşit: „f *r/ru*

— Ar fi trebuit să-mi dau seama zilele trecute, când am fost împreună la Piper şi dumneata ai bandajat fractura. Dar realitatea am constatat-o abia după ce i-am scos bandajul de gips!

— Doctore Graham „n-ai fi de acord să păstrezi acest secret numai pentru dumneata? întrebă Parker. Am toate motivele să-ţi adresez această cerere”.

— Îmi pare foarte rău, că-mi ceri aşa ceva, murmură bătrânul. cu ochii trişti.

— Este un secret repetă Parker. Până şi pentru Elisa. Vrei să-mi îndeplineşti această rugăminte?

Doctorul Graham dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Ai avut pe cineva în familia dumitale care să fi fost medic? întrebă bătrânul. o!

— Tatăl meu a fost şi el doctor.

— S-a întâmplat vreodată; să-l însoţeşti în timpul vizitelor sale la pacienţi? De pildă ai avut ocazia să-l vezi punând în gips un picior rupt?

— Nu, domnule, tatăl meu a murit pe vremea când eu eram abia copil.:

— Cred că şi dumneata ai fi devenit un doctor foarte bun. – Vă mulţumesc! răspunse Parker, întrebându-se unde, vrea să ajungă cu vorbele acestea.

— Nu te-ai gândit niciodată să-ţi alegi aceasta carieră? stărui doctorul Graham, aeceiituând fiecare cuvânt.

— Da, probabil că m-am gândit, răspunse Parker prefăcându-se indiferent. De obicei băieţii fac întotdeauna blănuri…; Sunt foarte mulţumit că tânărul Clay a reuşit să-şi vadă visul împlinit.

Duminică seara, în ajunul recitalului, doctorul Graham era palid şi foarte liniştit. Mâncă puţin şi ieşi din sufragerie cu paşi mărunţi. După ce ajunse în hol, Parker îl auzi răspunzând Clarei, că nu are nimic, doar atât că se simte puţin obosit.

La câteva minute după ora nouă, Parker care se retrăsese. În camera sa, ca să citească o carte, simţi un îndemn neaşteptat de a face o plimbare *până* la casa doctorului Graham. Ferestrele erau întunecate, în afară de cea a micului dispensar prin jaluzelele căreia se strecura o dâră de lumină. Sună la intrare şi bătu la uşă, dar văzând că nu apare1 nimeni, apăsă clanţa şi intră.

Îi găsi pe doctoral Graham” pe un scaun „cu mâinile încleştate pe spătar, Cu ochii ieşiţi din orbite şi luptându-se să respire. Se vedea cât de colo că este speriat, şi nu fără temei. Buzele şi unghiile îi deveniseră violete. Parker întinse braţul şi-i puse mâna pe umăr.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă el cu bunăvoinţă.

Bătrânul întinse mâna tremurând. şi îi indică trusa, medicală de pe masă, pe care Parker o deschise şi o ţinu în faţa lui. După ce căută înfrigurat printre instrumente şi sticluţe, scoase o cutioară de seringi, tocită de întrebuinţare, şi încercă zadarnic să o deschidă cu mâinile lui reci şi înţepenite.

În drum spre casă, Elisa nu încercă să-i vorbească în superlative, aşa cum îşi închipuise el, în timpul cât aşteptase sosirea trenului. Acum era o artistă plină de nădejde pentru viitor şi când prin întuneric întinse mâna, după mâna lui, îşi dădu seama că gândurile ei se îndreaptă acum spre lucruri mult mai importante.

— Am avut o foarte interesantă corespondenţă cu domnul Corley, îi spuse ea cu inocenţă. Fireşte, am scris şi doamnei Phelps o scrisoare, în care i-am mulţumit pentru tot ce a făcut în interesul meu. Domnul Corley mi-a răspuns că va trimite scrisoarea mea la destinaţie şi a adăugat că fără îndoială doamnei Phelps îi va face plăcere să-i trimit şi o fotografie de a mea.

— Sunt sigur că lui Eugen îi va plăcea, declară Parker.

— Fireşte că îi va plăcea. L-am întrebat dacă poate să-mi trimită şi mie o fotografie a doamnei Phelps pe care aş pune-o în biroul meu; vreau să spun în biroul pe are îl voi avea de acum înainte.

— Ţi-a trimis-o?

— Nu mi-a trimis-o, ci mi-a răspuns că din nenorocire nu are nicio fotografie a doamnei Phelps, dar având în vedere că el a fost însărcinat să mijlocească înţelegerea noastră, dacă voi fi de acord, îmi va trimite una dintre fotografiile sale. Nu ţi se pare ciudată această propunere?

— Nu mi se pare deloc. În orice caz nu mi se pare din partea lui Eugen. Este un băiat drăguţ.

— Încântător!… în afară de asta domnul Laughton, impresarul, va veni sâmbăta viitoare la noi, să discutăm despre un contract şi alte amănunte în legătură cu acesta.

— Minunat! declară Nat şi zâmbi prin întuneric.

— Am făgăduit că de Paşte voi cânta la Trinity

Cathedral. Doamna Sinclair, probabil ai auzit de ea, este soţia marelui Robert Sinclair, a fost de faţă la audiţia mea. Era în vizită la sora ei, doamna Carter. Îţi mai aduci aminte de domnul John Fielding Carter? Soţul doamnei Sinclair face parte din consiliul de administraţie al catedralei, şi este mare amator de muzică. Corul catedralei este compus din voci bărbăteşti, dar în dimineaţa Paştelui eu voi cânta un solo şi am fost invitată la masă de doamna Sinclair. Este minunat, nu-i aşa Nat?

— Cred că eu nu voi putea fi de faţă la recitalul Elisei.

— Sigur că nu, răspunse Parker, şi tot aşa nu voi putea fi nici eu, decât în cazul în care mâine dimineaţă te vei simţii mai bine. Haide, să te culci. Noaptea aceasta voi veghea lângă dumneata.

— Mulţumesc, doctore Parker. Glasul bătrânului părea stins şi obosit: Numele dumitale este cu adevărat Parker?

— Nu este… haide, dormi acum!

— Mulţumesc doctore… răspunse bătrânul cu glasul adormit.

Faptul că nu va putea fi martor la triumful Elisei era o mare decepţie pentru Parker, dar presimţea că datoria lui este să vegheze alături de bătrânul acesta atât de cumsecade.

Fiind obligat să lipsească de la spectacol, comandă un coş de trandafiri, iar pentru început îi trimise cu o telegramă câteva cuvinte de încurajare, şi la sfârşitul recitalului o telegramă de felicitare, spunându-i că bunicul este reţinut de câteva obligaţii urgente, ceea ce era adevărat, deoarece acest bătrân gentilom se frământa douăzeci şi patru de ore pe zi, ca să menţină în stare de funcţionare un vechi organism a cărui constituţie era de mult timp uzată.

Dimineaţa următoare, de faţă cu doctorul Graham care crezuse de cuviinţă să nu părăsească patul, citi încântat comentariile ziarelor despre marele triumf. Toate calificativele şi elegiile sincere erau întrebuinţate cu

generozitate faţă de „acest mare eveniment muzical al sezonului”.

— Acesta a fost visul ei, declară bătrânul cu glasul slăbit, şi realizarea lui, doctore, ţi se datorează dumitale.

Elisa trebuia să se întoarcă în aceeaşi seară la orele opt. Bunicul ei urmărea nerăbdător arătătoarele pendulei, aşteptând să audă cât mai curând raportul pe care i-l va face despre felul în care s-a desfăşurat spectacolul. În timp ce Nat plecă s-o aştepte la gară, Clara rămase cu el acasă.

Când o văzu pe vechiul peron de scândură al staţiei, înţelese numaidecât că în viaţa Elisei s-a petrecut acum un eveniment de cea mai mare importanţă. Reuşise să exploateze toate posibilităţile pe care le avea şi prevedea care va fi destinul ei de aici înainte. Plecase de acasă o tânără fată, puţin speriată, iar acum se întorcea conştientă, de ea însăşi şi de noua ei situaţie ce i se crease. Se vedea limpede după atitudinea ei, că începând din această clipă va şti ce are de făcut. Când o văzu, Parker rămase încântat.

de a pleca de la magazin, telefonase acasă.

— Când deschise ura. apartamentului, începu =. să zâmbeaşcă, i deoarece în – aer: plutea mirosul unui antricot care se prăjea i la grătar: – r. –…

limă Phyllis, draga mea, cred că tu eşti prea-obosită, pentru a te mai ocupa şi de aşa ceva. Astăzi vom putea mânca în oraş. Totuşi trebuie să-ţi spun că sunt; foarte mulţumită, văzând că te-ai gândit să pregăteşti mâncarea. Sunt şi eu obosită…

— Tot – aşa îşi eu.

— Peste cinci minute totul va fi gata. Oprindu-se în pragul bucătăriei cochete, Sonia îşi scoase pălăriuţa modernă din cap şi o-examina cu sinceră admiraţie pe bucătăreasa ci improvizată. – i – Cred că ar fi nimerit să lansez şorţuleţe de lux, declara es, dar cu condiţia: ca tu să-mi serveşti de manechin, când le voi prezenta publicului. Evident, şorţul nu va putea să-i stea nimănui atât de bine, ca acum când” îl porţi tu, dar cu toate – acestea sunt convinsă că „se vor găsi o mvilţime de femei

care îşi vor închipui că totuşi va fi posibilă-şi o astfel ele minune. Cât de bine eşti făcută, dragă Phyllis!

— Mulţumesc, doamnă! răspunse Phyllis şi-i făcu o reverenţă. Ideea nu' e rea, adăugă, fata, încetând să mai facă glume. Înţeleg ideea cu şorţuleţele. De vreme" ce clientele tale au intenţia să se ocupe de bucătărie, va fi mult mai bine să fie îmbrăcate cir gust. Vom încerca să înnobilăm activitatea; casnică.

— Te asigur că vei avea multă bătaie de cap cu mine, dacă ai intenţia să mă. asociezi-şi pe mine la realizarea acestei sublime idei, răspunse Sonia râzând. Mulţumesc lui Dumnezeii, eu nu pot suferi cratiţele unsuroase şi nici cârpele de spălat i r – „I *j*. 10. i *i* vasele...

— Asta numai din pricină că tu eşti ocupată cu altceva, răspunse Phyllis, Dacă soarta ta ar fi fost să: ţii o casă şi situaţia, te-ar fi obligat să te ocupi, de bucătărie, sunt convinsă că te-ai fi împăcat cu, tot ce ar fi putut să-ţi facă munca mai plăcută şi mai uşoară. Probabil că dacă vom reuşi să vindem şorţul etc frumoase, vom contribui şi noi...

— La. mulţumirea omenească, o întrerupse Sonia cu ironie. Da, draga mea, sunt de acord. Tot aşa ar spune şi canonicul.

— Şi ar avea dreptate – ca de altfel: întotdeauna.

j Parker încercă să pară tot atât da entuziasmat ca şi ea. Însufleţul său începu acum sărevină amintirile pe care le păstra despre femeia care ocupase un loc atât. – de: important, în gândurile lui şi-i care îi vorbise pentru prima dată despre Trinity Cathedral. 11 îndemnasesă; meargă într-o zi şi să viziteze această catedrală, pentru a se convinge despre temeinicia afirmaţiilor ei. Îşi exprimase nădejdea că va putea face cunoştinţă cu canonicul Harcourt pe care ea îi aprecia atât de mult... I se părea straniu, cum viaţa lui începe. – să-se rotească pe o anumită orbită, ca şi când ar fi fost condusă de o voinţă cu totul independentă de el.

— O clipă, prin minte îl trecu un gând care cu'im a rf în urmă i s-ar fi părut absurd. Era oare posibil ca toate

grijile pe care i le pricinuise până acum – fata aceasta – fuseseră anume menite. pentru a-l conduce – chiar împotriva voinţei lui – în faţa acestui celebru Harcourt? „Eventualitatea aceasta i se părea ridicolă!

— Vei veni şi dumneata, Nat, nu-i aşa? stărui Elisa.

— Unde? întrebă el şi glasul său păru că vine din mari depărtări...

— & La Trinity Cathedral, de Paşte, ca să mă auzi cântând. Îmi făgăduieşti că vei veni? i

— Da, îţi făgăduiesc, răspunse el sumbru.

„”;,! IX

Primăvara anului acesta părea că se apropie foarte încet. Apoi; cu totul pe neaşteptate, pe la începutul săptămânii a doua din luna aprilie, primăvara adormită se trezi din letargie şi minată de o voinţă irezistibilă, sosi în timp de câteva ceasuri, alergând în galop şi însoţită de stolurile cintezoilor şi mierlelor.

După o gigantică desfăşurare de tunete şi fulgere, urmă o ploaie ca un potop care spălă, toate străzile oraşului. Iasomia, lalelele şi narcisele răsăreau ca ciupercile şi în toate părţile prin aer tremurau miresmele calde ale, primăverii şi ale pământului reavăn.

După o zi de sâmbătă-plină” de activitate în elegantul ei magazin parizian, Sonia îşi zise că are dreptul să ia un taxi, ceea ce era un fel de extravaganţă din partea ei. Înainte mod tragic şi astfel căminul ei părintesc a fost distrus. S-a întors de curând din Anglia. Unica ei soră este convalescentă într-o clinică. Celelalte rude ale ei sunt stabilite foarte departe de regiunea aceasta. Are însă o mulţime de prieteni care nu aşteaptă altceva, decât s-o primească în casa lor, dar...

— Vreţi să spuneţi că aveţi intenţia să mi-o încredinţaţi mie? întrebă Sonia pe un ton în care tremura implorarea şi încrederea, de părea că Phylis nici n-ar fi de faţă.

— Da; o vei lua cu dumneata şi câteva zile vei avea grijă de ea, până când se va hotărî ce are de făcut de aici înainte... Vezi draga mea fetiţă, declară el şi strânse mâna

fetei, eu am ştiut dinainte ce răspuns îmi va da Sonia.

— Mulţumesc… Sonia, îngână Phyllis şi ridică ochii plini de admiraţie spre ea; sunt foarte mulţumită, că voi putea pleca împreună cu dumneata.

— Iată care este situaţia reală, continuă canonicul. Dacă Phyllis se va duce la Sinclair sau la Duncan sau la oricare altul dintre prietenii familiei Dexter, asta ar însemna să se gândească mereu la durerea ei, iar oamenii aceştia se vor purta faţă de ea cu compătimire, care deşi bine intenţionată, o va enerva şi va încetini posibilitatea ei de adaptare la noua situaţie în care se găseşte… Acum plecaţi şi dovediţi-mi ce sunteţi în stare să faceţi una în interesul celeilalte.

Phyllis se ridicase şi întinzând braţul, luă pe Sonia de mână, cu un gest de spontană încredere şi recunoştinţă. Sonia se simţise pe neaşteptate deprimată şi ezitase.

— I-aţi spus, îngână ea cu greutate, aşa că vorbele ei păreau aproape imperceptibile, i-aţi spus cine sunt eu?

— Phyllis, începu canonicul cu glasul grav, crezi că despre Sonia ţi-aş putea spune ceva, ce ar putea diminua stima ce o simţi astăzi faţă de ea?

O clipă cele două femei se priviră una pe alta în ochi, cu toată îndrăzneala.

— Ce zici, Sonia, răspunsul acesta va fi de ajuns? întrebă canonicul înduioşat.

— Eşti foarte bun faţă de mine, murmură ea din nou, şi mai mult dintr-o suflare, decât articulând cuvintele.

Se depărtară de biroul lui ţinându-se de braţ, iar în faţa uşii se opriră şi se întoarseră spre el, să-i mai zâmbească o dată. Una lângă alta păreau un contrast al frumuseţii

— Aşa este. Tot ce face omul acesta trebuie să fie spre folosul comunităţii omeneşti. Cred că nici astăzi nu te îndoieşti de acest adevăr, nu-i aşa?

— Tot aşa crezi şi tu, ripostă Phyllis, cu toate glumele tale prefăcute pe care le debitezi pe seama lui.

— Fireşte! Eu n-am vrut altceva, decât să te aud re-citându-ţi lecţia.

— Haide, să lăsăm vorba... Stai o clipă! Dă-mi farfuria aceea de acolo. Şi acum te rog să te grăbeşti, dacă vrei să nu mănânci friptura rece.

Prietenia dintre ele se legase aproape instantaneu, după prima lor întâlnire la Trinity Cathedral, care se întâmplase acum patru luni. Sonia care făcuse serviciul de secretară a canonicului Harcourt, găsise pe fata aceasta fermecătoare în sala de primire. După câteva clipe de conversaţie, revenise în biroul canonicului şi-i spusese:

— O fată foarte frumoasă şi cultă, de vreo douăzeci de ani, m-a rugat să vin şi să vă spun că Phyllis aşteaptă. Probabil dumneavoastră înţelegeţi mai uşor decât mine, ce vrea să spună.

— Da, îi răspunsese canonicul cu glasul liniştit. Adu-o în faţa mea şi să te întorci peste douăzeci de minute.

Phyllis, pe deplin stăpână pe sine, o urmase până în pragul atât de bine cunoscut al bibliotecii, pe unde intrase de atâtea ori împreună cu mama ei. Fără să bănuiască afectuoasele relaţii dintre canonicul Harcourt şi fermecătoarea sa vizitatoare, Sonia îi deschisese uşa, aşteptându-se ca fata să intre timidă. Rămase atât de mirată încât nu mai îndrăzni să se mişte, când o auzi scoţând un ţipăt stins, de durere şi uşurare, apoi i se păru că vede pe Phyllis, că fuge înăuntru, întocmai ca un copil speriat care caută ocrotire la pieptul mamei lui.

Conformându-se instrucţiunilor primite, se întoarse peste douăzeci de minute. Phyllis se aşezase pe un scaun din apropierea imediată a canonicului Harcourt. Acum era liniştită, dar se vedea limpede cărţi descărcase toată durerea care o adusese la el.

— Vino încoace, Sonia, începu canonicul cu glasul blând. Mica mea Phyllis Dexter – şi sper că va fi şi a dumitale – a trecut printr-o încercare îngrozitoare. Tatăl şi mama ei, amândoi foarte buni prieteni ai mei, au murit de curând în

În conversaţiile lor intime de până1 acum, Sonia făcuse aluzie, în câteva rânduri, la un anumit secret despre care nu pomenise niciodată nimic.

U

— Dacă se va întâmpla vreodată să simţi nevoia să vorbeşti despre afacerea asta, să ştii draga mea, că eu te voi asculta cu toată simpatia, declară Phyllis. Dar să ştii că dacă va fi ceva urât, eu nu te voi crede… Am primit o scrisoare di: *la* Grace, adăugă ea, după ce văzu că Sonia nu doreşte să mai vorbească despre acest subiect.

— Cum se simte da' Saint Agnes?

I –:

— Este: mult mai liberă, decât aş fi pututeu; bănui. Acolo este un aşezământ anglican şi cred că regulamentul iru este atât de sever, ca, în vechile mănăstiri: de călugăriţe… Aş vrea să-ţi citesc un pasaj din scrisoarea ei. Uite ce spune: „Mai curând sau mai târziu, din cine ştie ce motive: cred că tot aici aş fi ajuns. În ultimul timp m-am gândit de multe ori la această soluţie. Tragedia prin e care am trecut amârl-doua! m-a determinat! să iau imediat această hotărâre. Nu puteam face nimic pentru tine, şi nu aş fi fost altceva decât o povară în plus, pe care ar fi trebuit s-o porţi. Eu nu sunt o fire practică. Dacă aş fi încercat să-mi câştig singură existenţa, sunt convinsă că nu aş fi reuşit decât graţie bunăvoinţei unui patron, care m-ar fi păstrat în slujbă, din recunoştinţă

1 şi în amintirea tatii”.

— Nu cili înmiii departe, declară. Sonia, când văzu că Phyllis s-a oprit o clipă.

— Mărturisirile acestea: sunt confidenţe pe carpnu trebuie să le afle oamenii străini.

— Dă, dar sunt unele amănunte pe care aş vrea să le discut cu tine. Dă-mi. voie, să continui… „Ca să-ţi Spun adevărul, eu sunt sătulă de lume. Nu din pricina pornirilor trupului, pe care am reuşit întotdeauna să mi le stăpânesc, nici din pricina diavolului care nu este altceva decât un vechi mit perimat, ci pentru ea după părerea mea lumea aceasta nu este un loc potrivit unde ar putea „să se statornicească o fiinţa cu temperamentul meu”…

— Cât de frumos îşi exprimă ideile! exclamă Sonia şi începu şa rida. Trebuie să fie o fată foarte. spirituală.

— Graee a moştenit temperamentul mamei noastre.

feminine. Sania eră o femeie brunetă, cu părul negru, aproape albastru, şi cu obrazul alb; Phyllis era o blondă cu părul de aur, cu ochii căprui şi în obrajii trandafirii avea gropiţe. – Sunteţi două privilegiate, spuse el cu glasul încet, şi dacă se va întâmpla' să fiţi şi sufleteşte atât de deosebite una de alta, pe cât sunteţi ca fizic, în cazul acesta prietenia dintre vor va fi durabilă:

— „.

rog, n nu vreau

...Ce zici a, Um? exclamă Phyllis când apăru Sonia şi se aşeză alături de ea la masă. Pat vă veni la noi!

...

— De Paşte? – Va fi. extraordinar! Nu, te cartofi, mulţumesc.

— Va sosi joi seara. şi va rămâne până marţi. Stai să-ţi citesc ce spune: „Îmi va face o deosebită plăcere să o cur pei Sonia şi este friartă am aniia *rp*, *m-a* invitat „*a* e a mkm adus aminte, nu cumva mabeşte şi altcineva care să ştie că tu ai şi un alt nume, nu numai cel de Sonia?

„”: – I.: /: ...

— Nu ştie nimeni; dă-mi puţin sos. Continuă dacă vrei! – Mă tem ca prezenţa mea să nu vă stânjenească, dacă apartamentul se va întâmpla să fie tot atât de... mic – ca şi *al* meu...)...

— Îi voi scrie imediat, ca s-o” liniştesc, aşa că scrisoarea va pleca chiar cu trenul de astă-seară. Te rog, dairiii piperul... Eu voi putea dormi pe canapea. Nu, draga mea, tu ai picioarele prea lungi... Ia spune, vorbeşte şi ea solemn, ca profesorii ele la Universitate? Mi se pare că specialitatea ei este limba engleză?. Voi încerca să fiu la înălţime. Cu Istoria Contemporană nu am ajuns la nimic...

— Sonia! Nu cumva vrei să spui că...

— Sigur că da! Bărbatul acesta nu a fost niciodată îndrăgostit de mine. Se simte singur şi Celesta ţine la mine; la atât se rezumă relaţiile noastre de până acum. Prezenţa mea îl interesează din pricină că nu sunt respingătoare la vedere şi ştiu să mă îmbrac eu gust. La

masă am o atitudine corectă şi mă ocup de fetiţa lui. De iubit nu mă iubeşte şi nici eu nu pot afirma, că sunt îndrăgostită de el. Cred că şi And y s-a simţit mai uşurat, când. i-am spus adevărul. El ştie că eu nu m-aş potrivi în lumea universitară şi nici nu m-aş putea simţi niciodată bine între astfel de oameni.: în afară de asta mai este un motiv care este esenţial şi pe care tu nu-I cunoşti încă.

6 ST

C – 6 O

I ţţtă E-3 (PUJO 139 IS pqUIIZ IJ O 3JBQ PUTZU EIUOG BJE – pap

apuzbjpuţ sajd truşd în? – s ţ BripaQ ţ-fos ipbqoij – asuţtsip nesând ss nu go esb hatţuramii iiuţi no asjats hej3 unpuu p. iţ aibo ută uuiged Bpib ţ-şă spi Aqj astz ciuos Pţb aj-Eiţii et – col ap aptgq ui phsundsşi Eap au bs osapăautq pula tpppur mţ-uiis *au* §s mqpjţ jb bo Biţuaţajd ne îs şpiagipţui bzbjj ouind pa piu azaţnuiioj bs a. rep uj ţujs nu Bţtsaoe iţuauibo *wu* na eqjtefA ap nets putQ (epţduioo Blsd es ipi EpbJRS Ba aabi să naaa ţiţeuind pa piu nu pui nu izbise ts) ţueq poap BAaată nb nu 3JE0 ţisjjjs B [B, uid aţlBA o tpsbată bs Eţepopiu osasnaj nu îs BDisep Batsbou Baiznui ap aof pe îşi 3 jbo poppo ap notqbi un tqasoap} od nu ga osajpupu as 3 jbo uaoep ap ŢiuauibO ap pripappn ajapaA ap ţound ută atpjappuoa ap pl un piu ţuiis nu ajea ap b-bi joriuaureo BaţeţiJEiţiuibi ap? int? S BŢTOB – pld o Jjits ea autui aadsap aunds joa ţiquiaui iţ [B [pa bjsjo as lui să tpppoo ap apletpd Bznjaa joa Babp apun appos ajtsbou aţuţupţui B [Eunqau ad aabi piu b ap Bţnţbs iţuajaitpuţ pred bs BOJ – pâoui JBP plaid 3 jeo jopo ap coniJBpez apţumpEJis ap îs agpuq ap jopsaui şi & uj ainagpjd appquitz ap gpips! sopi un toţii bjrj bojea – jaua ap îs pbmsaqgui ap ifug ap Rmţys ţujg itunj ap ani bs (EUiiujaţap nb-ul ajso aAtpţu arp îstuis pui jvq – ppib p.] oţ na BIUŢ.idxa jb-s p isap’s! IŞUD asundsb-i ap na ploaie ap ţ jb p îtqeq & jj – Biuog Bjnuunui Bapaob api} Euută aadsap aop jb să mamauaa ajso – aza Aps o bs joa bo ţupno qns BOSEau – idbts o bs bojesoui sjeo tubpsojg JopuaiuEO EarepregrnA rugi jbp ’naui puni ută Bauip Ejocins în nd ţi

zb bo priţo; pajQ EZB – aţiqap a [ajea ad aiţitsojd na EaseaaiibU pgs e o *jo*\ manţ ui Baumţ gunpb îs.iOpBJts aţi ir4 po a-Bo; ui asaado as ajea iţeuj-BdBauj îs iţ; ubgoib ţiuauiEO no ţnpbţuoo ap aţuaj Buneaptoj niţuad uia-uis ţou r; a Bajagupuoa ep o-iaa B9 jpuni (nu-i îs Ba-siuţt ap piş iij bs bjbi Buibas rep ipşs Itqpoduii ţi jy „unsanosip auit nu luauiiu pp” tubţioduiţ pui unui aşa a o jeq luapiooe un ooj ţnAB b bo ajţts ap Bsp îi – BS bo jop-us [nquib apuajp piu puipn prib as nu păuibjţ ap joputs puţiţips pţu p. Jopjboţoiu în ouiogz apnb as nu *ion* Bq – zbjo ap u} au! o [pţ pup B (uip-yg au îs BJŢBid ap ţieui piz un 3 p BŢB.mfuoaui ap-a bj-sbou Buipasay

— Cred că o bună parte din acesta ai moştenit şi tu, dragă Phyllis, fără să mai vorbim despre ochii şi despre forma gurii tale. Asemănarea dintre portretul mamei tale şi trăsăturile obrazului tău, mai ales la această vârstă, este un amănunt dintre cele mai neaşteptate, şi ceva ce n-am văzut încă niciodată... Ei, haide, continuă, căci scrisoarea este foarte interesantă.

— Nu mă simt cu nimic obligată faţă de cineva, citi Phyllis, şi chiar dacă în anul 1925 tata nu ar fi făcut donaţia pe care o ştii, cred că nu aş fi ezitat să mă instalez la Saint Agnes. Celor care fac danii pentru acest aşezământ, li se dă în schimb contravaloarea banilor lor. Toţi aceştia ştiu că ne rugăm pentru reuşita lor şi este singurul lucru pe care-l putem face; în ceea ce mă priveşte pe mine, încerc să-mi îndeplinesc partea de datorie cu toată convingerea. Pe mulţi dintre donatorii aceştia eu îi cunosc de aproape şi cred că-ţi voi putea spune, fără a divulga un secret, că oamenii aceştia au cu adevărat nevoie de rugăciunile noastre.

Sora Cecilia, despre care se spune că ne controlează corespondenţa, probabil îşi va propti bărbia în palme şi se va întreba, nu cumva fraza de mai sus este o indiscreţie, dar judecând logic, ar fi imposibil să o suprime, deoarece dacă binefăcătorii noştri n-au nevoie de rugăciunile noastre, atunci ar însemna că noi ne pierdem vremea de pomană, deşi suntem atât de mândre, de intervenţia

noastră cotidiană în favoarea lor.

— După cum vezi, se întrerupse Phyllis, sora Cecilia a crezut de cuviinţă să treacă cu vederea această indiscreţie.

— Însărcinarea aceasta de a cenzura scrisorile, mi-ar plăcea şi mie, căci sunt convinsă că trebuie să fie interesantă.

— I Probabil acum te vei întreba, care este pricina că eu sunt sătulă de lume. Îţi voi spune. Înainte de toate lumea este prea zgomotoasă şi cu fiecare zi ce trece, devine tot mai zgomotoasă. Unele dintre zgomotele de dată recentă au calitatea să ducă la degenerarea spirituală. A trecut de mult vremea când puteai hotărî singur, dacă eşti dispus sau nu eşti dispus să asculţi aparatul de radio. Astăzi această invenţie te obligă cu sila s-o asculţi, în hoteluri, în compartimentele trenurilor şi în lungul străzilor. Nu vreau nici să critic pe acei cărora le place şi care caută anume acest fel de a se distra. Vina o port eu singură. Lumii îi plac lucrurile acestea, dar mie nu-mi plac. Mie îmi place să stau retrasă.

— Sunt convinsă că a zâmbit, răspunse Phyllis, căci este şi ea femeie. Nu există în lume femeie căreia scrisoarea aceasta să nu i se pară plină de haz. Prin urmare tot aşa s-a întâmplat şi cu ea.

— Ocupaţia noastră aici la Saint Agnes este foarte interesantă. Avem o minunată bibliotecă, piane şi discuri de muzică simfonică, pentru orele libere. Grădina este încântătoare. Fiecare dintre noi are de cultivat o mică porţiune de teren. Avem şi ateliere unde lucrăm mici obiecte foarte frumoase şi folositoare, de piele, de lemn, de argint. Unele dintre noi s-au specializat în lucrări de broderie. În fiecare după amiază la orele cinci ne adunăm într-o sală unde vreme de o jumătate de oră se cântă la orgă şi tot aşa seara la vecernie. Nimeni nu ţine predici despre greşelile comise de guvern sau despre ceea ce va deveni lumea, în cazul când va izbucni un nou război. Totul în jurul nostru este numai pace şi linişte.

Aş vrea să vii într-una din zile, să stăm de vorbă. Probabil viaţa de aici ţi se va părea monotonă, deoarece

nu-ţi va fi îngăduit să stai îndeajuns, ca să te poţi obişnui. La început liniştea pare apăsătoare, până în clipa când începe destinderea nervilor. Pentru asta îţi trebuie un anumit timp, care este în raport cu gravitatea stării nervoase.

Dar să nu-ţi faci nicio grijă din pricina mea. Mă simt bine şi nu mă plictisesc. Nu sunt nici fanatică. Petrecem şi momente plăcute. Despre bani nu vorbim niciodată, nici pentru a ne lăuda cu ceea ce avem şi nici pentru a deplânge ceea ce am pierdut. Nimeni nu se frământă pentru că nu-şi poate cumpăra o pălărie nouă şi nu-mi fac nicio grijă din pricină că pliuxile rochiei mele de anul trecut sunt cu câţiva milimetri mai înguste decât cele care se poartă anul acesta. Din ziua sosirii mele la Saint Agnes moda încă nu s-a schimbat niciodată. Să nu mă compătimeşti, deoarece nu am nevoie să fiu compătimită.

— Nu e rău deloc, oftă Sonia. Mai ales atunci când te simţi sfârşită… Mai este ceva?

— Mai sunt câteva rânduri:

— Aici nu am prea multă răspundere şi superioarele mele îmi arată multă bunăvoinţă. Parcă au înţeles că am venit aici mai mult datorită unui îndemn inexplicabil, decât ca urmare a unei vocaţii divine. Deocamdată nici eu nu sunt sigură dacă de fapt aceasta este vocaţia mea.

— Probabil aceasta va fi numai o vacanţă, declară Sonia. Dar oricare ar fi adevărul, mi-ar fi imposibil să n-o invidiez pentru liniştea şi pacea în mijlocul cărora trăieşte.

— Şi pentru faptul că nu este obligată să se îmbrace în fiecare zi la modă, adăugă Phyllis.

— Vorbele tale îmi aduc aminte de ceva, zise Sonia şi ocolind scaunul, luă pe Phyllis de mână şi trecu împreună cu ea în biroul ultra modern. Aici deschise o cutie de mucava şi desfăcu hârtia subţire în care era împachetată o minunată bluză de sport din mătase: Acesta, declară ea cu toată convingerea, este cei mai frumos model pe care îi vom avea.

Lunea următoare a fost o zi plină de emoţie pentru micul magazin, dar ca de obicei, pe la orele patru lumea se

linişti. Sonia trecuse în birou, pentru a verifica încasările.

— Phyllis, strigă ea, cred că nu va fi nevoie să mai întârzii. Pentru astăzi am terminat, afară de trecerea în registru, la care tu nu te pricepi. Du-te şi te plimbă puţin. La ora şase şi jumătate mă voi întoarce şi eu acasă.

Phyllis merse pe bulevardul din jurul lacului şi luă un autobuz care o duse până la Madison Park unde începu să se plimbe pe aleile de flori, respirând adânc miresmele primăverii. Turnurile masive de la Trinity Cathedral se ridicau de cealaltă parte a bulevardului, aruncând umbre prelungi.

În ultimul timp nu prea avusese ocazia să fie singură, şi probabil era mai bine că s-a întâmplat aşa. Sonia era o prietenă desăvârşită. O luase cu ea la magazin şi astfel îi oferise ocazia să lucreze şi să fie de folos, astfel că Phyllis se simţea acum mulţumită de încasările zilnice şi de încrederea crescândă ce o manifesta Sonia faţă de priceperea ei. În afară de asta Sonia o luase la ea acasă şi o făcuse să se simtă mult mai fericită decât îşi închipuise că va putea fi, după catastrofa neaşteptată care îi răpise tot ce avusese mai de preţ în viaţă.

Dar acum când această schimbare pierduse din farmecul noutăţii şi începuse obişnuinţa lucrului de fiecare zi, Phyllis se simţea uneori deprimată. La început lucrul din magazin fusese un fel de joacă. Aducându-şi aminte de ceea ce citise în legătură cu aventurile vânzătoarelor, încercase să fie cât mai îngăduitoare faţă de atitudinea clientelor care se manifesta de la mila binevoitoare, până la cel mai adânc dispreţ.

Spre mirarea ei astfel de cazuri erau destul de rare şi de cele mai multe ori pline de haz, aşa că vorbise şi cu Sonia.

— Cred că atât afirmaţiile tale cât şi ceea ce ai citit, este întemeiat, declarase Sonia. Dar astăzi lucrurile s-au schimbat. O clientă nu mai este atât de sigură de ea însăşi. În primul rând nu ştie dacă nu va avea nevoie de credit.

Phyllis îi ceruse să se explice şi Sonia nu ezitase să-şi susţină teoria.

— Iată părerea mea în această privinţă, începu ea cu glasul grav. Multă lume care înainte de asta avea o situaţie sigură. este astăzi speriată, ca nu cumva să-şi piardă situaţia sau să i se reducă venitul, ceea ce ar jigni orgoliul şi ar dezechilibra bugetul acestor oameni. Cât e ziua de lungă nu fac altceva decât zâmbesc şi aprobă tot ce îi se spune dar când ies din nou în stradă, încearcă să-şi ofere o compensaţie pentru umilinţele prin care au trecut. Evident, de vreme ce oamenii câştigă mai puţin şi lucrează de două ori mai mult, dar pentru o jumătate de salariu, încep să devină mai cumpătaţi. Nu ştiu cărei împrejurări se datorează acest fapt, dar cu toate acestea e adevărat.

— Nu cumva tu eşti un fel de pesimistă, când judeci caracterul oamenilor în general, pe temeiul acestor observaţii? întrebă Phyllis cu inocenţă.

— S-ar putea să fiu, răspunse Sonia cu indiferenţă, dar viaţa pe care am trăit-o până acum, m-a învăţat să nu fiu îngăduitoare cu lumea.

În după-amiaza aceasta, probabil datorită oboselii, Phyllis se simţea învăluită de o melancolie cum nu i se mai întâmplase de săptămâni îndelungate. Viitorul îi apărea în culori tulburi. Senzaţia că a pierdut tot ce a avut, începea să o chinuie. Apoi cu totul pe neaşteptate îşi zise că ar fi bine să stea câteva minute de vorbă cu canonicul Harceurt. Din fericire, în sala de aşteptare nu găsi decât o singură, vizitatoare care nu întârzie prea mult. Domnul Talbot apăru şi-i spuse, cu zâmbetul pe buze:

— Cred că dumneavoastră cunoaşteţi drumul, domnişoară. Intră şi traversă cu: paşi înceţi sala în care începuseră să se lase umbrele serii, şi fără să zică nimic, strânse mâna pe care i-o întinse canonicul şi-şi lipi obrazul de ea.

— Te-a supărat cineva? întrebă el cu bunăvoinţă.

O clipă nu zise nimic. Apoi ochii i se limpeziră pe neaşteptate, clătină din cap şi se aşeză în faţa lui.

— Faţă de mine toată lumea s-a purtat cât se poate de frumos, răspunse ea şi se strădui să zâmbească. Mai ales Sonia care este o femeie încântătoare. Cred că m-a

deprimat căldura acestor prime zile de primăvară. Mă simt ca într-o închisoare. De ce care pe măsură ce înaintezi în vârstă, începi să devii tot mai neliniştit, primăvara?

— Nu, draga mea, acesta este un fenomen psihologic foarte obişnuit la oamenii tineri, răspunse canonicul cu înţeles. Se spune că pe la treizeci de ani crizele acestea devin inofensive. Dacă nu mă înşel, pentru persoanele care au împlinit douăzeci şi rloi de ani, punctul culminant al crizei se manifestă exact în ziua de paisprezece aprilie.

Phyllis zâmbi şi păru că se gândeşte la ceva, apoi clătină din cap:

— Douăzeci şi trei, răspunse ea. Acum am intrat în douăzeci şi patru… Am intrat… dar de ce am mai intrat… cu ce scop… şi ce se va alege de mine de aici înainte?… Spune drept, purtarea mea este ruşinoasă, nu-i aşa? Ai pierdut atâta timp cu mine, fără niciun folos…

— Ruşinoasă? răspunse canonicul îngândurat. Nu cred, dar cu toate acestea ar fi bine să fii ţinută în carantină, până când vei reuşi să-ţi stăpâneşti pornirile acestea. Criza prin care treci acum, este contagioasă.

— Fiindcă vorbeşti despre carantină, trebuie să-ţi spun că am primit o scrisoare de la Grace.

— Am primit şi eu una. Mi se pare că se simte foarte bine acolo unde se găseşte. Este un aşezământ de mare valoare. Ar trebui să existe mai multe de felul acestuia. Probabil într-o bună zi numărul lor se va înmulţi. Mi-ar face plăcere să văd că se întemeiază oraşe înconjurate de ziduri înalte, unde să se refugieze oamenii care nu pot suporta larma şi învălmăşeala lumii moderne. În oraşele acestea ar putea studia şi medita, ar putea crea noi genuri de artă, ar scrie muzică, versuri, literatură.

— Şi cum ar putea să fie admişi într-un astfel de oraş? întrebă tânăra Phyllis care încerca să ia în – serios dispoziţia fantastică a canonicului.

— Tocmai acum voiam să-ţi spun. Cel care va declara că după părea lui lumea este pe cale să se ducă pe copcă şi că epoca în care trăim este coruptă, va fi trimis într-un astfel de oraş, pe timp nelimitat, exact cum trimitem la un

azil pe cei care au halucinaţii.

— Crezi că nu s-ar găsi oameni care să se refugieze în astfel de oraşe, din simplă trândăvie?

— Evident că se vor găsi, dar după cum bine ştii, noi am fost întotdeauna obligaţi să întreţinem şi pe cei leneşi, răspunse canonicul. Cred că cifra cheltuielilor generale s-ar schimba foarte puţin.

— Da, ripostă Phyllis aducându-şi aminte de experienţa cu Brook Farm şi de alte locuri de izolare de felul acestuia, dar credeţi că oamenii aceştia atât de puţin pregătiţi, care nu se pot împăca cu lumea din jurul lor, se vor simţi mulţumiţi, când vor fi obligaţi să trăiască numai între ei şi într-un spaţiu mai restrâns?

— Probabil nu se vor simţi, clar amănuntul acesta nu interesează. Acolo vor fi condamnaţi să trăiască în mijlocul unei libertăţi limitate şi astfel nu vor mai putea contamina pe cei care sunt mulţumiţi de soarta lor... Acesta ar fi felul în care concep eu soluţionarea situaţiei, declară canonicul. Toţi cei care se frământă pe loc, mai ales cei care ţin să-şi exprime părerile în faţa publicului, ar trebui obligaţi să declare, dacă sunt de acord să se integreze în ordinea socială, să creadă şi să spere în ea, să împărtăşească riscurile, durerile şi mulţumjriie ei, nu numai în calitate de spectatori, ci ca participanţi reali, străduindu-se să împărtăşească dorinţele, infirmităţile şi luptele din sufletul ei între pornirile bune şi rele, sau dacă preferă să se retragă dincolo de ziduri şi să declare: „Adio, lume a nebunilor!”

Am constatat uneori, dragă Phyllis, că din acest punct de vedere, felul nostru obişnuit de ani imagina credinţa creştină, este incomplet. Nu facem aproape nimic pentru a impune civilizaţia noastră publicului. Comitem o greşeală psihologică, când pe de o parte propovăduim iubirea aproapelui, dragostea şi credinţa în triumful a tot ce este bun, adevărat şi frumos, iar pe de altă parte ne pierdem cea mai mare parte a timpului şi a energiei de care dispunem, încercând să reprimăm imperfecţiunile de care suferă lumea în care trăim. În loc de aceste procedee

de suprafaţă, ar trebui să întocmim o situaţie grafică relativă la civilizaţie, aşa cum se prezenta acum o sută de ani, acum trei sute de ani şi să facem curba ascendentă. Am vorbit foarte mult de la înălţimea amvoanelor noastre şi în coloanele ziarelor bisericeşti, despre cupiditatea sistemului capitalist, dar ne-am ocupat foarte puţin de spitale, de orfelinate, de aziluri pentru copiii infirmi, de parcuri, de terenurile de sport şi de nenumăratele instituţii pe care lumea de acum cincizeci de ani nici nu îndrăznea să le viseze.

De ce oamenii nu vor să-şi dea seama de această realitate?

Câteva clipe canonicul Harcourt nu mai zise nimic ci contemplă în tăcere tabloul lui Holman Hunt spre care privirile lui se îndreptaseră în mai multe rânduri în timpul cât vorbise. Ochii lui Phyllis urmară privirile sale şi se opriră pe chipul senin al tabloului.

— El nu şi-a pierdut niciodată răbdarea, declară canonicul pe un ton plin de veneraţie.

— E de mirare că o fiinţă atât de susceptibilă, nu a abandonat lumea aceasta, pentru a se refugia undeva, ca să poată trăi numai cu gândurile lui, murmură Phyllis.

— Într-un rând s-a gândit şi la această eventualitate… Nu-ţi aduci aminte de pustiu?

— Da, aşa este! Când fusese ispitit să prefacă pietrele în pâine, pentru a nu muri de foame.

— Nu pentru că nu ar fi vrut să moară de foame. Unul dintre ucenicii săi a trăit ani de-a rândul în mijlocul pustiului, hrănindu-se cu lăcuste şi cu mierea albinelor sălbatice… Nu, draga mea, motivul nu este acesta. S-a retras în singurătatea pustiului, pentru a se putea gândi în linişte la ce-i lipseşte lumii, ca să devină un loc unde oamenii să poată trăi.

— Şi a ajuns la concluzia că partea cea mai importantă este pâinea? întrebă Phyllis, uitându-se la el cu interes.

— Era gata să admită această eventualitate, răspunse canonicul, deoarece îi era grozav de foame. În primul

moment şi-a zis că dacă lumea va reuşi să rezolve această problemă, toate celelalte se vor rezolva de la sine. Din cauza pâinii, naţiunile poartă războaie una împotriva alteia, vecinii se duşmănesc, negustorii înşală şi tâlharii jefuiesc. Dacă s-ar găsi posibilitatea să pui la îndemâna lumii tot ce ar vrea să mănânce, datorită unei formule magice, cum ar fi de pildă: pietrelor, de astăzi înainte veţi fi pâine! omenirea ar scăpa cât ai bate din palme de toate durerile, de toate neînţelegerile şi de toate duşmăniile.

— Sunt şi eu convinsă că aşa ar trebui să fie! declară Phyllis.

Canonicul Harcourt tăcu din nou câteva clipe, adâncit în propriile sale gânduri. Apoi ca şi când ar fi revenit din mari depărtări, glasul i se auzi blând.

— El nu s-a gândit la asta. A cântărit mizeria omenească din toate punctele de vedere şi a înţeles că pâinea nu poate fi soluţia necesară.

— Bine, dar dumneavoastră sunteţi de aceeaşi părere cu mine, nu-i aşa?

— În mare parte, dar nu în întregime, admise canonicul. Totuşi se găsesc mereu oameni care sunt convinşi că aşa trebuie să fie… Dar acum cred că ajunge cu predica. Să vorbim despre dumneata.

— Despre mine nu prea avem ce vorbi, căci eu sunt lipsită de importanţă, răspunse Phyllis abătută. Mi se pare ciudat, continuă ea., că mă preocupă o mulţime de lucruri, dar când stau de vorbă cu dumneavoastră, toate acestea mi se par atât de mărunte şi de lipsite de importanţă. Este aceeaşi senzaţie, ca atunci când ţi-e sete şi bei apă dintr-un izvor.

— Sunt foarte mulţumit, Phyllis, că ai această senzaţie. Dar trebuie să ştii că eu nu sunt izvorul… Eu îţi întind numai cupa din care va trebui să bei.

X

Deşi i se spusese că va trebui să plece de acasă devreme, pentru a putea asculta slujba din duminica Paştelui care se oficia la ora unsprezece, Nathan Parker rămase totuşi mirat, când pe scările de la Trinity Cathedral

se pomeni înconjurat de o enormă mulţime de oameni.

Rămase şi mai mirat de prezenţa acestor oameni din toate straturile sociale, când îi văzu că se înghesuie în faţa uriaşelor porţi de bronz, pentru a se răspândi în interiorul naosului cu lumina îmblânzită de vitralii. În toate părţile în jurul său vedea chipuri interesante de oameni despre care presimţea că merită osteneala să-i cunoşti.

Parker gândise până acum că oamenii care frecventează, bisericile, sunt persoane cu o. inteligenţă mediocră, care nu găsesc în viaţă scopul pe care îl caută şi cred că practicând religia, vor fi recompensaţi de tot ce lumea aceasta nu a putut să le ofere.

Biserica luată ca instituţie în sine, nu-l interesa: Până acum nu intrase încă niciodată într-o biserică din proprie iniţiativă sau pentru că ar fi simţit nevoia. Prezenţa lui aici în biserică se datora făgăduielii pe care o făcuse Elisei. În acelaşi timp trebuia să admită că a venit şi în nădejdea că-şi va satisface curiozitatea, în legătură cu omul care a exercitat o influenţă atât de puternică asupra celei mai fermecătoare fiinţe pe care a cunoscut-o.

Locul pe care-l găsi, era mai în spate, dar fiind la capătul băncii şi înmarginea trecerii pe mijlocul naosului, putea observa foarte bine tot ce se petrece. De sus de la galerie se auzea sunetul unei crgi care chita o melodie menită să creeze o atmosferă de seninătate şi evlavie.

Parker se lăsă legănat de o plăcută hipnoză pe care o exercita asupra lui mediul în care se găsea, dar era suficient de conştient, pentru a putea analiza natura senzaţiei pe care i-o inspirau imaginile din jurul său.

Îşi dădea seama că imensele bolţi gotice urmăreau să determine oamenii să fie conştienţi de nemernicia lor. Dar ce efect făcea oare această iluzie asupra spiritului oamenilor care îşi dădeau seama de acest fapt? Fireşte, îşi zise el, din ce sunt mai mic, cu atât mai mici şi mai neînsemnate sunt şi preocupările mele. Din ce sunt mai mic, cu atât… mai uşoară va fi şi povara pe care o; port. Bolţile acestea uriaşe şi coloanele gigantice, parcă mă îndeamnă să mă examinez printr-o lunetă, ţinând-o în

mână cu partea opusă.

Glasul orgii continua să tremure în largul naosului uriaş şi forţa lui, întocmai ca fluxul mării pe un ţărm lin, urca şi cobora în ritmul şi cadenţa şopotului de ape.

Dar teoria aceasta, îşi zise el, care ar vrea să ne determine să judecăm grijile noastre diminuate în raport cu bolţile bisericii, nu poate fi întemeiată, deoarece luneta inversată care ne reduce proporţiile preocupărilor, va reduce în aceeaşi proporţie şi forţa carele. poartă, ceea ce înseamnă că mă găsesc în aceeaşi situaţie ca şi la început. Capacitatea. mea spirituală va fi diminuată în aceeaşi măsură ca şi grijile mele. Oricât de ciudat s-ar părea, deşi Parker era conştient de iluzia diminuării propriilor sale griji, totuşi nu simţea diminuarea relativă, a capacităţii sale de a le suporta. Fără îndoială, influenţa stilului gotic asupra spiritului care face ca anumite grupuri de valori să ţi se pară reduse, lăsând altele intacte sau chiar exaltându-le, trebuie să aibă o calitate anumită pe care el nu o putea înţelege. Cum de era posibil aşa ceva?

Rămase mirat când cu totul pe neaşteptate îşi dădu seama că fiecare amănunt al stilului gotic, contribuie la crearea unui tot măreţ şi armonios.

Vitraliile ferestrelor reprezentau sfinţi care deveniseră iluştri prin cunoştinţele şi înţelepciunea lor, prin curajul şi sacrificiile lor.

Nici „un simbol din această catedrală nu aparţinea unei epoci mai apropiate decât cea a Cruciadelor care s-au desfăşurat acum o mie de ani. Parker îşi zise că lăcaşul acesta nu este nimic altceva decât un muzeu. Prin urmare iată că a descoperit adevărul. Simţul său estetic a fost impresionat. Totuşi în sălile unui muzeu nu i-au trecut niciodată prin minte astfel de gânduri. Prin urmare nici acesta nu poate să fie adevărul. Fiorul acesta nu l-a simţit până acum în nicio galerie de artă.

Orga începu primele măsuri ale unui imn de Paşte. Credincioşii se ridicară în picioare. Corul în rânduri de câte doi trecu pe cealaltă parte; în faţă mergeau copiii mai mici, cu înfăţişare de îngeri în stiharele lor albe, după ei

veneau din ce în ce mai mari, până la tinerii care încheiau procesiunea. În grupul tenorilor Parker descoperi pe Elisa. Cu părul negru şi îmbrăcată în stihară asemănătoare cu a celorlalţi, nu se putea distinge cu uşurinţă.

La mică distanţă după aceştia veneau doi clerici şi după ei se apropia un bătrân cu înfăţişare distinsă şi îmbrăcat în odăjdii strălucitoare. În apropierea lui cineva se auzi murmurând: „Este Episcopul!" Parker nu avusese încă ocazia să-l vadă pe episcop. Totuşi se simţi puţin dezamăgit, deoarece îşi închipuise că slujba va fi oficiată de canonicul Harcourt.

Corul dispăruse în întunericul sanctuarului şi serviciul liturghiei începu.

La sfârşit toţi cei din biserică se aşezară din nou în strane şi se aşternu o tăcere adâncă. Orga începu să cânte o melodie de Mendelssohn. Parker fu foarte mulţumit de tăcerea care era în biserică, în aşteptarea primelor note ale solistei. Fusese convins că ştie dinainte cum va interpreta Elisa această melodie cu glasul ei de aur, dar notele melodiei care începu numaidecât, întreceau tot ce auzise el până acum.

Se vedea limpede că organistul este emoţionat, deoarece în timpul ultimelor măsuri ale melodiei, acompaniamentul deveni din ce în ce mai stins, până când nu se mai auzi; glasul minunat al Elisei cântă notele finale şi termină singură melodia. Nu-şi putu da seama când încetară ultimele vibraţii ale glasului ei.

Cei doi clerici pe care Parker îi văzuse urmând procesiunea, ajutau acum unui om infirm să se aşeze în amvon. În clipa când cei doi clerici se depărtară, bărbatul acesta îşi încleşta mâinile cu putere pe tăblia pupitrului. Singurul calificativ cu care ai fi putut descrie expresia obrazului său era: „nobleţea". Parker îşi aduse aminte de doamna Dexter care îi spusese că Harcourt este infirm.

Primele cuvinte ale predicii le pronunţă cu glasul stins, dar cu toate acestea făcură o impresie extraordinară, mai puternică, decât dacă le-ar fi pronunţat cu glas tare, pentru a produce un efect oratoric.

— Ceea ce ieri a fost minune astăzi ni se pare lucru obişnuit; luxul de ieri astăzi a devenit o necesitate pentru a putea trăi. Dar niciuna dintre aspiraţiile noastre nu poate rivaliza cu speranţa pe care o celebrăm astăzi – şi care este nemurirea!

Parker nu mai încercă să-şi analizeze gândurile ci se lăsă stăpânit în întregime de apelul pe care îl adresa credincioşilor, profetul acesta pe al cărui obraz se vedeau urmele suferinţei şi a cărui înfăţişare era atât de măreaţă. Cuvintele lui i se păreau un tonic. Aveau un suflu înviorător pentru sufletul lipsit de experienţă al lui Parker. „Dacă vă este rânduit vouă să deveniţi cândva nemuritori, atunci să ştiţi că sunteţi chiar de acum nemuritori”, spunea canonicul.

Lui Parker nu i se întâmplase încă niciodată să asimileze atâta energie morală, în timpul cât asculta desfăşurarea unui serviciu religios. Apelul canonicului nu era numai o înşiruire simplă de cuvinte, cum s-ar putea crede. Se simţea cutremurat în toată fiinţa sa, căci vorbele acestea îl trezeau din letargie, înlăturau toate argumentele lui şi întindeau o mână binevoitoare pentru a-i alunga deznădejdea. Până acum îşi închipuise mereu că predicile trebuie să fie plicticoase. Doamne, cât ar dori să petreacă măcar un ceas în compania acestui om!

După terminarea predicii, aproape nici nu-şi dădu seama de ceea ce se întâmplă în jurul său. Unul „dintre credincioşi veni cu discul şi Parker întinse un bilet de bancă pe care-l ţinea în mână. Urmă o lungă rugăciune pe care el nu o ascultă. Membrii corului părăsiră stranele şi trecură prin marginea naosului, cântând Strălucitoare, Ierusalime!” Episcopul binecuvântă turma credincioşilor.

Canonicul Harcourt fu seos din biserică pe o uşă laterală, condus de: doi clerici care-l ţineau de subţiori. Dacă ar fi avut îndrăzneala necesară, Parker ar fi fost gata să se ia după el, pentru a-l examina mai de aproape. Ar fi dorit să-l apuce de mână şi să-l privească în ochi. În realitate nici nu se mişcă din locul unde se oprise, ci întârzie, fără să ştie ce să facă, până când se simţi

înghesuit din toate părţile şi 3 a urmă apucă împreună cu ceilalţi credincioşi spre ieşire.

Parker presimţea că a obţinut ceva foarte important în schimbul gravei pierderi pe care a suferit-o. Faptul că ani de-a rândul urmărise cu cea mai mare atenţie o personalitate covârşitoare, că toată admiraţia lui se concentrase asupra acestei personalităţi, ca pe urmă s-o vadă alunecând încet şi prbuşindu-se de pe soclul pe care i-l ridicase, fusese un fel de catastrofă care-i cutremurase şi lui viaţa din temelii. Uneori, când îşi zicea că de aici înainte nu se va mai expune niciodată la astfel de riscuri, avea clipe de chinuitoare decepţie. Dar astăzi întâlnise în drumul său o personalitate tot atât de dinamică, şi rămăsese tot atât de adânc impresionat. Acest canonic Harcourt poseda un fel de magnetism intelectual neobişnuit. Din mijlocul celor care treceau, se desprinse un bărbat care se aşeză alături de el pe bancă, dar Parker care nici nu-l simţise, nu se uită la el. Omul îl întrebă:

— Iertaţi-mă, domnule, aş vrea să vă întreb, nu cumva dumneavoastră sunteţi doamna Phelps?

Jntâlnirea aceasta cu Coriey făcu lui Parker o impresie cu totul neobişnuită.

În primul moment încercă să lege conversaţia pe un ton de glumă. După o serie de ironii şi aluzii, Eugen admise că motivul pentru care a venit în oraşul acesta, coincide în mod fericit cu prezenţa Elisei în catedrală.

— Spune, Newell, ai mai auzit vreodată un glas atât de frumos? întrebă Coriey în extaz. A hipnotizat pe toţi credincioşii i

Newell admise că Elisa cântase neaşteptat de emoţionant şi adăugă:

— Ar fi fost aproape imposibil să nu aibă suceecs. Se vede cât de colo că tu ai fost în stare de hipnoză, de vreme ce te-ai hotărât să vii să o asculţi.

— Aşa este, oftă Eugen uşurat. Este o fată strălucitoare.

— Va să zică suntem înţeleşi, răspunse Newell sarcastic. Când un înrăit ca tine este în stare să afirme

despre cineva, ci este o fată strălucitoare, cred că a sosit momentul să facă publică intenţia de logodnă.

Puţin după aceea conversaţia lor deveni serioasă şi Coriey încercă să-i facă reproşuri, din cauza rătăcirilor fără niciun rest de până acum, aşa că Paige se alarmă şi-i propuse să meargă la masă, pretextând că trebuie să dea şi Sylviei să mănânce.

— Doar nu vrei să afirmi că ai purtat cu tine câinele acesta în toate părţile pe unde ai umblat? întrebă Coriey năucit.

— Poate că eşti uimit, dragul meu, dar dacă din tot ce-am avut în lumea aceasta, nu mi-a mai rămas decât un câine? Dar în aceeaşi clipă îşi dădu seama că vorbele acestea ale lui, dezmint adevăratele sale sentimente de acum, aşa că obrazul i se lumină şi adăugă: ce părere ai despre canonicul Harcourt?

Urmă o lungă tăcere, înainte ca prietenul său Coriey să-i răspundă:

— Hm… Uite ce – începu el cu, sfială – astfel de lucruri sunt ceva ia care eu nu mă pricep. Prin urmare nu mă gândesc la ele nici într-un fel nici într-altul, aşa că părerea mea este lipsită ele importanţă. Cu toate acestea trebuie să-ţi spun fără ezitare, că clacă pe vremea când eram copil ar fi încercat să-mi sugereze cineva o astfel de părere despre viaţă… Fraza rămase neterminată.

— Crezi că acum este târziu? întrebă Newell îngândurat.

— Fireşte că da… După ce ai trecut de treizeci de ani, e foarte greu să-ţi schimbi convingerile.

— Nu vorbi prostii!

— Vreau să-ţi spun că la vârsta de treizeci de ani nu se poate să adopţi idei care răstoarnă părerea pe care ţi-ai format-o în legătură cu tine însuţi şi cu locul pe care îl ocupi în rândul lumii. Tu eşti de părere că aşa ceva ar fi posibil?

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Paige. Aş fi gata de orice sacrificiu, dacă aş putea cunoaşte adevărul.

Când credincioşii se ridicară din strane, să iasă din

catedrală, Phyllis se întoarse spre Patricia şi zâmbi. Sonia care era la celălalt capăt de bancă, se îndrepta spre ieşire.

— Crezi că am putea să vorbim cu el? întrebă Pat în şoaptă.

— În orice caz vom încerca, răspunse Phyllis şi uitându-se la Sonia, o văzu că dă din cap.

Ieşiră din biserică pe o uşă laterală şi merseră de-a lungul unui coridor. Domnul Talbot tocmai ieşea din biblioteca de lângă biroul canonicului.

— Crezi că ar putea să ne primească, un singur minut? întrebă Sonia.

Domnul Talbot intră din nou în bibliotecă şi apăru aproape imediat, ca să le poftească înăuntru, spunându-le că Harcourt este singur şi va fi foarte mulţumit să le poată primi. Sonia intrase prima, după ce se adresă lui Phyllis cu glasul încet: nu v-am spus că aşa se va întâmpla? în timp ce Pat răspunse lui Talbot pentru cuvintele amabile pe care i le adresa.

Pe Patricia o aduseseră la catedrală aproape cu forţa.

— Bine, dar e caraghios, protestase ea în timpul prânzului. Să ne petrecem o dimineaţă atât de strălucitoare ca aceasta, într-o veche catedrală care miroase a mucegai! Ce v-a apucat?

— Vei avea ocazia să auzi pe canonicul Harcourt predicând, ripostase Sonia. Pentru mine şi pentru Phyllis timpul nu poate fi niciodată atât de frumos, încât să ne împiedice să ne ducem la catedrală.

În cele din urmă Pat se lăsase convinsă şi plecase împreună cu ele, chiar împotriva dorinţei proprii, dar adăugase că le va însoţi numai până în faţa catedralei şi aici se va opri în parcul din apropiere, unde le va aştepta până la sfârşitul slujbei. Sonia şi Phyllis o apucaseră de braţe, cu toate protestele ei, şi intrară în biserică. După ce se aşezase în strană, Pat se resemna şi se uită indiferentă în jurul ei dar de la primele cuvinte ale lui Harcourt, se aplecase spre Phyllis şi o strânsese de mână. Uitându-se cu coada ochiului la obrazul extaziat al domnişoarei Pat, Sonia începu să zâmbească. Canonicul reuşise să pună

stăpânire pe gândurile Patriciei. I se părea aproape hazliu.

Sonia intră cea dintâi în bibliotecă. Harcourt îşi dezbră-case odăjdiile şi sta îmbrăcat în lunga lui rasă de culoare neagră, în faţa uriaşului birou de acaju. Toate trei traversară camera şi se opriră în faţa lui.

— Nu vă vom reţine prea mult, declară Phyllis. Am venit să vă prezentăm pe prietena noastră, doctor Patricia Arlen.

Patricia se simţi sfioasă. Întrebuinţarea titlului ei universitar, tocmai în locul acesta, i se părea caraghioasă. În prezenţa acestui om, nu se simţea deloc ca o fată rare şi-a dat doctoratul în istoria artelor şi a literaturii şi nici că ar fi cu adevărat profesoară la un colegiu. Se simţea mai curând ca un copil mic, care se apropie de profesorul său pe care îl adoră.

Canonicul Harcourt îi întinse mâna şi fu obligată să ocolească biroul, ca să i-o strângă. Frazele care se pronunţă, de obicei cu ocazia prezentărilor, i se părură banale. Văzând-o că se gândeşte ce să-i spună, canonicul luă el însuşi iniţiativa.

— Va să zică dumneata eşti domnişoara Pat, la care Phyllis ţine atât de mult. Constat că nici sentimentele Soniei faţă de dumneata nu sunt mai prejos. Sunt foarte mulţumit că ai ţinut să vii astăzi la catedrală.

— Bine, dar eu n-am dorit aşa ceva, răspunse Pat, mirată când îşi auzi propriile cuvinte, şi se întrebă dacă nu cumva ochii omului acesta au puterea de a te obliga să spui numai adevărul, adevărul sincer, aşa cum îl mărturisise ea în această clipă. Ele au stăruit… Dar pentru nimic în lume n-aş fi vrut să lipsesc de la predica dumneavoastră, îmi face impresia că aţi ţinut-o anume pentru mine.

— Eu predic întotdeauna numai pentru mine. Am constatat că de fiecare dată când vorbesc despre probleme care mă interesează pe mine personal şi despre speranţele care pentru mine au o importanţă vitală, reuşesc să fac pe ceilalţi să înţeleagă, că eu cunosc foarte bine atât îndoielile cât şi aspiraţiile lor.

— Când te ascultăm, avem impresia că aparţinem aceleiaşi familii, declară Sonia.

— Şi crezi că nu este aşa? întrebă canonicul fără să ezite.

— Aceeaşi senzaţie, am încercat-o şi eu astăzi, încuviinţă Patricia.

Părându-ă-se că discuţia a durat tocmai de ajuns, canonicul întrebă pe Patricia, cât timp va sta în oraş, apoi le invită pe toate trei să vină marţi seara la el la masă, invitaţie pe care o acceptară bucuroase, fără să se mai gândească la biletele cumpărate pentru spectacolul de operetă care era în aceeaşi seară.

— Sonia, fără îndoială, magazinul dumitale nu se va deschide a doua zi de Paşte şi de vreme ce secretarul meu are nevoie de câteva zile de concediu, aş dori pentru acest răstimp, pe cineva care să supravegheze sala de recepţie. Crezi că ai putea veni, fie dumneata, fie Phyllis?

— Aş prefera să vin eu, răspunse Phyllis. Eşti de acord Sonia?

— Sigur că sunt de acord, draga mea, dar nu cred că-ţi va face plăcere, deoarece domnul Harcourt nu primeşte dimineaţa decât bărbaţi, lămuri Sonia. Se întâmplă ca uneori să vină şi oameni interesanţi, domnule Harcourt?

— Toţi bărbaţii sunt interesanţi, răspunse canonicul şi zâmbi.

— Probabil aveţi dreptate, interveni Patricia. Dar aţi spus-o ca şi cum ar fi trebuit să afirmaţi că „toţi oamenii sunt muritori”.

— Dar dumneata ce ai răspunde? întrebă canonicul cu blândeţe, încercând să-i întâlnească privirile.

— Nu ştiu, declară Patricia, Dar cred că dacă m-aţi fi întrebat acum două ore, v-aş fi dat un răspuns afirmativ.

Urmă o scurtă pauză pe care părea că nimeni nu doreşte s-o utilizeze şi nici să prelungească vizita. Îşi luară deci rămas bun şi se îndreptară spre uşă, cu Patricia care venea în urma lor. Apoi cu totul pe neaşteptate profesoara se opri în loc şi întorcându-se spre biroul lui Harcourt, îi spuse cu glasul şoptit.

— Vă rog, domnule Harcourt, aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

— Bine, răspunse canonicul. Mâine după-amiază la oră. trei.

Imediat după ce se ridicară de la masă. Corley se despărţi de Paige, făgăduindu-i să nu divulge identitatea lui faţă de Elisa. Până acum acest amănunt păruse lipsit de importanţă, dar astăzi când se găseau aici în oraş şi atât de aproape unul de altul, ar fi putut în orice moment să se întâlnească.

— Pentru tine eu sunt Parker, stărui Newell. Nu cumva să mi faci vreo farsă!

— Crezi că vei avea ocazia să o vezi pe Elisa? întrebă Eugen.

Newell se uită la el cu înţeles.

— Fără îndoială tu eşti mai în măsură decât mine să răspunzi la această întrebare. Probabil ai făcut planul şi o vei monopoliza pentru tot timpul cât va fi aici în oraş. Eu va trebui să mă mulţumesc cu o simplă conversaţie telefonică. Sunt convins că atât îi va ajunge şi ei… Spune-i din partea mea, că astăzi mi s-a părut încântătoare. Este numai adevărul, nimic altceva!

Îşi închipuise că după plecarea atât de grăbită a lui Eugen, se va simţi abătut şi singur. Tocmai de aceea rămase mirat de seninătatea mulţumirii sale şi încântat că va avea prilejul să-şi limpezească gândurile. I se părea straniu că această întâlnire cu vechiul său prieten Corley, a reuşit să scoată la lumină adevărata lui personalitate. Probabil datorită faptului că Eugen întrebuinţa mereu numele lui, i se părea că a renunţat complet la personalitatea lui Parker, pentru a se reintegra în cea a lui Paige.

Astfel cel care se duse să se plimbe pe chei şi să admire splendida panoramă a lacului, era însuşi Newell Paige. Sylvia îl urma cu prefăcută discreţie. În timpul zilei, Paige nu se ocupase prea mult de ea.

Nu cumva în timpul conversaţiei cu Eugen, fusese preocupat de propriile lui gânduri? îşi aduse aminte că

această discuţie fusese întreruptă de tăceri prelungite. Care este motivul că nu se poate bucura mai mult de revederea Elisei? îi trimisese un buchet de trandafiri şi câteva rânduri cu felicitări, dar nu dorea să stea cu ea de vorbă şi tot aşa nici cu altcineva, decât cel mult cu canonicul Harcourt. Ideea aceasta îl obseda. Va trebui cu orice preţ să aibă o întrevedere cu omul acesta, care în clipa de acum i se părea exact ca un port în care va trebui să se refugieze sufletul său chinuit.

c. 10 – 5

Dacă s-ar fi întâmplat ca înainte de asta să vină într-o zi cineva la el şi să-i spună, că va rămâne captivat de o dizertaţie privitoare la nemurirea vieţii, fără îndoială ar fi râs. El nu credea în această nemurire şi nici nu dorea să creadă în ceva atât de puţin ispititor, cum ar fi de pildă viaţa veşnică. Însuşi gândul de a fi obligat să trăiască veşnic, îl făcea să se înfioare de groază.

Dar interpretarea pe care o dăduse canonicul acestei probleme, îl obliga s-o judece cu totul din alt punct de vedere. Harcourt îndemnase pe ascultătorii săi să-şi îndrepte gândurile spre eternitate, „să fie conştienţi de această eternitate”.

Obiceiul de a măsura timpul după răsăritul şi apusul soarelui, declarase canonicul Harcourt, este aproape un fel de piedică pentru judecata dreaptă... Ceea ce se va întâmpla astăzi – fie bine fie rău – sau ceea ce s-ar putea întâmpla mâine, nu va avea niciodată o importanţă atât de mare, încât să poată influenţa judecata bărbaţilor şi a femeilor care au convingerea că viaţa va dura veşnic.

Nu v-aţi întrebat niciodată, continuase canonicul, cum se face că toate rasele şi toate naţiunile, fie vechi fie contemporane, barbare sau civilizate, au putut să-şi manifeste în mod intuitiv credinţa în nemurire? Probabil datorită faptului că procedând în felul acesta este mult mai uşor; majoritatea timpului oamenii au interpretat nemurirea drept o continuare şi după moarte a conştiinţei. Pentru ei această nemurire nu are importanţă decât din momentul coborârii în mormânt. Foarte puţini dintre ei

întrebuinţează concepţia nemuririi, drept un mijloc practic de care se pot servi aici pe pământ şi chiar în clipa de faţă.

Dacă sunteţi conştienţi de veşnicie, nu numai că veţi fi scutiţi de scene de extaz trecător, după care urmează întotdeauna dezamăgirea, dar veţi fi apăraţi şi împotriva deznădejdilor provocate de catastrofele trecătoare. Cei care au conştiinţa veşniciei, nu cred în catastrofe. În vocabularul lor nu se găseşte loc pentru noţiunea de „criză”. Pentru aceştia situaţia pe care oamenii simpli o numesc criză, nu reprezintă altceva decât „irezistibilul îndemn de a se înălţa!”

Când Newell se întoarse la hotel, se întunecase. Fizic se simţea epuizat, dar cu sufletul treaz şi pe deplin hotărât ca a doua zi să vorbească cu canonicul Harcourt. Deocamdată nu ştia ce întrebări îi va pune; înainte de toate amănuntul care interesa, era să ia contact cu omul acesta. Acum era conştient de natura influenţei pe care el o exercitase asupra doamnei Dexter şi care îi atribuise o aureolă de mister.

I

În timpul prânzului află că Harcourt primeşte între ora zece şi douăsprezece, aşa că Paige plecă de acasă devreme şi când clopotul turnului bătea ora zece, ajunsese în faţa catedralei.

Dar după ce intră, îşi dădu seama că nu este singur. O tânără femeie era în picioare, în faţa ferestrei din cealaltă parte a camerei şi se uita afară. Văzu că nu are nici pălărie nici pardesiu, prin urmare înţelese că trebuie să facă parte dintre oameni casei. Lumina soarelui de afară tremura o ca o ploaie de aur în părul ei. Pierdută în gândurile sale, sau preocupata de ceea ce-i trecea acum prin minte, femeia nici nu-l simţi că a intrat. Se îndreptă încet spre ea, crezând că îi va auzi paşii.

Ceva mai târziu, când se gândi înspăimântat la scena desfăşurată acum între ei, înţelese că expresia de mirare ce se vedea pe faţa fetei, nu era altceva decât reflexul aceleiaşi mirări şi întrebări ce se vedea pe propriul său obraz. Fata stătea în faţa lui, nemişcată şi fără să

zâmbească, cu ochii larg deschişi, cu buzele întredeschise, în timp ce ei se uita la ea îţi tăcere şi cu o expresie de spaimă pe care nu şi-o putea ascunde. Fata aceasta era portretul viu al doamnei Dexter, aşa cum, fără îndoială, fusese în tinereţe.

Niciunul dintre ei nu ştia de câtă vreme stau nemişcaţi, uitându-se unul ia altul. Într-un târziu fata părea că a reuşit să se reculeagă; încercă să zâmbească şi făcu un pas spre el, apoi îi întrebă cu glasul stins:

— Aţi venit să vorbiţi cu domnul canonic?

— Da, răspunse Paige, fără să-şi desprindă privirile de pe faţa ei – avea aceleaşi gene lungi şi dese, aceeaşi linie distinsă a sprâncenelor şi acelaşi iris al ochilor, de culoarea chihlimbarului – apoi adăugă: numele meu este Parker. Domnul Harcourt nu mă cunoaşte, căci eu nu sunt din partea locului şi nici nu trăiesc în oraşul acesta.

— Vă rog, luaţi loc, domnule Parker, zise ea indicându-i un scaun – cu aceeaşi mişcare a mâinii care amintea de gesturile stăpânite ale doamnei Dexter, atât de expresive.

Voi anunţa pe domnul Harcourt că sunteţi aici, apoi făcu câţiva paşi spre uşă, Paige o urmărea cu ochii. Fata se opri pe neaşteptate şi întorcându-se din nou spre el, îi spuse pe un ton impulsiv:

— Eu sunt domnişoara Dexter.

Paige se înclină şi-i răspunse cu un glas abia auzit:

— Da… domnişoară Dexter.

Phyllis ieşi din cameră şi se apropie îngândurată de biblioteca în care aştepta canonicul. Întâmplarea aceasta neaşteptată o tulburase puţin şi-şi simţea bătăile repezi ale inimii. Presimţind că s-a aprins la obraz, se opri în faţa uşii, până când i se păru că este din nou stăpână pe ea însăşi. Deschise apoi uşa şi apropiindu-se de biroul canonicului, îi spuse.

— Un domn care spune că îl cheamă Parker, ar vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Canonicul era adâncit în lectura unei scrisori. La auzul glasului ei ridică încet privirea şi o examina o clipă,

fără să zică nime. Apoi zâmbi şi-i făcu semn să se apropie. Fata se supuse şi se opri lângă el. Canonicul îi luă mâna între degetele lui, o apropie de ochi şi îndoindu-i degetele cu o mişcare delicată, examina palma mâinii, cum au obiceiul să facă ghicitoarele, şi se prefăcu că examinează liniile cu toată atenţia. Apoi cu părere de rău lăsă mâna mică, ridică fruntea, ca şi când în liniile palmei ar fi descoperit o confirmare a bănuielilor lui şi oprindu-şi privirile asupra ei, cu o expresie de interes şi afecţiune, îi răspunse liniştit.

— Pofteşte-l să intre.

Când intră în sala de aşteptare, găsi pe domnul Parker în faţa ferestrei, exact în locul unde o găsise şi el când sosise. Se opri sfioasă în pragul uşii, zicându-şi că ar fi o îndrăzneală din partea ei, să-i vorbească de la această depărtare. În acelaşi timp nu ar fi vrut nici să traverseze sala, deoarece nu se simţea în stare să suporte din nou privirile lui inchizitoriale. Parker se întoarse în loc şi se apropie de ea, pe buze cu o umbră de zâmbet, aproape un zâmbet de prieten, îşi zise Phyllis.

— Domnul canonic este dispus, să vă primească, îi spuse ea, indicându-i drumul.

— Mulţumesc, domnişoară Dexter, răspunse el, când se opriră amândoi în faţa uşii închise a bibliotecii.

Phyllis ridică ochii spre el, ca şi când ar fi vrut să vorbească, probabil să-i pună o întrebare, dar păru că s-a răzgândit, îi deschise uşa, fără să-l urmeze înăuntru, şi o închise uşor în urma lui. Traversă apoi cu paşi înceţi holul, trecu prin faţa uşii de la sala de recepţie şi coborî spre vestibulul de la intrare.

XI

Când vizitatorul său se apropie de birou, canonicul Harcourt nu-i întinse mâna şi nu-i spuse nicio vorbă de bun sosit. Dând la o parte zecile de scrisori din faţa sa şi scoţându-şi ochelarii de aur, cu un gest amabil, îl pofti să se aşeze:

— Ce vă aduce la mine, domnule Parker, când afară timpul este atât de frumos? întrebă el cu glasul liniştit,

după ce văzu că oaspetele său s-a aşezat pe scaun.

— Pe mine, domnule canonic, mă cheamă Paige, îngână el după o lungă ezitare. Newell Paige.

Canonicul ridică încet fruntea şi păru că examinează cu mai multă atenţie pe vizitatorul său.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse el intenţionat. Mi se pare că nu am înţeles tocmai bine ce mi s-a spus.

O c'apă Newell se gândi că poate va fi mai bine să nu stăruiască asupra acestui amănunt, dar nu era în stare să ascundă adevărul în faţa privirilor acestui om care se uita la el fără să clipească.

— Aţi înţeles foarte bine, spuse Paige. Domnişoarei i-am spus că mă cheamă Parker. Am motive întemeiate, ca să…

— Nu e nevoie să-mi daţi explicaţii, îl întrerupse canonicul, decât cel mult în cazul când acestea ar fi pentru dumneata un motiv de îmbărbătare. Sunt convins că motivele

care te-au determinat să adopţi această identitate, nu pot fi reprobabile, deoarece altfel nu mi-ai fi spus acum numele dumitale adevărat… Care este motivul pentru care ai solicitat întrevederea?

În glasul adânc al canonicului tremura o notă neobişnuit de intimă, ceva ca vorba unui părinte adevărat; nimic din nuanţările glasului acestuia nu trăda bănuială sau curiozitate. Paige avea senzaţia că se găseşte în faţa unei personalităţi excepţional de puternice, ale cărei priviri cercetătoare nu se puteau asemăna cu cele ale unui fotograf, ci cu privirile unui radiolog. Ochii adânci şi îndureraţi ai omului acestuia păreau că nu ţin socoteală de fenomenele superficiale şi trecătoare, cum sunt hainele şi numele indivizilor, ci pătrund adânc în esenţa lor indestructibilă.

— Mulţumesc, declară Paige cu recunoştinţă şi-şi apropie scaunul de birou. Am venit să vorbesc cu dumneavoastră în legătură… cu alocuţiunea pe care aţi ţinut-o ieri.

— Constat că dumneata nu ai obiceiul să vii la

biserică în timpul cât se oficiază slujba, declară canonicul.

— Este adevărat, domnule, dar aş vrea să ştiu şi eu, cum de aţi putut face această constatare. Nu cumva am o înfăţişare de păgân?

— Ai pomenit despre predica mea, numind-o alocuţiune, îi răspunse canonicul şi zâmbi cu amabilitate. Erai gata să pronunţi cuvântul predică, dar cuvântul acesta te-a speriat, deoarece dumitale nu-ţi convine să admiţi că ai fi în stare să te interesezi de predici. Nu-ţi fac nicio vină. Şi acum te rog să-mi spui, ce ai găsit în... alocuţiunea mea care te-a determinat să vii aici?

— Ei bine, domnule, v-am auzit vorbind despre stabilitatea vieţii. Ideea aceasta mă atrage. Mi-am zis că poate aţi fi de acord să dezvoltaţi acest subiect, în beneficiul meu personal. Vă rog să mă credeţi, am mare nevoie.

Canonicul Harcourt se lăsă pe spătarul scaunului, întinse braţele lungi şi-şi împreună degetele mâinilor, apoi începu un monolog de amintiri care nu aveau decât pe departe legătură cu întrebarea ce i-o pusese străinul din faţa lui.

— A trecut foarte multă vreme, de când n-am mai condus o maşină, declară el cu bunăvoinţă. Aceasta era distracţia mea preferată. Îmi aduc foarte bine aminte, că după ce-am învăţat să conduc, instructorul meu m-a scos într-o dimineaţă foarte devreme, pe un drum de ţară pustiu, ca să mă obişnuiesc cu manevrele elementare. Am presimţit imediat că gesturile şi mişcările pe care le făceam, le realizam foarte uşor şi aproape în mod firesc. În mai puţin de o oră îmi puteam conduce automobilul cel nou pe care mi-l cumpărasem, fără cea mai mică ezitare şi pe deplin sigur de mine. Ştiam cum trebuie să pornesc motorul şi cum să-l opresc. Mă pricepeam să merg înainte şi înapoi şi manevram cu multă îndemânare schimbătorul de viteze. La urmă mi-am dat seama că nu e tocmai greu să conduci o maşină şi m-am întors spre instructorul meu, ca să-i spun părerea mea.

Acesta mi-a răspuns: 5, Se poate să ai dreptate” şi s-a

uitat la mine cu oarecare îndoială, apoi mi-a propus să ne întoarcem pe şosea, pentru a se convinge cum se comportă automobilul meu, când vor fi şi alte maşini prin apropiere. Propunerea mi-a făcut plăcere, căci ştiam că în felul acesta va fi mult mai interesant. Era trecut de mult de ora opt şi circulaţia maşinilor care se îndreptau spre oraş, se desfăşura fără întrerupere.

Paige zâmbi cu înţelegere, gândindu-se la dificultăţile care trebuiau, să apară imediat, dar canonicul îşi continuă liniştit povestirea sa.

— Imediat ce am fost prins în mijlocul şuvoiului acestor vehicule, a început să mi se pară că e foarte greu să-mi mai aduc aminte de ceea ce învăţasem. Mă simţeam enervat de fiecare şuier al maşinilor care treceau primejdios de aproape de mine, venind din faţă. Drumul mi se părea. atât de îngust şi îndrăzneala şoferilor atât de inconştientă, încât ara simţit că toată îndrăzneala mea de până atunci se destramă ca o şuviţă de fum, aşa că am luat-o pe primul drum lateral care mi-a ieşit în cale şi am oprit automobilul: „Dacă n-ar mai fi şi ceilalţi!” am gâfâit eu tremurând. „Da, răspunse instructorul râzând, tocmai aici este marea greutate: prezenţa celorlalţi! lă

Canonicul îşi desprinse mâinile şi făcu un gest care părea că ar vrea să spună, că întâmplarea aceasta nu mai are nevoie şi de alte explicaţii.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, încuviinţă Paige, presimţind că trebuie să dea un răspuns. Niciodată nu poţi prevedea ce sunt în stare să facă oamenii, nici chiar aceia care îţi sunt prieteni... Cred că procedeul cel mai cuminte \ este, să te gândeşti întotdeauna că oamenii sunt gata oricând să facă prostii. Nu-i aşa?

— Nu, răspunse canonicul, eu nu sunt de aceeaşi părere. La început mi-am zis şi eu tot ca dumneata. Omul din faţa mea era considerat pe vremea aceea drept duşman de moarte. 11 credeam mereu în stare să oprească în mijlocul şoselei şi inconştient să uite să-şi semnalizeze intenţia. Uneori se oprea cu adevărat şi mă determina să apăs frâna din toate puterile, pentru a evita o ciocnire...

Dar de atunci încoace indignarea mea s-a liniştit, deoarece mi-am adus aminte că din pricina emoţiei şi a spaimei de a mă feri eu însumi de primejdie, uitam întotdeauna să previn pe cel care venea după mine. Tot aşa m-am gândit că s-ar putea ca şi cel care era în faţa mea, să fi procedat exact ca şi mine, fiind tot atât de emoţionat.

De atunci a trecut multă vreme, continuă canonicul, în timpul acesta, din experienţa şi observaţiile făcute, am mai învăţat şi alte lucruri. Cred că dacă aş mai fi cândva în stare să conduc un automobil, aş proceda cu totul altfel decât înainte de asta; l-aş conduce cu toată prudenţa, cred că asta este de la sine înţeles, clar l-aş conduce cu bunăvoinţă, în loc să mă uit cu neîncredere la spatele celui care înaintează în faţa mea şi să mă întreb mereu, oare ce prostie va face, cred că astăzi l-aş considera drept o persoană care trece prin ace ca şi emoţii ca şi mine şi tot aşa prezenţa mea pe o şosea p; mă de maşini, reprezintă o primejdie pentru toţi ceilalţi care vin după mine.

— Prin urmare sunteţi dispus ca celui din faţa dumneavoastră să-i acordaţi circumstanţa atenuantă a îndoielii în propria sa capacitate? întrebă Paige.

— Dragul meu, cred că viaţa echilibrată ar fi cu desăvâr. şire imposibilă în alte condiţii. Uneori se întâmplă ca cei care ţin la mine, să mă ia la plimbare cu automobilul, şi urmăresc întotdeauna cu interes atitudinea lor faţă de ceilalţi care împreună cu ei împart primejdiile drumurilor. Mai ales unul dintre prietenii mei nu scăpa nicio ocazie ca să se înfurie: „Ai mai văzut aşa ceva!” murmura el nemulţumit, de câte ori se întâmplă ca o maşină să treacă înaintea lui. „Ce oameni! protesta el. Pentru astfel de procedee ar trebui să li se retragă permisul de conducere!”…

Ei bine, pentru că adineauri am pomenit despre echilibru, cred că ar fi foarte uşor să punem maşina noastră în mişcare, dacă nu ne-ar supăra atât de mult învălmăşeala din jurul nostru şi nesiguranţa ce ne stăpâneşte, când e vorba de mişcările ce le vor face semenii noştri… Dar partea cea mai grea este, să ne

aducem mereu aminte că noi înşine contribuim cu prezenţa noastră la dezordinea generală. Până şi cei mai cumsecade dintre noi. Atitudinea lor devine uneori exagerată, pe măsură ce se simt mai profund mulţumiţi de purtarea lor. Astfel de oameni frecventează bisericile şi-şi zic că sunt. oameni care respectă legile, generoşi şi drepţi, şi clin fericire deosebiţi de majoritatea celorlalţi muritori. Îşi închipuie că este un merit deosebit pentru ei, să trăiască departe de ceilalţi semeni ai lor. Greşelile omeneşti în diversitatea lor, sunt fără hotar, dar aceasta despre care-ţi vorbesc eu, este una dintre cele mai mari greşeli. Amănuntul pe care ne vine foarte greu să-l recunoaştem, este tocmai faptul că în fond suntem în toate la fel cu ceilalţi şi că în general dificultăţile ce le întâmpină unul, sunt comune tuturor. Aceasta este prima condiţie ce se pune fiecăruia care tinde spre demnitate şi siguranţă. Dacă doreşti informaţii mai ample asupra acestui subiect, atunci te sfătuiesc să reciteşti Predica de pe Munte şi să studiezi cu toată atenţia poemele lui Walt Whitman…

Newell Paige rămase mirat când auzi pe acest om al bisericii, punând în aceeaşi categorie două opere atât de deosebite una de alta. Canonicul însă înţelese numaidecât expresia feţei vizitatorului său şi încercă să-i explice atitudinea pe care o adoptase faţă de această problemă.

— Foarte multă lume îşi închipuie, începu canonicul îngândurat, că singurul mijloc de a cinsti un erou este, să-l proclame unic în genul său. Acesta este motivul pentru care pe autorul Predicii de pe Munte, lumea îl ridică mult mai sus de nivelul obişnuit al vieţii omeneşti. Nu cred că aceasta să fi fost şi dorinţa marelui Galilean. El a suferit adânc din pricina slăbiciunilor omeneşti. Cred că i-ar fi plăcut şi lui elegia „Leaves of Gras” a lui Whitman.

Canonicul făcu o pauză, apoi încercă să-şi limpezească gândurile şi îl întrebă cu bunăvoinţă:

— Crezi că am răspuns la întrebările dumitale… la toate?

— Îmi place mai ales aluzia pe care aţi făcut-o în legătură cu drumul, domnule canonic, răspunse Paige.

— Din exemplul acesta se pot trage tot felul de învăţături. De pildă ai putea să-ţi imaginezi drumul, de la începutul istoriei oamenilor, şi să-l urmezi până în ziua de azi. O procesiune neîntreruptă. În fiecare clipă apar modificări radicale în metodele întrebuinţate, în procedeele de fabricaţie, dar procesiunea merge înainte, mereu aceeaşi, ca şi la început. Dar elte dureri, câte suferinţe! Când mă gândesc la asta, îmi dau seama că nimic nu mi se poate întâmpla, ce nu s-ar fi întâmplat şi altora de mii de ori şi în alte forme tot atât de grave. Sunt mândru că fac şi eu parte din această procesiune, căci trebuie să ştii, dragul meu, că oamenii aceştia, această străveche paradă, au avut voinţă şi curaj. Din timpurile preistorice şi până astăzi, au reuşit să parcurgă o bună bucată de drum.

— Credeţi că noi suntem rezultatul evoluţiei unei fiinţe preumane? întrebă Paige, fără să fie sigur dacă întrebarea lui se va încadra cu imaginea pe care şi-o făcea canonicul despre aceşti curajoşi oameni porniţi în pelerinaj.

— Hai să zicem, dacă eşti şi dumneata de acord, răspunse omul bisericii, că în faza iniţială a vieţii animale ar fi existat „un om în formaţie”, înrudit cu omul de astăzi, în măsura în care ghinda ar putea semăna cu stejarul ce va răsări din ea mai târziu. În epoca de transformare a acestei vietăţi, ea semăna cu o fiinţă acvatică din specia focilor. Nemulţumit de apele lui strâmte, s-a urcat pe o stâncă. Datorită cine ştie căror suferinţe pe care le-au îndurat generaţii întregi de descendenţi din specia sa, a reuşit să poată întrebuinţa oxigenul din aer, fără să mai aibă nevoie de apă. E foarte probabil că foarte puţine vietăţi care au făcut aceeaşi încercare au reuşit să scape cu viaţă.

Faza următoare a evoluţiei celor mai îndrăzneţi, a fost obţinerea facultăţii de a se târî şi de a pătrunde mai adânc spre interiorul pământului, unde natura le-a oferit treptat, atât lor cât şi urmaşilor, mijloace de locomoţie mult mai practice decât cele pentru înotat. Pentru hrana nouă aveau nevoie de dinţi şi de maxilare de formă cu totul

diferită, în scopul de a se aclimatiza; dar imediat după aceea au avut nevoie de un creier mult mai mare pentru a putea comanda sistemul nervos ai acestei fiinţe ambiţioase… Sunt convins că dumneata cunoşti destul de bine această perioadă a istoriei, dar totuşi se poate să nu te fi gândit niciodată la întorsăturile dramatice ale acestei îndrăzneţe aventuri.

Drama priveşte vietăţile care au rămas în urma celor dintâi. Unele dintre ele n-au avut nici cel puţin curajul să se urce pe stâncă. Altele s-au urcat şi au întârziat câteva clipe, ca apoi să se simtă foarte mulţumite că-şi pot da din nou drumul în apele mării. Unele dintre ele s-au împăcat cu suferinţele necesare, pentru a-şi transforma branhiile în plămâni, dar le-a lipsit îndrăzneala de a-şi urma drumul spre interiorul pământului.

Prin urmare vietăţile cele mai îndrăzneţe s-au răspândit pe suprafaţa pământului. Cred că istoria perioadei următoare o cunoşti şi dumneata?

— Da, domnule, îngână Paige. Foca de altă dată a încercat să se urce în copaci şi în felul acesta i-au crescut picioarele. Aşa este?

— Exact. Şi când după câteva sute de mii de ani vieţuitoarea aceasta a luat hotărârea să coboare din nou din copaci, pentru a lupta împotriva fiarelor, a lăsat în urma ei un mare număr de vieţuitoare care ca şi ea avuseseră de ajuns curaj pentru a ieşi din mare, dar nu s-au putut decide să renunţe la adăpostul pe care li-l oferea jungla. A venit apoi o zi, când dintre aceştia s-a ales un grup mult mai mic, căci majoritatea lor hotărâse să rămână acolo unde erau, fără să se expună primejdiilor – şi grupul acesta a plecat în lungul drum de explorare a munţilor din zările îndepărtate. Cei care mergeau în frunte, au întâlnit în drumul lor noi obstacole, din care au învăţat lucruri pe care nici nu le bănuiseră în junglă şi care *ldu* determinat să stea mai strâns legaţi unul de altul, pentru a se apăra în mod reciproc împotriva primejdiilor. Omul primitiv, împreună cu urmaşii săi, s i-a clădit o casă în care să poată locui, a îmblânzit animale, a lucrat

pământul, tundea oile, făcea focul pentru nicovală, a ridicat un altar, şi-a ales un conducător şi a început să plătească biruri.

— Cel puţin de această năpastă au scăpat ceilalţi care au rămas în jungla lor, declară Paige şi zâmbi sarcastic.

— Marea greşeală pe care o comitem, când ne gândim la evoluţie, este că nu vrem să înţelegem că aceasta continuă şi astăzi. Vietatea frământată mereu de irezistibila dorinţă de a progresa, evoluează fără încetare. Un timp, evoluţia omului s-a manifestat în domeniul intelectual, iar acum este pe punctul de a face salturi uriaşe… din punct de vedere moral.

Vieţuitoarea acvatică care cu nenumărate dureri şi sacrificii a reuşit să respire, dar care în momentul critic, când \ar fi trebuit să meargă înainte, pentru a justifica toate aceste suferinţe, n-a avut totuşi curajul necesar, este trista imagine a oamenilor care au îndurat deznădejdi şi spaime, dar le lipseşte curajul de a merge înainte, pentru obţinerea unei stări sufleteşti mai senine şi a acelei forţe care reprezintă dreapta răsplată a zbuciumului lor. Foarte multe persoane care prin suferinţele lor au plătit în întregime preţul sacrificiului ce li s-a impus, nu sunt în stare, să înţeleagă, că personalitatea lor şi-a găsit echilibrul.

— Fraza aceasta mă miră, domnule canonic, murmură Paige. Am mai auzit-o şi înainte de asta.

— Este o frază pe care am ocazia s-o întrebuinţez de multe ori, declară canonicul.

— Da, ştiu! răspunse Paige cu glasul stins şi încercă să-şi cântărească vorbele pe care avea de gând să le pronunţe. Persoana care mi-a repetat această frază, a auzit-o de la dumneavoastră, domnule canonic.

Harcourt se aplecă spre el, ca să-l audă mai bine.

— Ai putea să-mi spui cine a fost această persoană? întrebă el.

— Mi-a spus-o doamna Dexter… la spitalul Parkway, cu câteva zile înainte de a contribui şi eu… la moartea ei.

Canonicul Harcourt îşi împreună braţele pe birou şi privi îndelung pe Paige în ochi.

— Doctore Paige, amănuntele acestei întâmplări n-au avut niciodată calitatea să mulţumească curiozitatea mea, declară el categoric. Aici trebuie să fie un mister, deşi toată răspunderea pare că apasă pe umerii dumitale, datorită faptului că din ziua aceea ai dispărut. Să-ţi spun adevărul, dragă prietene, mi-am făcut multe griji din pricina dumitale şi m-am întrebat dacă mai eşti în viaţă… Trebuie să-ţi mărturisesc, că adineauri când mi-ai spus cum te cheamă, am tresărit speriat.

— Când am venit aici, domnule canonic, nu aveam intenţia să vă spun numele meu adevărat.

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin, răspunse canonicul. –; Aş vrea să vă vorbesc despre asta. Credeţi că ar fi impertinenţă din partea mea, dacă v-aş ruga să-mi spuneţi şi de aici înainte Parker, mai ales după ce voi părăsi biroul dumneavoastră, şi să păstraţi acest secret?

— Bine, domnule Paige. Voi face aşa cum vrei dumneata.

— Vă rog să mă mai îngăduiţi o clipă. Nu aş vrea să mă expun primejdiei ca domnişoara Dexter să descopere identitatea mea. S-ar putea foarte bine ca numele meu să nu-i spună nimic, zise el şi se opri, apoi văzând că Harcourt se uită la el fără să vorbească, adăugă: Credeţi că ea îşi mai aduce aminte?

— Da, de asta sunt sigur.

— Şi-şi închipuie despre mine că sunt vinovat de moartea doamnei Dexter?

— Da! răspunse canonicul, fără să vrea. Dar euntl cred. Apoi ridicând mâna, întinse arătătorul spre Paige şi continuă pe un ton de acuzare: Dumneata ai luat această vină asupra dumitale! Mi-am dat seama chiar de la început de această realitate. Mi-a spus şi Endicott adevărul, deşi nu venise la mine cu această, intenţie. Ai făcut un gest foarte frumos! Sunt mândru că am avut ocazia să stau de vorbă cu dumneata!

— O, eu n-aş putea afirma despre mine că sunt un om

atât de altruist, îngână Paige. Vă mulţumesc foarte mult domnule canonic, că judecaţi situaţia din acest punct de vedere.

— Doctore, te rog să mă înţelegi bine. Ţi-am spus că ai făcut foarte bine luând vina asupra dumitale. Dar n-am spus că ai făcut bine, când ai dezertat şi ai trăit ascuns. Probabil ar fi existat şi alte mijloace cu ajutorul cărora ai fi putut scăpa din această încurcătură. Ce ai de gând să faci de aici înainte? Să rămâi toată viaţa un fugar?

— Nu ştiu, domnule, ce voi face, răspunse Paige şi coborându-şi privirea, rămase abătut. Mă simt cu desăvârşire zdrobit şi aproape nu sunt în stare să duc înainte povara acestei vieţi… Dar imediat după aceea încercă să-şi alunge gândurile negre şi întrebă pe neaşteptate: Credeţi că ea mă urăşte?

— Phyllis?… Da şi nu. Dacă s-ar întâmpla să o întrebe cineva, cu siguranţă ar tăgădui. Dar ea îşi închipuie că datorită neglijenţei sau nepriceperii ai pricinuit moartea mamei ei, prin urmare este foarte firesc ca orice aluzie la numele dumitale să i se pară penibilă… Dar în afară de asta, nu cred că este necesar ca dumneavoastră să vă cunoaşteţi mai de aproape. Prin urmare este zadarnic să-ţi faci gânduri din pricina asta, nu-i aşa?

Paige ridică privirea şi întâlni ochii canonicului; era gata să clatine din cap, dar se opri şi-i răspunse cu glasul aproape stins:

— Nu ştiu ce să zic… Pentru mine doamna Dexter a fost una dintre femeile cele mai distinse pe care le-am cunoscut. M-am simţit atras de ea, cum nu m-am simţit niciodată atras de o altă persoană.

— Iar Phyllis seamănă atât de mult cu ea, încât ai vrea să fii sigur că fata aceasta nu are niciun resentiment împotriva dumitale. Probabil la asta te gândeşti?

— Da, la ceva asemănător, încuviinţă Paige cu sfială. Dacă ar fi venit cineva, acum un ceas, şi ar fi spus lui

Newell Paige, că va avea ocazia să vorbească cu Harcourt despre tragedia vieţii sale, şi-ar fi zis că aşa ceva nu se poate. Totuşi acum, când. simţea privirile

cercetătoare ale canonicului îndreptate spre el, ceva îl îndemna să-i vorbească despre această întâmplare, fără să-i ascundă nimic. – Găseşti vreo explicaţie, căci ar fi imposibil să nu te fi gândit la ce s-a întâmplat, la motivele care l-au determinat pe doctorul Endicott să se poarte faţă de dumneata în felul acesta?

Newell clătină din cap.

— Te rog să mă crezi că înţeleg şi apreciez atitudinea dumitale, doctore Paige. Probabil dacă aş fi fost în locul dumitale, mi-ar fi venit foarte greu să găsesc vreo scuză şefului meu. Dar cred că pentru a putea vorbi despre această întâmplare, trebuie să ai foarte mult calm şi să fii imparţial. Endicott a avut nevoie de ani înlelungaţi, pentru a-şi crea reputaţia de care se bucură; se găsea în culmea celebrităţii; prin urmare pentru nimic în lume nu trebuia să admită, ca lumea să-şi închipuie despre el că ar fi capabil să comită o greşeală. Admit că în viaţa lui ar fi putut interveni o indispoziţie trecătoare, ceea ce se întâmplă destui de des, mai ales la oamenii de o anumită vârstă. S-ar putea, şi de asta sunt pe deplin convins, că dacă dumneata nu ai fi părăsit oraşul în ziua aceea, sentimentele sale de loialitate l-ar fi obligat să spună adevărul… Dar dumneata ai plecat şi el a amânat această mărturisire pentru mai târziu; în acelaşi timp plecarea dumitale a contribuit la accentuarea părerii că greşeala îţi aparţine. Astfel el n-a mai avut curajul să mărturisească adevărul. Bietul de el; cât trebuie să sufere din pricina remuşcărilor. De altfel eu cunosc situaţia reală. La câteva săptămâni după aceea, când a vorbit cu mine despre această întâmplare, cu ocazia unei vizite pe care mi-a făcut-o, explicaţiile pe care mi le-a dat, erau foarte confuze. Era evident că îl obseda ceva. Ascensiunea lui Endicott s-a oprit brusc, în ziua când n-a mai avut curajul necesar să-şi continue evoluţia. Până în ziua aceea am putea spune că a corespuns tuturor condiţiilor, pentru a putea fi un bărbat întreg, în cea mai severă accepţiune a acestui cuvânt. Dar din clipa încercării dureroase prin care a trecut, a luat hotărârea să nu mai continue. Este acelaşi

spectacol pe care ţi l-am descris când ţi-am vorbit despre străbunii noştri. Vorbind la figurat, bine înţeles, Endicott a trecut prin toate greutăţile inevitabile în timpul cât a ieşit din ocean. A sângerat pentru a putea ajunge în mijlocul junglei. A reuşit să se urce într-un copac, dar…

— Dar în ziua când ar fi trebuit să coboare, asta ar fi însemnat să piardă totul, îndrăzni Paige să completeze.

— Aşa se pare… Şi acum încearcă să-l judeci din acest punct de vedere. Fii sigur că-ţi va veni mult mai uşor.

— Oare eu, murmură Paige, l-am trădat în ziua când am încercat să dispar?

— Această întrebare mi-am pus-o şi eu.

Urmă o lungă tăcere. Clopotul din turnul catedralei bătu ora douăsprezece. Paige îşi dădu imediat seama că a determinat pe Harcourt să-şi piardă tot timpul dinaintea amiezii cu el, aşa că se ridică.

— Mai stai câteva clipe. Gestul canonicului îl determină să se aşeze din nou pe scaun. Vreau să-ţi mai spun ceva. Sunt obligat să-ţi spun că eu cunosc amărăciunea decepţiilor. Nu am obiceiul să vorbesc despre suferinţele prin care am trecut, dar dumneata ai dreptul să beneficiezi de experienţa mea. Tot ceea ce am reuşit să fac până acum şi ceea ce am obţinut în domeniul demnităţii personale şi în fermitate, se datorează obstacolelor pe care le-am întâlnit în drumul meu… Consecinţa aceasta este comună tuturor oamenilor, începând din cele mai vechi timpuri. Primejdiile au fost întotdeauna necesare pentru evoluţia omului. Lumina artificială pe care o avem, se datorează faptului că am fost obligaţi să umblăm prin întuneric, iar busola se datorează ceţii. Gerul iernii ne-a obligat să descoperim îmbrăcămintea, iar foamea ne-a determinat să facem explorări. Nu mă îndoiesc că aici vei putea găsi soluţia problemei dumitale. În cazul acesta vei constata că evoluţia dumitale a făcut un salt înainte, datorită acestei încercări eroice.

Glasul adânc al canonicului păru că se schimbă treptat şi deveni vibrant, când adăugă:

— Pentru a-ţi da un îndemn, fiule, îngăduie să-ţi spin

că eu sunt în stăpânirea unui adevăr care este destul de puternic, pentru a mă putea susţine până la moarte. Am reuşit să-mi dau seama, că indiferent de împrejurările dureroase prin care am trecut, drumul meu a fost o ascensiune neîntreruptă. Ştiu că universul este de partea mea. Acesta nu mă va părăsi. Câteodată am fost oprit în drum – dar am reuşit să trec întotdeauna!

Paige asculta cu respiraţia oprită, vibraţia glasului profetic al canonicului Harcourt, care aplecat peste masă, se uita cu ochii pierduţi şi scăpărând de o lumină interioară. Sprijinit în coate şi cu mâinile întinse pe biroul din faţa sa, părea că s-a ridicat din fotoliu. Picioarele lui nevolnice nu mai existau.

— Am reuşit să trec înainte! repetă el cu glasul grav. Am suferit, dar am înţeles că această suferinţă este spre binele meu… Ai suferit şi dumneata, dar cu toate acestea vei putea merge înainte!… Crede-mă pe mine! Eu ştiu foarte bine ce-ţi spun. Cu toate întârzierile, cu dezamăgirile şi durerile prin care am trecut… momentul meu totuşi a sosit! Semnalul de a trece înainte, s-a aprins şi pentru mine!

Vreme de câteva minute se făcu tăcere adâncă. Epuizat de efortul pe care-l făcuse, canonicul Harcourt se lăsă din nou pe scaun. Lui Newell Paige i se păru că a fost martorul unei scene dramatice, de care numai foarte puţini l-ar fi crezut capabil pe calmul şi demnul canonic de la Trinity Cathedral.

Avusese şi înainte de asta ocazia să audă bărbaţi şi femei reoitându-şi Crezul, dar astăzi avusese privilegiul de a vedea – în plină activitate – forţa propulsivă a unui suflet măreţ. Astăzi văzuse posibilităţile gigantice ale spiritului omenesc în ascensiune. Se simţi zguduit până în adâncul fiinţei. Glasul îi răsună straniu, când întrerupse tăcerea din jurul lor şi se pomeni exclamând:

— Sfinte Doamne! Ce n-aş da să am şi eu această forţă pe care o văd la dumneata!

Newell traversă naosul catedralei şi ieşi în stradă, apoi se aşeză pe o bancă din Madison Park, aşteptând ca

clopotul din turn să bată sfertul al doilea. Avea intenţia ca abia după aceea să meargă să o ia pe Sylvia.

Nu mai avea nicio putere. Ultimele clipe ale întrevederii cu Harcourt îl răscoliseră atât de adânc, încât se purtase cu totul contrar obiceiului său de a fi întotdeauna stăpân pe sine. Când îşi luase rămas bun de la el, Harcourt îi spusese cu glasul tremurând de bunătate: „Vino încoace, fiule!” Emoţia dureroasă a ultimelor zece luni ce trecuseră, fusese atât de lungă, şi abia acum îşi dădea seama că nu mai este în stare să o suporte. Duioşia părintească a lui Harcourt l-a emoţionat. Lacrimile erau gata să-i scape de sub pleoape. Canonicul prevăzuse şi înţelesese că sistemul lui nervos nu mai este în stare să se împotrivească.

Acum când începea să devină din nou stăpân pe facultăţile sale şi când gândurile i se limpeziră datorită luminii soarelui, înţelese că s-a purtat ca un copil, mai ales când canonicul plin de tact îi spusese:

— Newell, cred că nu va fi nevoie să ieşi pe unde ai venit... Mergi pe coridorul din dreapta şi după ce traversezi naosul catedralei, vei ajunge în stradă.

— Da, dar mi-am lăsat câinele în sala de aşteptare, răspunse el, cu naivitatea unui copil de zece ani. Începuseră amândoi să râdă şi atmosfera din cameră parcă se mai limpezise.

— Ei bine, în cazul acesta n-ai decât să ţi-l iei.

— Mi-ar fi imposibil să mă mai întâlnesc cu această fată.

— Atunci lasă câinele acolo unde este. Domnişoara Dexter va pleca numaidecât, probabil pe la douăsprezece şi jumătate. După plecarea ei, dumneata vei reveni. Până atunci vom avea noi grijă de el!

Când clopotul turnului bătu trei sferturi, Newell îşi zise că a aşteptat îndeajuns. Se ridică în picioare, exact în clipa când le văzu că intră împreună în parc; Sylvia mergea atât Nde aproape, încât coada ei roşcată atingea rochia fetei. Foarte ciudat din partea Sylviei, mai ales că nu avea obiceiul să se poarte în felul acesta. Văzându-le că se

apropie, îşi simţi inima zvâcnind în piept. Phyllis zâmbi, cu acelaşi zâmbet cald şi puţin enigmatic, de care îşi aducea atât de bine aminte.

— Crede-mă, domnule Parker, n-am făcut nimic pentru a o determina să vină cu mine, încercă fata să se scuze. A venit ca şi când…

e 11 – 5

— Ca şi când ar fi presimţit că aveţi de gând să-i cumpăraţi ceva de mâncare, se grăbi Paige să completeze, când văzu că fata se înroşeşte, din pricină că nu ştie cum să termine fraza începută.

Acum erau faţă în faţă şi ochii lui Phyllis îl cercetau cu o curiozitate de copil.

— Te-am aşteptat, continuă ea cu amabilitate. Nu cumva ai uitat de câine şi erai gata să pleci singur?

— Nu, domnişoară! După ce am plecat de la canonicul Harcourt, am simţit nevoia să rămân singur. În orice caz ceva mai târziu m-aş fi întors, să o iau şi pe Sylvia.

— Ce nume ciudat pentru un câine! exclamă Phyllis râzând. Apoi deveni gravă, încruntă din sprâncenele frumoase şi murmură, ca şi când ar fi vorbit singură: Unde s-a întâmplat asta? Mi se pare că am auzit pe cineva vorbind despre un câine pe care-l chema Sylvia. O umbră trecu peste obrazul ei şi adăugă pe un ton aproape imperceptibil: Da, acum mi-am adus aminte, şi păru că încearcă să alunge gândurile negre care-i dădeau târcoale, apoi zâmbi cu amabilitate şi păru că vrea să plece. Acum după ce v-aţi întâlnit din nou, şi Sylvia te-a găsit, cred că ar fi bine ca eu să plec la masă.

Îşi scoase pălăria, se înclină în faţa ei şi-i mulţumi.

Phyllis îi răspunse la salut şi după ce o mângâie pe Sylvia, plecă. Lui Parker faptul acesta i se păru straniu. Nu cumva ea ştiuse că este aici în parc şi venise anume să-l întâlnească?

Urmări silueta graţioasă a fetei, apoi făcu încet câţiva paşi.

Închipuindu-şi probabil că stăpânul ei intenţionează

să ajungă din urmă pe noua ei prietenă, Sylvia o luă înainte şi după ce ajunse alături de Phyllis, se întoarse, pentru a se convinge că nu s-a înşelat. Când văzu elinele alături de ea.

Phyllis se uită peste umăr, zâmbi şi se opri. Parker se oprise şi el, iar Sylvia, neştiind ce să facă, se întoarse şi veni până la jumătatea distanţei dintre ei, apoi se opri şi începu să întoarcă ochii când spre unul, când spre celălalt. Phyllis râse înveselită.

— Să mergem la masă împreună, propuse Parker, şi Sylvia va decide după aceea cu cine este dispusă să meargă.

O clipă Phyllis nu se mişcă din loc. Se vedea limpede că se întreabă, dacă poate primi această invitaţie. Parker se îndreptă spre ea şi Sylvia făcu un salt de mulţumire.

— Nu ştiu dacă pot primi invitaţia dumneavoastră, ezită Phyllis. La urma urmelor, cu toată intervenţia Sylviei, noi abia ne-am cunoscut…

— Totuşi cred că şi Sylvia îşi are importanţa ei în această împrejurare, deoarece cu ajutorul ei am avut ocazia să ne vedem clin nou. În afară de asta, deşi afirmaţia mea ar putea să vi se pară caraghioasă, dar trebuie să ştiţi că Sylvia este foarte dificilă, când e vorba să-şi aleagă prietenii şi în această privinţă s-ar putea spune că este foarte pretenţioasă. Acordul Sylviei cred că este un motiv de ajuns pentru a vă decide, sfârşi ei şi mergând alături de fată, o luară încet spre ieşirea din parc.

— De fapt n-ar trebui să plec împreună cu dumneata, protestă ea în timpul cât aşteptară în colţul străzii, să treacă o maşină liberă. Am făgăduit ca la ora unu să mă întâlnesc în oraş cu două prietene.

— Am putea să le luăm şi pe ele şi să mâneam împreună, propuse Parker, dar fără prea mult entuziasm.

— Nu se poate! protestă Phyllis şi zâmbi, ca protestul să pară mai blâni, deşi era categoric.

— De ce? Pentru că n-am fost prezentaţi unul altuia?

— Nu eşti de părere că motivul acesta este de ajuns?

O maşină se opri în faţa lor şi şoferul le deschise uşa.

— Nu s-ar putea să le telefonaţi? stărui Parker. Dădu din cap în semn de încuviinţare şi după ce luă această hotărâre, se lăsă de bunăvoie ispitită de mica lor aventură. Sylvia, aşezată pe picioarele dinapoi şi cu limba scoasă, se uita la ei cu o privire atât de mulţumită, încât începură amândoi să râdă.

— N-am văzut niciodată un câine atât de prietenos, declară Phyllis. Este o adevărată minune, că poţi să-l stăpâneşti, să nu se ia după oameni străini şi că nu l-ai pierdut încă.

— Sylvia nu este un câine prietenos, răspunse Parker şi se întoarse spre ea. Se întâmplă pentru prima oară în viaţa ei, să se ia după cineva… şi de obicei faţă de doamne nu este niciodată îngăduitoare.

I! 63

— Mi se pare foarte curios! exclamă Phyllis. Faţă de mine s-a purtat ca şi când ne-am fi cunoscut mai demult.

Parker îşi aduse aminte de ceva… Uitase cu totul această întâmplare lipsită de importanţă. Odată, vorbind cu doamna Dexter, îi spusese că are un câine, şi ea îşi exprimase dorinţa de a-l vedea. Dimineaţa următoare Sylvia a fost prezentată doamnei Dexter care a mângâiat-o vreme îndelungată şi i-a vorbit ca unei persoane adulte, ceea ce ei se vede că i-a plăcut foarte mult, mai ales că tot aşa proceda faţă de ea şi stăpânul ei… Totuşi ar fi imposibil ca Sylvia să-şi mai aducă aminte de această scenă!

— Şi mie mi se pare că v-am mai întâlnit undeva dar nu ştiu unde anume, declară Parker şi se uită în altă parte.

— Nu-i aşa că e ciudat? murmură Phyllis. Am presimţit la ce te gândeşti, dar mi-am zis că fără îndoială te înşeli. În clipa aceasta, continuă ea cu sfială, am aceeaşi senzaţie ca şi dumneata… Nu înţeleg cum se poate, adăugă ea şi ridicând ochii spre el, îl examina fără nicio sfială. Pulsul lui Parker bătea grăbit, în timp ce era obligat să înfrunte privirile inocente ale lui Phyllis şi-i era imposibil să-şi ascundă duioasa admiraţie ce i-o inspira prezenţa ei. Preocupată de examinarea lui şi străduindu-se

din toate puterile să-şi răscolească amintirile, Phyllis nu se uita drept în ochii lui.

— Unde mergem? întrebă ea puţin neliniştită, gândindu-se cum să găsească un subiect de conversaţie care să nu fie prea primejdios. *”.

Parker era gata să-i răspundă: „Ar fi bine dacă aş şti…” Fireşte, adineauri, înainte de a se putea decide ce trebuie să facă, Phyllis nu auzise ordinul pe care îl dăduse şoferului.

— Ne vom duce la St. Lawrence, hotelul unde stau eu, să o dau pe Sylvia portarului, să aibă grijă de ea până la întoarcerea noastră… Iar după aceea, dacă vei fi de acord, ne vom duce la un mic restaurant pe care-l cunosc şi unde au o orchestră bună.

— Îmi va face plăcere, răspunse Phyllis distrată. Parker întreţinea conversaţia şi vorbea despre tot ce-i trecea prin minte, în afară de sentimentele ce-l încercau acum; lui Phyllis îi venea destul de greu, să-l urmărească şi să-i răspundă… În cele din urmă, după ce maşina încetini mersul, din pricina circulaţiei prea aglomerate, o auzi spunându-i pe neaşteptate:

— În clipa aceasta, domnule Parker, mi-am adus aminte când am auzit vorbindu-se despre o altă Sylvia. Într-una dintre scrisorile mamei, care este moartă de câteva luni, a fost vorba despre câinele acesta. Mă aflam la Londra şi nu ştiam că mama este atât de grav bolnavă. De altfel moartea ei se datorează unui accident.

Glasul tinerei fete începuse să tremure şi Parker care nu îndrăznea să facă nicio mişcare, aştepta să continue.

— La clinica unde a fost internată, era un tânăr chirurg cu numele Paige. Mama ţinea foarte mult la el şi medicul venea în fiecare zi s-o vadă. Odată a adus şi câinele cu el. Pe acesta îl chema Sylvia… Pe urmă mama a fost operată şi doctorul Paige a asistat la această operaţie. Dar a comis o îngrozitoare greşeaţi care pe mama a costat-o viaţa. Evident, continuă ea cu glasul sugrumat, greşeala se datorează unui tragic accident care fără îndoială trebuie să-l fi tulburat adânc, deoarece în aceeaşi zi a dispărut şi

de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

În aceeaşi clipă ridică ochii plini de lacrimi spre Parker, îl văzu că este palid şi cu privirea rătăcită. Înspăimântată de înfăţişarea lui, îl examina îndelung. Apoi ţipă scurt şi cu glasul cutremurat de spaimă, îşi ascunse obrazul în mâini.

— Nu te supăra… aş prefera să cobor aici… Nu pot merge cu dumneata… Mi-ar fi imposibil să continui… îmi pare foarte rău!

După ce coborâră clin maşină, Newell se strădui zadarnic să-i spună ceva, dar i se păru că niciun fel de vorbe n-ar fi în stare să exprime sentimentele lui de acum. Scena dintre ei se desfăşurase atât de repede, încât nu reuşise să-şi dea seama, că este pe cale s-o piardă pentru totdeauna, când fata murmură câteva cuvinte ele despărţire şi se îndepărtă.

XII

Stăpânită de dorinţa frenetică, de a scăpa cât mai repede, Phyllis se repezi orbeşte în mijlocul valului de pietoni, fericită că poate găsi un adăpost.

La prima cotitură a străzii, o luă ia dreapta, înaintând cu genunchii tremurând şi chinuită până în adâncul sufletului, de îngrozitoarea descoperire a identităţii reale a lui Parker, aşa că nu era în stare să vadă nimic din ce era în apropierea ei. În piaţa Commonwealth merse din nou spre dreapta şi se îndreptă spre miazănoapte, în căutarea unui mare magazin de mode unde trebuia să se întâlnească cu Pat şi cu Sonia, care fără îndoială acum se gândeau la motivul întârzierii ei.

Ajunsă aproape de destinaţie, se examina în oglinjoara poşetei şi înţelese că nu mai este nicio nădejde să poată înfruntacu indiferenţă privirile cercetătoare ale prietenelor ei. Trecând pe lângă Potter House, se strecură înăuntru şi cu mâna tremurând îşi scoase puful de pudră şi-şi trecu puţin roşu pe obrazul palid. Dar lovitura pe care o primise, fusese prea puternică, pentru a putea fi ascunsă cu un strat de pudră. În viaţa ei nu se simţise încă niciodată atât de singură ca în această clipă.

Din loc în loc se oprea în faţa vitrinelor, prefăcându-se că examinează obiectele expuse, dar în realitate pentru a-şi aduna curajul de care avea nevoie, să se întâlnească cu prietenele ei, deşi ştia foarte bine că-i va fi imposibil. Presimţea că emoţiile contradictorii prin care trece acum, sunt prea adânci şi prea complicate, pentru a se putea destăinui cuiva.

În cele din urmă hotărî să se întoarcă acasă. Făcu o bucată ele drum înapoi, până la staţia autobuzului care circula pe marginea lacului, de unde s-ar fi putut duce de-a dreptul acasă. Se simţi din nou cuprinsă de spaimă, gândindu-se că l-ar putea întâlni pe drem. Dar era foarte puţin probabil, căci acum el fără îndoială trebuie să fie la restaurant. Cu siguranţă se simţea şi el mâhnit, dar asta nu-l va împiedica să mănânce. Se spune că aşa sunt făcuţi bărbaţii. Cât despre ea însăşi, numai gândul de a se aşeza la masă, i se părea nesuferit. îl

Traversă strada, împreună cu valul de pietoni şi se opri pe marginea trotuarului, în aşteptarea autobuzului. Apoi cu totul pe neaşteptate se gândi că ceva mai târziu Pat trebuie să se întoarcă acasă. Nu putea să se întâlnească cu Pat, tocmai acum, şi nici cu altcineva.

Celebra galerie a artelor care se găsea la depărtare de cel mult un minut, îi putea oferi un refugiu trecător. Luă hotărârea să meargă acolo şi să încerce să-şi regăsească liniştea. Phyllis vizitase şi înainte aceste săli, căci mergea adeseori să admire tablourile şi celelalte obiecte de artă ale colecţiilor. Sala ei favorită era imensul hol cu două etaje, în care erau expuse uriaşele replici ale statuilor eroice, sarcofage din evul mediu, relicve şi faţade sculptate. O trecătoare deschisă, întocmai ca un viaduct, traversa marea sală, la înălţimea etajului al doilea, şi de pe această trecătoare pe o scară îngustă, puteai coborî în cealaltă parte. Stând în picioare pe această punte, Phyllis contempla atentă enormele reproduceri în gips care se ridicau impunătoare de la parter.

Apoi cu totul pe neaşteptate rămase înmărmurită când în partea de miazăzi a spaţiosului hol îl văzu pe Paige

plimbându-se în sus şi în jos, cu fruntea aplecată, cu umerii lăsaţi, cu privirile coborâte în pământ, sub braţ cu pălăria boţită şi cu mâinile băgate adânc în buzunarele pardesiu lui.

Phyllis se retrase repede şi pe vârful picioarelor, ca să n-o poată vedea; apoi ezită o clipă în pragul uşii acestei trecători, pentru a-i arunca o privire îndurerată. Sub adăpostul bolţii, se opri şi scoţându-şi pălăria, îşi trecu palma peste frunte, ca pentru a alunga viziunea scenei penibile pe care o văzuse, fără să vrea, zicându-şi că nu are dreptul de a fi martoră la durerea lui, ori cât de crudă ar fi fost propria ei durere. În aceeaşi clipă îşi simţi sufletul copleşit de păreri de rău.

Numele lui Newell Paige fusese atât de strâns legat de accidentul care provocase moartea mamei ei, şi vreme atât de îndelungată, încât în mintea ei avea acum o semnificaţie sinistră şi neobişnuită, ca un simbol al unui dezastru de neiertat şi ireparabil. Nu încercase până acum să se gândească la felul în care arată acest Newell Paige. Pentru ea nu fusese altceva decât un nume, legat de ceva ce reprezenta tot ce fusese mai drag în viaţă. Uneori încercase să împartă în fapte mărunte şi despărţite una de alta acest îngrozitor ansamblu de împrejurări. Era mai presus de îndoială că sinuciderea tatălui ei se datora pierderilor pe care le suferise; probabil că Grace s-ar fi retras la mănăstire, indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat cu mama lor – care tot aşa ar fi putut să moară din cauza bolii – dar după ce termină cu analizarea tuturor acestor amănunte ale problemei şi cu gruparea factorilor acestui dezastru, rezultatul era întotdeauna Newell Paige.

Faptul că maică-sa se interesase atât de mult de tânărul chirurg faţă de care se purtase cu o duioşie de mamă, dispărea în faţa calamităţii adevărate al cărei pivot fusese el. Admiţând că moartea ei se datora unui accident, accidentul era dintre acelea a căror amintire pârjole. ştie tot ce este în apropierea sa.

Phyllis nu se gândise niciodată că s-ar putea întâlni unul cu altul. Mai curând ai fi putut să te gândeşti că el va

păstra o anumită distanţă. Dar acum pentru ea imaginea pe care şi-o făcuse despre Paige, se schimbase cu desăvârşire. Se gândi că doamna Bexter, dacă ar putea afla ce s-a întâmplat, ar rămâne profund mâhnită de această situaţie. Dacă în locul ei ar fi fost doamna Dexter, ca să descopere înfăţişarea lui Paige care părea deznădăjduit şi chinuit de amintirea fatalei lui greşeli, ce ar fi făcut ea oare? Sau dacă maică-sa ar fi apărut în această sală, conştientă de interesul cu care s-au apropiat unul de altul şi de spontaneitatea acestui sentiment, precum şi de fatala descoperire care reuşise să distrugă acest interes în mai puţin de o clipă, şi dacă ar fi văzut zbuciumul lor reciproc, lui Phyllis îi venea greu să-şi imagineze că ar fi putut face altceva, decât cel mult să-i ia pe amândoi de mână şi să-i împace unul cu altul.

O clipă se simţi ispitită în mod aproape irezistibil, să coboare scara în fugă şi să ceară lui Paige iertare pentru mâhnirea pe care i-a pricinuit-o. Făcu chiar un pas să coboare, dar se stăpâni la vreme şi se propti de zidul sălii.

Într-un târziu coborî clin nou în sala unde erau tablourile şi aşezându-se într-un colţişor unde nu o putea vedea nimeni, încercă să-şi limpezească gândurile. Făcându-şi un examen de conştiinţă, Phyllis în obligată să admită, deşi simţi că i se înroşesc obrajii, că graba cu care se gândise să se apropie de Paige, pentru a-l scăpa de îngrozitoarele chinuri morale prin care trecea, se datora *în* mod inexorabil sentimentelor ei imediate faţă de el. Încercă apoi să-şi analizeze aceste sentimente. În realitate acestea nu se datorau numai atracţiei fizice. Faptul că era înalt şi că arăta foarte bine, nil avea în realitate nicio importanţă. Tot aşa nici desăvârşita lui amabilitate care dovedea că este din aceeaşi clasă socială cu ea.

Nici zâmbetul lui domolit şi gesturile repezi şi atât de expresive! Nu… motivul adevărat era duioşia lui! în clipa aceasta era sigură că aşa trebuie să fie, deşi la început gândul acesta o intrigase. El ştia cine este ea, şi fără îndoială ar fi vrut să-i spună că-i pare rău de ceea ce s-a întâmplat… Dar oare altceva n-o fi vrut să-i spună? în

timpul cât ea vorbea, el o examina cu atenţie şi în priviri i se aprinsese o lumină ciudată. Era sigură că ţine la ea; de asta nu se mai putea îndoi.

Phyllis se uită la ceas. Era două şi jumătate. Tocmai timpul pentru a se întoarce acasă, dar nu îndrăznea să treacă prin vestibul. Această lungă aşteptare contribui la exagerarea sensibilităţii ei, aşa că urmărea cu atenţie încordată umbrele vizitatorilor care treceau prin faţa uşii. O sfioasă obsesie o făcea să-şi închipuie că una dintre aceste umbre s-ar putea materializa şi va trece pragul acestei uşi.

Aşteptarea deveni pentru ea atât de intensă, încât prevedea că va avea nevoie să se stăpânească din toate puterile, pentru a se putea îndrepta în partea aceea. În gând se vedea pe sine traversând sala, cutremurată de emoţie. În pragul uşii se pomeni faţă în faţă cu el. Rămaseră vreme îndelungară şi se priviră unul pe altul în ochi, în timp ce ea se străduia să-şi stăpânească lacrimile. El întinsese mâinile spre ea şi ea îi oferise pe ale ei, luptându-se din toate puterile să-şi stăpânească suspinele şi să poată îngâna: „Îmi pare atât de rău!”

Această mică, dar zguduitoare dramă imaginară, o lăsă vlăguită şi cu lacrimi în ochi. Adunându-şi tot curajul ele care era capabilă, se ridică cu mare greutate de pe bancă şi se îndreptă spre ieşire, convinsă că iluzia ei de adineauri va deveni realitate.

Dar nu-i ieşi nimeni în cale. îi scăpă un oftat, dar nu ştia tocmai bine, dacă oftatul acesta se datorează decepţiei sau uşurării. Apoi se reculese şi-şi continuă drumul: u paşi repezi şi siguri.

Întâmplarea aceasta era acum terminată în mod definitiv. Cu siguranţă nu va mai avea ocazia să se întâlnească cu el. Piedicile care-i despărţeau, nu puteau fi înlăturate. Cu toate acestea, Phylils presimţea că din această întâlnire întâmplătoare a câştigat ceva, oricât de penibil i se păruse la început, căci acum scăpase de o aversiune care îi înveninase sufletul. De aici înainte numele de Newell Paige nu va mai reprezenta pentru ea

simbolul tuturor nenorocirilor care s-au abătut asupra ei. Amintirea lui îi va evoca încântătoarea jumătate de oră – de plăcută şi neaşteptată prietenie – care nu se va mai repeta niciodată, clar care pentru ea totuşi va fi ceva de preţ.

Văzând că nu este nimeni acasă, Phyilis ridică receptorul telefonului şi chemă pe Sonia de la magazin. Se simţi mai uşurată, după ce constată că nu s-a alarmat din pricină că a lipsit de la întâlnire, fapt care probabil se datora ştirii pe care i-o debită numaidecât – spunându-i că Andy Norwood le-a invitat pe toate trei la masă, în aceeaşi seară…

— Spune-i lui Pat, să se facă frumoasă, zise Sonia.

— Unde este Pat acum?…

— L’a canonicul Harcourt. Tu nu ştiai?

Phyilis îşi aduse numaidecât aminte şi i se păru curios că a uitat de întâlnirea pe care Pat o aAiisese astăzi după-amiază la Trinity Catheciral, mai ales că ieri se gândise îndelung la această întâlnire şi se întrebase ce rezultat va avea. Întâmplările din timpul zilei de astăzi însă, reuşiseră să alunge această preocupare.

Mulţumită că întârzierea ei n-a fost pricină de nelinişte, îşi bătu un ou într-un pahar de Madeira şi, imediat după aceea, făcu ordine în apartament. Aşeză fotografia doamnei Dexter aproape de fereastră şi se uită la ea îndelung. Apoi o luă din nou în mână şi se aşeză la masă, unde se examina cu atenţie în oglindă. Asemănarea dintre ea şi fotografie nu i se păru; e niciodată până acum atât de apropiată. Probabil evenimentele din cursul zilei contribuiseră ca expresia obrazului ei să devină mai matură.

Scotocind în mica ei valiză, dintre amintirile ce le păstra, scoase ultima scrisoare primită de la doamna Dexter, în care îi vorbea atât de mult despre Newell Paige, de felul în care se interesa aproape în mod exclusiv numai de profesia pe care şi-o alesese, de stima şi aprecierea doctorului Endicott faţă de el şi despre hotărârea ce părea că a luat-o, de a-l recomanda în calitate de urmaş al său, în

ziua când el va fi obligat să se retragă.

Prietenia acestor doi oameni străluciţi, continua scrisoarea, mi se pare foarte frumoasă şi chiar impresionantă. Când cineva pomeneşte numele doctorului Endicott, doctorul Paige vorbeşte despre el cum ar vorbi un fiu devotat despre un părinte pe care-l venerează.

Phyilis ridică privirea şi rămase îngânclurată. Apoi clătină din cap şi continuă să citească scrisoarea.

Mi se pare că tânărul acesta încântător trăieşte prea mult în singurătate şi nu-şi dă seama că preocupările lui îl ţin departe de o mulţime de obligaţii de care un bărbat, mai ales la vârsta lui, ar avea nevoie. Toată lumea îl simpatizează, dar mi se pare că nu are niciun prieten de care să se simtă mai strâns legat. Uneori pomeneşte despre pasiunea lui sinceră faţă de muzică şi face observaţii din care poţi deduce că este cunoscător în acest domeniu. L-am întrebat odată, dacă nu s-a gândit niciodată să-şi aleagă ca profesie cariera muzicală. S-a uitat la mine mirat, ca şi când gândul acesta nu l-ar fi ispitit niciodată până acum, şi mi-a răspuns: „O, Doamne, la aşa ceva nici nu raara gândit. Pentru mine n-a existat niciodată altceva, în afară de medicină”, în fiecare dimineaţă, dacă timpul este frumos, câinele lui îl însoţeşte şi-l aşteaptă în maşină, până când termină cu lucrul. I-am spus că mi-ar face plăcere, să-i văd câinele, fără să-mi închipui că el ar putea să ia cererea mea în serios. Spre mirarea mea, odată l-a adus la mine în cameră. Este un superb setter cu părul roşu şi-l cheamă Sylvia, (cred că numai rareori se întâmplă ca un câine să aibă astfel de nume). Nu cred că în afară de câinele acesta să mai aibă şi alţi prieteni, căci nu a pomenit niciodată despre aşa ceva. Cu siguranţă te vei mira, văzând că-ţi vorbesc atât de mult despre băiatul acesta amabil, (căci deşi este un bărbat foarte serios din punct de vedere profesional, sufleteşte este extrem de naiv), dar mi-ar fi imposibil să nu mă gândesc la el. îi lipseşte foarte mult din experienţa pe care ţi-o dă viaţa. Deşi în fond este un materialist, în aparenţă pare tot atât de indiferent ca şi un sfinx; totuşi se trădează în fiecare

clipă, dând dovadă de o extrem a sensibilitate şi de o puternică aspiraţie spre orizonturi care nu au niciun fel de legătură cu profesiunea sa. Mi-a făgăduit că va veni să ne viziteze, după ce vom fi din nou cu toţii acasă, şi sunt convinsă că tânărul acesta îţi va plăcea.

Phylliş împături scrisoarea şi o aşeză împreună cu celelalte în valiză. Astăzi i se părea că mama ei este atât de aproape de ea, şi pentru prima dată îşi dădu seama cât de dureroasă i se pare moartea ei.

Pat intră în casă, fără să facă niciun zgomot şi începu să se dezbrace. Phyllis o strigă, dar nu primi niciun răspuns. Numaidecât după aceea, profesoara apăru în pragul uşii dormitorului.

— Bună ziua, draga mea, strigă Phyllis, întorcând capul spre ea. Eşti mulţumită de rezultatul vizitei pe care ai făcut-o canonicului?

Pat dădu din cap îngândurată şi se întoarse în loc. Phyllis o urmă în cealaltă cameră şi se aşeză alături pe canapea.

— Deocamdată te rog să nu mă întrebi nimic, zise Pat cu glasul în şoaptă. M-am urcat în sfere foarte înalte, în sferele zăpezilor eterne… Atmosfera aceasta mi se pare aproape prea înviorătoare. Aerul este atât de rarefiat, încât te simţi cuprins de ameţeli. După ce cobori din nou la nivelul mării, îţi face impresia că-ţi pierzi echilibrul… Totul a mers foarte bine, dar să nu-mi pui nicio întrebare despre ceea ce s-a întâmplat.

— Înţeleg starea ta sufletească, răspunse Phyllis cu bunătate. Acesta este efectul obişnuit pe care-l face o convorbire cu Harcourt. Sunt mulţumită că ai stat de vorbă cu el, şi probabil tot atât de mulţumită eşti şi tu, nu-i as a.

Pat se întoarse spre Phyllis şi se uită la ea uimită.

— Deocamdată nu ştiu ce să zic, răspunse ea cu sfială. Urmă apoi o lungă tăcere. Sfinte Doamne! murmură ea. Preţul pe care va trebui să-l plătesc, aproape mă înspăimântă, şi dacă nu voi reuşi să-l plătesc, starea mea sufletească va fi mult mai îngrozitoare decât a fost înainte de a vorbi cu el… Omul acesta are o inimă de piatră. Şi

ducându-şi mâinile la tâmple şi le apăsă cu atâta putere, încât urmele albe ale degetelor apărură imediat.

— Nu e nevoie să-mi mai spui, răspunse Phyllis şi o mângâie pe braţ. Sunt o mulţime de lucruri despre care nu poţi să vorbeşti. Situaţia aceasta o cunosc şi eu.

Pat zâmbi, ca şi când ar fi vrut să-i spună că tinereţea ei lipsită de experienţă, nu este în stare să înţeleagă semnificaţia acestei fraze banale. Phyllis se întoarse în camera ei şi pe faţă îi juca un zâmbet asemănător cu al lui Pat. O, dacă ea ar şti prin câte a trecut, de azi dimineaţă, când au mâncat împreună!

— Pat! strigă ea peste câteva minute. Vom cina împreună cu doctorul Norwood. Mi-a telefonat Sonia. Nu se auzi niciun răspuns.

I

— Va trebui să faci un efort, dragă Pat, căci Sonia ar rămâne dezamăgită, dacă ai refuza să primeşti invitaţia.

Din camera de alături nu se auzi altceva, decât un oftat uşor.

— Nici eu n-aş putea spune că invitaţia aceasta mi-ar face deosebită plăcere, adăugă Phyllis care începuse să scotocească printr-un dulap. Te rog să mă crezi, pentru mine ziua de astăzi a fost neobişnuit de grea.

— Dacă trebuie numaidecât, atunci voi merge şi eu cu voi, răspunse Pat resemnată. Dar nu mă simt câtuşi de puţin dispusă.

— Înţeleg starea ta sufletească, dar nu se poate să o abandonăm pe Sonia. Ea contează pe participarea noastră… Ce rochie vei îmbrăca? Te întreb, ca să nu fim îmbrăcate în aceeaşi culoare, adăugă Phyllis, în speranţa că întrebarea aceasta va reuşi să înveselească pe prietena ei.

— Vom îmbrăca amândouă pânză de sac.

Phyllis zâmbi. Uşoara ironie din glasul profesoarei părea mai îmbucurătoare, căci era mai firească. Pat intră în cameră şi se aşeză pe marginea patului.

În clipa aceasta apăru Sonia, ostenită de alergătură; se uită bănuitoare la amândouă şi declară pe un ton

lugubru:

— Dacă nu mai aveţi nimic de spus în legătură cu defunctul, cred că ar fi cazul să plecăm toate trei la cimitir.

— Sonia! protestă Phyllis. Ai uitat că Pat a vorbit astăzi cu canonicul?

— Ştiu că a vorbit. Am trecut şi eu prin aceeaşi situaţie, dragă Pat, şi am plâns trei zile la rând. Dar dumneata ai mai multă îndrăzneală decât am eu şi vei reuşi să te stăpâneşti. Vei avea ocazia să cunoşti pe Andy Norwood. Dacă vrei să ştii numaidecât… atunci îţi voi spune că este un bărbat încântător.

— Îi vine omului să creadă că i-ai făcut educaţia de pe vremea când era mic! răspunse Pat în glumă.

— Este exact aşa cum spui, ripostă Sonia. În ziua când m-am asumat obligaţia să mă ocup de Andy, el nu era altceva decât prototipul vechilor profesori universitari, complet blazat. Nu era în stare să vorbească despre subiecte mai recente, decât revoluţia franceză. Acum ştie să danseze… şi tot ce trebuie… unui om modern. Haide, dă fuga şi fă o baie fierbinte, pe urmă să te odihneşti o jumătate de oră.

Fiind incapabilă să se împotrivească ordinelor categorice ale Soni ei, Pat trebui să cedeze şi peste câteva clipe o auziră bălăcindu-se în cadă.

— Cât despre tine, fetiţa mea, cred că ai avut şi tu parte de o zi emoţionantă, începu Sonia după ce rămase singură cu Phyllis. La ora unu după-amiază eram rupte de foame şi am telefonat la secretariatul catedralei, ca să mă informez ce este cu tine. Mi-a răspuns domnul Simpson; spunea că abia cu câteva minute în urmă te-a văzut trecând strada, în tovărăşia unui câine cu părul roşu. O fi Simpson nebun sau am înnebunit eu?

— Mi se pare că amândoi sunteţi puţin nebuni, ripostă Phyllis, dar – şi glasul ei păru că devine mai confidenţial – adevărul este că alături de mine mergea un câine pe care-l chema Sylvia.

— Sylvia! ciudat nume… pentru un câine. Haide continuă! Afacerea asta mi mi se pare tocmai curată. Te

poftesc să-mi spui tot adevărul!

— Un domn cu numele de Parker a venit să vorbească cu domnul Harcourt. Câinele pe care-l adusese cu el, a rămas în hol. La două ore după aceea, a ieşit în stradă, traversând catedrala. Sylvia nu se mişcase de la locul ei. La douăsprezece şi jumătate am intrat în bibliotecă unde era canonicul – în timpul acesta mai venise un vizitator, dar la urmă a renunţat să mai aştepte şi a plecat – şi văzând că Parker nu este la el, i-am spus: „Şi-a uitat câinele". „Probabil îşi va aduce aminte de ei şi va reveni să-l ia", mi-a răspuns canonicul.

— Şi ce te interesa pe tine amănuntul acesta? întrebă Sonia cu subînţeles. Probabil câinele acesta arăta foarte bine.

— Este adevărat, răspunse Phyllis distrată.

— Sunt sigură că arăta tot atât de bine, ca şi domnul Parker.

Strânsă din toate părţile de întrebările Soniei, Phyllis sfârşi prin a-i relata strania întâlnire cu uitucul domn Parker, invitaţia plină de haz, de a lua masa în tovărăşia lui, drumul pe care-l făcuseră cu maşina până la St. Lawrene, împreună cu câinele, şi după aceea…

— Aventura mi se pare emoţionantă, exclamă Sonia după ce văzu că prietena ei s-a oprit. Şi ce s-a întâmplat după aceea?

Phyllis, puţin speriată, începuse să aranjeze stânjeneii albaştri din vasul de pe masă, în timp ce Sonia o urmărea cu ochii aprinşi.

— Pe urmă, continuă ea, am plecat împreună la micul restaurant franţuzesc din Hayes Street, pe care el îl cunoştea.

— Ce idee! o întrerupse Sonia. În Hayes Street?

— Da, declară Phyllis cu îndrăzneală, deşi glasul îi tremura puţin, şi ne-au" servit – stai să-mi aduc aminte – sandvişuri cu icre – un pahar de sherry – o omletă şi…

— Probabil clătite, completă Sonia care ardea de nerăbdare să afle tot ce s-a întâmplat.

— Da exact… Pe urmă am dansat… Restaurantul avea

o orchestră foarte bună.

— Dansează bine? întrebă Sonia curioasă.

La întrebarea aceasta Phyllis îi răspunse ridicând fruntea şi zâmbind, dar fără prea multă convingere şi fără să se oprească din aranjatul florilor.

— Bărbatul acesta îţi place? stărui Sonia. Mi se pare că am ghicit adevărul. Ai o înfăţişare de vinovată…

Spre marea mulţumire a lui Phyllis, Pat apăru din camera de baie înfăşurată într-un halat şi Sonia propuse lui Phyllis să facă şi ea baie. Imediat ce se închise uşa în urma ei, Sonia se aplecă peste braţul fotoliului în care se aşezase profesoara şi-i spuse pe un ton misterios:

— Ascultă! Phyllis, mai mult sau mai puţin din simplă întâmplare, a întâlnit astăzi un bărbat tânăr care i-a făcut o impresie fulgerătoare. Sunt convinsă că sentimentul acesta este întemeiat pe reciprocitate. A condus-o la un restaurant, fără s-o cunoască şi mi s-a părut grozav de încurcată când mi-a povestit această aventură, deşi cred că nu mi-a spus totul…

— Şi probabil în ceea ce ţi-a spus sunt şi amănunte care nu s-au întâmplat, declară Pat râzând.

— Sigur că da, dar eu n-o condamn deloc. Am ţinut-o din scurt. şi a încercat şi ea să se descurce cum a putut. Stai, mi-a venit o idee. Omul acesta este un gentleman; îl voi ruga pe Andy să caute să-l regăsească şi să-l invite astă-seară la masă. Va fi o scenă extrem de amuzantă. Lui Phyllis nu-i vom spune nimic şi vom vedea ce va zice, când îl va întâlni din nou.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Pat îngândurată. Nu-mi vine să cred că Phyllis s-ar fi chinuit atât de mult să-ţi spună ce s-a întâmplat, în cazul cina aventura aceasta s-ar! desfăşurat în mod normal. Trebuie să se fi întâmplat ceva. Probabil ea nu doreşte să îl revadă pe bărbatul acesta. Cred că ar fi mai bine să vorbeşti şi cu ea.

Cu o mişcare spontană, Sonia se repezi să bată la uşa băii, apoi o deschise şi strigă din toată puterea, ca să fie auzită, căci duşul începuse să vâjâie:

— Phyllis, eşti de acord ca Andy să invite astă-seară

pe domnul Parker la masă?

Urmă o tăcere lungă care accentua situaţia penibilă în care se găsea Phyllis… Pat închise ochii şi clătină din cap, presimţind că propunerea aceasta, deşi bine intenţionată, ar putea ieşi prost.

— Nu va primi invitaţia, răspunse Phyllis şi glasul ei păru că vine din mari depărtări. În orice caz, Sonia, îţi mulţumesc, şi duşul începu din nou să curgă cu toată violenţa.

— Fără îndoială au avut împreună o discuţie, murmură Sonia. Păcat! Este atât de singură şi de neajutorată… dar iată că apare un bărbat care pare s-o intereseze… apoi între ei intervine cine ştie ce prostie care-i desparte din nou.

— Dacă am şti ceva mai mult în legătură cu el… îndrăzni Pat să spună.

Sonia îi făcu semn şi murmură ceva neînţeles, apoi întinse mâna cu un gest energic spre receptorul telefonului şi formă numărul catedralei, de unde domnul Simpson îi dădu legătura cu apartamentul particular al canonicului Harcourt.

— Vă rog să mă iertaţi, începu ea, dar din întâmplare Phyllis a întâlnit astăzi pe un domn cu numele Parker. Venise să vorbească cu dumneavoastră şi şi-a uitat câinele. Asta-i tot. Dar aş vrea să-l invit astă seară la masă, în societatea câtorva prieteni de ai noştri. 11 cunoaşteţi destul de bine? Credeţi că aş, putea să-i trimit această invitaţie?

Pat asculta cu atenţie glasul sonor al canonicului care ajungea până la ea.

— Da, îl cunosc… Este un om foarte cumsecade şi nu aş ezita să-l invit la mine.

— Foarte bine, răspunse Sonia cu ochii strălucind. Atunci probabil mâine seară…

J76

— Să vedem, răspunse canonicul, după o clipă de ezitare. După ce aşeză receptorul în furcă, Sonia rămase îngândurată.

— Pat, începu ea cu glasul grav, mi se pare că neam amestecat într-un secret, Parker trebuie să fie un bărbat distins, de vreme ce canonicul ar fi dispus să-l invite la masă în casa lui, dar nu mâine seară!

— Dacă vrei să nu-ţi arzi degetele, eu cred că va fi mult mai bine să lăsăm lucrurile în situaţia în care se găsesc acum, o sfătui Pat.

— Nu domnişoară, prefer să merg până la capăt, declară Sonia.

Luă din nou receptorul în mână şi după ce primi legătura cu Norwood, îi spuse că Phyllis a cunoscut astăzi *w* bărbat încântător, şi reuşi fără greutate să determine p. Norwood ca să-l invite la mica lor serală.

— Este puţin cam târziu şi probabil să angajat în altă parte, răspunse Norwood, dar 31 voi chema la telefon. Spui că este… la St. Lawrence?

Când ieşi din baie, Phyllis o găsi pe Sonia aşteptând în faţa telefonului. Se uită când la una când la alta şi Pat, în dorinţa de a fi loială faţă de stăpâna apartamentului, deşi nu aproba în întregime procedeul ei, încercă să-i explice:

— Îţi pregătim o mică surpriză, pe care nu va trebui s-o aştepţi mai mult de un minut.

Telefonul se auzi sunând şi Phyllis rămase cu ocini nun*! deschişi, fără; să încerce să-şi ascundă uşoara iieâuu Hânnire pe care i-o pricinuia acest complot.

— A plecat de la hotei acum o oră, se auzi în aparav glasul vesel al lui Norwood. N-a spus unde pleacă şi nu şi-a lăsat nici adresa. Probabil Phyllis i-a făcut o impresie neobişnuită şi astfel bietul om, din pricina deznădejdii, s-o fi aruncat în lac!

Sonia îi ceru iertare că l-a deranjat şi cu un gest brusc aşeză receptorul în furcă.

— Ei bine, afacerea noastră s-a terminat! declară ea Parker al tău a părăsit oraşul.

», ia – i

17?

— Amănuntul acesta aş fi putut să ţi-l spun şi eu, aşa

că ai fi evitat oboseala de a-l mai căuta, răspunse Phyllis cu glasul liniştit.

— Ooo! exclamă Sonia decepţionată, văzând că nu-i spune nicio vorbă de – recunoştinţă pentru gestul ei generos. Prin urmare ţi-a spus imediat că are de gând să părăsească oraşul?

După felul în care se uita la ea, Phyllis înţelese că a pus-o pe Sonia într-o situaţie delicată, prin urmare clătină din cap şi se hotărî să-i spună adevărul.

— Nu; nu mi-a spus că va pleca.

Sonia se ridică de la masă şi făcând un gest cu care recunoştea înfrângerea, se îndreptă spre uşă. Phyllis se repezi după ea şi cuprinzând-o în braţe, îi spuse în şoaptă:

— Draga mea, n-am avut intenţia să te supăr. Adevărul este că de aici înainte nu trebuie să mă mai întâlnesc cu omul acesta. Încolo nimic altceva. Tu nu poţi înţelege atâta lucru? Iartă-mă că nu-ţi pot spune tot ce s-a întâmplat între noi. Nu sunt în stare să-ţi spun…

— Vina nu este câtuşi de puţin a ta, dragă Phyllis, admise Sonia. Mă amestec în lucruri care nu mă privesc. Dar mi-am închipuit că omul acesta îţi este cu adevărat simpatic şi mi-am zis că aş putea să-ţi fac o surpriză plăcută. Tu mă înţelegi, nu-i aşa?

— O, Sonia, fireşte că te înţeleg! Phyllis o strânse cu putere la piept. Dar te rog, să abandonăm subiectul acesta şi să nu mai vorbim niciodată, despre el.

Marţea următoare, cu câteva minute înainte de ora cinci, Phyllis plecă la catedrală şi după ce intră în sala de aşteptare, respiră uşurată, văzând că ultima vizitatoare se pregăteşte să plece. Canonicul Harcourt era singur în bibliotecă. Se apropie de el şi se opri lângă fotoliul în care era aşezat, aşteptând aproape ca un copil, să-i spună ceva.

— Va să zică… ai luat câinele domnului Parker şi l-ai dus, zise el într-un târziu, uitându-se la obrazul ei mâhnit. Mi s-a spus că la plecarea dumitale câinele era cu dumneata şi nici domnul Parker n-a mai venit după el.

— Da, admise Phyllis, ne-am întâlnit în parc.

— Este un tânăr simpatic.

— Da.

I…

— Ceva mă face să presupun că acest domn Parker ţi-a plăcut.

— Mi-e teamă că omul acesta l-a amăgit. Numele lui adevărat nu este Parker.

— Ce te face să-ţi închipui aşa ceva? Ţi-a spus chiar el?

— Nu! Nu mâ-a spus de-a dreptul. Dar am toate motivele să cred că omul acesta este doctorul Paige, care după ce a comis fatala greşeală ce a pricinuit moartea mamei mele, a dispărut.

— Domnul Parker ştie că dumneata îl bănuieşti că ar fi doctorul Paige?

— Da, ştie! Vă voi spune tot ce s-a întâmplat între noi, declară Phyllis şi se aşeză în faţa lui pe scaun.

A fost o poveste lungă şi nu tocmai uşoară, mai ales episodul de la galeria artelor. Phyllis se opri în mai multe rânduri, aşa că-ţi venea să crezi că nu mai are nimic de spus. Dar se reculegea de fiecare dată şi continuă.

— Probabil ar fi fost mai bine să asculţi de primul îndemn, declară canonicul. Sunt şi eu convins, că dacă ar fi fost în locui dumitale, doamna Dexter s-ar fi apropiat de el, să încerce să-i alunge deznădejdea.

— Bine, dar eu sunt fată şi nu puteam săvârşi o astfel de faptă, protestă Phyllis cu ochii plini de lacrimi.

— Eu nu am intenţia să te cert, fetiţa mea, declară canonicul cu bunăvoinţă, încercând s-o liniştească. Cred totuşi că ai fi putut să te apropii de el, după ce ai văzut cât este de deznădăjduit şi să-i oferi o parte din simpatia ce o simţi faţă de el.

— Tocmai din pricina asta raara ferit de el, răspunse Phyllis nemulţumită. Dacă ar fi fost vorba numai de iertare, dar… Plecă ochii şi glasul i se stinse. Mi-a plăcut imediat înfăţişarea lui şi cred că el şi-a dat seama de această realitate. Îmi vine foarte greu să fac astfel de avansuri… Dacă s-ar fi gândit că ar trebui să facă el primii paşi, situaţia ar fi fost cu totul altfel.

Apoi tăcu, dar părea că se luptă cu dorinţa de a mai spune ceva.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare? zise ea.

— Dacă este vorba despre ceea ce bănuiesc eu, prefer să nu mă întrebi nimic, răspunse canonicul. Nu trebuie să-mi pui această întrebare.

— Ai dreptate. Obrazul i se lumina puţin şi începu să-şi pună mănuşile. Te rog să mă ierţi pentru că am îndrăznit să vorbesc cu dumneata despre această chestiune.

— Bine, Phyllis, dar nu m-ai întrebat nimic.

— Ai dreptate, răspunse ea şi se ridică să plece.

— Ne vom vedea astă seară, la dineul nostru obişnuit? întrebă canonicul Harcourt.

Dădu din cap şi după ce-l mângâie pe – mină, se îndreptă spre uşă, dar înainte de a ieşi, se opri în loc şi. Întorcându-se spre el, îi zâmbi:

— Sunt foarte mulţumită că am putut să-ţi spun adevărul.

Kââl în calitate de conducătoare a casei, cu toată modestia ei obişnuită, doamna Cranclall simţea o mulţumire ascunsă de fiecare dată când prezida dineurile oferite de canonicul Harcourt. Dar în seara aceea părea că se îndoieşte de al şaselea simţ care o conducea de obicei, când a fost vorba să aşeze invitaţii în jurul mesei.

& a ora cinci şi jumătate, cele zece cartonaşe cu numele invitaţilor erau scrise şi aşteptau pe birou, aşezate în ordinea afinităţii dintre ei.

Fără îndoială profesoara Patricia Arlen şi domnişoara E.lisa Graham, care nu locuiau în oraş, se vor aşeza în stânga şi în dreapta canonicului. Distinsul avocat care trebuia să vină împreună cu Sinclair, va avea o vecină de masă foarte plăcută în persoana domnişoarei Arlen. Sonia Duqiiesne care era o femeie de spirit, se va putea ocupa de domnul Gorley, iar în dreapta ei va fi aşezat doctorul Norwood, căci ar fi fost imprudent să-i despartă unul de altul. Simpatia lor reciprocă făcuse progrese neaşteptate.

Doamna Crandall plănuise ca de Robert Sinclair şi de soţia acestuia să se ocupe personal, deoarece îşi zise că va

trebui să discute cu ei despre necesitatea urgentă de a cumpăra un covor nou pentru sala cea mare a casei, parohiale. Domnul Talbot care va sta în dreapta domnului Sinclair, îi va putea fi de folos în scopul acesta şi pentru a-l recompensa, alături de el va aşeza pe Phyllis Dexter. După aceea ya urma Simpson de care se va putea ocupa domnişoara

Graham, în timpul cât canonicul va fi preocupat de conversaţia savantă ce va trebui s-o susţină cu profesoara Arlen. Aşa va fi foarte bine, îşi zise doamna Crandall, deşi în realitate se înşela.

Abia după ce se aşezară în jurul mesei şi se servi supa, (toamna Crandall începu să-şi dea „seama că de astă dată obişnuita ei intuiţie i-a jucat o farsă.

Sonia spunea doctorului Norwood:

— Fără îndoială dumneata şi Patricia aţi petrecut o după-amiază încântătoare. Când s-a întors acasă, mi s-a părut extrem de mulţumită.

Iar doctorul Nor. wood îi. răspunse, mulţumit de sine:

— Serios? apoi prefăcându-se indiferent, adăugă pe un ton confidenţial, pentru mine, Sonia, ziua aceeaşi» este o dată foarte importantă.

— Am întrebat-o, cum i-a plăcut noua bibliotecă a Universităţii, continuă Sonia, ea să-l necăjească. Dacă. Îţi mai aduci aminte, mi-ai spus că ai intenţia să-i arăţi biblioteca. În primul moment mi s-a părut că se uită la mine fără să înţeleagă, dar după aceea mi-a răspuns: „A, da! Este superbă nu-i aşa? Dar n-am intrat în bibliotecă. În loc să vizităm biblioteca, am făcut o plimbare cu maşina pe marginea lacului Grove, Am petrecut admirabil!” Îţi aduci aminte Andy, că odată ţi-am spus, că va veni şi ziua când va trebui să apară femeia de care ai nevoie?

Doctorul Norwood surâse cu amabilitate şi se aplecă peste masă, pentru a vedea ce face domnişoara Arlen. Dar aceasta nu seplictisea în aceste clipe, căci domnul EXigen Corley avea grijă să-i acapareze toată atenţia.

Doamna Crandall părea preocupată de această mică dramă, în timp ce, pe deasupra mesei, Phyllis răspundea

întrebărilor pline de solicitudine ale doamnei Sinclair. Renunţă cu părere de rău la această atitudine de supraveghere, când doamna Sinclair se aplecă tspre ea, ca să-i spună în şoaptă:

— Astăzi după-amiază ne-am găsit într-o situaţie foarte dificilă.

Doamna Crandall zâmbi fără să înţeleagă şi exclamă:

— Cum se poate?

— Fără îndoială ştii. ca Elisa Graham este aproape logodită cu domnul Corley? Acesta este adevăratul motiv pentru care a întârziat în oraşul nostru. Tot timpul şi l-au petrecut împreună şi astăzi după-amiază pe la ora trei ar fi trebuit să se întâlnească. Dar domnul Corley a fost obligat să întârzie foarte mult la o masă împreună cu colegii săi, astfel că Elisa care este o fată foarte impulsivă, şi-a închipuit că a uitat de întâlnirea lor. Ea tocmai, plecase, când el s-a întors. De atunci n-au mai avut ocazia să vorbească între patru ochi, şi bag de seamă că…

— S-ar putea ca în noaptea aceasta să îngheţe, declară domnul Sinclair cu subînţeles. Astfel de surprize se întâmplă uneori chiar în luna mai, zise el şi ridică sprâncenele stufoase spre doctorul Norwood care se crezu obligat să recunoască imediat că n-a avut până acum ocazia să facă o astfel de constatare.

În clipa aceasta doamna Crandall înţelese ce se petrece la celălalt capăt ai mesei. Domnul Corley cu veselia lui exuberantă încerca să se răzbune, iar domnişoara Graham care nici ea nu voia să se lase mai prejos, se străduia să pară cât mai veselă, aşa că alături de exuberanţa ei, cea a Pollyannei părea austeră. Cineva felicită pe Elisa pentru felul în care a cântat în timpul serviciului de la catedrală şi în jurul mesei se auziră murmure de aprobare generală, ca o confirmare a acestei laude pe care o merita, căci de fapt cântase foarte frumos şi doamna Crandall îşi zise că i se cuvine pe bună dreptate acest tribut de apreciere.

Canonicul îi puse câteva întrebări în legătură cu oraşul Leeds, iar Simpson o rugă să-i vorbească despre

debutul senzaţional pe care îl avusese în acest oraş. Probabil datorită cuvintelor domnului Corley, Elisa se crezu obligată să împartă onoarea ce i s-a făcut cu preţiosul ei binefăcător, domnul Nathan Parker, căruia i se datorează întreg succesul ei, căci fără concursul lui, talentul ei ar fi putut să rămână pentru totdeauna necunoscut. Când pronunţă numele Parker, glasul i se îmblânzi ca o alintare.

— Spune-ne tot ce ştii în legătură cu omul acesta, stărui doamna Sinclair. Întâmplarea aceasta mi se pare atât de interesantă.

— Iată cum s-a întâmplat, începu Elisa cu inocenţă. Toamna trecută Nathan Parker a sosit pe neaşteptate şi fără niciun scop anume la Leeds, însoţit de un admirabil setter eu părul roşu.

— Va să zică aşa! exclamă domnul Talbot. Mi se pare atât de ciudat. Domnule canonic, nu cumva numele acesta este identic cu cel al domnului care a venit la dumneavoastră şi trebuia să se întoarcă, pentru a-şi lua câinele? Probabil s-a întors în timpul absenţei mele.

Canonicul Harcourt nu păru deloc impresionat de această coincidenţă şi-şi concentra toată atenţia asupra cuvintelor domnişoarei Graham. Simpson se aplecă la urechea domnişoarei Phyllis şi-i spuse ceva; fata se aprinse în obraz şi aruncă o privire rugătoare spre Sonia ai cărei ochi străluceau de interes.

— Fără îndoială, domnişoară Dexter, continuă domnul Talbot căruia nu-i scăpase gestul lui Simpson, dumneavoastră i-aţi văzut atât pe el cât şi câinele. Unde este acum? înţeleg câinele”.

— Cred că aţi face mai bine, dacă i-aţi răspunde imediat, pentru ca domnişoara Graham să poată continua, interveni Simpson, Omul acesta are instincte britanice, şi dacă-i intră ceva în cap, nu se lasă până când…

— Nu este niciun secret, răspunse Phyllis liniştită. Când am plecat acasă, câinele voia cu orice preţ să mă însoţească, iar pe domnul Parker l-am întâlnit pe o bancă din parc.

— O, în cazul acesta nu se poate să fie acelaşi Parker despre care vorbesc eu acum, declară Elisa categoric, deşi este adevărat că Nathan Parker se găseşte în oraş şi sper că mâine ne vom întâlni. Dar ştiu precis că Sylvia nu se ia niciodată după oameni străini.

— Sylvia! exclamară mai multe glasuri dintr-odată şi pe o foarte variată gamă de mirare şi neîncredere.

— Da! Câinele acesta are un singur stăpân, dacă veţi admite că a putut să existe vreodată un câine de felul acestuia. Dacă Sylvia ar fi fost dispusă să urmeze pe cineva, ceea ce ea nu face niciodată, atunci fără îndoială că cel pe care l-ar fi urmat, nu putea să fie o fată. Din fire nu poate suferi femeile. M-am convins singură, căci luni întregi am avut ocazia s-o văd în fiecare zi.

Doamnei Crandall i se păru că surprinde o lumină de surâs în ochii lui Phyllis care se ridicaseră spre Sonia. Aceasta îi răspunse cu un semn fugar… Situaţia se complica din ce în ce tot mai mult.

— Amănuntul de exta para pe deplin lămurit, declara canonicul, dar ce făcea domnul Parker la Leeds?

— A stat. În pensiune la hotelul unchiului meu Clay Hrock, continuă Elisa eu indiferenţă, căci presimţea că i s-a risipit entuziasmul. Evident, aici am avut ocazia să ne cunoaştem… şi… (ezită şi aplecă ochii, sfioasă) cu asta totul s-a terminat. Nat s-a interesat de glasul meu şi a organizat totul, ca să pol da tul recital la Louisville… Bunicul meu ţinea foarte mult la el şi astfel aveam ocazia să ne vedem foarte des.

Urmă o nouă tăcere care fu subliniată de exclamaţiile ţie mirare ale domnului Talbot şi un scurt acces de veselie din partea E.iisei rare părea că s-a trădat – fără să vrea.

…Oare ce urmăreşte, ştrengăriţa asta! murmură doamna

Şiţijeţaix în şoaptă.

— …Vrea-să-i plătească lui Corley datoria, răspunse doamna

CraudaH pe aceiaşi lom

…Voit încerca s-o opresc –, îşi zise doamna Sinclair, şi

riihcând glasul, o îndemna cu suavitate: povesteşte-ne, Elisa. felul în care domnul Parker a venit în ajutorul bunicului dumitale, în ziua când trebuia să pună piciorul unui „pacient în gâpş şi ia venit rău… Este o întâmplare atât de neobişnuită, domnule canonic.

Elisa care reuşise să se reculeagă, le făcu o descriere completă şi impresionantă a fracturii lui Port care, după cât spunea bunicul ei, a fost. una dintre cele mai grave. fracturi ce le-a întâlnit în cariera lui, şi datorită întâmplării, fără totuşi să aibă cunoştinţe speciale în acest domeniu, Nat reuşise să aplice cu mare succes bandajul… în timpul acestei descrieri privirile Soniei nu se desprinseră de pe obrazul lui Phyllis, iar aceasta nu ridică nicio clipă ochii dn farfurie.

— Întâmplarea mi se pare cu totul neobişnuită! exclamă domnul Talbot. Probabil omul acesta este medic.

Elisa clatină din cap şi zâmbi cu îngăduinţă.

— Bunicul meu şi-ar fi dat seama numaidecât. Wu-i aşa, domnule canonic?

— Tot aşa cred şi eu, încuviinţă canonicul cu amabilitate, dar ferindu-se să mai adauge ceva, apoi se întoarse spre domnişoara Arlen, dându-le astfel să înţeleagă că e mo*merim* tul Kă schimbe subiectul conversaţiei. Doamna Cfanclall îşi dădu acum seama că în timpul acestei serale au intervenit foarte multe incidente, pe care nimeni dintre cei de faţă nu le putuse prevedea.

Doctorul Norwood care la sosire părea foarte bine dispus, acum tăcea şi se juca cu furculiţa… Sonia încetase să-l mai ironizeze şi ea însăşi părea îngândurată şi gravă… Tânăra Phyllis părea ca vede în faţa ei fantome. Talbot, care probabil se mai gândea şi acum la îndemânarea cu care procedase Parter faţă de acest grav caz de practică chirurgicală, clipea neîncetat din ochi, cum avea obiceiul de fiecare dată când era preocupat de ceva. Domnul Corley însă se mulţumea să zâmbească sfios.

— Dar mica noastră Celesta ce mai face? întrebă canonicul cu amabilitate, pentru a atrage atenţia lui Norwood. – Se simte foarte mulţumită la şcoala

domnişoarei Warren, domnule canonic.

Patricia se întoarse spre ei şi-i privi cu interes. – Este vorba despre fetiţa doctorului Norwood, care arum câtey a sapfămini. cu prilejul unei discuţii foarte serioase care s-a desfăşurat. – în această cameră, a spus ceva plin de haz, îi explică domnul Harcourt.

— Din păcate gluma ei a reuşit să întrerupă în mort brusc, o conversaţie extrem de interesantă. Domnul canonic tocmai spunea, că s-ar putea ca o întreagă generaţie să fie stăpânită de un curent de idei, în aparenţă de importanţă imediată şi trecătoare, clar nu reuşeşte să trăiască timp destul de îndelungat, pentru a-şi da seama că lupta ei fanatică a fost de o importanţă capitală pentru progresul omenirii. Îmi aduc aminte, domnule canonic, că am fost foarte mulţumit când v – am auzit discutând despre această problemă... – Nu e prea târziu nici. acum, declară domnul Sinclair. Cred că arii dreptul să afirm, că ne-am simţi cu toţii foarte mulţumiţi, dacă domnul canonic ap accepta să vorbească din nou despre acest subiect.

Atenţia celor din jurul mesei se concentra asupra canonicului care stătea eu sprâncenele încruntate, căutând un început potrivit pentru conversaţia ce i se propunea de către cei prezenţi.

— Să revenim, la parabola cu Parada cea Mare. Va trebui să renunţăm la prostul obicei, de a vorbi despre progresul omenirii ca despre un marş ascendent care. pleacă din junglă şi se îndreaptă spre Utopie. Chestiunea nu este tocmai atât de simplă. Va trebui să ne imaginăm acest marş ascendent, ca pe o succesiune de suprafeţe, ca şi tind omenirea ar urca treptele unei scări...

— Exact cum te-ai urca pe o terasă? întrebă domnul Sinclair.

— Întocmai! O jumătate de duzină de generaţii care reprezintă o epocă anumită, va înainta liniştită, aproape indiferentă în lungul unei suprafeţe mai mult sau mai puţin netedă. Iureşul, revoluţiile şi piedicile dureroase de care au avut nevoie pentru a ieşi din epoca precedentă sunt acum terminate şi fac parte din domeniul legendei. Cu

sistemul nostru economic şi politic, obiceiurile se cristalizează foarte repede în legi, legile acestea câştigă demnitate şi se transformă în coduri, în constituţii şi în privilegii. Obiceiurile implică o anumită atitudine morală şi astfel se formează tradiţiile. După ce mai trece o bucată de vreme, se constată prezenţa unor noţiuni bine definite; patria. biserica, cultul eroilor şi ceremoniile acestui cult. Vor apare expresia frumosului în artă, convenienţele sociale şi intelectuale. Foarte bine şi foarte frumos. Dar după ce totul pare că a fost definitiv fixat şi că Parada şi-a avut epoca ei de linişte şi de reculegere, după lupta pe care a susţinut-o şi pe care acum a uitat-o, în vederea urcării treptei următoare de care se apropie, oamenii vor trebui să fie foarte atenţi, căci a sosit momentul să se urce din nou peretele prăpăstios al unei stânci.

De obicei aceste schimbări bruşte se produc în timpul unei singure generaţii. Altă dată, dar acestea sunt cazuri mai rare, progresul are nevoie de timp mai îndelungat. Cei, meniţi să facă noua ascensiune spre suprafaţa cea mai apropiată, au fără îndoială o viziune mai limpede despre destinul omenesc, decât cei care se găsesc în situaţia intermediară, într-o epocă pe care ne-am obişnuit s-o numim normală. În timpul acestei grele ascensiuni, vechile credinţe îşi pierd din puterea pe care au avut-o. Legile respectate vreme îndelungată, sunt considerate fără valoare. Măsurile radicale în domeniul economic răstoarnă concepţia morală precedentă, deoarece concepţiile etice ale unei anumite epoci, se datorează de cele mai multe ori condiţiilor economice. Dogmele altă dată respectate, nu mai reprezintă nimic. Urmează o epocă de transformări stranii care se manifestă în sufletul celor care sunt meniţi să treacă noul obstacol…

— Meniţi? întrebă Patricia.

— Aşa cred, declară canonicul, cântărindu-şi fiecare vorbă. Cei din jurul mesei ascultau în tăcere. Da, repetă el, după ce făcu o pauză, eu aşa cred…

— Pentru că sunt mai rezistenţi, mai buni sau mai bine pregătiţi? îndrăzni Talbot să întrebe.

— Condiţia aceasta nu este numaidecât necesară. Ei nu sunt meniţi în mod individual. A sosit clipa indicată pentru a se urca pe treapta următoare. Epoca, vorbind despre ea ca despre un punct de tranziţie…

— Şi-a trăit traiul, sugeră Coriey, văzând că Horcourt ezită.

— Exact! Dacă s-ar găsi un judecător onest, care să analizeze structura sufletească a fiecăruia dintre ei, ar constata probabil că dacă ar fi toţi la fel de întreprinzători ca cei trei la sută care merg în frunte, epoca de tranziţie ar fi fost mult mai scurtă, dar în acelaşi timp ar constata că dacă toţi ar fi la fel de nepăsători ca jumătate dintre ei, atunci această epocă de tranziţie ar fi fost mai lungă. Prin urmare adevărul este, cum spune domnul Coriey, că epoca şi-a trăit traiul… Nu, domnule Sinclair, când oamenii se găsesc aşezaţi în linie ele marş şi destinul vrea ca obstacolul să fie trecut, probabil oamenii aceştia nu sunt nici mai buni nici mai rezistenţi decât au fost părinţii sau vor fi urmaşii lor.

— Va fi greu pentru cei mai în vârstă! declară domnul Sinclair.

— Sigur că da. Oricare ar fi simpatia cu care în astfel de împrejurări ne uităm la tineretul neajutorat, cei pentru care ascensiunea va fi mai grea şi mai dureroasă, vor fi totuşi oamenii bătrâni. Căci tot ce ştiu oamenii aceştia despre viaţă, au învăţat în timpuri mai mult sau mai puţin stabile. Faptul acesta are efecte stranii asupra indivizilor. Căldura necesară pentru rafinarea aurului, ar consuma toţi copacii unei păduri, dar asta nu înseamnă bineînţeles, că pădurea este lipsită de valoare. În timpul acestor epoci de tranziţie, o mulţime de indivizi care în timpuri obişnuite pot fi de folos, sunt condamnaţi să dispară din pricina greutăţilor drumului. În acelaşi timp foarte mulţi dintre cei care în împrejurări normale ar fi dus o viaţă mediocră, reuşesc să suporte cu demnitate aceste greutăţi.

187

— Şi astfel, cei care sirit buni şi înţelepţi, îşi vor primi recompensa? întrebă Elisa cu sfială, căci educaţia ei

religioasă şi conservatoare o făcea să-şi închipuie că a sosit timpui ca domnul canonic să comenteze şi această situaţie.

— Iată unde este marea dificultate, a acestor dureroase ascensiuni. Vechile criterii de viaţă. – au fost date la o parte.

— Oamenii buni şi înţelepţi, care datorită stăruinţei lor şi-aţi făcut o reputaţie, susţinând că un ban economisit reprezintă un bun câştigat, că pe copii poţi să-i vezi, dar nu poţi stv-i înţelegi!

— Că locul unei femei este în căminul ei, completă Sonia.

— Mulţumesc, zise canonicul. Oamenii aceştia. Înţelepţi şi buni au ajuns mai întotdeauna la o vârstă când nimeni nu mai poate să se adapteze.

— Prin urmare acum e rmuul tineretului să meargă în frunte, declară Simpson mulţumit.

— Da, dar tineretul nu este destul de matur pentru a-şi.: putea asuma astfel de răspunderi. Tocmai, de aceea urcă peretele prăpastiei vorbind şi ţipând toţi dintr-odată. În cele din urmă ajung pe culme ca apoi Marea Paradă să înceapă din nou. Noile obiceiuri devin iarăşi legi. Se proclamă noi constituţii; se aprobă noi principii de morală… şi după aceea…

— Începe din nou un fel de viaţă care va dura timp de câteva generaţii, completă Norwood.

— Da, şi cinci ordinea va fi pe deplin stabilită, vor începe iarăşi pregătirile, în vederea unui nou iureş spre înălţimi.

— Mi se pare. că acum. am început acest iureş! e; – ei aină. Ejisa cu inocenţă şi se uită cu ochii mari la cei din jurul ei. Nu-i aşa?

— Cafeaua se va servi în salon, se.: auzi glasul-doamnei Craudall care – de câteva minute stătea pe marginea scaunului şi aştepta momentul să poată interveni. Domnul Sinclair pufni în râs, cu toate că ştia că doamna Crandall ar avea acum poftă să-l – dojenească. –.).

— Se: ridicară toţi în picioare şi domnul Simpson se postă în spatele fotoliului rulant în care era aşezat canonicul, gafa să-l împingă în camera de alături. Harcour. t ridică mâna, pentru a atrage atenţia oaspeţilor care se îngrămădiseră în faţa uşii.

— Încă ceva, adăugă canonicul cu glasul grav. După cum ne-a spus domnişoara Graham, suntem în momentulpregătirii pentru a trece un nou obstacol. Nimeni nu ne întreabă dacă vrem sau nu vrem să facem parte din I Marea Paradă, în timpul scurtei perioade a acestei grele ascensiuni. Suntem membrii acestei procesiuni, chiar împotriva voinţei noastre. Singura alegere care ne rămâne în calitate de indivizi, este să ne decidem: sau să fim ridicaţi pe culme – ceea ce ar însemna că noi înşine suntem un obstacol – sau preferăm să mergem înainte cu propriile noastre puteri. Unii dintre noi, cum este cazul domnului Simpson, vor avea din când în când ocazia să întindă o mână de ajutor celor din apropierea lor… Ei, haide acum, fiule, termină el şi-l bătu uşor pe mină, să trecem dincolo şi să ne bem cafeaua.

Patrieia, alături de care Norwood avusese grijă să se aşeze, îi puse mâna pe braţ şi murmură:

— Este un om extraordinar!…

— Dacă am fi toţi ca el, n-ar mai exista zone spre înălţimea cărora să ne urcăm şi să ne oprim, răspunse Norwood, ci am pleca de-a dreptul la asalt, fără să mai avem nevoie de popas.

Phyllis întârzie în sala care începuse să se golească.

— Pot să vă ajut şi eu? întrebă ea înduioşată.

— Simpson, începu canonici.ilinventează un pretext oarecare, să putem rămâne singuri câteva clipe. Aş vrea să o întreb ceva pe domnişoara.

Simpson dădu din cap şi se îndreptă. spre uşă, unde se opri. Atunci, canonicul Harcourt o întrebă:

— Spune-mi, Sylvia a lătrat când te-a văzut? murmură el.

Phyllis clătină din cap:

— Nu, răspunse fata şi se aprinse uşor în obraz. De

ce mă întrebaţi?

— Mi-am pus şi mie această întrebare, răspunse canonicul, fără să mai adauge nimic… Simpson, strigă el, am terminat.

Sonia, Phyllis şi Norwood o însoţiră pe Pat la trenul care pleca la miezul nopţii, Când ajunseră în faţa peronului, Sonia se opri şi le spuse;

— Nu se poate să ieşim cu toţii pe peron, împreună cu ea. Însoţeşte-o numai dumneata, Andy. Profesorul se întoarse spre ea şi-i zâmbi cu recunoştinţă.

Văzându-i că pe măsură ce se apropie de vagon, încetinesc pasul, Phyllis insinua:

— Oare ce va ieşi din această întâlnire?

— Q catedră vacantă la colegiul Vassar, declară Sonia. Pat şi Andy se opriră în faţa vagonului şi-şi strânseră mâna, apoi Pat făcu un semn de rămas bun spre Phyllis şi Sonia, Andy o urmă în compartiment. Uşile trenului începuseră să se închidă şi garnitura se pusese în mişcare, când profesorul sări de pe scară, apoi aşteptă pe peron, până când trenul dispăru.

— A fost greu să te desparţi de Pat, nu-i aşa Andy? întrebă Sonia şi-l strânse de braţ, în timp ce se îndreptau spre o maşină din faţa gării.

— Nu ne-am despărţit, ci ne-am spus „la revedere”, rectifică profesorul.

Drumul de întoarcere a fost marcat de tăceri intermitente.

Preocupate de propriile lor gânduri, în timpul primelor zece minute Sonia şi Phyllis nu scoaseră nicio vorbă.

— Ce părere ai despre domnişoara Graham? întrebă Sonia cu glasul stins, în timp ce îşi scotea rochia de catifea.

— Cred că are un glas foarte frumos, răspunse Phyllis.

— După cât se pare, pe domnul Parker îl cunoaşte foarte bine.

— Da, răspunse Phyllis, înfăşurându-se într-un halat.

Ce zici de asta?

— Să fiu sinceră, mie mi se pare că tot ce ne-a spus, a fost numai să-l supere pe domnul Corley, continuă Sonia luând peria de pe măsuţa de toaletă. Nu ţi se pare că a exagerat, când vorbea despre domnul Parker în timpul cât a legat fractura?

Aşezată pe marginea patului, Phyllis continuă să-şi dea cu cremă pe obraz, fără să zică nimic. Sonia se întoarse încet spre ea.

— Nu mi se pare deloc, răspunse Phyllis distrată.

— Mie toată afacerea asta, mi s-a părut cam ciudată, declară Sonia. Şi nu-mi vine să cred că cineva ar putea să facă aşa ceva, decât cel mult în cazul când este chirurg.

— El este chiar chirurg, murmură Phyllis.

J

— Prin urmare nu făcea altceva decât îşi bătea joc de noi, cu Parker al ei?

— Nu cred să fi avut această intenţie… Tot aşa nu-mi vine să cred că ea ar fi Informată îndeajuns asupra domnului Parker.

— Ceea ce nu este cazul cu tine!

— Ei bine, despre domnul Parker eu ştiu cel puţin atât că este chirurg, declară Phyllis şi ridicându-se în picioare se apropie de uşă. În afară de asta nici nu-l cheamă Parker… Vino încoace, acum mă simt în stare să-ţi spun tot ce ştiu despre el.

Ţi-mp de o jumătate de oră, Phyllis îi spuse de la început tot ce ştia despre Newell Paige. Ultima scrisoare primită de la doamna Dexter era deschisă pe perna ei.

— Înţeleg că trebuie să fie neplăcut pentru tine, să vorbeşti despre această operaţie, zise Sonia înduioşată, dar te-aş ruga să-mi spui toate amănuntele, aşa cum le-ai aflat de la Grace.

— Nu-mi vine să cred că Grace ar fi informată îndeajuns în legătură cu această nenorocire, răspunse Phyllis şi oftă adânc. Ea, împreună cu tata şi cu infirmiera au urcat împreună cu mama în sala de operaţie şi au aşteptat într-o mică sală de alături, în timpul cât aşteptau,

pe tata l-a chemat cineva la telefon, La întoarcere a constatat că pe mama o trecuseră în sala de operaţie şi începuse anestezia. În momentul acela Grace nu ştia ce-l preocupă. Mi s-a spus că au ieşit împreună pe coridor şi au aşteptat, Tatăl meu era palid şi tremura.

— Îmi spuneai că Grace a văzut pe doctorul Paige cu puţin înainte de operaţie. Nu cumva ţi-a spus dacă părea nervos?

— Nu, n-a observat nimic asemănător. Infirmiera i-a spus că au fost obligaţi să întârzie cu operaţia, din pricină că pe doctorul Endicott îl chemaseră la telefon.

— Nu ţi se pare curios că tocmai în astfel de momente are convorbiri telefonice?

— Probabil a fost ceva urgent, spuse Phyllis.

— Da, ceva asemănător cu ceea ce se comunicase şi tatălui tău.

191

— Se prea poate, încuviinţă Phyllis, Acum îmi aduc aminte că Grace spunea, că ar fi aflat că în ziua' aceea Endicott şi-a pierdut toată averea.

— Să încercăm să ne imaginăm felul în care s-a desfăşurat scena, zise ea. Doctorul Endicott este un om în vârstă. Toată averea lui este investită în acţiuni. În clipa când se pregăteşte să facă o operaţie dificilă şi complicată, cineva îl cheamă la telefon „să-i spună că este ruinat. Endicott era mult mai în vârstă decât tatăl tău, şi ai văzut ce efect a avut dezastrul de la bursă asupra lui. După această comunicare se întoarce din cabina telefonică şi începe să opereze.

Phyllis rămase înmărmurită şi-şi duse mâna la gură.

— Şi acum să judecăm situaţia din alt punct de vedere, continuă Sonia categorică. Tânărul doctor Paige era asistentul lui Endicott. Acest Paige – şi. eu vârful degetului îi indică scrisoarea deschisă a doamnei Dexter – era cu trup şi suflet devotat lui Endicott. Intervenţia chirurgicală se termină cu un deznodământ fatal şi…

— Şi doctorul Paige dispare şi stă ascuns, completă Phyllis cu glasul sugrumat, ceea ce nu s-ar fi putut

întâmpla, dacă nu. ar fi fost el autorul îngrozitoarei greşeli comise.

— I Tocmai aceasta este întrebarea pe care mi-o puneam şi eu, adăugă Sonia, ea şi când ar fi vorbit singură. Ţinând seama. de cele întâmplate înainte de operaţie, se pune întrebarea, care dintre aceşti doi oameni a putut să corniia greşeala, căci această, greşeală îşi are justificarea ei?

— Dacă n-ar fi comis-o el, atunci ce motive „1 – ar fi putut determina să o ia asupra lui?

Sonia luă scrisoarea în mâna şi citi câteva. rânduri cu glas tare: „Prietenia dintre aceşti doi oameni străluciţi mi se pare foarte frumoasă şi chiar impresionantă. Când cineva pomeneşte numele doctorului Endicott, doctorul Paige vorbeşte despre el, cum ar vorbi un fiu devotat despre un părinte pe care-l venerează”.

— Ascultă landurile care urmează: „Din atitudinea lui am bănuit că despre doctorul Endicott îşi închipuie că este foarte ocupat”.

Phyllis clătină din cap.

— Din cuvintele acestea eram gata să trag şi eu o concluzie, declară ea abătută. Dar mi s-a părut că n-are niciun rost. Doctorul Paige este un fel de om pe care nimic nu-l poate interesa, în afară de profesiunea lui. Nu-mi vine să cred că ar fi căutat anume să-şi rateze viaţa, pentru a acoperi vina altuia.

— Nu cumva vrei să spui, că din ceea ce ştii despre el, ai ajuns la concluzia că ar fi incapabil să facă un astfel de gest?

— Da’ de unde! Nici nu m-am gândit să fac o astfel de afirmaţie. S-ar putea foarte bine ca el să fie capabil de un astfel de gest, răspunse Phyllis şi rămase îngândurată. Da, cred că este în stare să facă un astfel de gest, adăugă ea după câteva clipe.

— Prin urmare vezi care este adevărul! declară Sonia categoric. Sunt şi oameni îndeajuns de loiali pentru a face aşa ceva şi el trebuie să facă parte dintre aceştia.

— Probabil adevărul nu-l vom putea afla niciodată,

zise Phyllis. Haide, draga mea, să ne culcăm... Noi nu putem schimba situaţia, ţi-am spus tot ce am ştiut în legătură cu această întâmplare. Acum nu ne mai rămâne altceva decât să uităm.

XIV

Năucit de plecarea neaşteptată a lui Phyllis, Newell rămase alături de uşa deschisă a maşinii, fără să ţină seama de semnalele nerăbdătoare ale şirului de maşini care fuseseră obligate să oprească din pricina lui în mijlocul drumului. Constată îngrozit că silueta fetei se pierde în mijlocul valului de lume.

Fu trezit de şoferul care aştepta nerăbdător să-i spună încotro să meargă, şi băgând mâna în buzunar scoase o monedă de argint şi o întinse omului care se uita la el încruntat, apoi se îndepărtă. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avusese timp nici măcar să-şi ia rămas bun de la ea! Ultimele ei cuvinte: „Îmi pare foarte rău!” parcă le auzea şi acum. Le pronunţase cu glasul stins, pe un ton de înţelegere şi compătimire, ca şi când ar fi împărtăşit şi ea durerea lui.

c. 13 – 5

Fără altă intenţie decât de a găsi un loc unde să-şi poată domoli durerea, trecu drumul şi se pomeni în apropierea Galeriei Artelor. Urcă treptele scării impunătoare a acestui refugiu provizoriu şi intră în prima sală. Înainta, fără. să vadă nimic, obsedat de întrebarea şi dorinţa de a şti, care dintre oamenii aceştia intraseră în galerie, pentru a putea uita o clipă dureroasa lovitură pe care o primiseră, sau pentru a-şi face socoteala ce le-a mai rămas, după o pierdere neaşteptată pe care au suportat-o. Fără îndoială erau şi din cei cărora părându-li-se prea grea povara pe care o poartă, intraseră aici ea să se odihnească vreme de un ceas”, prefăcându-se că admiră diversele opere de artă pe care le vedeau în jurul lor.

Totuşi nu este exclus, îşi zise Newell, mergând în lungul unui coridor împrejmuit de admirabile statui şi de busturi aşezate pe socluri, ca între oamenii aceştia care se gândesc numai la dezamăgirile lor, să se găsească şi din

cei care îşi vor aduce aminte că cei mai mari artişti au trăit în sărăcie şi şi-au creat principalele opere în timpul unei chinuitoare dureri prin care au trecut, aşa că vor găsi o neaşteptată compensaţie în operele adunate aici.

După ce ajunse în sala cu reproducerile uşilor gigantice, sculptate, a frizelor de cor din bisericile Europei, Newell îşi zise că astăzi nu este în stare să aprecieze nimic din aceste opere de artă. Înţelegea însă că în alte împrejurări s-ar fi simţit profund emoţionat.

Merse spre partea de miazăzi a sălii uriaşe şi începu să se plimbe neostenit, de colo până colo. „Îmi pare foarte rău”, îi spusese ea, cu o inflexiune adâncă în glasul care atribuia cuvintelor ei o notă de intimitate. Simţea prezenţa ei apropiată, ca şi când ar fi fost tot împreună în maşină. I se părea că Phyllis este atât de aproape de el, încât îi poate vedea micile steluţe, de culoare chihlimbarie, a ochilor ridicaţi spre el. Încheietura mâini lui pe care braţul ei se sprijinise o Clipă, în timpul cât mângâiaseră amândoi capul mătăsos al Sylviei, mai tresărea încă de senzaţia acestui contact trecător. Simţea o dorinţă atât de copleşitoare, să mai vorbească odată cu ea, încât se decise să-i scrie câteva rânduri, dar după c. e se gândi la ce ar putea să-i scrie, renunţă. Trimiţându-i: o scrisoare se vor simţi mult mai zbuciumaţi decât până acum – deoarece situaţia în care – se găseau, nu putea fi cu nimic îndreptată.

ÎN

I se păru că un paznic al galeriei se uită după el curios şi-l urmăreşte mereu cu privirea. Urcă scara etajului de sus şi o luă în lungul coridorului din care pe amândouă părţile se deschideau uşi spre sălile în care erau expuse tablourile. Vizită două dintre acestea, iar în a treia se aşeză pe un colţ de bancă, pentru a se putea gândi în linişte la ceea ce are de făcut de aici înainte... Elisa îi telefonase că este ocupată toată după-amiaza şi tot aşa ziua următoare. îi făgăduise s-o viziteze miercuri după-amiază. Dar ce rest ar avea această vizită! îi era silă de gândul că va fi obligat să fie vesel şi amabil, pentru a

distra pe fata aceasta. Ar fi mai bine să-i trimită câteva rânduri.

Prin urmare ce va face? Se va întoarce din nou ia Leeds? Cu ce scop? E adevărat că înainte de plecare spusese familiei Brock şi doctorului Graham că se va întoarce. Dar amănuntul acesta era lipsit de importanţă, căci nu avea niciun fel de obligaţie faţă de ei. Dacă se va duce la Leeds, probabil acolo va inventa din nou un pretext pentru a reveni aici, în nădejdea că va reuşi să se împace cu fata aceasta. Va fi mult mai bine să plece cât mai departe. De ce nu s-ar îndrepta oare spre coasta Pacificului? Şi de ce să nu plece chiar acum, imediat? îşi scoase ceasul. Era două şi jumătate. Va avea tot timpul să-şi adune lucrurile puţine pe care le avea cu el, şi să plece pe înserate.

Îşi făcu din nou reproşuri pentru indiferenţa faţă de operele de artă din jurul său, apoi traversă sala, uitându-se în treacăt la tablourile mai atrăgătoare. Cu paşi înceţi traversă coridorul care-i ducea spre ieşirea principală. Se opri dintr-odată în faţa uneia dintre uşile care erau deschise, dorind să scape de apatia care pusese stăpânire pe el şi să profite de ocazia ce i se oferea şi care ar fi fost binevenită, dacă el era într-o stare sufletească normală. Dar după o clipă de ezitare, îşi continuă drumul.

Se gândi din nou să-i scrie lui Phyllis, dar renunţă încă o dată la gândul acesta. Politeţea îl obliga să dea Elisei o explicaţie a plecării lui, dar după câteva încercări fără rezultat de a-i scrie, aruncă paginile începute. Gândurile i se concentrară asupra canonicului Harcourt. Nu putea să plece, fără să-şi exprime recunoştinţa faţă de acest binevoitor om al bisericii. Biletul pe care i-i scrise, nu avea decât câteva rânduri, dar canonicul va înţelege fără greutate intenţia lui: „Plec astăzi după-amiază spre litoralul de răsărit, îi scria el. Aţi fost foarte binevoitor faţă de mine…” Se gândi la fraza menită să-i explice această hotărâre neaşteptată, de a pleca atât de departe, dar clătină din cap… Peste câteva minute coborî la florăria hotelului şi împreună cu scrisoarea, trimise canonicului un

frumos buchet de trandafiri.

Sylvia se uită la el cu părere de rău, când îl văzu că o conduce spre vagonul de bagaje. Se obişnuise să facă drumuri în felul acesta, dar se vedea că nu-i fac nicio plăcere.

Trenul traversă cartierele mărginaşe ale oraşului şi începu să alerge cu toată viteza. Newell se uita melancolic la oraşul pe care îl părăsea. „Îmi pare rău; îmi pare foarte rău!” murmură Phyllis.

* *

Tânărul voinic, cu obrazul ars de soare şi îmbrăcat într-un costum de sport, încercase în câteva' rânduri să-şi aprindă bricheta, fără să reuşească, aşa că Paige care îşi aprinsese ţigara înaintea lui, îi oferi un foc.

— Mulţumesc! zise străinul după ce trase un fum. Reprezentaţia nu este tocmai proastă!

— Un mijloc de a-ţi petrece timpul mai uşor, încuviinţă Paige.

Ieşiră împreună din sala de spectacol şi ajunseră în foyer unde se opriră într-un colţ mai îndepărtat de spectatorii zgomotoşi care se găseau în apropierea lor. Apoi începură să vorbească despre oraşul San Francisco.

— Cred că dumneavoastră nu sunteţi din partea locului? începu Paige.

— Nici din partea locului şi nici din alte părţi, răspunse străinul şi râse sinistru. Odinioară, continuă el, ceva mai amabil, am trăit pe litoralul de miazăzi al lacului Erie.

— Cum se poate i Tot din partea aceea am venit şi eu. Numele meu este Paige. (E preferabil să-i spun adevărul, îşi zise Paige, deoarece şi aşa nu voi mai avea ocazia să-l revăd).

— Pe mine mă cheamă” Ingram… David Ingram. Sunt foarte mulţumit că m-am întâlnit cu dumneata, şi zâmbindu-şi în mod reciproc, îşi strânseră mâna. Aţi sosit mai demult în oraş?

— Abia la amiază. Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp la baia de aburi, ca să scap de praful pe

care l-am adunat pe mine în timpul drumului. Ce călătorie plicticoasă şi ce praf în vagoane!

— Mie-mi spui! murmură Ingram. Eu m-am oprit în oraşul acesta acum două săptămâni, venind din Shanghai. De atunci am făcut drumul până la New York şi înapoi.

— Vrei să te întorci din nou în China? întrebă Paige.

— Nu! răspunse Ingram scurt.

Paige îşi scutură scrumul de la ţigară şi fără să vrea, dădu' din umeri, ca şi când ar fi vrut să-i spună, că pe el această chestiune nu-i interesează, chiar dacă domnul Ingram este indispus.

— N-am vrut să fiu nepoliticos faţă de dumneata, declară Ingram întunecat, i îmi pare rău, şi te rog să mă ierţi.”; Paige acceptă cuvintele lui de scuză şi dădu din cap. Oare când vor înceta oamenii aceştia să-i spună că le „pare rău”?… Până acum nicio frază nu i s-a părut atât de dureroasă ca aceasta, îşi zise el şi stinse ţigara în scrumieră.

Soneria teatrului anunţă că începe actul al treilea. Plecară împreună cu ceilalţi spectatori care se găseau la intrarea de la parter.

— Ai vreun program după spectacol? întrebă Ingram.

— Nu mi-am făcut niciun fel de plan, răspunse Paige.

— Probabil ne vom întâlni la ieşire?

— Dacă ţii neapărat.

Se despărţiră. Luminile teatrului se stinseră şi Paige fu obligat să-şi caute locul pe la mijlocul rândului. Piesa, deşi zgomotoasă, era totuşi plină de haz, dar actriţa – îşi zise Newell – este prea slabă pentru cei treizeci şi doi de ani cât are. Femeile la vârsta aceasta trebuie să fie prudente, căci organismul lor nu poate suporta regimul continuu, mai ales acest gen de blonde. Pare foarte ciudat, că brunetele sunt mai rezistente; probabil sistemul lor nervos este mai bine pregătit pentru viaţă. Aici ar fi un subiect de meditaţie: raportul dintre pigmenţi şi structura nervoasă. Această Clarissa Montrose ar trebui să aibă cu cincisprezece kilograme mai mult în greutate. Claviculele formează un unghi prea ascuţit, pielea coatelor este ele un

alb cenuşiu şi respiră numai din vârful plămânilor.

În ultimul timp obiceiul acesta al lui Newell, de a pune diagnosticuri pentru a-şi pierde timpul, părea exagerat. Uneori i se întâmpla că după ce se aşeza în fotoliul din holul unui hotel sau în sala de aşteptare a unei gări, să analizeze starea sanitară a tuturor persoanelor pe care le vedea în jurul său, regretând că nu poate verifica în laborator cazurile mai complicate pe care le constata.

Ingram îl aştepta în faţa ieşirii şi plecară împreună prin noaptea aceasta de mai, plină de miresmele florilor, spre hotelul unde erau găzduiţi amândoi. Îşi puseră câteva întrebări discrete, la care încercau în mod reciproc să dea răspunsuri evazive. Conversaţia era condusă de Ingram, deoarece Paige îşi mai aducea încă aminte de violenţa tovarăşului său în holul teatrului şi n-ar fi vrut să rişte din nou.

După două ore erau amândoi în camera lui Ingram, şi ajunseră atât de departe încât mărturisiseră că amândoi rătăcesc la voia întâmplării, convinşi de inutilitatea lor, indiferent de motivele care au determinat-o.

Apoi, Ingram deveni mai comunicativ. Părea revoltat, împotriva unei nedreptăţi ce i se făcuse de curând. Vreme de cinci ani fusese angajatul unei mari. Întreprinderi industriale în China. Pentru nimic în lume n-ar fi suportat neplăcerile acestei slujbe prost plătite, dacă nu i s-ar fi făgăduit sau în cazul cel mai rău, nu i s-ar fi dat. să înţeleagă, că pe măsură ce va trece timpul, va primi importante sporuri de salariu şi că i se va da şi o răspundere mai mare.

În cele din urmă logodnica sa, după o lungă şi chinuitoare corespondenţă îi spusese acum doi ani că ea nu poate trăi într-o ţară străină. Lovitura fusese crâncenă, dar Ingram reuşise s-o suporte, fără urmări prea grave. Se dedică meseriei sale cu un Interes mereu crescând, căci voia să se convingă pe sine însuşi că industria textilă este mai importantă chiar decât Hortensia, şi astfel se lăsă exploatat, de superiorii săi. Totul îi era indiferent, în afară de dorinţa de a se afirma. Când Hortensia îi scrise că se va

căsători cu Bradford, prietenul său cel mai bun, el se mulţumi să râdă cu amărăciune. Îşi închipuise mereu că acest Bradford îi va fi martor în ziua căsătoriei. Le trimise o scrisoare de felicitare şi plecă la Tientsin, pentru a aranja o afacere de care în realitate ar fi trebuit să se ocupe cu totul altcineva.

„— Contractul său de angajare îi dădea dreptul la un concediu de şase luni, aşa că se îmbarcă şi plecă în Statele Unite, fără ca această călătorie să-i facă vreo plăcere deosebită. Plecase de-a dreptul la New York, să facă o vizită din obligaţie patronilor întreprinderii, deoarece fusese informat că datorită reorganizării serviciilor, salariul şi prestigiul său vor fi afectate, fapt care, fireşte, se datora „depresiunii", care după cum afirma Ingram cu sinistră satisfacţie, este astăzi pretextul pentru toate nedreptăţile, ce se fac, ca cei interesaţi să se poată sustrage obligaţiilor, asumate. –".

Spre sfârşitul povestirii sale Ingram începu să se plimbe prin cameră, şi cu paharul în mână gesticula, fiind îndeajuns de ameţit, pentru a-şi dezvălui sentimentele, dar râu îndeajuns de beat, pentru a face din nemulţumirea sa un subiect de melodramă. *"".

Newell îl urmărea cu simpatie şi interes, şi simţea un fel de uşurare, ascultându-l. Când era cazul, ştia şi el să întrebuinţeze un limbaj violent, dar ingeniozitatea acestui om în întrebuinţarea expresiilor obişnuite în cazuri de nemulţumire, îl determina să se simtă mult inferior, în timpul cât dură această peroraţie a lui David constată că anumite adjective jignitoare, transformate în adverbe, au parcă mai multă savoare. Cu toată simpatia, pe care i-o inspira noul său prieten, îi venea foarte greu să rămână nepăsător în faţa sincerităţii sale.

Se întrebă, oare n-ar fi cazul să explice starea lui sufletească de acum? Pentru nimic în lume nu s-ar fi putut decide să-i spună întregul adevăr.

Dar îşi dădu foarte curând seama că Ingram este prea preocupat de propria sa nenorocire, pentru a se mai. putea gândi la amărăciunile-altuia.

— Mi se pare că eu şi dumneata, strigă Ingram cu obrazul crispat şi respirând şuierător, avem. nevoie să respirăm un aer mai curat... Va trebui să ne îndreptăm acolo sus, spre coamele munţilor care sunt dincolo de neguri. Acolo vom putea scăpa de această farsă afurisită. Ne vom cumpăra două paturi, câteva provizii şi un cort, aşa că vreme de: o lună sau două nu ne va mai păsa de nimic. Ce zici de asta?

Paige zâmbi şi clătină din cap.

— Eu nu-ţi voi putea fi de prea mare folos, deoarece în viaţa mea n-am trăit până acum în cantonament.

— Nici eu, dar putem lua cu noi o călăuză. Astfel de oameni se găsesc întotdeauna.

— Cred că va fi mult mai bine să rămână în hotărârea, până în momentul când vom putea discuta cu mintea mai limpede, zise Paige cu îngăduinţă.

— Ce vrei să spui? Cu mintea mai limpede! ţipă Ingram.

— Hai să zicem că vom discuta această problemă când eu voi fi cu mintea mai limpede, de vreme ce dumneata eşti atât de susceptibil.

Ingram se aşeză greu pe un scaun, îşi şterse fruntea de transpiraţie şi declară că o ciorbă de ceapă i-ar face o plăcere deosebită. Paige fu de părere că un pahar de lapte bătut de la gheaţă ar fi mult mai bun. După o scurtă discuţie asupra. efectului tonifiant al acestor remedii, se pregătiră să coboare la restaurant.

— Cred că ar fi foarte bine, să-ţi schimbi cămaşa şi să te aranjezi puţin, îl sfătui Paige.

— Te rog! Ai văzut unde ne duce afurisita aceasta de civilizaţie, protestă Ingram. Să-ţi schimbi cămaşa şi să te aranjezi. Pe mine mă ispitesc spaţiile fără hotar! Zarea munţilor, cutiile de conserve şi libertatea.

— Foarte bine, foarte bine, îngăimă. Paige. Sunt de acord cu dumneata „dar. totuşi vom comite o mare prostie şi sunt convins, că peste douăzeci şi patru de ore vom fi din „no. u aici. Cu toate acestea, vom încerca.

Au fost foarte mulţumiţi că au putut găsi o călăuză

care se întâmplase să nu aibă de lucru. E adevărat că Joe era un vlăjgan nu prea arătos, dar cum spunea Ingram, nu-l luau cu ei pentru a le ţine de urât, aşa că dacă-şi va vedea de treabă, va fi cu atât mai bine.

Târziu, în timpul după-amiezii, trenul cu care. plecaseră, ajunse în halta Bayley's Gulch. Lăsându-şi bagajele în grija şefului staţiei, se îndreptară spre Main Shop, unde se găsea şi un Oficiu poştal. Localnicii îi priveau cu o curiozitate greu stăpânită. Din mijlocul grupului lor se auzi un râs batjocoritor când noii sosiţi, încălţaţi cu bocanci noi apărură în faţa magazinului dărăpănat.

Ingram îi întrebă politicos, dacă ar – putea' găsi printre ei o călăuză cu care să facă o excursie în munţi". Doi dintre cei de faţă clătinară din cap, alţi trei sau patru se întoarseră unul spre altul şi se priviră întrebători, fără să zică nimic, apoi întoarseră capul şi scuipară în praful drumului.

— Va să zică aşa, exclamă Ingram nemulţumit, şi împreună cu Paige urcă treptele magazinului. Dirigintele. Oficiului le răspunse că nu cunoaşte pe nimeni care ar fi dispus să primească însărcinarea oferită.

— Cât timp aţi vrea să vă slujească? întrebă unul oacheş şi slab, care stătea aşezat pe un butoi de cuie în colţul cel mai îndepărtat al magazinului.

Ingram şi Paige se apropiară de el şi-i spuseră ce urmăresc. Joe, căci părea că nu mai are alt nume, le ceru un preţ exagerat, clar în situaţia lor de acum, nu mai era cazul să se târguiască cu el. Se înţeleseră să plece a doua zi, imediat. după răsăritul soarelui. Dirigintele le dădu o cameră unde să-şi petreacă noaptea şi dormiră împreună pe o saltea de paie, aşternută pe un pat care scârţâia sub greutatea trupurilor lor.

La ora cinci şi jumătate plecară la drum, cu Joe şi măgarul cu provizii în fruntea convoiului. Timpul era favorabil şi excursioniştii în formă. Sylvia, care nu era obişnuită să alerge pe poteci „pietroase, îşi alegea drumul cu'grijă şi din când în când se oprea şi adulmeca, părând

că-i e silă de această urâtă aventură fără precedent.

— Ascultă* Joe”, începu Paige, după ce se aşezară la ora unsprezece în apropierea unui izvor de munte a cărui apă susur-a pe pietriş, nu aveni niciun motiv să ne grăbim. Noi nu’ sunteni obişnuiţi cu astfel de drumuri şi vom avea nevoie de cel puţin-o zi” sau două, să – putem ţine pasul cu dumneata. Prin urmare, în timpul după-amiezii va fi mult mai bine să înaintăm ceva mai încet. „— Joe tăcea şi se învârtea. În jurul pirostriilor, pregătind cina. Le dădu o ciorbă de fasole, cu bucăţi mari de şuncă pe care Ingram o găsi foarte bună ia gust, şi după aceea o cafea fierbinte.

— Joe, îl sfătui Ingram, mâine nu va fi nevoie să înaintăm atât de repede. Avem timp îndeajuns, să ne plimbăm pe unde dorim.

Cu toate acestea, a doua zi dimineaţa la ora cinci masa îi aştepta gata şi peste o oră plecară. Spre amiază când se opriră pe un platou în largul căruia, datorită. unui pârâiaş se vedea puţină vegetaţie, Joe părea foarte bine dispus. Le propuse să se oprească timp de o zi sau două pe platoul acesta, iar clienţii săi au fost foarte bucuroşi să-l aprobe.

Pe la orele unu după-amiază, Joe plecă din cantonament cu un târnăcop pe umăr şi nu se întoarse decât pe înserate. La vremea. cinei omul lor nu se întorsese încă, aşa că trebuiră să-şi facă singuri de mâncare şi constatară că mâncarea făcută de ei este mult mai gustoasă decât cea pe care o făcea Joe. După ce terminară de mâncat, nu se mai gândiră la călăuza lor.

— Marea calitate a chinezilor, spunea David, umplându-şi pentru a doua oară pipa şi stând întins alături de focul care pâlpâia în apropierea lor. este că sunt foarte conştiincioşi. Au simţul respectului faţă de ei înşişi şi faţă de profesiunea lor. Dar acest respect nu este considerat, de ei drept o calitate specifică. Este ceva moştenit. Chiar dacă se întâmplă ea părintele unui chinez să fi fost cârpaci, fiul său nu se gândeşte niciodată să ajungă ceva mai bine decât înaintaşii săi şi nici să-şi aleagă altă meserie, decât cea de cârpaci, deoarece străbunicul său fiind cârpaci,

urmează ca şi strănepotul să fie tot cârpaci, Dacă a fost agricultor, tot agricultor va deveni şi el şi va rămâne legat de pământul pe care generaţii întregi de înaintaşi de-ai să-i l-au lucrat.

— Probabil acest amănunt se datorează şi lipsei lor de iniţiativă, răspunse Newell.

— Se poate foarte bine, dacă e să judecăm progresul din punctul de vedere specific yankeilor. David trase de câteva ori din pipi, înainte de a continua. Zilele trecute] a New York mi-a spus cineva, că atunci când te opreşti la un stand, să cumperi ulei pentru maşină, nu strică să controlezi dacă vânzătorul a închis bine capacul, deoarece lui puţin îi pasă că vei pierde uleiul pe drum, datorită unei bujii înecate.

— Nu cred că astfel de cazuri să se întâmple prea des, răspunse Paige, care din fire era patriot.

— Cel care mi-a atras atenţia asupra acestui amănunt, ştia ce spune şi era convins că majoritatea tinerilor din ziua de azi se consideră mai presus de meseria pe care o profesează. Când e vorba să facă un efort, oamenii tineri sunt foarte pricepuţi în inventarea mijloacelor menite să-i scutească de această sarcină şi nu pot suferi ghidul că sunt obligaţi să facă altora servicii, deoarece lucrul în sine nu-i interesează câtuşi de puţin. Orgoliul profesional nu mai există demult… Sau poate dumneata nu eşti de această părere?

— Nu, cel puţin nu în întregime. Dar probabil eu nu sunt omul indicat pentru a-i cere părerea într-o astfel de chestiune. Când îmi aduc aminte de purtarea celor cu care am lucrat, pot să te asigur că majoritatea lor erau foarte atenţi la ceea ce făceau. Evident, obligaţiile lor erau ceva special şi ar fi fost primejdios ca într-o astfel de instituţie să fie distraţi sau să se gândească la ceva cu totul străin de profesiunea lor.

— Ai fost în serviciul unei fabrici de explozibile? Newell păru că întârzie cu răspunsul.

— Am fost în serviciul unui spital, declară el într-un târziu. Îţi voi spune ce mi s-a întâmplat.

Trecuse demult de ora zece, când se înfăşurară în pături; Ingram părea indignat şi spuse că amândoi au fost trataţi în mod ticălos, iar Paige îi răspunse că e mult mai bine să încerce să uite amândoi şi să-şi ungă picioarele cu seu, ca să-şi poată continua drumul, în ziua următoare.

A doua zi dimineaţa când se treziră, constatară că Joe plecase înaintea lor.

— Mi se pare că în loc să avem în serviciul nostru o călăuză, noi am reuşit să finanţăm un prospector, declară Newell.

I-Au face nimic, răspunse David râzând. Prefer să nu-mi stea în cale „cât e ziua. de lungă. Câtă vreme nu, se gândeşte să ne lase singuri în regiunea aceasta şi să plece cu proviziile pe care le avem, prefer să rămână la distanţă şi să nu-l văd.

În timpul după-amiezii hotărâră să exploreze regiunea din împrejurimi, pe partea dreaptă a potecii. O oră de plimbare printre stâncile prăpăstioase, le-a fost de ajuns, aşa că se aşezară la odihnă pe marginea unui torent cu apele secate.

— Ia uite, ce piatră frumoasă, zise Paige şi feri cu vârful ghetei un bolovan rotund de mărimea pumnului. Verdele acesta s-ar putea să fie aramă. Dar petele acestea lucitoare ce ar putea să fie oare?

— Doar – nu-ai de gând să-mi spui că ai descoperit aur, răspunse David care se întinsese pe spate şi căsca. Dacă s-ar găsi aur în pământul acesta atât de apropiat de o regiune locuită, fii sigur că demult ar fi venit oamenii şi s-ar fi încăierat pentru el, luându-se la întrecere care să pună mâna pe partea cea mai mare.

— Eu nu sunt. de aceeaşi părere. Nu uita că ne găsim la o depărtare de un kilometru şi jumătate de drumul obişnuit. Probabil până acum nu s-a oprit încă nimeni exact în locul acesta, zise Nevell care începuse să ciocănească piatra cu un colţ de stâncă.

— Şi nici de aici înainte nu se va mai opri nimeni, cel puţin în ce mă priveşte pe mine, murmură David cu glasul aproape adormit.

— Iate. rog, vezi ce-i asta! exclamă Newell emoţionat.

Se făcuse noapte până să se întoarcă Joe, care-şi găsi stăpânii ocupaţi cu aţâţarea focului. Paige îi spuse că a sosit tocmai la timp pentru a le fi de folos, dar călăuza păru că nu este de acord cu această aluzie care nu-i făcea plăcere. Se vedea cât de colo că Joe este prost dispus, căci fără îndoială rătăcirile din ziua aceasta nu ieşiseră aşa cum dorise el.

— Cred că va fi mai bine ca mâine dimineaţă să ne continuăm drumul, zise el întunecat.

— Nu suntem deloc grăbiţi, răspunse Ingram. Regiunea aceasta îmi place… vino încoace, Sylvia.

— Pe aici nu e nimic de văzut, murmură Joe. Vederea este mult mai frumoasă din vârful muntelui.

— Vom avea timp să facem această constatare, după ce vom ajunge acolo, declară Paige. Noi vom întârzia aici timp de două zile, prin urmare eşti liber să te plimbi pe unde vrei.

După ce terminară cu cina, Joe se îndepărta nemulţumit şi legând măgarul la depărtare de vreo cincizeci de metri mai încolo, se aşeză la oarecare depărtare de vatră.

— Mi se pare că plănuieşte ca mâine în zori să ne părăsească, îşi zise Ingram. Ia să aduc eu sacul cu proviziile în partea asta, unde ispita nu poate fi atât de mare.

Dimineaţa următoare nu puteai deduce din nimic, că Joe ar fi avut de gând să plece fără ştirea lor. Dimpotrivă „a fost foarte prevenitor în timpul prânzului şi părea că nu are intenţia să părăsească în curând cantonamentul. Ingram atrase atenţia lui Newell asupra lui.

— Oare nu cumva omul nostru a mirosit ceva? zise el.

— Ne vom putea convinge foarte uşor, răspunse Newell care-şi făcuse planul în câteva secunde.

Îşi aprinseră pipele şi merseră pe partea stângă a potecii, prefăcându-se indiferenţi şi lăsând pe Joe care făcea focul. După ce făcură un drum greu printre colţurile de stâncă vreme de o jumătate de oră, se aşezară sub

peretele unei suriei, să fumeze în tihnă. Peste douăzeci de minute Ingram îşi scoase şapca şi se ridică să se uite dincolo de stâncă.

— Călăuza noastră este foarte credincioasă. Iată-l că soseşte şi Joe, declară Ingram.

— Devotamentul acesta merită răsplătit. Haide, să ne întoarcem şi să-i dăruim una dintre pietrele noastre. Dacă-şi va închipui că le-am găsit aici, va fi treaba lui.

Când ajunseră în cantonament, Joe îi aştepta. Paige băgă mâna în buzunar şi scoase o pietricică, spunându-i că fără îndoială conţine şi aur.

— Sigur că da, într-o tonă de astfel de pietre tocmai bine găseşti aur de cinci parale; aşa că Ingram rămase mirat.

După-amiază, exact cum bănuiseră şi ei, Joe plecă devreme şi făcu un ocol inutil, ca să ajungă în punctul unde-i văzuse înainte de amiază. După ce-l pierdură din vedere, plecară amândoi spre albia seacă a torentului unde găsiseră nurul.

— Sfinte Atotputernice! gemu Ingram. Fii cu băgare de seamă Newell, căci piciorul meu trebuie să fie făcut fărâme. Nu-l lăsa să atârne.

— Bag de seamă, dar numai cât pot, răspunse Paige gâfâind, dar nu-ţi pot ajuta cu nimic, cel puţin deocamdată. Te voi duce însă cu cea mai mare atenţie. Povara de optzeci de kilograme pe care o purta în spate, începuse să-i tulbure vederile. Sylvia se învârtea enervată în jurul lor şi lătra în semn de simpatie, ca şi când i-ar fi părut rău că nu îi poate ajuta.

În dimineaţa aceleiaşi zile Joe plesase în zori, pe umăr cu cazmaua. David, care-l pândea să vadă ce face, îl trezi pe Newell.

— Late. uită, declară el râzând, a plecat în căutarea aurului.

Newell se întinse şi căsca somnoros.

— Prin urmare, suntem liberi şi ne vom putea vedea de treabă toată ziua. Joe al nostru nu este chiar atât de rău, cum ne-am închipuit noi.

Urcând poteca prăpăstioasă la capătul căreia torentul adusese prundul vreme de ani îndelungaţi, ca apoi să se abată din cursul său, probabil datorită unei avalanşe, îşi spuseră că drumul acesta este destul de primejdios, mai ales pentru oameni fără experienţă, cum erau ei.

Rădăcinile unui pin pitic se rupseră sub greutatea lui Ingram care începu să alunece de-a lungul unui perete ele stâncă. Căzu cu toată greutatea în picioare, de la o înălţime de vreo cinci metri. Paige îşi dădu drumul după el şi cu mare greutate îl ajunse. Examinându-l în grabă constată o fractură gravă a piciorului. Astfel începu drumul de întoarcere şi fiecare pas pe care îl făceau, era un fel de tortură.

— Încearcă să rezişti! îl îndemnă Newell. Acum nu mai avem mult până la cantonament. Numai de ar fi aşa, zise, el, căci presimţea că a ajuns la capătul puterilor.

După un drum chinuitor care i se păru o eternitate, dădu drumul uşor poverii pe care o adusese în spate şi după ce îl întinse pe Ingram, începu să-i pregătească un bandaj.

— Nu va fi decât un bandaj provizoriu, dragul meu, îi spuse el în timp ce siâşi a câteva dintre cămăşile lor şi scoase cuiele lăzii în care erau conservele, ca din scânduri să facă aţele. Pansamentul definitiv îl vom face abia după ce vom cobori în vale. Deocamdată facem ce se poate.

— Bine, îngână Ingram şi scrâşni de durere, dar cum crezi că vom putea ajunge în vale? Am putea trimite oare pe netrebnicul acesta după ajutoare? întrebă el şi încleşta pumnii, uitându-se la îndemânarea cu care Paige pregătea pansamentul.

— Nu-l vom trimite după ajutoare, ci vom… pleca toţi trei împreună”.

— Ia te uită.: „a şi sosit, Va să zică ne-a urmărit tot timpul.

20 &

Paige se răsti la Joe şi-l învinui că i-a urmat o bună bucată de drum, fără să se intereseze de starea în care se găseau şi fără să vină în ajutorul lor. Joe rânji batjocoritor

şi răspunse că pe el nu-l interesează, dacă ei îşi rup ciolanele, alergând să-i ascundă descoperirea pe care au făcut-o.

Ingram vru să-i spună părerea pe care o avea despre ei, dar Paige îl opri, făcându-i un semn cu capul, căci nu era momentul potrivit, să se certe cu Joe.

— Adună bagajele şi împachetează tot ce avem, porunci Paige. Vom coborî imediat.

— Nu. se poate să coborâm astăzi, protestă Joe, Eu voi mai întârzia până mâine. Vreau să văd şi eu ce este în partea unde şi-a rupt piciorul dumnealui.

Paige simţi că i se face negru înaintea ochilor. Omul acesta prea-i pusese răbdarea la încercare. Încleşta pumnul drept, apoi. îl lovi pe Joe, care căzu nemişcat.

XV

Lui Newell Paige i se întâmpla pentru prima dată, să doarmă douăsprezece ore în şir. Când se trezi, era leoarcă de sudoare şi cu ochii împăienjeniţi de razele soarelui care strălucea.

Simplitatea mobilierului din cameră îl făcu să-şi dea imediat seama de locul unde se găseşte. Închise ochii care-l usturau şi aducându-şi aminte de ceea ce se întâmplase, se cutremură. Când se întinse după ceasul de pe noptiera albă de lângă pat, îşi simţi muşchii trupului chinuiţi, de parcă l-ar fi crestat cineva cu cuţitul. Era zece şi jumătate. Capul îi căzu din nou pe perna umedă de transpiraţie.

De pe podea, în apropierea patului se auzi un fâsâit uşor. Newell zâmbi şi întinzând mâna peste marginea patului, pocni uşor din degete şi imediat după aceea simţi limba umedă a. Sylviei pe mâna lui, apoi se arătă capul roşcat al câinelui care-şi aşeză labele pe marginea patului, aproape de perna lui.

— Ce ai în gură? întrebă Newell.

Sylvia căscă botul şi lăsă pe pieptul stăpânului ei o bucată de stofă grosolană, cam de mărimea unei palme. Newell luă în mină darul pe care i-l făcuse şi-l examina de aproape. Apoi începu să râdă şi Sylvia îşi culcă botul pe mâna lui.

2 Q?

Uşa se deschise cu băgare. de seamă şi apăru o infirmieră.

— V-aţi trezit? Cum vă simţiţi? întrebă femeia şi începu să-l spele pe obraz. Câtă bătaie de cap am avut toată noaptea cu câinele acesta. Am vrut să-l scoatem din cameră, dar a început să latre atât de cumplit, încât doctorul Stafford ne-a spus că va fi mult mai bine să-l lăsăm aici lângă dumneata, căci altfel ne trezeşte toţi bolnavii din spital.

— Eu nu-mi aduc aminte de nimic, răspunse Paige cu indiferenţă. Uite ce mi-a adus. Mi se pare că este o bucată de pantaloni.

— Este exact fundul unor pantaloni. Pot să vă spun ce s-a întâmplat. Pe dumneata şi pe prietenul dumitale v-am găsit întinşi în mijlocul potecii şi câinele lătra în jurul dumneavoastră. Dumneata erai atât de sfârşit de puteri, încât leşinasei. Nu departe de dumneavoastră am văzut un om care ducea un măgar de căpăstru. În timp ce noi am fost ocupaţi cu transportarea dumneavoastră, câinele s-a întors şi repezindu-se după omul care se depărta, a…

— Înţeleg… Sylvia a vrut să-şi ia rămas bun de la el. L-a muşcat rău?

— N-a fost nimic grav. Omul a plecat imediat.

În pragul uşii apăru un bărbat înalt de statură, îmbrăcat într-o bluză albă şi cu părul zbârlit ca o perie.

— Iată-l şi pe domnul doctor Stafford, zise infirmiera. Nu cred că vă mai aduceţi aminte de scena – când v-am întins în pat.

Doctorul intră în odaie zâmbind cu bunătate. Drept răspuns la zâmbetul doctorului, Paige îi făcu un semn de salut şi se întrebă cu ce glumă îl va delecta doctorul.

— Ei, ia să ne spui ce-am putea face pentru dumneata? întrebă doctorul Stafford cu amabilitate. Două ouă moi şi câteva felii de pâine prăjită, cu o ceaşcă de cafea?

— Aş prefera să pot respira. În voie, răspunse Paige şi tresări.

— I Te doare? întrebă el.

— Durerea este undeva mult mai adânc, doctore.

— Simţi o durere internă, intercostală?

Doctorul făcu infirmierei un mic semn. Prin urmare, încercau să-i ascundă ceva. Paige bănui imediat ce poate fi şi se prefăcu că nu înţelege. Probabil va reuşi să nu-şi Eivulge identitatea.

— Doctore, te rog să-mi vorbeşti cu toată sinceritatea şi în termeni.pe care să-i pot înţelege, răspunse el cu inocenţa caracteristică unui copil.

— Nu încerca, dragul meu, să mă amăgeşti tocmai pe mine, şi întinse arătătorul spre el. După ce am desfăcut atela pe care o aplicasei lui Ingram, mi-am dat numaidecât seama că aceasta trebuie să fie făcută de un chirurg cu experienţă. Tot aşa mi-a spus şi prietenul dumitale Ingram, că nu eşti medic, dar eu ştiu ce ştiu, l-am făcut examenul radioscopic şi am constatat că oasele sunt potrivite perfect. la să-mi spui acum exact, unde te doare când respiri. Vei putea să-mi răspunzi şi în „termeni pe care să-i pot înţelege 4, dacă nu vrei să recunoşti adevărul... în pântece sau în coaste?

— Tendonul cordiform, murmură Paige.

— Va să zică asta-i, exclamă doctorul Stafford şi din nou făcu infirmierei un semn, ca şi când ar fi vrut să-i aducă aminte: „Nu-ţi spuneam?” Şi acum doctore Paige, să-mi spui cum vrei să-ţi fiarbă ouăle?

— În coajă... Ce face Ingram?

— Se simte foarte bine şi a întrebat de dumneata. Coborârea dumneavoastră din munte trebuie să fi fost îngrozitoare. Purtând în spate o povară atât de mare, ţi-ai forţat diafragma. Domnul Ingram mi-a spus că dumneata nu numai că trebuia să-l duci în spate, dar erai obligat să supraveghez*! şi pe ticălosul acela care v-a fost călăuză. N-avea nicio grijă, deoarece nu e nicio primejdie. Dar nu înţeleg cum de ai fost în stare să faci aşa ceva.

— l Vi-a ajutat şi câinele, care nu s-a mişcat de lângă noi şi şi-a arătat mereu colţii.

— Am constatat că acest câine are şi un nume, căci

azi dimineaţă a fost publicat în ziare. Domnişoară Adams, încearcă să găseşti un exemplar al ziarului Cronicle… Ieri după amiază am avut un mic accident de mină, îi explică doctorul. Un mic eşafodaj s-a prăbuşit şi ne-am ales cu două capete sparte şi o mulţime de lucrători care au fost striviţi destul de grav. Tânărul Johnny Malloy face serviciul de corespondent în localitate al ziarelor din San Francisco şi venise e. 14 – 5

să se intereseze de starea pacienţilor noştri, tocmai în momentul când aţi sosit dumneavoastră. Toată lumea era emoţionată; câinele dumitale alerga’ de colo până colo prin hol, cu bucata de pantaloni în gură; dumneata îţi pierdusei cunoştinţa şi prietenul dumitale nu voia să scoată nicio vorbă. Evident, atitudinea aceasta a lui a trezit curiozitatea lui Johnny care ar fi vrut să ştie cine sunteţi.

— Prin urmare, în ziare s-au publicat şi numele noastre, murmură Paige nemulţumit, ca şi când i-ar fi fost teamă de ceva

— Nu s-au publicat –, deoarece n-am vrut. să-i spunem cine sunteţi. Dar Johnny a auzit pe prietenul dumneavoastră chemând câinele, şi în felul acesta a putut să-i afle numele. Bănuiesc că cineva i-a spus de asemenea că fractura a fost extraordinar de bine bandajată şi probabil acestei împrejurări i se datorează aluzia din articolul său, când spune că toată afacerea asta pare misterioasă.

Paige luă ziarul pe care infirmiera, după ce i-l pusese pe pat, plecase repede, spunându-i că se va întoarce imediat cu mâncarea. Telegrama corespondentului relata cu mult haz răzbunarea Sylviei împotriva unei călăuze netrebnice care refuzase să dea ajutor la coborârea unuia dintre excursioniştii răniţi cu care plecase. Accidentul se petrecuse sus pe munte şi fractura fusese bandajată cu priceperea unui expert; Rănitul şi prietenul său care s-a dovedit un om neobişnuit de îndemânatic, au preferat ca numele lor să nu fie dat publicităţii.

După ce termină de citit, Paige ridică privirea de pe ziar şi întâlni ochii lui Stafford, îndreptaţi cu interes spre

ei. Părea că-l preocupă ceva şi ar vrea să-i spună, dar nu ştia cum să înceapă.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, declară doctorul cu glasul sugrumat, că dumneavoastră doi şi indiscreţia aceasta a lui Johnny Malloy, m-aţi pus într-o situaţie foarte delicată. Spitalul acesta aparţine întreprinderii „Grey Lode Mining Corporation” şi este destinat în mod exclusiv slujbaşilor ei. În cazuri urgente primim şi bolnavi din vecinătate, dar întreprinderea ne cere rapoarte amănunţite în privinţa acestor străini. Sunt foarte încurcat de situaţia în care mă găsesc, mai ales din pricină că eu nu sunt titularul acestei slujbe, ci înlocuiesc în mod provizoriu pe prietenul meu Newcomb care a plecat în vacanţă de trei luni, undeva în partea de apus. Conducătorii întreprinderii vor avea fără îndoială ocazia să citească acest articol şi-mi vor pune anumite întrebări, în ceea ce te priveşte pe dumneata, sunt sigur că o zi de odihnă te va pune din nou pe picioare, dar cu toate acestea voi fi obligat să fac un raport şi despre dumneata. Deocamdată, pe Ingram nu-l vei putea transporta de aici. Prin urmare, va trebui să ştim despre dumneavoastră ceva mai mult decât ceea ce aţi fi dispuşi să ne spuneţi.

— Înţeleg situaţia dumitale, doctore, încuviinţă Paige.

În ceea ce îl priveşte pe Ingram, nu există nicio îndoială.

— Foarte bine, răspunse Stafford categoric. Înţelegi…

nu vrem să avem niciun fel de nemulţumiri… Deci, eşti sigur că nu este un individ urmărit de poliţie?

Paige zâmbi resemnat şi clătină din cap.

— Nu, răspunse el rece. Tocmai aceasta este împrejurarea, care-l supără. Nimeni nu se interesează de el. Şi-a pierdut slujba. Dar cred că aceste informaţii ţi le va putea da el însuşi, clacă-i vei explica motivele pentru care te interesează.

— Foarte bine, Dar să revenim la dumneata. Ce este cu dumneata? Glasul lui Stafford păru mai împăciuitor.

— Cazul meu este ceva mai deosebit. Dar te asigur că nici dumneata, nici spitalul nu veţi avea niciun fel de neplăceri din pricina prezenţei mele aici. Totuşi, situaţia în care mă găsesc, nu este de natură să-mi facă plăcere să vă divulg ceva. Mai precis, nu doresc ca lumea să afle tiii & e mă găsesc, şi nici nu mi-ar conveni ca numele meu şa fie pomenit în ziare.

Domnişoara Adams îi aduse mâncarea şi doctorul Stafford, care nu dorea să continue această conversaţie de faţă cu infirmiera, luă ziarul şi plecă, spunându-i că va reveni ceva mai târziu.

Ar fi preferat să nu i se întâmple incidentul acesta care reprezenta prima lui nemulţumire, din ziua când înlocuia pe Newcomb la conducerea spitalului. Schimbarea aceasta fusese pentru el o alternativă dintre cele mai plăcute, după cele douăzeci de luni pline de primejdii pe care le petrecuse într-un laborator de cercetări, situat undeva în codrii din Montană pentru a studia virusul frigurilor ucigaşe din

Rocky Mountains. Până acum muriseră în timpul acestor cercetări, trei tineri bacteriologi. Ar fi o adevărată nenorocire dacă în timpul cât va fi obligat să-l înlocuiască pe prietenul său, spitalul Grev Lode va fi amestecat în vreo afacere nu tocmai curată. S-ar putea să fie şi oameni cumsecade, dar cuvântul lor totuşi nu poate fi considerat drept o garanţie suficientă.

După ce ajunse în biroul său, Stafford examina din nou copia pe care o făcuse după singura scrisoare găsită în buzunarul lui Paige. În faţa refuzului lui Ingram de a-i spune ce s-a întâmplat şi intrigat de minciunile lui evidente, când îl întrebase dacă Paige este medic, Staford se crezuse în drept să le percheziţioneze hainele. Amândoi aveau asupra lor sume importante de bani, dar această constatare nu era o recomandaţie ci mai curând un motiv în plus pentru a-i bănui. Singurul lucru pe care-l găsise în buzunarele lui Paige, în afară de bani, era o adresă scrisă pe un formular al hotelului St. Lawrence: „Hareourt, 9721 Marlborough”.

Fără îndoială, acest Hareourt ar putea să-i dea câteva informaţii în legătură cu pacientul său. Nu e lucru normal din partea unui tânăr chirurg, să vagabondeze prin munţi şi văi şi să refuze unui coleg al său să-şi divulge identitatea, mai ales atunci când insistă. Acest – Hareourt va fi probabil dispus să-i dea anumite informaţii… Se gândi câteva clipe cum să-i scrie, dar imediat după aceea îi veni o idee. Acesta va fi un motiv care să determine chiar pe Hareourt să facă anumite cercetări. Îşi scoase briceagul din buzunar şi după ce tăie articolul din ziar, îl băgă într-un plic pe colţul căruia era imprimat numele spitalului, sub care-şi scrise propriul său nume, făcu o copie după nota scurtă, găsită în buzunarul lui Paige, şi după ce-l adresă, îi puse timbrele, ca să poată pleca cu poşta aeriană.

Curierul întreprinderii tocmai atunci intră. În biroul său, pe umăr cu uriaşul sac de piele şi Stafford îi întinse – corespondenţa care trebuia expediată în ziua aceea.

Domnişoara Adams aştepta în cadrul uşii…

— Doctorul Paige ar vrea să vorbească cu dumneavoastră, zise ea.

Stafford dădu din cap şi se îndreptă spre camera mi 6*3. Paige se bărbierise şi acum i se vedea linia, energică a maxilarelor. Părea grav.

— Mulţumesc doctore că mi-a-i ascultat chemarea. Te rog să mă ierţi. că te-am pus într-o situaţie neplăcută. Sunt gata să-ţi spun tot ce este în legătură cu mine. Aş prefera ca ceea ce-ţi voi spune, afară de partea pe care o vei găsi absolut necesară pentru raportul dumitale, să consideri că este o confidenţă.

Stafford închise uşa camerei şi-l privi cu interes.: – începe, zise el cu glasul liniştit. Spune-mi tot ce ai de spus, căci nu am niciun motiv să mă îndoiesc de temeinicia afirmaţiilor dumitale.

* * *

Ingram încerca să ia în glumă accidentul său şi râdea, când vedea pe cei de la spital că vor să-şi manifeste simpatia faţă de el… De fapt îşi închipuia că aceasta este faza cea mai fericită din viaţa sa. Toate tinerele şi

impresionabilele infirmiere se străduiau –, să distreze pe acest amabil străin. Vizitele doctorului care nu părea niciodată grăbit, după-amiezile plăcute pe care le petrecea împreună cu Paige, contribuiau la menţinerea moralului său, aşa că Ingram îşi dădu seama că accidentul său merită grija deosebită cu care îl înconjura personalul spitalului.

Tot aşa nici Paige nu-şi mai făcea griji din pricina întârzierii neprevăzute la spitalul. Grey-Lode Mine; doctorul Staffrod îl prezentase membrilor clubului întreprinderii, unde locuiau mai mulţi celibatari dintre funcţionarii mai tineri şi unde cei mai în vârstă şi căsătoriţi, veneau în timpul după-amiezilor, să joace cărţi.

Fusese primit de ei cu toată amabilitatea şi nimeni nu-i punea întrebări, deoarece prezenţa lui se explica de la sine, datorită faptului că prietenul său nu putea părăsi spitalul. Tpţuşi un incident care se petrecu chiar din prima săptămână, 51 determină să se alarmeze puţin. De două ori fusese invitat. să joace poker, organizat în sala cea mare a clubului de către membrii mai tineri. Refuzase invitaţia cu toată politeţea, dar văzându-i că insistă le răspunse că nu se cade să opună experienţa sa încercată „norocului unor debutanţi”.

Într-o seară pe la ora zece, când Stafford tocmai plecase şi Paige se pregătea să urce în camera sa, un tânăr inginer chimist cu numele Billy Masters îl chemă la masa de joc. Masters câştigase fără întrerupere toată seara şi acum devenise expansiv. Mizele nu fuseseră prea mari, v dar, cu toate acestea el părea mulţumit de maldărul de bancnote mărunte adunate în faţa lui.

— Haide, domnule Paige, strigă el pe un ton în care se simţea o uşoară ironie, şi contribuie şi dumneata cu ceva.

Nu ar fi vrut ca oamenii aceştia să-şi închipuie că se fereşte ele contactul cu ei, de aceea se întoarse şi se interesă de pierderile şi de câştigurile jucătorilor. Cei care pierduseră, începură să surâdă acru, iar Masters îi arătă grămada de bani din faţa lui.

— Nu vrei un pachet de jetoane? întrebă el. Cele albastre valorează un dolar, cele roşii o jumătate, iar albele câte zece cenţi. Să-ţi dau câteva dintre cele albe?

Lui Paige i se şterse zâmbetul de pe faţă. Făcu sul revista pe care o ţinea în mână şi-i răspunse:

— Mulţumesc. Prefer să mă duc la culcare.

— Asta înseamnă că vorbeşti ca un scoţian, chicoti Masters, fără să ridice privirea spre el.

Ceilalţi patru jucători se uitară curioşi la Paige, care se aprinsese la faţă, şi se întrebau ce va răspunde ia această provocare.

— Îmi pare rău că ţi-am făcut impresia că aş putea să regret cei câţiva gologani pe care eventual i-aş pierde împotriva dumitale, declară el cu glasul rece. Nu ţin câtuşi de puţin să joc, dar cu toate acestea primesc să mă măsor cu dumneata, domnule Masters.

— Iată răspunsul care-mi place! exclamă Masters şi întinse pachetul de cărţi lui Madison, ca să le amestece. Pe cât jucăm; pe zece dolari?

— Pe cât pofteşti. Răspunsul indiferent al lui Paige îi dădu să înţeleagă că suma nu-l interesează, exact cum riii-l interesa nici felul în care se va termina jocul.

— Hai să zicem douăzeci, propuse Masters, încercând să pară tot atât ele indiferent.

— Prefer să jucăm pe o sută de dolari, şi să tragem o singură carte, în Joc de două peste trei, declară Paige şi scoţându-şi portofelul, puse pe masă un bilet de o sută.

— De acord! ripostă Masters şi începu să-şi numere mărunţişul pe care-l avea în faţa sa. Apoi îşi scoase portofelul în care avea banii şi-l ţinu foarte aproape de ochi, ca şi când ar fi vrut să se ferească să nu vadă nimeni ce bani are asupra sa.

Madison împinse-pachetul de cărţi spre Paige şi ceilalţi se aplecară peste masă şi: se uitau cu atenţie. Paige tăie cărţile fără să se emoţioneze şi trase un valet de care. Masters încercă şi ei să pară indiferent şi trase un opt de pică, apoi îi întinse banii cu degetele tremurând de enervare.

— Mai continuăm? întrebă Paige fără să pară că vrea să adune… banii… din, faţa sa.:

Masters murmură ceva în semn ele încuviinţare şi întinse lui Madison pachetul de cărţi, ca să-l amestece din nou. – Pe două. sute:? întrebă Paige.

— Fireşte, răspunse Masters cu aroganţă, apoi adăugă încruntat: Dar cu condiţia că vei accepta cuvântul meu în loc de numerar, în cazul când voi pierde. Eu nu am obiceiul să port cu mine tot ce am…

— Primesc şi aşa, consimţi Paige cu indiferenţă. Acum e rândul dumitale să tai cartea…

Mâna lui Masters păru că tremură puţin, când întoarse un decar de treflă; înghiţi zgomotos, dar Paige câştigă şi de astă dată cu o damă de care.

— Mai jucăm? întreba el, cu o indiferenţă care te scotea din fire.

— Nu, mulţumesc, mie-mi ajunge atât, răspunse Masters şi scrise câteva rânduri pe cartea sa de vizită, în timp ce colegii săi se uitau la el, fără să ştie ce să zică.

Paige băgă banii în buzunar, fără să pară câtuşi de puţin mulţumit, le spuse bună seara şi ieşi foarte liniştit din sală.

Lăsă uşa camerei întredeschisă, ştiind că Masters va trebui să treacă, prin faţa uşii lui, pentru a ajunge la propria sa cameră. Dar pe Masters nu-l auzi apropiindu-se decât abia peste o oră.

— te rog, i intră puţin, dacă-ţi face plăcere, strigă Paige.

Auzind chemarea lui, Masters se opri şi intră în cameră.

— Poftim, ia un scaun, zise Paige politicos. Gestul meu nu are nimic jignitor, dar trebuie să ştii că te-am chemat să-ţi dau banii înapoi, deoarece eu nu am nevoie de ei. Poftim! şi puse banii pe masă în faţa lui.

— O, te rog să mă ierţi! protestă Masters şi se ridică în picioare. Crede-mă, eu nu sunt un meschin.

— Stai pe scaun, tinere! îi porunci Paige şi închise

uşa. Şi nu încerca să faci pe înţepatul!

Riposta aceasta neaşteptată şi neprevăzută determină pe Masters să se uite la el zăpăcit şi se aşeză din nou pe scaun.

— Să ne înţelegem! continuă Paige învăluindu-i într-o privire plină de dispreţ. Astă seară m-ai insultat, de faţa cu prietenii dumitale, deşi ştiai foarte bine că în calitate de invitat al clubului dumneavoastră, voi prefera să mă fac că nu înţeleg aluziile dumitale, în loc să fac scandal. Nu am reacţionat. Dumneata nu eşti altceva decât un tânăr naiv care nu câştigă prea mult, dar cu toate acestea ai început să fii prea încrezut. În afară de asta sunt convins că în viaţa dumitale ai anumite momente, când te gândeşti că ar fi bine să poţi aduna o sumă mai mare de bani, pentru a te putea întoarce în Colorado, să te căsătoreşti cu fata aceea. Presupun – şi glasul lui pierdu nuanţa de ironie cu care vorbise până acum, şi se aşeză din nou, proptindu-şi spătarul scaunului în perete – presupun că acolo te aşteaptă o tânără fată, sau poate te aşteaptă în alt oraş. Cuvintele lui se stinseră într-un murmur, ca şi când ar fi uitat cu „totul de discuţiape care o avusese cu acest încăpăţânat Masters care rămăsese uimit.

Trecu un minut întreg de tăcere. Paige trăgea îngândurat din pipă, cu ochii rătăciţi în gol, încercând să urmărească o pană roşie de pe pălăriuţa neagră ce se pierdea în mijlocul valului de lume. Se gândi la ultimele cuvinte pe care le pronunţase, cu glasul întretăiat şi tremurând de duioşie…

— Îmi pare foarte rău, continuă el, reculegându-se. Voiam să-ţi spun că nu trebuie să-ţi risipeşti banii. Dar dacă ţii să-i risipeşti, atunci caută-ţi pe altcineva, şi nu ţi-i risipi cu mine. Eu nu am nevoie de ei şi nu-mi trebuie banii dumitale. îi făcu din nou semn spre maldărul de bancnote boţite de pe masă. şi începu să rupă în bucăţi cartea de vizită pe care i-o dăduse adineauri.: …

Masters încercă să zâmbească.

— Dacă aş fi câştigai, eu nu-ţi mai dădeam banii

înapoi.

— Probabil că nu mi i-ai fi dat, dar. tot atât de probabil este şi contrariul, răspunse Paige după o scurtă pauză. Presimt că dacă ai fi avut motive temeinice să-ţi închipui, despre mine că mai. lăsat fără niciun ban, ai fi venit” ceva mai târziu. şi mi-ai fi înapoiat banii pe care i-am pierdut, datorită sfidătoarei mele imprudenţe. Trebuie să ştii, domnule Masters, că nu-mi eşti prea simpatic, dar cu toate acestea ceva îmi spune, că în împrejurări asemănătoare ai fi totuşi în stare să procedezi exact cum fac eu acum.

— Mulţumesc”, răspunse Masters ironic. Mi se pare că dumneata încerci să mă măguleşti.

Paige ridică încet fruntea şi se uită la el.: – Da, acum îmi dau seama că ai dreptate.

Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia Masters clipi de câteva ori din ochi, căutând să găsească o ripostă potrivită. Paige se uită la el şi începu să zâmbească.

— Acum câtva timp, un bărbat în vârstă pe care-l stimez foarte mult, mi-a vorbit despre primele zile când. a început să înveţe cum. trebuie să conducă o maşină, începu el cu glasul domol. Maşina din faţa lui se oprise pe neaşteptate şi fără să semnalizeze oprirea. Toţi cei care veneau în urma lor, au fost obligaţi să se oprească brusc şi fiecare dintre ei copleşea cu injurii pe cel din faţa lui, din pricină că nu a dat semnalul de oprire, dar în acelaşi timp fiecare dintre ei uitase să ridice mâna, pentru a preveni pe cei care veneau în urmă. lor, despre ceea ce se întâmplă... Astă seară dumneata ai încercat să mă umileşti, probabil din pricină, că cineva te-a umilit pe dumneata. Probabil nici nu ţi-ai dat. seama că încerci să te răzbuni împotriva unuia, care nu avea nicio vină, dar cu toate acestea nu cred să mă înşel, când afirm că acum de curând cineva te-a jignit. E adevărat?”

— Chestiunea aceasta nu te interesează pe dumneata, murmură Masters.

— Ei vezi! declară Paige cu glasul liniştit. Este exact aşa’ Cum mi-am înehpuit eu. Chestiunea aceasta nu mă

interesează, dar totuşi văd că – am nimerit în plin. Cineva te-a scos din fire şi ai încercat să te răzbuni împotriva mea. Trebuie să admit că ai reuşit.

— E pe deplin/adevărat. Am avut o. zi Toarte neplăcută, din pricina. bătrânului Hunlington”. M-am săturat, să depind de el. Este şeful meu de laborator. Mi-e; silă, de el...”:

— Nu te-ai gândit niciodată că bătrânul – acesta.ar putea să aibă şi el nemulţumirile lui, cu un superior care-i face zile fripte şi care la rândul său ar putea fi chinuit de o durerede măsele, sau de frica unei pietre la rinichi?

Masters suflă fumul de ţigară şi oftă plin de ei hisrhy – Pentru dumneata este foarte uşor să inventezi o astfel de explicaţie. Dar sunt sigur că dacă ţi-ar face cineva o fcirsă urâtă, ţi-ai pierde numaidecât minţile. Dumneata eşti omul. obişnuit să vadă pe toată lumea căzându-i la picioare, când îi trece prin faţă. Şi probabil acesta este adevărul.

După, ce Masters plecă, refuzând să primească banii, deşi se vedea că atitudinea lui devine din ce în ce mai puţin categorică, aşa că era foarte probabil ea* a doua. zi să-i primească, Newell îşi: aprinse pipa şi se lăsă în voia gândurilor binefăcătoare care. îl preocupau. Prin urmare, secătura de Masters îşi închipuie că.ar fi imposibil să-ţi păstrezi cumpătul, dacă ţi se face vreo nedreptate.

Iatăpărerea ce şi-o formase Masters despre el. La urma urmelor, s-ar putea ca filosofia canonicului Harcourt să nu fie atât de fantastică şi merita ceva mai mult decât un sură’se îngăduitor. Acum când încercase să o explice şi lui Masters, i se părea mai plauzibilă decât la început. În orice caz lui Masters el îi făcuse impresia că este un om care ştie să se stăpânească, un bărbat care nu e chinuit de nicio grijă şi care”, ce anume? Fraza pe care buzele frumoase ale doamnei Dexter o repetase de atâtea ori, îi tresări în minte, dar de data asta cu o nouă semnificaţie: „o personalitate echilibrată”. Acest amănunt îl constatase la el până şi Masters.

— Sylvia, vino încoace!

Câinele se ridică şi după ce căscă o dată, se opri în

faţa scaunului său” şi aşteptă.

— Constat că nu te-au impresionat prea mult. vorbele violente pe care le-am schimbat cu Masters, Probabil liniştea ta se datora convingerii că aş putea să-l arunc pe fereastră şi fără. ajutorul tău... Ai făcut foarte bine că te-ai aşezat pe picioarele din spate şi ai stat liniştită, fără să-ţi manifeşti sentimentele adevărate faţă de el. Îţi mulţumesc. Păcat că tu nu poţi vorbi. Sunt convins că ai putea să-mi spui lucruri interesante.

Sylvia mai căscă o dată şi închipuindu-şi că Paige şi-a terminat discursul, se întoarse în colţul ei preferat şi se întinse pe pătura care o aştepta.

— Mai am ceva să-ţi spun.

Se apropie din nou de el şi punându-şi picioarele din faţă pe genunchii lui Newell, îşi apropie botul de obrazul lui, aşa că trebui să se lase pe spate, ca să se ferească de mângâierea ei, pe care nu ezita niciodată să o repeadă spre el, dacă se întâmpla să nu bage de seamă. O bătu uşor cu degetul peste nasul umed.

— Ascultă Sylvia, tu nici nu ai băgat de seamă că lumea întreagă este la picioarele noastre!

Newell constatase de nenumărate ori, că examinarea superficială, nu numai a structurii psihice, ci – chiar a stării psihice, la un individ pe care l-ai cunoscut numai în trecere, poate să te înşele

Bănuia deci că Ştafford ar mai putea avea şi altă înfăţişare, dar nici nu se gândise că într-o zi. va avea ocazia să descopere pe adevăratul Ştafford... La prima vedere doctorul Sidney Ştafford. părea un, om de p amabilitate, zgomotoasă, de o energie în continuă fierbere şi de o. veselie puţin forţată.: ... – ...

„Omul acesta, îi plăcea, deşi uneori nervozitatea lui îl obosea. Doctorul venea adeseori pe la orele nouă la club şi după ce făcea un rond prin sala de fumat, tachina pe toţi cei prezenţi, fără să ţină seama. de vârstă sau de rang social, ca apoi să propună lui. Paige, să intre în camera lui., pentru a putea sta câteva, clipe de vorbă, liniştiţi... Amintirea acestor clipe de conversaţie „liniştită:, 31 făcea

pe Paige să zâmbească. Ştafford nu era în stare să stea nicio clipă liniştit, ci îşi aprindea de nenumărate ori pipa care se stingea mereu, trecea de pe un scaun pe altul, se plimba prin cameră, mângâia pe Sylvia sau răsfoia ziarele de pe masă.

De mai multe ori Newell adusese vorba despre lucrările mi în laboratorul de cercetări din Montana, dar răspunsurile lui erau întotdeauna laconice şi încerca să schimbe conversaţia. Dacă Newell stăruia, Ştafford se ferea să degenereze în confidenţe, făcând un gest evaziv. cu mina. Guvernul încerca să descopere motivele febrei pătate* nimic altceva. Se ştie demult că virusul acestei boli este propagat de o anumită insectă, iar acum se punea întrebarea ce fel de venin purta această insectă, de unde-l lua şi în ce împrejurări îl transmitea. După ce toate aceste amănunte vor fi cunoscute, se va putea descoperi şi antidotul bolii.

— Este o muncă, grozav de meticuloasă, spunea Ştafford şi făcea gesturi cu pipa, ca şi când. ar fi vrut să-i dea să înţeleagă, că preferă să vorbească despre alt subiect mai interesant, ca de pildă călătoriile şi aventurile de pe mare şi din junglă. Părea obsedat de îngrozitoarele aventuri ale călătorilor curajoşi care-şi puneau viaţa în joc, cu ocazia

*) Boală cunoscută exclusiv în regiunea Munţilor Stâncoşi şi în unele părţi muntoase ale Americii Meridionale.

vânării – fiarelor sălbatice şi-avea un inepuizabil stoc de scene care te înfiorau. Despre orice ai fi vorbit cu el, ştiai chiar de la început că te vei pomeni în mijlocul unui hăţiş, neumblat.

Din când în când Stafford părea că examinează trăsăturile celui cu care stă de vorbă, pentru a se convinge de efectul pe care îl au vorbele lui. Îţi spunea ceva în legătură cu un rechin care-ţi prinde piciorul şi ţ. i-l mănâncă. apoi se oprea din mişcările pe care le făcea, căci mâinile lui nu erau niciodată în repaus, ca să te vadă cum reacţionezi. Altă dată începea să-ţi vorbească despre unul

care a descoperit în timpul nopţii în aşternutul său un păianjen uriaş care-l muşcase de mână, şi te făcea să te uiţila el înspăimântat, în timp ce victima începea să se umfle ca un cimpoi. Omul acesta avea o mentalitate stranie, dar „partea ciudată era că poveştile acestea înfiorătoare nu le debita altuia decât lui Newell Paige”.

— Cred că ocupaţia dumitale este foarte primejdioasă, declară Paige.

— Da, nu este întotdeauna plăcută, răspunse Stafford cu indiferenţa, scotocindu-se în buzunare, ca să-şi găsească chibritul pe care niciodată nu îl putea găsi, dar partea cea mai mare a timpului mi-o petrec făcând pregătiri plicticoase… Pe dumneata te interesează bacteriologia?

— Mă interesează chiar foarte mult. Cred că dacă nu rrhaş fi specializat în chirurgie – aş fi ales această ramură a ştiinţei.

— Ţi s-a întâmplat vreodată, după ce-ai părăsit facultatea’., să te uiţi prin lentila unui microscop? întrebă Stafford…

— Da. mi. ş-a întâlnipl.at chiar foarte des. Aceasta este o mică slăbiciune a fi ea. Acasă am un microscop cu două lentile, marca Greenhougir –:

„— Pi comedie! exclamă Staffrod. Şi acesteia dumneata îi spui mică slăbiciune…!

Pe adevăratul Stafford îl descoperi în timpul unei dimineţi cu atmosferă înăbuşitoare. Trecuse pe la spital să-i aducă lui Ingram ziarele. La plecare, tocmai în momentul când trecea prin faţa camerei unde era doctorul, se pomeni faţă în faţă cu tânăra infirmieră Adams, care îl îngrijise atât pe el cât şi pe Ingram în timpul primelor zile când sosiseră la spital. Fata părea consternată şi închizând uşa de la biroul lui Stafford, rămase nemişcată, cu mâna pe clanţă.

— Intraţi înăuntru şi staţi de vorbă cu el, îi spuse fata cu glasul, sugrumat de emoţie.

11 găsi pe Stafford aşezat pe un scaun turnant, cu cioatele sprijinite pe birou şi cu capul în mâini.

— Sper că prezenţa mea nu este o indiscreţie, începu Paige. Nu aş putea să te ajut cu ceva?

— Nu! Glasul lui Stafford părea răguşit... Vezi ce spune în telegrama aceasta: a murit Spadling; probabil îţi mai aduci aminte, că acesta a fost şeful meu acolo în laboratorul de cercetări. S-a îmbolnăvit de friguri. Mi-a fost cel mai bun prieten. Porcăria asta l-a omorât. N-a fost bolnav decât opt ore. Şi nu avea pe nimeni lângă el, în afară de bătrânul Murray care este omul nostru de serviciu. În timpul acesta eu am stat aici şi m-am bucurat de aceeaşi siguranţă, ca un nou născut în leagănul său şi m-am ocupat ele nimicuri, iar Spadling este condamnat să moară singur, punându-şi în joc viaţa, ca la urmă s-o piardă... Am telefonat la San Francisco. Mâine va veni cineva care să mă înlocuiască, aşa că voi putea pleca. De aici. Înainte toată răspunderea va apăsa numai asupra mea şi voi fi şi eu singur, până în ziua când voi găsi pe cineva care să fie tot atât de nebun ea mine.

— Crezi despre mine că eu sunt destul de nebun? întrebă Paige cu glasul liniştit.

Stafford se ridică încet în piele arej sprijinindu-se din toate puterile de birou, şi-l privi îndelung în ochi.

— Nu-mi spune astfel de vorbe, dacă nu te-ai gândit încă îndeajuns la propunerea pe care mi-o faci, murmură el

— M-am gândit foarte serios, Stafford, la ceea ce ţi-am spus. Sunt gata să plec cu dumneata.

— N-u-ţidai seama, că propunerea aceasta ar putea să te coste viaţa?

Paige ridică privirea şi oferi lui Stafford o ţigară.

— Crezi că până mâine la amiază vei putea să-ţi faci pregătirile de plecare?

— Sigur că da, răspunse Paige cu ochii strălucind. Stafford se uită la el cu interes;

— Fără îndoială nu-ţi închipui că această plecare va fi o excursie de plăcere.

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva, răspunse Paige cu glas solemn. Îmi dau pe deplin seama de gravitatea situaţiei... dar pot să mâi adaug, că în viaţa mea nu m-am

simţit încă niciodată atât de mulţumit… într-o bună zi tot va trebui să mor… Prin urmare este preferabil să trăiesc cu adevărat zilele pe care le mai am de trăit.

XVI

Despre lunga scrisoare pe care o primise de la Stafford, era convins că este o comunicare dintre cele mai interesante pe care le-a primit până acum. Amănuntul acesta nu era uiv lucru de nimic, mai ales că sarcina cea mai grea din ocupaţiile de fiecare zi ale canonicului Harcourt, era citirea voluminoasei corespondenţe pe care o primea.

Scrisorile şale reprezentau o infinită variaţie de subiecte, Cele mai multe îi veneau de la oameni deznădăjduiţi care-l auziseră vorbind în amvon şi care neavând curajul sau ocazia să vorbească cu el între patru ochi, preferau să aştearnă pe hârtie gândurile ce-i. preocupau, pornind de la sfânta resemnare până la revolta cea mai violentă. Canonicul recunoştea fără ezitare, că datorită acestor scrisori, reuşise să cunoască atât de bine sufletul oamenilor.

Talbot ieşi din sală, ducând cu el scrisorile citite, cărora trebuia să le răspundă. Cele două de care canonicul crezuse că va. trebui să se ocupe el însuşi, erau deschise în faţa sa pe birou.

Aproape renunţase la nădejdea de a mai primi vreun răspuns. de la Stafford… Trecuseră două luni din ziua când primise misterioasa tăietură de ziar la care răspunsese fără întârziere.

Cu această ocazie se simţise grozav de încurcat şi citise de mai multe ori la rând articolul din ziar, când zâmbind, când încruntând din sprâncene.

Anicolul în sine era uşor de înţeles. Probabil Paige îşi găsise un tovarăş care să-l însoţească în rătăcirile lui; acesta avusese un accident care-i obligase să intre în spitalul cel mai apropiat. Refuzaseră să spună cine sunt, ceea ce era un procedeu inutil şi imprudent din partea lui Paige, indiferent de motivele întemeiate sau neîntemeiate ale tovarăşului său.

Adevăratul mister în această întâmpla r e era gestul straniu al acestui doctor Stafford, care fără nicio altă explicaţie, îi expediase o tăietură dintr-un ziar – şi pe deasupra cu avionul, ca şi când şi-ar fi închipuit că întâmplarea” este extrem de importantă şi vestea. va trebui să ajungă la destinaţie cât mai repede. În afară de asta adresa expeditorului notată pe plic, indica limpede şi necesitatea unui răspuns.

Pe plic nu era scris altceva decât numele Harcourt, şi în plus strada şi numărul. Nici cel puţin „Domnului Harcourt”.

Fără îndoială această adresă nu o obţinuse cu ştirea lui Paige. Prin urmare puteai crede că numele acesta a fost găsit notat pe o hârtie aflată asupra lui şi că a fost luat fără ca el să ştie. Toată întâmplarea aceasta era neobişnuită. Canonicul se frământase cu fel de fel de gânduri, mai bine de o jumătate de oră, ca pe urmă să întindă mâna după o foaie de hârtie de corespondenţă.: –.:

„Dragă doctore Stafford, îi scria el. Am primit tăietura din ziarul Cronicle din San Francisco. Numele dumitale notat pe plic mă face să-mi închipui că aştepţi un răspuns, iar faptul că ai expediat scrisoarea cu avionul, dovedeşte că problema aceasta este urgentă…

Singurul curie cu numele Sylvia pe care îl cunosc, este al unui tânăr în vârstă de treizeci şi unu de ani, un tânăr cu calităţi excepţionale şi vrednic de toată încrederea, a cărui hotărâre de a-şi ascunde identitatea este un fel de nemulţumire, atât pentru el cât şi pentru prietenii săi, totuşi eu nu am niciun motiv să-mi închipui ceva râu despre el.

Dacă persoana la care mă gândesc este tânărul. neidentificat care se găseşte în spitalul dumneavoastră, sunt; gata de a răspunde pentru cinstea lor… Dacă cumva are de luptat cu anumite greutăţi, vă rog să-mi telegrafiaţi numaidecât, V-aş rămâne foarte obligat, dacă aţi binevoi să-mi trimiteţi informaţii mai amănunţite în legătură cu el”.

Iar acum, după ce trecuseră două luni încheiate,

doctorul Stafford îi trimite această extraordinară scrisoare tocmai din Wembleton, Montana… Canonicul începu s-o citească cu cel mai mare interes…

Prima pagină era o scurtă explicaţie a motivelor care-l determinaseră să-i trimită tăietura din ziar, confirmând totodată bănuiala că adresa de pe plic fusese găsită în buzunarul hainelor lui Paige, şi-i indica motivele pentru care autorul scrisorii încerca să afle numele adevărat al pacienţilor, săi, fiind obligat să se conformeze ordinelor conducerii de la „Grey Lode Mining Corporation”.

Pe pagina a doua Stafford îi explica felul lucrărilor în laboratorul de cercetări din Montana, împrejurările în care a fost detaşat pentru o vreme la spitalul minei, întoarcerea sa neaşteptată pentru a lua conducerea laboratorului şi hotărârea bruscă a lui Paige de a4 însoţi.

„Mi-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră, domnule canonic, încât mi se pare că vă cunosc aievea. În mijlocul singurătăţii acestor primejdioase ocupaţii, eu. şi Paige ara devenit prieteni buni. Nu i-am spus că v-am informat despre sosirea sa la spital, Articolul din ziar vi l-am trimis fără să ştie nimeni, şi cred că Paige n-ar fi deloc mulţumit, dacă ar şti ce am făcut. Prin urmare, nu ştie nici despre scrisoarea pe care am primit-o de la dumneavoastră şi, fireşte, nu ştie nici că eu vă trimit acum un răspuns.

Cred că dumneavoastră, în calitate de prieten al, sau, aveţi tot dreptul să fiţi informat, că în actuala situaţie Paige şi-a asumat o sarcină ingrată şi plină de primejdii, dar cu toate acestea se simte mulţumit. În cei patru ani care au trecut, colaboratorii pe care i-am avut, au venit şi au plecat, trei dintre ei pentru a fi înmormântaţi şi alţi şase pentru a se întoarce la ocupaţii care să fie mai puţin primejdioase. Trăim într-o căsuţă de bârne cir trei încăperi, de pe culmea muntelui Boone „Mountain, la o depărtare de opt kilometri de Wembieton, un mic orăşel cu două mii de locuitori, dintre care cel mult patru inşi sunt informaţi, despre ceea ce facem noi aici.

Motivele acestei activităţi tainice nu trebuie să vă

mire. Dacă toată lumea de aici ar afla că ne petrecem vremea pentru a studia mijloacele de propagare a frigurilor pătate – de care pe bună dreptate se tem îngrozitorarii foarte greu să ne putem aproviziona cu lucrurile de care avem nevoie. Adevărul este că frigurile acestea nu le poţi lua decât de pe urma virusului pe care-l poartă o insectă, care se hrăneşte cu… hrana aceasta este exact obiectul cercetărilor noastre. Prin urmare, noi personal nu. reprezentăm, nicio primejdie pentru semenii noştri. Dar ar fi greu să-i faci să înţeleagă această realitate.

La Wembieton, cei pe care-i interesează prezenţa noastră, îşi închipuie despre noi că suntem vânători care nu avem nimic de făcut şi ne petrecem timpul prin munţi, trăind o viaţă de pustnici. Acum doi ani guvernul a instalat o linie telefonică, până 3 a cabana noastră, dar despre asta numai foarte puţini sunt informaţi şi numărul nostru nu este trecut în cartea de telefon. Când coborâm, îmbrăcăm scurteică şi încălţăm bocanci, ca oamenii de la munte. Dar în afară de asta suntem obligaţi să refuzăm ocrotire vânătorilor şi tăietorilor de păduri care vin să ne ceară adăpost. Purtarea aceasta, după părerea mea, este partea cea mai grea a sarcini noastre, căci ne vine greu să-i alungăm, deşi ne-ar fi imposibil să-i lăsăm să intre şi să se expună primejdiei microbilor cu care ne pierdem vremea. Altfel am fi obligaţi să le explicăm ce facem şi asta ar însemna ca ei să spună şi altora.

Cel care este mai precis informat despre lucrările noastre, este tocmai primarul oraşului, care în acelaşi timp este şi directorul minelor de aur din această regiune. Pe acesta îl cheamă Gipson. Fără concursul familiei Gibson viaţa noastră aici ar fi imposibil de suportat. Nu numai că primarul este de acord cu cercetările pe care le face guvernul – căci din pricina acestui flagel în fiecare vară au bântuit epidemii îngrozitoare printre lucrătorii minelor – dar se poartă extrem de prevenitor faţă de noi care suntem însărcinaţi cu aceste neplăcute cercetări. Gibson este un om bogat şi are o casă foarte frumoasă. În cei doi ani care

au trecut, am avut ocazia să petrec multe ceasuri plăcute în casa lui. Oamenii aceştia îi sunt şi lui Paige foarte simpatici. Din când în când se duce la ei să-şi vadă câinele. Insectele pe care le studiem noi, sunt tot atât de primejdioase pentru animale, ca şi pentru oameni. Gibson s-a oferit să aibă grijă de câine, dar Sylvia nu se simte bine în absenţa stăpânului ei. De fiecare dată când coboară din munte, îi vine tot mai greu să se despartă de ea. Este impresionant s-o auzi cum geme, când îl vede că se pregăteşte de plecare.

Constat că scrisoarea aceasta, este foarte lungă, deşi n-am vorbit încă despre subiectul care m-a determinat să vă scriu. Evident, intenţia mea a. fost să vă dau amănunte în legătură cu Paige. Omul acesta îşi primejduieşte viaţa pentru ceva care ar putea să nu ducă la niciun rezultat. Chiar în clipa aceasta se găseşte în laborator şi disecă o nouă serie de probe pe care le-am luat ieri de la un miel contaminat.

Dacă va avea ghinionul să se zgârie cu bisturiul sau cu penseta, mâine dimineaţă îl voi găsi cu trupul înţepenit. Totuşi este mulţumit de ceea ce face şi mi-ar fi fost imposibil să găsesc un tovarăş mai bun decât el.

Dar să revenim la ceea ce mă preocupă. Alaltăieri, când l-am vizitat pe Frank Gibson în biroul său, acesta mi-a spus că în oraş sunt vreo douăsprezece familii de oameni bogaţi care au fete ajunse la vârsta când ar trebui să urmeze cursurile unei şcoli superioare. Oamenii aceştia se gândesc în mod serios să organizeze pentru ele o şcoală particulară şi în scopul acesta ar dori să găsească o tânără fată instruită, cu o bună educaţie şi dintr-un mediu social superior, care – dacă se poate – să fi terminat de curând cursurile universitare, căci Gibson îşi închipuie că în felul acesta ar putea aduce şi ceva clin atmosfera în care a trăit, şi care să fie dispusă să vină la Wembleton, să completeze educaţia acestor fete.

Gibson m-a întrebat dacă cunosc pe cineva care să îndeplinească aceste condiţii, dar a trecut atâta vreme de când eu am pierdut contactul cu lumea. I-am promis să vă

scriu, căci din ceea ce am aflat de la Paige despre dumneavoastră, sunt convins că veţi putea să-mi recomandaţi persoana de care oamenii aceştia ar avea nevoie aici.

Cred că v-am obligat să pierdeţi foarte mult timp, pentru a vă putea expune scopul adevărat al acestei scrisori. Vă rog să mă iertaţi că am abuzat de răbdarea dumneavoastră. Dacă veţi binevoi să-mi răspundeţi, vă rog să întrebuinţaţi un plic fără antet”.

Canonicul lăsă din mână scrisoarea pe birou şi câteva clipe învârti între degete cuţitul de tăiat hârtie. O lumină de veselie tresări în ochii lui căzuţi adânc în orbite… Phyllis! Adică de ce nu?

Soni a luă cheile şi deschise cutia de scrisori.

— A sosit o scrisoare pentru tine, zise ea.

— Cred că este de la Pat.

Phyllis o luase cu câţiva paşi înaintea ei şi se sprijini obosită de uşa apartamentului lor. Toată ziua fuseseră ocupate cu inventarul şi căldura zilei li se păruse înăbuşitoare. Luă scrisoarea şi se uită la ştampila poştei:

— Wembleton!

Întinse piciorul ca să nu se trântească uşa şi desfăcu plicul, apoi cu degetele tremurânde scoase scrisoarea şi o parcurse în grabă, reţinând la întâmplare frazele amabile, numărul dolarilor care indicau suma salariului, data prevăzută pentru eventuala călătorie, cuvintele de bune urări şi oferta de a o găzdui.

— Uite, Sonia! exclamă ea. Totuşi am reuşit! Încercă apoi să-şi stăpânească emoţia: îmi scrie chiar domnul Gibson.

Se luară de braţ şi începură să urce scara. Phyllis abia se mai putea stăpâni.

— Spune drept, ce zici de asta! E admirabil, nu-i aşa. Aproape nu-mi vine nici mie să cred. Nu eşti mulţumită, Sonia? întreba ea fără încetare.

Sonia era mulţumită. Fireşte, despărţirea o întrista, dar totuşi se simţea mai uşurată decât ar fi fost dispusă să recunoască, îi părea rău să se despartă de Phyllis. Fata

aceasta radioasă sosise întocmai ca o binecuvântare cerească, revărsată peste viaţa ei şi tocmai într-un moment când avea nevoie de o preocupare cu totul nouă, pentru a-i abate gândurile de la mica tragedie care făcuse ca totul în viaţă să i se pară cu desăvârşire inutil.

Dar magazinul începuse să meargă prost şi nu era nicio speranţă de o redresare apropiată a afacerilor. Micile întreprinderi de felul celei pe care o avea ea, erau expuse în fiecare zi unei primejdii. Lui Phyllis nu-i mărturisise teama ei, ci încercase să umble mereu cu fruntea sus. „Ce prostii vorbeşti”, spunea ea, când Phylis începea să se frământe. „Nu înţelegi că eu nu mă pot lipsi de prezenţa ta? Te rog să nu te mai gândeşti la astfel de lucruri”. Oferta de la Wembleton sosea tocmai la timp. De aici înainte îi va fi mult mai uşor să-şi echilibreze bugetul. Va renunţa ia apartament şi nu va cheltui decât strictul necesar, ca să poată ieşi din nou la lumină.

— Dacă sunt mulţumită? murmură Sonia. Sigur că sunt, draga mea. Dar trebuie să ştii că-mi vei lipsi foarte mult. De asta sunt sigură că eşti şi tu convinsă. Apoi scoase din nou cheile şi deschise uşa din faţa lor. Nu ştiu ce voi face după plecarea ta.

— Domnul Gibson s-a oferit să-mi avanseze cheltuielile de drum, ţipă Phyllis din micul hol unde se oprise pentru a reciti scrisoarea mai cu atenţie.

— Să nu primeşti această ofertă, protestă Sonia, intrând în dormitor. Nu trebuie să admiţi niciodată ca un bărbat să te pună în stare de inferioritate cu banii lui. Dacă tu nu ai bani de ajuns ca să-ţi plăteşti drumul până la Wembleton, îţi voi împrumuta eu.

— Cât eşti de neîncrezătoare! exclamă Phyllis veselă.

— Eu sunt păţită, ripostă Sonia cu glasul sugrumat, în timp ce îşi scotea rochia.

— Canonicul spunea că ar trebui să avem mai multă încredere în tovarăşii noştri care sunt bărbaţii. De altfel fraza aceasta se găseşte undeva şi în Biblie.

— Draga mea, ştii foarte bine că domnul Harcourt n-a fost niciodată femeie, răspunse Sonia care băgase capul

între rochiile din dulap. Iar Biblia a fost şi ea scrisă de bărbaţi.

— De ce nu mergi să spui astfel de cuvinte şi canonicului! răspunse Phyllis şi intrând în camera ei, îşi aruncă pălăria pe masă şi se aşeză pe marginea patului.

— Despre ceea ce cred în legătură cu Biblia? Cuvintele acestea mi le-a spus chiar canonicul. Este de părere că ar trebui ca în ea să se găsească cel puţin o parte care să fie scrisă de femei, adăugă Sonia şi deschise robinetul duşului de la baie. Mi-ar face plăcere să-l pot scrie chiar eu! strigă ea, încercând să acopere zgomotul apei cu glasul. Aş intitula-o: „proverbele lui Prissy” şi primul ar începe în felul următor: „Toţi bărbaţii sunt nişte sălbatici, să nu ai încredere în niciunul dintre ei”.

Phyllis începu să râdă, apoi deveni serioasă. Doi ochi, albaştri-cenuşii, ca fierul, păreau că o roagă să nu dea crezare cuvintelor Soniei… Se îndreptă cu paşi înceţi spre camera de la mijloc şi puse scrisoarea pe birou. Slaba ei nădejde pe care o avusese, că îl va putea revedea – tocmai îndeajuns pentru a constata un tremur de uşurare pe obrazul lui chinuit – va trebui alungată pentru totdeauna. Fiecare ceas şi fiecare kilometru din drumul apropiat ce o va duce spre apus, va diminua vaga posibilitate de a se revedea.

Era de la sine înţeles, că n-ar fi putut deveni niciodată prieteni. Dar simţea din ce în ce mai mult nevoia de a scăpa de această obsesie – de obsesia ochilor lui întrebători şi chinuiţi. Când se examina în oglindă, i se părea că vede reflexul lor în propriii ei ochi. O urmăreau până şi în timpul somnului. Uneori se întreba, nu cumva această halucinaţie este un fel de boală? De fiecare dată când suna telefonul, îşi simţea inima tresărind şi-şi zicea: „El trebuie să fie!” O telegramă, o scrisoare expresă o făceau să murmure: „Va să zică totuşi va veni!…” Dar acum distanţa dintre ei va deveni mult mai lungă decât înainte.

Totuşi trebuia să se simtă mulţumită! Slujba aceasta din Wembleton o scăpa dintr-o situaţie care devenise

imposibilă. Va trebui să-l informeze cât mai curând pe canonicul Harcourt. A fost foarte amabil din partea lui că i-a găsit slujba aceasta. Îl chemă la telefon şi după câteva clipe de aşteptare, îi auzi glasul profund. Da, răspunse el, a primit şi el o informaţie de la domnul Gibson, chiar în cursul zilei de azi. Este foarte mulţumit de întorsătura aceasta a situaţiei. Da, Phyllis va trebui să treacă pe la el. Fireşte, împreună cu Sonia. Când ai suficientă răbdare, situaţia sfârşeşte prin a se limpezi întotdeauna.

— Cred că ar însemna să ceri prea mult, crezând că totul se clarifică de la sine, spuse Phyllis, întrebându-se în aceeaşi clipă, care este motivul că îi dă un astfel de răspuns, mai ales că nu avea niciun motiv să fie nemulţumită.

Urmă o scurtă pauză, înainte ca domnul Harcourt să răspundă la cuvintele ei, aşa că Phyllis fu obligată să-şi ceară iertare, pentru că s-a exprimat faţă de el în felul acesta, mai ales că îi făcuse atâtea servicii.

— Să nu încetezi să speri, niciodată, dragă Phyllis, îi răspunse el cu glasul plin de bunătate. Speranţa este un fel de tonic. Este cel mai preţios dintre toate darurile hărăzite oamenilor.

În seara dineului de la canonicul Harcourt, Elisa Graham nu făcuse Soniei o impresie prea bună, aşa că dacă i s-ar fi propus să-şi împartă apartamentul cu populara contra-altistă din Kentucky, propunerea aceasta n-ar fi entuziasmat-o deloc.

Dar acum, după ce trăiau de aproape o lună alături, Sonia era cu totul de altă părere. Cu vioiciunea şi străduinţa de a fi cât mai agreabilă, Elisa se dovedise o fată încântătoare. Îi aducea tot felul de ştiri cu care Sonia nu era obişnuită, dar îi făcea plăcere să le asculte. Îşi găsise un angajament într-un cvartet de muzică religioasă şi cânta la câteva cluburi sociale mai mici. Spre sfârşitul anului va face un turneu în regiunile din Mid-West, sub conducerea unui impresar. Pe urmă se va căsători cu Eugene; dar de ce adică să nu se căsătorească imediat?

Canonicul Harcourt le sfătuise ca ceea ce câştigă să

pună la un loc, pentru a putea face faţă cheltuielilor. Aranjamentul acesta venise aproape de la sine. După plecarea lui Phyliis, Sonia se simţise grozav de singură. A doua zi îşi închisese magazinul la ora patru după-amiază şi plecase la catedrală, să stea de vorbă cu Harcourt.

— Eram convins că astăzi vei veni la mine, declară canonicul după ce Sonia se aşeză pe scaunul din faţa lui. Am fost atât de sigur că vei veni, încât n-am ezitat să-ţi comand acest bucheţel de viorele anume pentru dumneata, căci mi-am adus aminte că florile acestea îţi plac.

Sonia ridicase vasul de pe birou şi sorbise cu lăcomie mirosul suav al acestor flori modeste. Pe urmă îi zâmbi recunoscătoare.

— Este şi acesta unul dintre multele amănunte în legătură cu dumneata, domnule Harcourt, pe care eu nu sunt în stare să le înţeleg. Ochii Soniei erau umezi de lacrimi. La dumneata vin atâţia oameni şi cu toate acestea reuşeşti să-ţi aduci aminte de toate măruntele lor preferinţe şi de toate amărăciunile lor.

— Din păcate, nu-mi pot aduce aminte de toate. Uite ce, Sonia, adevărul este că viaţa mea s-ar scurge prea tristă, dacă nu aş avea câteva persoane la a căror mulţumire şi fericire să ţin foarte mult. Eu nu pot să mă deplasez dintr-un loc în altul. Călătoria ar fi ceva mai complicat. Nu duc nicio viaţă de familie şi lectura neîntreruptă mă oboseşte. Serile sunt lungi, aşa că-mi face plăcere să mă gândesc la câteva persoane preferate şi să mă întreb ce fac şi cum le merge.

— Şi să faci anumite planuri, adăugă Sonia cu înţeles. Ceea ce ai făcut pentru Phyliis, a fost de o amabilitate excepţională.

— Va să zică a plecat aseară?

Sonia ridică fruntea şi-şi îngropa obrazul în bucheţelul de flori reci.

— Te simţi singură fără ea. Tocmai acesta este motivul care m-a determinat să cred că astăzi vei veni la mine. Îţi mai aduci aminte de domnişoara Graham? Ieri a fost la mine, ca să-mi spună că este în căutarea unei

locuinţe.

— Şi v-aţi gândit la mine?

— Dumitale nu ţi-e simpatică?

— Nu m-am gândit prea mult la ea. Cu ocazia dineului dat de dumneavoastră, când am văzut-o că încearcă să se răzbune împotriva domnului Corley, mi s-a părut cam prostuţă. Pretinsa ei intimitate cu domnul Parker care a făcut atât de mult pentru ea, mă făcea să râd. Mai ales că după câte ştiu eu, ea cunoştea foarte puţine amănunte în legătură cu el. Nu cunoştea nici cel puţin numele lui adevărat.

— Dumneata îl cunoşti?

— Mî i-a spus Phyliis. El este doctoral Paige, cel care a comis o îngrozitoare greşeală în timp ce mama ei a fost operată. Dumneavoastră nu ştiaţi? Sonia clătină din cap fără să vrea, cum făcea de multe ori, când se aştepta să primească un răspuns negativ.

Canonicul scăpase stiloul din mână şi se străduia zadarnic să-l ridice de pe parchet. Sonia sări în ajutorul lui şi după ce-l şterse cu o bucată de hârtie din coşul de alături, se aşeză din nou pe scaun.

— Mulţumesc, Sonia. Despre ce vorbeam adineauri? A, da, despre Elisa. Tonul cu care vorbea canonicul părea cu desăvârşire impersonal, aşa că Soniei îi veni să zâmbească, văzându-l că încearcă să se prefacă. Elisa este o persoană interesantă şi caută o tovarăşă tot atât de interesantă. Mi-am permis s-o întreb, dacă îşi aduce aminte de dumneata. A rămas încântată, aşa că i-am făgăduit să vorbesc cu dumneata.

— Vreţi s-o iau în casa mea? întrebă Sonia şi încercă să întâlnească privirile canonicului.

— De ce nu? ar fi o tovarăşă foarte plăcută.

— Mai aveţi şi alte motive în sprijinul acestei dorinţe? … În caz afirmativ, aş dori să mi le spuneţi şi mie.

Canonicul se uită la ea cu un fel de reproş.

— După toată bătaia de cap pe care am avut-o, ca să-ţi pot găsi acest buchet de viorele, Sonia, mai îndrăzneşti să insinuezi cu toată liniştea că eu îţi ascund ceva?

— Bine, domnule canonic, voi încerca să descopăr singură ce urmăriţi acum, răspunse Sonia, prefăcându-se nemulţumită.

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că vei reuşi, răspunse canonicul şi zâmbi.

— Credeţi că-mi va trimite vorbă?

— Cred că-ţi va trimite foarte curând. Îi voi scrie chiar acum.

— Va să zică acum pot să plec? întrebă ea, prefăcându-se nemulţumită.

— Da. Şi dacă vrei, introdu-o pe doamna care aşteaptă, îşi scoase pălăriuţa elegantă şi se îndreptă spre intrarea micului vestiar, fără să mai închidă uşa în urma ei, aşa că se opri în faţa oglinzii şi începu să-şi aranjeze părul negru, admirabil pieptănat, fără să se mai gândească nicio clipă că o vedea canonicul. Mişcările ei spontane care dovedeau supunere, treziră o sclipire de duioşie în ochii sumbri ai acestui cm în vârstă. După ce apăru din nou, se opri o clipă alături de el, reţinută de mâna lui întinsă.

— Sonia, fetiţa mea, începu el cu afecţiune, dumneata şi eu avem de îndeplinit o mică sarcină. Dar de vreme ce am făgăduit că voi păstra cel mai mare secret în această împrejurare, nu voi putea să-ţi spun mai mult. La momentul potrivit însă vei afla exact care este rolul dumitale în ceea ce se pregăteşte.

— Nu cumva este ceva care priveşte…

— Cred că va fi. mai bine ca acum să pleci. Probabil vizitatoarea care aşteaptă, a început să-şi piardă răbdarea.

— Mulţumesc. Atât este tot ce voiam să ştiu.

— Cu atât mai bine, răspunse canonicul în clipa când ea îşi desprinse mâinile încet de pe mâna lui şi plecă spre ieşire. Mi-ar face şi mie plăcere, dacă s-ar găsi cineva care să-mi spună tot ce vreau să ştiu.

Peste o săptămână înţelegerea se făcu şi Elisa se mută la ea. La început Sonia fu foarte rezervată, în parte pentru motivul că nu se simţea tocmai la îndemână cu această fată străină în casă, după lungile luni de intimitate cu Phyllis; pe urmă şi din pricină că, chiar în după-amiaza

acelei zile primise o scrisoare cu totul neobişnuită. îi venea greu să se gândească la altceva şi seara când se întoarse acasă, Elisa o găsi mult – mai preocupată decât s-ar fi putut aştepta.

Phyllis îi descria pe larg primele impresii. Soţii Gibson veniseră s-o aştepte la gară. Domnul G. era înalt şi zvelt, doamna G. mică şi bondoacă, iar tânăra Gerry o fată delicioasă şi răsfăţată. Se întorseseră acasă cu o maşină elegantă. Casa lor era imensă şi plină de servitori. Totul în această casă părea că este nou, ca şi când lucrurile ar fi fost abia atunci scoase din lăzile lor.

„Pe urmă ia intrare pe cine crezi că am văzut? Am încercat să-mi păstrez calmul, dar crede-mă, în viaţa mea nu m-am simţit atât de zăpăcită. În primul moment am rămas înmărmurită şi nu ştiam ce să fac. Doamna Gibson o luase înainte şi intrase în hol. Am văzut un câine roşu, întins cât era de lung şi cu botul pe labele dinainte, într-o atitudine anume, ca şi când ar fi aşteptat să vină cineva care îi era drag; în acelaşi timp mi s-a părut straniu că nu se ridică în picioare, cum ar fi făcut orice câine, pentru a saluta pe membrii familiei. Ei bine, fie că mă vei crede, fie că nu, în momentul când am trecut pe lângă el, s-a ridicat imediat şi mi-a pus labele pe piept; domnul Gibson care venea în urma mea, a scos un ţipăt: „Ce l-o fi apucat pe câinele acesta?”. Doamna Gibson părea grozav de stânjenită, dar în aceeaşi clipă s-a gândit că probabil eu prefer să intru în camera mea, aşa că ne-am urcat la etaj şi câinele a venit în urma noastră. A încercat să-l alunge, dar se ţinea atât de aproape de picioarele mele, încât abia puteam să mă mişc. Am spus doamnei Gibson că va fi mai bine să-l lase în pace, deoarece pe mine nu mă supără, iar ea a adăugat că purtarea aceasta i se pare neobişnuită, deoarece Sylvia de obicei nu dă atenţie nimănui... Am închis imediat uşa şi m-am aşezat pe un scaun, căci îmi tremurau picioarele. Sylvia s-a apropiat imediat şi s-a urcat cu picioarele din faţă pe genunchii mei, unde a rămas cu gura căscată, cu limba scoasă şi cu ochii strălucind de emoţie. Ai fi jurat că vorbeşte. Probabil îţi vei închipui

acum despre mine că sunt o proastă, dar mă simţeam obosită de lungul drum pe care-l făcusem şi mă simţeam singură şi atât de departe de tot... Mi-am petrecut braţele în jurul gâtului Sylviei şi culcându-i capul mătăsos pe obrazul meu, am început să plâng. Ar fi fost imposibil să mă arăt în faţa stăpânilor casei în stara în care mă găseam. Nu ştiu ce şi-au închipuit despre mine, dar abia după o oră am putut coborî. Sylvia nu se despărţea nicio clipă de mine. Mă simt puţin încurcată, deoarece oriunde m-aş duce, este mereu în urma mea.

Doamna Gibson îmi spune că Sylvia le-a fost lăsată în grijă de un prieten de al lor care vânează undeva prin munţii din apropiere. Mi s-a părut curios că poate să existe un vânător care să nu-şi ia câinele cu el. Am constatat că nu pare dispusă să vorbească despre această chestiune. Fireşte, eu nu-mi găsesc locul de curiozitate”.

Restul scrisorii Sonia îl citise în mare grabă. Pe urmă îi telefonase canonicului. Harcourt...

— Am primit ştiri de la Phyllis.

— Ei, bravo! A făcut o călătorie plăcută?

— Aşa se pare. Locuieşte la familia Gibson, până când îşi va găsi o locuinţă. Cine credeţi că i-a ieşit în cale, imediat ce a deschis uşa.

— Doar n-a întâmpinat-o vreun faraon?

— Sylvia!

— Care Sylvia?

— Dumneata nu ştii?

— Cum aş putea să ştiu!

— Sylvia Paige! Glasul Saniei luase o întorsătură stridentă, poate cu totul alta decât ar fi dorit, căci părea că şi-a pierdut răbdarea. Urmă un timp de tăcere.

— Oho! Canonicul păru mirat: Va să zică trebuie să fie şi el undeva în regiunea aceea.

— Da, mi se pare o extraordinară coincidenţă. Glasul Soniei părea să insinueze că ar mai avea multe de spus.

— Dar dumneata ce mai faci? întrebă canonicul cu bunăvoinţă.

— Cam ceea ce ai putea să-ţi închipui fiind

înconjurată de un mare mister, şi…

— Da, înţeleg, declară canonicul categoric, deşi Sonia presimţea că acum a început să zâmbească. Elisa s-a mutat în casa dumitale?

— Va veni astă seară.

Urmă o nouă pauză, atât de lungă, încât Sonia strigă în receptor.

— Probabil va fi mai bine să nu-i pomeneşti nimic despre Sylvia, cel puţin deocamdată. Dacă va avea să-ţi spună ceva, las-o să vorbească. Mi se pare că obiceiul este să dai întotdeauna musafirului primul cuvânt.

Sonia începu să râdă şi murmură ceva în receptor, ca un fel de mângâiere a unui om pe care ai reuşit să-l scoţi din fire. Ce om înspăimântător! îşi zise ea, închizând telefonul, dar cu toate acestea este atât de bun!

Elisa se întorsese foarte târziu de la o repetiţie şi se întinsese pe canapea, învăluită într-un halat trandafiriu, ca să citească o scrisoare. Trecuse cel puţin o jumătate de oră, când întrerupse tăcerea exclamând: „Ei comedie ca asta!”

Sonia se aşezase într-un fotoliu din apropierea lămpii, şi părea absorbită de un episod emoţionant al romanului de aventuri pe care-l citea, aşa că tresări şi scăpă cartea din mână.

— Am aflat cine este Nathan Parker! exclamă Elisa cu mândrie.

— Ei bine. În cazul acesta spune-mi şi mie. cine este Nathan Parker? întrebă ea nemulţumită.

— Vino încoace şi-ţi voi povesti o întâmplare mult mai interesantă decât cea pe care o citeşti, acum. Elisa îi făcu loc pe canapea. Probabil m-ai auzit de mai multe ori vorbind despre vărul meu Clay Brock. În ultimul timp a ieşit destul de des în oraş, împreună cu o tânără infirmieră de la clinica Parkway. Într-una din zile, cu ocazia unei petreceri a infirmierelor şi studenţilor, Clay 3 făcut cunoştinţă cu infirmiera şefa, domnişoara Ogilvie… Dar e mult mai bine să-ţi citesc: „Voia să ştie de unde sunt originar – prin urmare i-am spus că sunt din Leeds. S-a

informat apoi despre familia mea. şi i-am pomenit şi de tine. Părându-mi-se că se interesează de tine, i-am vorbit şi despre domnul Parker şi de ceea ce a făcut în interesul tău. Pe urmă a început să mă descoasă în legătură cu domnul Parker – este cea mai curioasă femeie pe care am întâlnit-o în viaţa mea – aşa că i-am spus tot ce ştiam. Când am pomenit numele Sylviei, a tăcut imediat şi a devenit serioasă.

În aceeaşi seară, ceva mai târziu, când tocmai ne pregăteam de plecare, m-a luat la o parte şi mi-a spus că ar vrea să vorbească cu mine, aşa că m-a poftit să trec pe la ea a doua zi după-amiază. Aşa am şi făcut şi în timpul vizitei mi-a spus că domnul Parker nu este altcineva decât doctorul Newell Paige, asistentul chirurgului Endicott, care a dispărut după o operaţie în timpul căreia pacienta a murit. Cred că amănuntele acestea ar putea să te intereseze. Dar aşteaptă să vezi şi ce urmează. Domnişoara Ogilvie afirmă că greşeala a fost săvârşită de bătrânul Endicott. A fost şi ea de faţă la operaţie şi a văzut limpede ce s-a întâmplat. Voi încerca acum să-ţi explic. Bătrânul a făcut o ablaţiune prostească. În dimineaţa aceea din prima zi a dezastrului de la bursă, era într-o stare de extremă surescitare şi tocmai fusese informat că a suferit pierderi mari, aşa că – după cum spune domnişoara Ogilvie – în momentul acela era mai puţin indicat decât oricare altul să facă o operaţie, după lovitura pe care o primise.

Adevărul este că Endicott n-a degajat suficient artera şi a tăiat pedicula prea scurtă, astfel că legătura a alunecat şi pacienta a murit pe masa de operaţie, din pricina hemoragiei. Paige legase pedicula, prin urmare răspunderea cădea asupra lui. Dar de ce nu s-a apărat? Pentru că – după cum spune domnişoara Ogilvie – el aproape a fost crescut de Endicott şi era profund devotat omului acesta. După cum afirmă ea, este limpede că Pige a vrut să ia toată răspunderea asupra sa, pentru a salva reputaţia bătrânului chirurg.

Doctorul Endicott însă n-a suflat până acum nicio vorbă în legătură cu această chestiune. N-a fost auzit nici

cel puţin o dată interesându-se de Paige. De o vreme încoace însă nu se prea ocupă de chirurgie. El a fost cel care a ţinut discursul de deschidere a Facultăţii. Este singura dată când l-am văzut, dar mi-a părut obosit şi indiferent. Eu mă aşteptasem cu totul la altceva, căci citisem odată un articol care vorbea despre uriaşa lui energie. Gândindu-mă acum la ceea ce mi-a spus domnişoara Ogilvie, îmi dau seama că omul acesta arată ca şi cum ar suferi din pricina mustrărilor de conştiinţă.

Nu m-am putut stăpâni să n-D întreb de ce n-a spus adevărul, pentru a-l apăra pe doctorul Paige, dar am constatat că imediat după aceea a devenit tăcută şi n-a vrut să-mi răspundă. Mi se pare că este o fiinţă neurastenică şi bănuiesc că trebuie să fie îndrăgostită de Paige sau că a fost cândva îndrăgostită. În orice caz se gândeşte foarte mult la el. Nu înţeleg de ce s-a frământat aproape un an încheiat, ca pe urmă să vină să-mi vorbească tocmai mie despre această afacere.

Evident, eu nu am posibilitatea să mă amestec. Dacă bătrânul Endicott ar afla că un mic student din primul an al facultăţii răspândeşte despre el vorbe menite să-i distrugă cariera, nu mi-ar mai rămâne altceva decât să mă întorc acasă la conac şi să spăl vasele. Totuşi, după ceea ce a făcut în interesul nostru, mi se pare o laşitate să stăm indiferenţi, iar el să rătăcească din loc în loc, împreună cu Sylvia. Ai mai auzit ceva despre el în ultimul timp?

Ar fi imposibil să dai crezare tuturor zvonurilor care circulă într-o instituţie ca a noastră, dar se afirmă cu stăruinţă, că acum s-a terminat definitiv cu Endicott şi că la sfârşitul anului va pleca de la Facultate. Ar fi păcat să nu i se dea ocazia să-şi descarce sufletul într-un fel oarecare”.

Sonia nu păru atât de emoţionată de conţinutul acestei scrisori, cât se aşteptase Elisa. Lectura o ascultase în linişte şi îngândurată.

— Spune drept, întâmplarea aceasta nu ţi se pare îngrozitoare? întrebă Elisa, pentru a o determina să vorbească. Îţi dai seama cât de înspăimântătoare este greşeala aceasta?

După o lungă tăcere Sonia păru că se trezeşte din adâncul gândurilor ei şi se uită la Elisa care rămase uimită, apoi dădu de câteva ori din cap şi aplecându-se spre ea, îi răspunse:

— Iartă-mă, Elisa, dar nu am auzit ce m-ai întrebat. Elisa oftă deznădăjduită, încercând să se stăpânească şi întinzând mâna, luă de pe divan cartea pe care o scăpase Sonia, apoi îi răspunse în bătaie de joc:

— Va trebui să citesc şi eu cartea aceasta. Se vede că este grozav de interesantă.

În aceeaşi clipă ochii Soniei scăpărară şi Elisa se înfiora.

— Probabil îţi închipui că eu n-am ascultat ce mi-ai citit? Ei bine, acum îţi voi spune şi eu ceva. Scrisoarea aceasta m-a revoltat ceva mai mult decât pe dumneata. În afară de asta, după tot ce a făcut în interesul dumitale, nu văd că ai avea câtuşi de puţin intenţia să mişti cel puţin un deget pentru a-l scoate din această încurcătură... Pe omul acesta eu nu l-am văzut niciodată, dar cu toate acestea sunt hotărâtă să mă interesez de nenorocirea în care se găseşte.

— Pentru Dumnezeu, Sonia! gemu Elisa încercând să-şi stăpânească suspinele şi ochii i se umplură de lacrimi. Cine şi-ar fi închipuit că vei fi în stare să te superi în felul acesta.

— Iartă-mă, zise ea cu părere de rău. N-am avut intenţia să te jignesc. Şi ca să-i dovedească, trecu în antreu şi deschizând frigiderul, se întoarse imediat cu două pahare de limonada şi sandvişuri.

La ora unu după miezul nopţii Elisa căscă împăcată şi plecă să se culce. Sonia mai întârzie. vreme de o oră pe divan, fără să se mişte, cu bărbia sprijinită pe genunchi şi cu braţele împreunate în jurul picioarelor. Părea că nu este altceva decât un pacheţel compact care se gândeşte la îndrăzneaţă aventură pe care o pregăteşte. Când pendula din perete bătu ora două, ridică receptorul telefonului, formă numărul şi aşteptă cu ochii închişi. Un glas somnoros îi răspunse de la celălalt capăt şi ascultă cu

atenţie:

— Informaţiile… La ce oră pleacă, mâine seară din gara New York Central, un tren spre răsărit?

XVII

La Wembleton pe Phyllis o aşteptau surprize. Ideea pe care şi-o făcuse ea despre micile oraşe, era luată din romanele cu subiecte romantice şi presărată cu tot felul de banale formule locale.

Imaginea pe care şi-o făcuse, nu era în întregime greşită. În felul în care vorbea de obicei, nu fusese niciodată prea meticuloasă, dar aici la Wembleton tot ce spune şi chiar ceea ce gindea, era de o precizie plină de haz.

În viaţa ei de până acum nu cedase niciodată pornirilor conservatoare, dar spiritul democratic aici ia Wembleton era atât de pur şi de imaculat, încât nu-i veni să creadă când aplecată peste balustradă, bucătăreasa Fanny începu să strige: „A venit Chuck Sloat, să taie lemne!” Chuck stătea în picioare în mijlocul holului de la parter şi lăsându-şi capul pe spate, adăugă: „Ce fel de lemne-ţi trebuie, Frank?” La întrebarea aceasta Frank care era la etaj şi tocmai începuse să se îmbrace pentru dineu, răspunse: „Pentru cămin, Chuck, să nu fie mai lungi de cincizeci de centimetri”. În gând, Phyllis îi vedea la vârsta de zece ani, jucându-se împreună de-a v-aţi ascunselea – Frank Gibson, Fanny Withers şi Chuck Sloat. Relaţiile de acum dintre ei, erau o dovadă de bun simţ care i se părea ceva cu totul nou.

În seara primei zile de la sosire, Phyllis plecă la poştă împreună cu Gerry şi rămase foarte mirată când află că biroul este deschis pentru public până la ora nouă. A fost prezentată domnului Floock, care îi ură bun sosit cu o amabilitate sinceră.

Foarte amabil chiar de la început, domnul Gibson îi rambursase cheltuielile de drum şi acum venise la poştă, să expedieze Soniei suma pe care i-o împrumutase. Se apropie deci de ghişeul mandatelor, dar şi aici apăru domnul Floock şi o servi cu toată amabilitatea. Când îl

văzu din nou, începu să râdă, gândindu-se că-şi luase rămas bun de la el, iar Gerry care nu ştia tocmai limpede dacă-şi poate permite sau nu, dădu drumul unei salve de râs sonor, din care se vedea că-şi da toată silinţa să-şi ascundă veselia… Aşa se întâmplă în orăşelele acestea, îşi zise Phyllis, fără să se simtă nemulţumită.

Dimineaţa următoare, tocmai în timpul mesei, doamna Gibson se scuză şi întinse mâna spre telefonul care era în apropierea ei: „Tu eşti, Sadie?… Mulţumesc, sunt foarte bine. Dă-mi măcelăria lui Charley Ritter… Tu eşti Charley? Ascultă, am nevoie de o friptură de vacă, pentru astă seară. Nişte antricoate… dar să scoţi oasele şi să mi le împachetezi separat… Da, cam patru kilograme cu totul.

— LTF! făcu domnul Gibson, închizându-şi servieta şi clipind dintr-un ochi, ca să evite fumul ţigării de foi pe care o ţinea în gură. Astăzi voi avea foarte mult de lucru.

Phyllis se gând că eu părere de rău la el, zicându-şi că este obligat să-şi petreacă toată viaţa în orăşelul acesta, făcând în fiecare zi drumul, de acasă la birou şi înapoi. Probabil în fiecare dimineaţă Frank Gibson îşi trăgea scaunul din faţa mesei şi la orele opt şi douăzeci închidea servieta, oftând: „Uf, astăzi voi avea mult de lucru…” Acum era cu telefonai în mână:

— Sadie, da-mi pe Harvey Aikens, Plymouth Hotei, Seattle.

După ce aşteptă timp de un minut, în timpul căruia conversaţia din jurul mesei se domoli, începu din nou:

— Tu eşti, Hary? Da, Frank Gibson. Nu pleci de acasă toată ziua? Bine! Cred că voi da o fugă până la tine, să luăm masa împreună. Vreau să-ţi fac câteva propuneri în legătură cu noua topitorie. În cazul când propunerea mea îţi va conveni, ai fi dispus să mergi mâine împreună cu mine, până la Pittsburgh?… Bine, ne-am înţeles, Hary.

Când se întoarse la masă, adăugă:

— Maudie, eu va trebui să plec la Seattle. Nu ai nevoie ca la întoarcere să-ţi aduc ceva?… LTF… cred că vom avea ocazia ca mai târziu să stăm de vorbă şi noi,

domnişoară Dexter. Să nu te laşi intimidată de cei din casă. La revedere, Gerry, la revedere Maudie. Cred că Hary Aikens va lua astă seară masa împreună cu noi.

— Nu ştiam că suntem. atât de aproape de Seattle, declară Phyllis mirată, dupăceuşa camerei se închise în urma domnului Gibson.

— Nu este tocmai departe, răspunse doamna Gibson şi încercă să zâmbească, evaluând distanţa. Vreo cinci sute de kilometri.

— Şi credeţi că domnul. Gibson va sosi la timp, pentru a lua masa împreună cu domnul cu care a vorbit, şi în vremea cinei să fie din nou acasă?

— Sigur că da. Pleacă cu avionul, răspunse doamna, şi începu să râdă. Frank nu este omul care să-şi piardă vremea într-un compartiment de tren. Cred că cel puţin de cinci ani, nici unul dintre noi nu a mai călătorit, cu trenul. Aici, unde nu putem întrebuinţa automobilul, suntem obligaţi să folosim avionul.

De, viaţă de provincie!… Phyllis, care până acum nu se urcase niciodată într-un avion, se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-şi modifice chiar de acum ideea pe care şi-o făcuse despre orăşelele de provincie.

Constată înspăimântată prăpastia care despărţea metoda de predare a şcolii din Wembleton, de condiţiile cerute pentru intrarea în Universitate şi îndrăzni să le spună că un profesor de limba latină ar putea să-i fie de mare folos; apoi văzând cu câtă uşurinţă comitetul şcolar aprobă propunerea ei, declară că ar fi nevoie şi de un profesor de matematică.

— Uf, oftă domnul Gibson, n-ai decât să ne spui tot ce vrei, domnişoară Dexter. Dorinţa noastră este ca şcoala să fie desăvârşită. Cheltuielile nu interesează.

Ascultând răspunsul lui, Phyllis îşi zise că de aici înainte va şti ce trebuie să răspundă, când cineva îşi va permite glume pe socoteala micilor oraşe, din provincie, în prezenţa ei.

Trecuse o săptămână de la sosirea ei, când doamna Gibson o întrebă, dacă acceptă să rămână definitiv în casa

lor. Pentru Gerry va fi cu atât mai bine. Phyllis fu foarte mulţumită să primească oferta, dar cu condiţia să-şi plătească pensiunea.

Frank care tocmai în clipa aceasta apăru în cameră, auzi răspunsul ei şi protestă nemulţumit:

— Pentru nimic în lume. Eu şi Maudie nu suntem oameni înfumuraţi, dar în orice caz casa noastră nu este o pensiune.

După această bruscă confirmare a ofertei făcute de soţia sa, începu să zâmbească şi-şi exprimă nădejdea că Phyllis se va putea obişnui fără greutate cu felul lor de a fi.

— Cred că înainte de a începe instruirea lui Gerry, va trebui să-i faci educaţia, declară el prevăzător, dar am toată încrederea în priceperea dumitale, că vei reuşi.

— Vei putea să procedezi cum vei crede de cuviinţă, pentru că fata aceasta te adoră, declară doamna Gibson. Nici nu-ţi închipui domnişoară Dexter, cât de mult s-a schimbat, numai datorită prezenţei dumitale…

— Dacă rămân în casa dumneavoastră, sunteţi de acord ca de aici înainte să-mi ziceţi numai Phyllis?

Rămaseră cu toţii mulţumiţi, şi Frank – împrăştiind rotocoale de fum din ţigara lui de foi, se gândi cu plăcere la ceasurile fericite pe care le vor petrece de aici înainte, când vor fi toţi aşezaţi în jurul mesei. Gerry tocmai atunci intră în odaie şi fu informată de mama ei despre cele întâmplate. Acum o săptămână ar fi strigat tare: „Bravo, vouă!”

De astă dată însă traversă camera, imitând perfect atitudinea graţioasă a lui Phyllis, aşa că tatăl ei se uită la ea mulţumit, iar doamna părea că ar fi vrut să spună: „Ei, ce părere aveţi?”

— Sunt foarte mulţumită! declară Gerry şi ridică ochii cu genele arcuite, pronunţând r-ul ca şi când ar fi avut ceva foarte gustos în gură, de care-i părea rău să-l înghită. Phyllis se uită la ea cu dragoste şi se înroşi uşor în obraz. O clipă rămase nemişcată, iar când mişcă buzele, modulaţia lor era aproape identică cu cea a doamnei Dexter când pronunţa cuvântul „fericită”.

„Era ultima duminică din luna octombrie; aerul era aspru şi prevestea iarna care cobora pe furiş coastele împădurite de pe Mount Boone până în valea unde era adăpostit orăşelul Wembleton.

În fiecare duminică la masa lui Gibson se servea o mâncare ca în zilele de sărbătoare, şi după aceea soţii Gibson se retrăgeau în camera lor, ca să se odihnească. Pe la ora cinci, familia începea să apară din nou, apoi soseau vizitatorii, căci casa impunătoare a primarului era locul de întâlnire al celor douăsprezece familii care atribuiau importanţa lor orăşelului Wembleton. În duminica aceasta Gerry fusese invitată la una dintre prietenele ei şi impunătoarea locuinţă a soţilor Gibson era cufundată într-o linişte neobişnuită.

c. 16 – 5

După ce se ridică de la masă şi uşile dormitorului se închiseră fără zgomot, Phyllis care rămase singură, luă hotărârea să facă o plimbare. Sylvia o urmări cu interes în timp ce îşi schimba costumul, apoi începu să joace în jurul ei, văzând-o că dintr-un sertar ai dulapului îşi scoate pantofii cu tălpile groase.

Imediat ce treceai de marginea oraşului, ajungeai în câmp deschis. Drumul cei mai scurt ducea spre răsărit şi în partea aceasta îşi făcea Phyllis plimbările obişnuite. Drumul de căruţă urca uşor la deal şi se termina în mijlocul unui câmp pustiu, la depărtare de cinci kilometri. De aici două poteci diferite urcau spre Boone Mount care era cel mai înalt munte din împrejurimi.

Ar fi fost plăcut să urce poteca, fără să ţină seama de distanţă, dar era imprudent. Phyllis venise de mai multe ori prin partea aceasta, dar niciodată nu trecuse dincolo de punctul de unde se mai puteau vedea acoperişurile caselor din Wembleton şi unde pădurea încă nu era prea deasă. De data asta merse ceva mai departe; pe lângă ea trecură doi băieţi care se uitară cu admiraţie la Sylvia. Întâlnirea aceasta o făcu să uite de spaima obişnuită şi-şi continuă drumul cu mai multă încredere.

După ce mai merse o jumătate de kilometru pe drum,

copacii se înmulţiră în jurul ei şi cu părere de rău se gândi să coboare. Ce nenorocire să fii fată. Ceva mai sus, la o depărtare de mai puţin de o sută de metri, pe partea stângă a potecii, era o terasă de stâncă, de unde fără îndoială – gândi ea – trebuie să fie o vedere foarte frumoasă spre valea în care era cuibărit orăşelul Wembleton. Se îndreptă spre această terasă şi după ce trecu de stânca de granit cenuşiu, în faţa ei apăru un luminiş – care era deasupra vârfurilor brădetului. Găsi un loc ceva mai ridicat, apoi se aşeză şi-şi împreună mâinile în jurul genunchilor. Acum se simţea foarte departe de mediul ei obişnuit. Sylvia se culcă lângă ea, atât de aproape, încât îi simţea căldura trupului prin fusta de tweed cu care era îmbrăcată.

Ce păcat, îşi zise Phyllis poate pentru a suta oară, că Sylvia nu poate vorbi. Fără îndoială ar avea lucruri foarte interesante de spus. Câte întrebări i-ar mai pune de fiecare dată, iar Sylvia la rândul ei, poate ar întreba-o: „Unde este stăpânul meu, şi de ce mă părăseşte în felul acesta?”

Phyllis presimţea că întâmplarea aceasta cu câinele nu este decât o parte neînsemnată din misterul care o înconjoară. De nenumărate ori i se păruse că misterul acesta începe să se lumineze, dar până acum nu se întâmplase nimic.

Soţii Gibson făcuseră mult haz pe seama atenţiei acordate de Sylvia musafirului lor; dar după cum spunea doamna Gibson, din partea unui câine te poţi aştepta la orice. De pildă, foxterierul familiei Woodruff ţine atât de mult la copilul lor cel mai. mic, încât începe să latre furios, chiar atunci când’d mama lui întinde raâna după el.

Întrebând pe Gerry cu toată discreţia despre Sylvia, fata îi răspunse cu indiferenţă că este a unui domn Paige care este cantonat undeva în pădure, împreună cu unul mai în vârstă căruia îi zice domnul Stafford şi care vine uneori să stea de vorbă cu tatăl ei şi din când în când rămâne şi la masă. Poartă nişte bocanci, şi haine grosolane – „un om care se frământă fără încetare şi se mută mereu de pe un scaun pe altul”.

— Nu ştiu ce fac oamenii aceştia acolo în munte, adăugase Gerry cu nepăsare. Probabil vânează. Nu cred să fie buni de ceva, niciunul dintre ei, deşi domnul Paige este un om simpatic. Par mai „curând nişte vagabonzi care au avut şi vremuri mai bune. Probabil se ascund de poliţie. Tatăl meu nu vorbeşte niciodată despre ei, iar când o întrebi pe mama. Îţi răspunde că pe noi nu ne interesează astfel. de lucruri. Nu ştiu ce găsesc la bătrânul Stafford, dar de fiecare dată când vine la noi, îl tratează cu multă consideraţie, deşi marna nu poate suferi oamenii care nu se ocupă de nimic. Anul trecut a pierdut câteva săptămâni cu tricotatul unui pulover de lână groasă. La început am crezut că este pentru tata, dar după ce l-a terminat, i i-a dat domnului Stafford. Ei, poftim, ce zici de asta!

Phyllis nu îi văzuse decât o singură dată şi mai mult din fugă, pe acest domn Stafford. Pleca tocmai în momentul când ea intrase în casă. Doamna Gibson îl prezentase, spunându-i că ea este profesoara cea nouă, domnişoara Dexter, dar ei omisese să-i spună că-l cheamă Stafford. Înfăţişarea lui era caracteristică omului care trăieşte singur în mijlocul codrului. Faptul că din ziua sosirii ei Newell Paige nu apăruse niciodată în casa soţilor Gibson, era o dovadă că la întoarcere Stafford i-a vorbit despre prezenţa ei în Wembleton.

Un „timp, Phyllis se şi temu, dar şi dori să-l revadă, totuşi săptămânile trecuseră, fără ca el să dea un semn de viaţă, şi astfel temerile ei se liniştiseră. Asta însemna că nu va avea ocazia să-l revadă. El se ferea de această revedere.

În timpul acestei după-amiezi, gândurile îi alergau slobode şi-i trezeau amintirile. Cu o pre Gizie absolută, până în cele mai mici amănunte, retrăi fiecare clipă, fiecare cuvânt, fiecare gest şi fiecare zâmbet din ziua aceea neuitată, când îl întâlnise la catedrală; atitudinea lui stranie de la început, când o privise în ochi şi tresărise, ca şi când ar fi recunoscut-o, emoţia ei când constatase că lui i se pare că o cunoaşte şi sentimentul neaşteptat de duioşie cu care răspunsese la interesul trezit în sufletul lui... Pe urmă întâlnirea lor plină de haz din parc,

străduinţele Sylviei de a-i apropia unul de altul, nehotărârea pe care o simţise, în timp ce aşteptau să sosească un taxi, drumul până la St. Lawrence, privirea lui gravă cu care-i examinase obrazul şi felul în care-i urmărea mişcările buzelor în timp ce vorbea; nu putea face nicio mişcare cu mâinile, fără ca el să i le urmărească, de părea că până acum n-a văzut niciodată mâinile unei fete. Se simţise atât de sfioasă încât îi ardeau obrajii, şi ca să-şi ascundă această sfială, începuse să vorbească repede, poate mai repede decât ar fi trebuit. Apoi se simţise atât de curioasă, să afle ceva în legătură cu el, încât îl privise drept în ochi, dar în ochii lui văzuse ceva şi inima începuse să-i bată cu atâta putere, încât se temuse săn-o audă.

Sylvia se ridică pe neaşteptate în picioare şi plecându-şi capul într-o parte, ascultă cu atenţie, apoi ridică o labă din faţă, ca şi când ar fi vrut să poruncească să se facă tăcere, deşi tăcerea din jurul lor nu era de nimic tulburată.

— Ce este, Sylvia? murmură Phyllis speriată şi-şi simţi inima tresărind de spaimă.

Câinele latră, apoi făcu un salt şi trecând terasa de stâncă, dispăru printre copaci. Phyllis se ridică imediat în picioare şi se luă după ea, simţind că a început să tremure. La capătul terasei se opri, gândindu-se că e mult mai bine să stea aici, până când va vedea ce s-a întâmplat. Rămase nemişcată şi cu gâtul uscat de emoţie, ascultând lătratul frenetic al Sylviei care părea că latră de bucurie.

Acum îi putea vedea cum se apropie, Sylvia jupând în faţa lui şi întorcându-se după câţi va paşi, să latre din nou. Era îmbrăcat în pantaloni de dimie, băgaţi în nişte bocanci cu carâmbii înalţi, cu o haină de piele şi în cap cu o pălărie cenuşie trasă pe ochi. Obrazul lui slăbit era ars de soare.

După ce se mai apropie, îşi scoase pălăria şi încercă să zâmbească, un zâmbet pe care l-ar fi adresat oricărei fete, ca s-o liniştească, dacă ar fi întâlnit-o în această regiune singuratică. Dar în privirile lui constată aceeaşi expresie de durere care o chinuise tot timpul ele la despărţirea lor.

Phyllis îşi simţi sufletul răscolit de remuşcări. Se pomeni în aceeaşi stare de spirit ca şi în ziua aceea când îl aşteptase în galeria de tablouri, aşa că făcu câţiva paşi spre el. Ochii lui Paige sclipiră văzând acest început de împăcare din partea ei şi când fata îi întinse mâna, i-o strânse cu toată căldura. Phyllis plecă ochii în faţa privirilor lui cercetătoare:

— Îmi pare foarte rău, murmură ea într-un târziu, neştiind ce să spună, dar gândindu-se că nu strică să-şi exprime în mod tardiv părerea de rău pentru ceea ce s-a întâmplat între ei.

— Vă rog, protestă Paige cu glasul sugrumat. Suport orice, în afară de asta.

Din fericire pentru amândoi, exact în clipa aceasta dificilă, Sylvia care aşteptase cuminte să fie şi ea băgată în seamă, îşi pierdu răbdarea şi sărind în faţa lor, îl trase pe Paige de mâneca de piele a hainei. Intervenţia aceasta a fost binevenită.

— Este mulţumită că poate să vă revadă, declară Phyllis cu glasul ceva mai liniştit.

— Sylvia?... Da, a trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut. Ştiu că nu este purtarea cea mai indicată faţă de un vechi prieten, dar... Explicaţia pe care voia să i-o dea, se termină cu următoarea frază, destul de tulbure: Nu puteam face altfel. Apoi tăcu şi încercă să o liniştească pe Sylvia, întinzând mâna spre ea, dar numaidecât după aceea se uită la Phyllis şi adăugă cu glasul grav: Nu-mi place să vă ştiu că sunteţi prin partea aceasta.

— Atunci voi pleca, răspunse fata fără să ezite.

— Probabil ştiţi ce vreau să vă spun. Părea atât de serios, încât se simţi ca o fetiţă mică în faţa lui. Prin codrul acesta umblă oameni primejdioşi de care e mai bine să te fereşti. Nu ţi-a spus nimeni până acum?

— Când Sylvia este lângă mine, mă simt în siguranţă, răspunse ea nepăsătoare.

— Hm! făcu el cu neîncredere. Sylvia nu are armă. Şi nu e nevoie să fii prea bun ochitor, ca să scapi de ea. De aici înainte să nu mai faci aşa ceva, dragă domnişoară.

Uneori întrebuinţarea cuvintelor pare foarte stranie. Crezi că ştii exact semnificaţia obişnuită a unui cuvânt, până în clipa când îl pronunţă cineva cu o intonaţie specială, care-i dă cu totul alt înţeles. Toată viaţa ei auzise cuvântul „dragă domnişoară”, căci această expresie nu are o însemnătate deosebită şi nici nu poate să exprime nimic neobişnuit. De data asta însă expresia i se păru cu totul nouă, probabil din pricină că o pronunţase cu atâta duioşie, ca şi când ar fi vrut s-o apere de o primejdie.

— Ai dreptate, doctore Paige, încuviinţă ea respectuoasă. De aici înainte nu voi mai face imprudenţe. Şi acum eu trebuie să plec… de altfel aveam de gând să cobor chiar de adineauri, crezu ea de cuviinţă să adauge.

— În această clipă nu te ameninţă nicio primejdie. Dacă îmi dai voie, te voi însoţi puţin în timpul coborârii. Dar ce zici, n-ar fi mai bine să ne aşezăm puţin şi să stăm de vorbă, de vreme ce tot suntem aici? încă nu e târziu. Pe obrazul lui nu se văzu nicio tresărire de zâmbet, dar în priviri îi tremură o lumină de implorare.

După o scurtă ezitare, Phyliis dădu din cap şi se îndreptară spre colţul de stâncă unde se oprise adineauri şi meditase atât de îndelung.

— E frumos pe aici, declară Phyliis după ce se aşezară cu, faţa spre valea de la picioarele lor.

Sylvia se strecură între ei şi se culcă, oftând mulţumită. Paige spuse „îhî”, în semn că este de acord.

— Văd că Sylvia ţine foarte mult la dumneata? zise el şi-şi trecu degetele prin părul ei lung şi roşcat.

Phylis care părea preocupată de examinarea peisajului, dădu din cap distrată.

— E foarte ciudat, adăugă el, ca şi când ar fi vorbit singur.

— Da? întrebarea părea lipsită de interes, dar cuvântul pronunţat fu însoţit de o umbră de surâs.

— Poate bănuiţi ce vreau să spun, murmură Paige puţin enervat şi se uită la ea. Sylviei nu i-au plăcut niciodată femeile. Spuneţi-mi…

Phyliis se întoarse spre el şi-l privi cu ochii mari şi

albaştri.

— Îmi daţi voie să vă pun o întrebare, îndrăzni el. Sylvia v-a recunoscut, în ziua când aţi sosit în casa familiei Gibson?

Buzele fetei tremurară într-un zâmbet şi privirile îi rătăciră spre adâncul văii, apoi fără să vrea, începu să râdă când îşi aduse aminte, de scena din ziua sosirii. Întinse mâna şi mângâie înduioşată capul Sylviei.

— Sunt foarte mulţumit, declară Paige, Cred că a fost plăcut să fii primit de o veche cunoştinţă, în casa unor oameni cu totul străini.

— Aşa este, încuviinţă Phyliis, Sylvia a fost plină de atenţii faţă de mine.

— Câteocâată te mai şi plictiseşte cu atenţiile ei. De multe ori m-a trezit noaptea din somn, frecându-şi spatele de arcurile somierei, zise Paige şi începu să zâmbească.

— Pe mine nu mă supără, când mă trezeşte, răspunse Phyliis.

Paige începu să râdă, dar ea rămase serioasă, fără să-şi dea seama de partea caraghioasă a conversaţiei lor.

— Prezenţa ei este foarte utilă în timpul conversaţiei. Declaraţia aceasta a lui indica lipsa de încredere în capacitatea lui de a găsi subiectul „clicat pentru un schimb ele banalităţi interesante. Se pricepe să asculte la ce se vorbeşte în apropierea ei, îi explică el. Dar cred că dumneata nu te-ai gândit niciodată să stai cu ea de vorbă despre lucruri serioase.

— Dar dumneata? întrebarea ei rămase fără răspuns. Paige se propti într-un cot şi-şi trecu cealaltă mână prin păr, iar Sylvia întoarse capul şi se uită la el cu interes.

— Tu eşti un câine inteligent. Sylvia ciuli urechile, când auzi acest compliment. Va veni foarte curând şi ziua când ţi se va urî să mai asculţi şi vei începe să spui şi altora ce ai auzit, nu-i aşa?

— Să sperăm că nu va spune, zise Phyliis în glumă.

Paige se ridică din nou şi i se păru că este gata să vorbească despre un subiect pe care ea încercase cu tot curajul să-l evite. Se vedea limpede că conversaţia lor de

până acum, plină de subînţelesuri şi de aluzii, s-a terminat. Se apleacă spre ea şi fata presimţi ce va urma.

— Phyllis… Glasul lui păru că tremură de duioşie. Scutură uşor din cap şi se întoarse spre el cu ochii pe jumătate închişi şi buzele tremurând, pentru a-l ruga să nu mai continue. Dar nu fu în stare să pronunţe cuvintele. El aştepta răspunsul ei. După o scurtă tăcere, fata încleşta dinţii şi clătină din nou din cap. Paige oftă resemnat.

— Nu sunt în stare, răspunse ea categoric. Haide, să plecăm, şi cu o prefăcută indiferenţă, se ridică. A sosit timpul ca eu să mă întorc acasă. Familia Gibson se va alarma. Vrei cu adevărat să mă însoţeşti o bucată de drum? Nu te reţin de la nimic? Dumneata aveai de gând să cobori, sau urcai drumul spre culme?

Îi răspunse că făcea tocmai acum drumul în sus pe munte, dar adăugă, că amănuntul acesta nu are nicio importanţă. Unde avea de gând să meargă? îl întrebă ea în timp ce coborau alături. O… spre un bordei pe care îl împarte cu un prieten, sus pe munte, aproape de creastă… Viaţa pe care o duce este plăcută?… Nu tocmai… Ce face pe acolo, vânează?… Da, vânează… A reuşit până acum să vâneze ceva?… Nici pomeneală! Aşa că nu are motive să se mândrească de timpul pierdut pe aici.

Dădea informaţii atât de vagi despre el însuşi, încât Phyllis numai cu mare greutate reuşea să-şi stăpânească nemulţumirea şi dezamăgirea. La urma urmelor pe ea n-o interesează lucrurile acestea şi clacă îi e ruşine să vorbească despre ceea ce face el acum, asta e treaba lui.

— Mi se pare, îndrăzni ea să-i spună, că ceea ce faci dumneata acum trebuie să fie grozav de banal. Ai vreo carte cel puţin, ca să-ţi treacă timpul?

— Da, am! răspunse el, ca şi când amănuntul acesta ar fi fost lipsit de importanţă.

— Şi-ţi face plăcere să trăieşti în felul acesta?

— Undeva şi într-un fel oarecare trebuie să trăiesc şi eu.

— Doctore Paige, nu vreau să te oblig să mai vii cu mine, zise Phyllis şi se opri. Sunt foarte mulţumită că am

avut ocazia să te revăd, deoarece mă chinuiau remuşcările pentru felul în care m-am purtat faţă de dumneata, tocmai atunci când ţineai să fii amabil.

— Voi mai avea ocazia să vă revăd în timpul cât. veţi sta aici? întrebă el, fără prea multă nădejde.

— Probabil. Dar trebuie să ştii că eu sunt foarte ocupată cu elevele mele, şi tot aşa eşti ocupat şi dumneata cu… însărcinarea pe care o ai acolo în vârful muntelui.

Se uită la ea şi o cercetă cu atenţie.

— Vreţi să spuneţi, cu lucrările mele? întrebă el aproape răstit.

Constată că l-a jignit cu vorbele ei. În orice caz merita un reproş pentru felul în care îşi pierdea vremea. Se vedea limpede că-i este şi lui ruşine şi era tot atât de susceptibil cât ar fi trebuit să fie. Dar nu dorea să-l supere mereu şi să ducă amintirea lui cu imaginea durerii pe care i-o pricinuieşte.

— Îmi pare foarte rău! declară ea cu glasul blând.

— Vrei să te desparţi întotdeauna de mine, cu vorbele acestea? protestă Paige.

— Aceasta este realitatea! Tonul cu care vorbea Phyllis, părea amabil, dar cu toate acestea convins. Este adevărul, repetă ea îngândurată. Astăzi îmi pare mult mai rău, decât rândul trecut.

— De mine?

— Da… Ce te determină să te laşi dus ia fund în felul acesta?

Nu mai aveau nimic de vorbit. Cuvintele de despărţire ale lui Phyllis au fost cât se poate de cordiale, ca şi când între ei n-ar fi intervenit nimic. îi răspunse îngândurat şi se uită după ea cum se îndepărtează. Niciunul dintre ei nu se gândise la problema care se punea acum pentru Sylvia şi care începu să reacţioneze cu violenţă, Câteva clipe rămase lângă Paige şi începu să latre încet în direcţia spre care se îndrepta Phyllis. Apoi din câteva salturi ajunse în faţa ei şi-i tăie drumul, lătrând din ce în ce mai tare.

Phyllis se întoarse şi aşteptă pe Paige. Scena aceasta,

chiar împotriva voinţei lor, îi făcu să zâmbească. Incidentul neaşteptat ce se desfăşura în faţa ochilor lor, părea anume menit să schimbe natura despărţirii lor. Adineauri se despărţiseră în mod definitiv şi acum erau din nou unul în faţa altuia, neşthnd ce să facă. Paige încercă să zâmbească.

— Pleacă Sylvia, ţipă el, încercând să pară sever.

— De ce nu o iei cu dumneata? îl întrebă Phyllis. Cred că un vânător ar putea să aibă nevoie de un câine.

— Dumneata nu poli înţelege; Phyllis: răspunse că mâhnit. Te rog, cheamă câinele la dumneata... Pleacă Sylvia! şi întorcându-le spatele, se depărta cu paşi grăbiţi.

— Haide, Sylvia, zise Phyllis abătuta... El nu are nevoie de iioi. Câinele o urmă cu capul plecat în pământ; din cinci în când se întorcea şi începea să se încească, apoi cobora din nou. Phyllis întinse mâna şi o mângâie pe creştetul capului. „Într-o bună zi, tot se va întoarce... ele dragul tău". Lacrimi de durere începură să-i tulbure. privirile... Totul se terminase!

Paginile scrise pe ambele părţi şi cu rânduri dese – erau împăturite în aşa fel căultima frază atrase imediat atenţia lui Phyllis, când desfăcu plicul... „Voi lua trenul de 10, 40 astă seară, pentru a avea o întrevedere cu doctorul Endicott, citi ea mirată. Să sperăm că din această întrevedere va rezulta ceva bun. Te sărut, Sonia."...

În seara zilei cu pricina soţii Gibson organizaseră o serată la care trebuiau să fie prezenţi toţi cei care se interesau de noua şcoală – părinţii, profesorii şi bine înţeles şi elevele. La cererea generală, Phyllis dăduse fetelor vacanţă în timpul după-amiezii. Când se întorsese acasă la amiază, scrisoarea o găsise pe masa din hol. Se urcase într-un suflet pana în camera ei şi desfăcu plicul în care găsi un număr neobişnuit de pagini – de obicei scrisorile primite de la Sonia nu aveau niciodată mai mult de două – şi începuse să citească, cu ochii mari şi cu obrazul crispat de emoţie.

„Acum este absolut; sigur că greşeala comisă cu ocazia operării mamei tale, a fost comisă de doctorul

Endicott. Infirmiera şefă care a fost de faţă în timpul acestei operaţii, a divulgat totul lui Clay Brock. Iată toată întâmplarea, aşa cum i-a descris-o Elisei”.

Respiraţia lui Phyllis devenea tot mai şuierătoare, pe măsură ce înainta cu lectura. Genunchii începură să-i tremure şi se aşeză pe scaun. Ochii îi străluceau. şi aproape nu mai putea respira de fericire. Îşi împinse pălăriuţa de pe frunte şi din când în când scotea câte o exclamaţie de mulţumire. Va să zică nu Newell Paige este vinovatul. El luase vina asupra sa, pentru a-l apăra pe profesorul său pe care-l adora. Acum Sonia plecase să vorbească, cu doctorul Endicott, pentru a se convinge dacă este în stare să-şi facă datoria de om corect. Deocamdată nu ştia tocmai limpede cum va trebui să procedeze, dar în orice caz va face ceva.

După ce termină cu cititul, Phyllis îşi scoase păhiria, apropie scaunul de fereastră şi începu să citească scrisoarea din nou. Admirabil!… Încântător!…

Se auzi o bătaie în uşă şi doamna Gibson intră în cameră.

— Aha, exclamă ea în glumă, te-am prins citind o scrisoare de dragoste!

Phyllis se ridică imediat în picioare şi trecându-şi braţul pe sub cel al doamnei Gibson, îi spuse pe un ton fremurând de emoţie:

— Este o scrisoare de la Sonia… Una dintre prietenele noastre a… I s-a întâmplat ceva neobişnuit de mulţumitor! Aproape nu-mi vine să cred!… Ceva mai târziu, când vom avea mai mult răgaz, îţi voi spune totul. Este o întâmplare foarte lungă.

— Îmi pare foarte bine, declară doamna Gibson pe un ton de glumă. Va să zică e vorba despre una dintre prietenele dumneavoastră. Ar trebui să-ţi vezi expresia obrazului, drăguţa mea. Cu mătuşica Maudie nu se prind astfel de farse.

Phyllis, înduioşată, o strânse de braţ şi-i răspunse că este o femeie încântătoare.

— Probabil ar fi cazul să-ţi dau 6 miftă de ajutor. În

vederea pregătirilor de astă seară, nu-i aţa? întrebă ea încercând să revină la chestiuni mai practice.

— Nu, draga mea, nu mai este nimic de făcut. Am venit să te chem la masă. Sau preferi să-ţi trimit mâncarea în cameră? Cred că în starea, în care te găseşti acum, va fi mult mai bine aşa. Voi spune Idei… Câinele acesta nu te supără prea mult? Sylvia se ridicase cu picioarele dinainte pe marginea ferestrei şi se uita afară. În atitudinea aceasta părea că ocupă foarte mult loc.

— Nu mă supără deloc, răspunse Phyllis. Eu ţin foarte mult la el.

— Sunt convinsă că în clipa aceasta ai fi în stare să-mi răspunzi că nu te-ar supăra, chiar dacă ai avea în cameră un cal, declară doamna Gibson ironică. Câinele acesta m-ar scoate din fire, dacă s-ar împletici ziua şi noapte în picioarele mele, cum se întâmplă cu dumneata. Sper că stăpânul lui va veni curând să-l ia de aici. Tot aşa gândeşte şi Frank. Implică prea multă răspundere. Acum după ce vremea s-a răcorit, nu mai este niciun motiv ca domnul Paige să nu-l ia cu el.

— Vremea s-a răcorit? Ce vreţi să spuneţi cu vorbele acestea? întrebă Phyllis care nu înţelegea.

Doamna Gibson se îndreptă spre ieşire şi-i răspunse cu indiferenţă:

— Se temea ca Sylvia să nu fie muşcată de un fel de ţânţari. Dar acum probabil ţânţarii aceştia s-au adăpostit în cotloanele lor de iarnă.

Bucatele preparate cu multă grijă i-au fost aduse în cameră peste câteva minute. Phyllis nici nu-şi dădea seama ce mănâncă. Obrazul îi radia şi din când în când ofta mulţumită. Sylvia îşi aşezase capul pe genunchii ei şi înghiţea mulţumită tartinele pe care i le întindea. La urmă se terminară şi sandvişurile şi prăjiturile.

— Sylvia, acum ştiu adevărul! Glasul lui Phyllis era foarte serios. Te-a lăsat aici ca să nu te muşte nişte ţânţari veninoşi. Acum ţânţarii aceştia au murit toţi, dar el tot nu vrea să te ia, din pricină că tu mă iubeşti şi te iubesc şi eu, dar el este acolo în munte, singur şi trist, din cauză că tu

nu eşti lângă el. Spune, n-ai vrea să-l vezi? Gândeşte-te ce surpriză ar fi pentru el, când te-ar vedea.

Se ridică şi se apropie de fereastră; Sylvia o urmă. Soţii Gibson erau de părere că stăpânul Sylviei ar trebui să vină după ea; oamenii aceştia nu înţelegeau de ce nu vine şi ar fi vrut să ştie. Newell – astăzi numele acesta îi plăcea atât de mult, încât îl pronunţa ca pe un cuvânt de alintare – are nevoie de Sylvia. În priviri i se aprinse lumina unei hotărâri neaşteptate.

— Plec să fac o scurtă plimbare, explică ea doamnei Gibson la zece minute după aceea, când se întâlniră în holul de la intrare.

— Faci foarte bine, răspunse doamna Gibson şi zâmbi ironică. Aerul curat nu poate să-ţi facă decât bine.

Au plecat împreună pe drumul obişnuit care, după întâmplarea de duminica trecută trebuia să-i rămână o amintire de neuitat. Phyllis începu să urce coasta dealului cu paşi grăbiţi şi cu inima zvâcnind de emoţie. Sylvia părea nerăbdătoare şi alerga înainte, oprindu-se din când în când, ca s-o aştepte. Când ajunseră la punctul unde luminişul pădurii indica terasa de granit, pe partea stângă a potecii, Phyllis se opri.

— Sylvia, strigă ea, întinzând braţul şi arătându-i poteca în susul muntelui, du-te şi găseşte-l!

O clipă, Sylvia se opri şi începu să bată din coadă, uitându-se la ea cu limba scoasă. Phyllis se gândi să caute un băţ şi s-o ameninţe, dar nu se putu decide să facă o astfel de faptă. Se apropie de dine şi încercă să-i explice despre ce este vorba, dar îşi dădu seama că ar fi ridicol să-şi închipuie că Sylvia ar putea-o înţelege. Îngenunche pe stratul de frunze scuturate şi-şi lipi obrazul de urechea mătăsoasă şi lungă a câinelui, apoi murmură:

— Trebuie să mergi la el, ai înţeles! Mi-ar face plăcere să te păstrez, dar el are nevoie de tine. Dă fuga repede şi găseşte-l. Când îl vei vedea, vei lătra de câteva ori „Te iubesc!”… şi să-i spui acelaşi lucru şi din partea mea.

Ochii lui Phyllis erau umezi, dar se ridică hotărâtă.

— Haide, Sylvia, pleacă! îi porunci ea cu severitate. Apoi se întoarse şi începu să coboare grăbită în josul aleii aşternute cu pietriş. Nemaiauzind nimic în urma ei, încetini pasul şi peste câteva minute întoarse capul şi se uită peste umăr. Sylvia dispăruse.

XVIII

Doctorul Endicott nu-şi mai putea aduce aminte de câte ori recomandase oamenilor de afaceri care împliniseră cincizeci de ani şi celor care se apropiau de şaizeci, să se odihnească. Le dăduse aceste sfaturi cu toată puternica lui vitalitate, dar el însuşi evitase să-şi facă cele optsprezece puncte de golf, în fiecare zi înainte de apusul soarelui. Ce glumă reuşită! părea că-şi zice doctorul Endicott.

— Acum nu vă rămâne decât o singură alternativă, spunea el clipind din ochi. Sau încetiniţi mersul sau începeţi să coborâţi. Luaţi-vă bastonul.

Când după o săptămână sau două vedea pe pacienţii săi că încep să se frământe şi că inventează tot felul de pretexte pentru a se feri de executarea dispoziţiilor date de el, spunea că se poartă ca nişte copii fără minte şi uneori nu ezita să le spună că fac prostii.

Acum când el însuşi se găsea în aceeaşi situaţie, Endicott începea să-şi dea seama că nu este deloc plăcut să te găseşti într-o stre de semiinvaliditate. E mult mai bine să fii obligat să stai în pat şi să bei medicamentele sălcii cu ajutorul unui tub de sticlă. Să stai în picioare, să te mişti cu băgare de seamă, în timp ce ceilalţi îşi bat joc de meseria ta, să auzi mereu că ţi se spune să nu urci scările fără niciun folos, să renunţi la muşchiul fript în sânge şi să te culci în fiecare zi ia ora zece – pe cinstea mea – e mult mai bine să mori şi să termini dintr-odată cu toate.

Pierzându-şi răbdarea, reuşise totuşi să obţină anumite îmblânziri ale regimului. Cu toate protestele lor au fost obligaţi să-i permită să fumeze o ţigară la o jumătate de oră după ce termina cina. Era aproape singurul lux care-i mai rămăsese şi era hazliu, dar *în*

acelaşi timp impresionant, să vezi mulţumirea copilărească care tremura pe faţa lui, stând seara în somptuoasa lui bibliotecă, aşezat într-un fotoliu şi urmărind arătătoarele pendulei care păreau zugrăvite pe cadran. Endicott trăia singur. Soţia îi murise, copiii erau căsătoriţi şi trăiau departe de el. Considerabila avere pe care o avusese plasată în acţiuni şi bonuri şi care-i pricinuise atâtea griji, se dusese unde se duc toate lucrurile trecătoare. Totuşi din fericire îi rămăsese de ajuns, pentru a putea păstra casa impunătoare în care stătea şi a putea trăi aproximativ tot atât de larg ca şi înainte de dezastru. Avea toate motivele să fie mulţumit, îşi zicea el. Sărăcia ar fi fost insuportabilă. Acum era ora opt şi zece. Când arătătorul va indica opt şi un sfert, îşi va lua calmantul pe ea re-l întrebuinţa pentru destinderea nervilor. Întinse mâna după cutia de ţigări şi scoase o Corona de lux, o mirosi şi-şi scoase briceagul din buzunar.

Vaietul Edwards apăru în bibliotecă.

— A venit o tânără doamnă, domnule doctor. Spune că are o întâlnire cu dumneavoastră.

Uitase cu totul de ea. Vizitatoarea avea dreptate. Băiatul din serviciul biroului de la spital îi comunicase cererea vizitatoarei, în timp ce el era ocupat. îi solicita o întrevedere urgentă, în aceeaşi seară, aşa că-i răspunsese enervat: „Spune-i să vină la mine, acasă, la ora opt şi un sfert. Dar nu pot să-i acord mai mult de câteva minute”. Acum era aici şi trebuia să o primească.

— *W* x!

— A venit puţin prea devreme, murmură el nemulţumit. Spune-i să aştepte câteva clipe. Apoi când văzu că Edwards vrea să iasă din cameră, îl întrebă: Cum arată?

— Dacă-mi daţi voie să mă exprim în felul acesta, vă voi spune că arată foarte bine, domnule.

— Nu ai niciun motiv să nu te exprimi, de vreme ce asta este părerea dumitale, şi tăie cu îndemânare vârful ţigării Corona. La urina urmelor nu va fi tocmai neplăcut să stea de vorbă cu o femeie tânără şi frumoasă, mai ales

că tocmai acum nu are nimic de lucru. Ia spune, Edwards, ce calităţi deosebite mai are?

— Are foarte mult vino-ncoace, domnule.

— Bun, du-te şi spune-i. Aprinse un chibrit şi-l ţinu în faţa obrazului. Încă nu mi s-a întâmplat să văd o ziaristă care să aibă pe vino-ncoace. Apropie flacăra chibritului de ţigară şi inhala fumul cu o plăcere aproape copilărească. Dar ia ora opt şi jumătate, Edwards, să nu uiţi să vii şi s-o conduci – spre ieşire.

— Să spun că sunteţi chemat la spital, domnule? îndrăzni. Edwards şi zâmbi cu înţeles.

— Da, cred că pretextul acesta este destul de bun.

După ce uşa se închise fără zgomot, se ridică în picioare şi aşează două fotolii confortabile în apropierea că-mi fiului, căci îşi închipuia că va petrece o jumătate de oră plăcută. Schimbările pe care şi le impusese, datorită stării lui fizice de acum, modificaseră în mod cu totul neaşteptat şi starea lui morala’ Cu un an în urmă, o necunoscută care venea de cine ştie unde, ar fi fost obligată să spună mai întâi altuia ce vrea, şi abia pe urmă să fie admisă în faţa lui. Dar astăzi se plictisea atât de cumplit, încât primea orice fel de distracţie. În clipa aceasta se pregătea să primească o tânără femeie care va încerca să-i vândă o serie de memorii de război, în douăzeci şi cinci de volume, pe care un sindicat de presă încearcă să le plaseze publicului. Ar fi dorit din tot sufletul ca de astă dată motivul vizitei să nu fie acesta. În fotoliile acestea de piele roşie se aşezaseră medici străluciţi şi alte celebrităţi; colegi şi prieteni. O uşoară crispare făcu să-i tremure obrazul de durere, când îşi aduse aminte de cel mai cumsecade dintre toţi, eminentul tânăr. care-i urmărise fiecare gest cu cel mai mare devotament. Se întoarse. spre cămin şi continuă să fumeze îngândurat.

— Domnişoara Duquesne, domnule, anunţă Edwards care părea impresionat de vizita aceasta neobişnuită.

Străina intră fără să ezite şi se îndreptă spre el, fără nicio forţare a mişcărilor, ceea ce dovedea o profundă experienţă mondenă. Se vedea de departe că femeia

aceasta nu poate avea nimic de vânzare. Surâsul ei politicos era plin de graţie, dar lipsit de orice provocare. Începe bine, îşi zise doctorul Endicott. Mina pe care i-o întinse, era mătăsoasă, cu degetele prelungi şi îngrijite, dar avea aceeaşi vigoare ca a unui om de afaceri. îi făcu plăcere când constată că intrase ţinându-şi mănuşile în mână. Şi le scosese, deoarece avea intenţia să întârzie, până în clipa când va obţine ceea ce doreşte, prin urmare era o femeie care nu avea obiceiul să ia lucrurile în glumă, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

— Va să zică dumneavoastră sunteţi ziaristă, declară el cu amabilitate, după ce o văzu că s-a aşezat în fotoliu. Trebuie să recunosc că după înfăţişare… Doriţi o ţigară?

— Mulţumesc. Glasul femeii avea un timbru plăcut şi când ridică obrazul spre chibritul aprins, îi văzu trăsăturile de patriciană care-i plăcură imediat. Era ceva mai în vârstă decât i se păruse la început, căci acum fiind în apropierea lui, îi putea vedea ridurile fine din jurul ochilor. Ce impresie vă fac?

— Aş putea spune că păreţi mai curând o actriţă. Endicott se lăsă pe spătarul fotoliului şi o examina cu o plăcere sinceră. Aici e cald, nu vreţi să vă scoateţi pardesiul?

Se ridică să-i ajute şi o clipă rămase în faţa lui, îmbrăcată într-o rochie de catifea care-i scotea în relief liniile sculpturale.

— Nu, domnule doctor, eu nu sunt actriţă. Totuşi mi se pare straniu, că v-aţi gândit la această eventualitate. Mai ales că sunteţi obişnuit, şi de asta sunt pe deplin sigură, să apreciaţi vizitatorii dumneavoastră de la prima vedere. Nu e tocmai mult de când un alt bărbat care se pricepe la descifrarea liniilor expresiei, m-a întrebat dacă nu joc teatru. Probabil v-ar interesa să ştiţi la cine mă refer. Bărbatul acesta este canonicul Harcourt, de la Trinity Cathedral. Fără îndoială îl cunoaşteţi. Am constatat că oamenii de valoare se întâlnesc întotdeauna, într-un fel sau altul.

Doctorul Endicott zâmbi cu amabilitate. Iată o femeie

tânără şi inteligentă, îşi zise el, dar care merge hotărâtă spre scopul pe care-l urmăreşte. O conversaţie despre canonicul Harcourt i se păru totuşi un subiect în care putea să aibă toată încrederea. De altfel el îl admira cu toată sinceritatea pe omul acesta şi se simţea mulţumit că va putea vorbi despre el.

— Da, sunt mândru să vă pot spune că eu îl cunosc pe canonicul Harcourt. Este o personalitate remarcabilă. Probabil dumneavoastră faceţi parte dintre credincioşii lui?

— Da, dar nu în mod oficial. Eu sunt un fel de oaie neagră. Pentru mine a fost ca un adevărat tată căci părintele meu adevărat a murit pe vremea când eram încă mică. Mi-am zis întotdeauna că ar fi mult mai bine ca un orfan să-şi aleagă singur părintele adoptiv, nu aşa cum se întâmplă în realitate. Cunosc de pildă un tânăr ai cărui părinţi au murit şi de care un bărbat mai în vârstă, cu o strălucită carieră s-a interesat foarte îndeaproape. Pe omul acesta tânărul îl adora şi i-a dedicat un adevărat cult, ceea ce numai rareori se întâmplă între un tată şi un fiu din acelaşi sânge. Privirile Soniei încercau să descopere o confirmare a exemplului invocat de ea, în trăsăturile doctorului, dar Endicott urmărea distrat tremurul flăcărilor din cămin şi nu răspunse nimic. Amândoi erau chirurgi, adăugă ea, spunându-şi că fiind el însuşi chirurg, probabil subiectul acesta va începe să-l intereseze.

— Hm… da… Dar să revenim la canonicul Harcourt… Endicott se aşeză picior peste picior şi cu un gest uşor îşi scutură scrumul ţigării în scrumiera de lângă el. îl admir foarte mult pe omul acesta şi nimeni nu-şi poate imagina, doar cel multmedicul său curant, prin ce chinuri fizice a trecut.

— Da, dar tocmai aceste chinuri au contribuit la măreţia lui, declară Sonia cu entuziasm.

— Vreţi să spuneţi că n-ar fi reuşit să devină un om atât de mare, dacă nu s-ar fi zbuciumat atât de mult fizic?

— Mă tem să nu fie impertinenţă din partea mea, dacă aş încerca să-mi imaginez acest bărbat, aşa cum ar fi

fost în realitate, dacă nu ar fi suferit de boala care i-a pricinuit invaliditatea. De altfel, nu-i aşa doctore, că o infirmitate gravă are puterea să-ţi argumenteze capacitatea spirituală şi să-ţi îmblânzească sufletul?

c. 17 – 5

— E foarte probabil. admise Endicctt după o clipă de gândire, totul depinde – mă refer la starea de spirit şi la starea sufletească în care erai înainte de boală. Am cunoscut mulţi oameni capabili, al căror caracter s-a schimbat, după ce au trecut prin suferinţă, declară el şi se uită la vizitatoarea sa, dându-i să înţeleagă că vorbele lui le poate interpreta aşa cum doreşte. Sonia băgă numaidecât de seamă intenţia doctorului.

— Cred că nu vreţi să faceţi aluzie la dumneavoastră, doctore, întrebă ea cu amabilitate. Mi s-a spus că în timpul din urmă sănătatea dumneavoastră n-a fost tocmai bună. Îmi pare rău. Totuşi pot să vă spun că suferinţele dumneavoastră n-au reuşit să vă transforme într-un om rău. Ca dovadă felul în care m-aţi primit acum.

Endicctt îşi trecu mâna peste bărbie şi rămase îngândurat. Probabil sosise timpul să afle ce urmăreşte această femeie. Evident, era o femeie încântătoare, dar în orice caz ar fi dorit să afle ce urmăreşte.

— Purtarea mea nu are nimic deosebit, domnişoară Duquesne, decât cel mult că până acum v-am împiedicat să îmi spuneţi scopul vizitei dumneavoastră. Dar aveţi tot timpul, căci nu e nicio grabă, adăugă el zâmbind.

Exact în clipa aceasta apăru Edwarcis şi spuse doctorului că este chemat urgent la spitalul Parkway.

Doctorul se întoarse spre el şi murmură, că n-au decât să se descurce aşa cum vor putea, dar fără el, deoarece are intenţia să nu mai iasă astă seară din casă. Edwards se întoarse şi plecă, dar nu-şi putu stăpâni o tresărire a feţei. Sonia se uită la Endicott mirată. Tocmai se pregătea să-i mulţumească pentru atitudinea lui, dar iată că el refuză să plece la spital, tocmai atunci când este aşteptat. Doctorul văzu întrebarea mută din ochii ei şi crezu necesar să se justifice.

— Adevărul este, recunoscui el, că Edwards are ordin să vină şi să mă anunţe că sunt chemat la spital, de fiecare dată când i se pare… că…

— Dar de data asta aţi crezut că nu este nevoie de acest subterfugiu? întrebă ea cu glasul tremurând de recunoştinţă. Sunteţi sigur?

— Pe deplin sigur, răspunse ei cu toată convingerea şi conştient că îşi taie orice posibilitate de retragere. Veţi putea întârzia la mine, cât poftiţi.

Sonia oftă uşurată şi zâmbi mulţumită.

— Am prevăzut că aşa se va întâmpla *l* murmură ea. Sunt atât de fericită. Constatarea aceasta îmi dă curajul necesar, căci nădăjduisem din toate puterile, că mă veţi primi cu bunăvoinţă. Şi acum, după ce aţi recunoscut că aţi luat măsurile de rigoare pentru a mă da pe uşă afară, va trebui să vă spun şi eu că am întrebuinţat un pretext, pentru a mă putea introduce în casa dumneavoastră… Eu nu sunt ziaristă!

— Aş fi fost în stare să jur că nu sunteţi, răspunse Endicott râzând. Aş vrea să mai fumez o ţigară… dumneavoastră doriţi?… Poftim!… în cazul acesta puteţi începe, dar fără să vă grăbiţi.

— Prin urmare voi începe de la început. Timp de câteva luni m-am împărţit apartamentul cu o fată care s-a bucurat de o educaţie plină de duioşie şi de toate avantajele pe care ţi le pot oferi banii. Averea familiei s-a prăbuşit de aproape un an, şi tot aşa s-a prăbuşit şi familia, lăsând-o pe drumuri, fără niciun sprijin. Şi-a găsit o modestă posibilitate de existenţă şi am locuit împreună. În clipa de faţă se găseşte într-o stare deznădăjduită. Mi-ar face plăcere să vă pot vorbi despre cazul acesta.

Doctorul Endicott se frământa în fotoliu şi începu să-şi morfolească ţigara.

— Hm! Sper din tot sufletul, murmură ei, că întâmplarea aceasta nu va fi ceea ce mă tem că ar putea să fie, şi dădu din cap cu toată energia.

— Nu, răspunse Sonia. Nu este vorba despre aşa ceva”, dacă ceea ce cred eu că vă închipuiţi, este sinonim

cu ceea ce aţi bănuit în realitate. De altfel sunt convinsă că aşa trebuie să fie.

Endicott începu să râdă. Nu-şi mai aducea aminte de ziua cinci râsese pentru ultima dată după pofta inimii. Femeia aceasta este o adevărată comoară şi are nişte riposte!… Dar se simţea mulţumit, Va să zică nu este ceea ce bănuise el… îl asigurase că nu este i şi începu din nou să râdă.

— Cu toate acestea starea în care se găseşte – este deznădăjduită, repetă Sonia din nou, când văzu că doctorul s-a liniştit şi putea să o asculte iarăşi. Fata aceasta s-a îndrăgostit de un bărbat care, după cum a constatat mai târziu, este un om de nimic.

— Ce nenorocire! exclamă doctorul cu părere de râu. Nu te superi dacă te voi întreba, în ce măsură m-ar putea interesa pe mine această afacere?

— Tocmai, am ajuns la motivare. Tânărul cu pricina este medic. Mi-am închipuit că dumneavoastră veţi fi dispus să interveniţi pentru a-l reabilita… Dar înainte de toate aş vrea să termin cu ceea ce am să vă spun despre Phyllis. Cunosc întâmplarea mult mai bine din partea aceasta, cum de altfel e şi firesc. Mama ei, doamna Dexter, a fost. acum un an în tratamentul dumneavoastră şi a murit aici, dacă nu mă înşel, la clinica spitalului Parkway.

Sonia se opri o clipă, şi Endicott îşi drese glasul. apoi răspunse că îşi aduce şi el aminte de această întâmplare.

— Tatăl ei a murit şi singura soră pe care o avea, s-a retras într-o mănăstire. Phyllis s-a întors acasă, deşi în realitate nu mai avea casă, şi s-a dus imediat să ceară sfatul canonicului Harcourt pe care-l cunoştea toată familia ei. Eu am cunoscut-o în biroul lui, şi am luat-o la mine.

— Vrei să spui că i-ai oferit adăpost? întrebă Endicott emoţionat.

— Da’ de unde, nu în felul în care înţelegeţi dumneavoastră. Ar fi trebuit să vă spun chiar de la început, ce meserie am. Sunt proprietara unui magazin de croitorie.

— Mărturisirea aceasta nu mă miră deloc, răspunse doctorul Endicott şi ochii i se luminară de o admiraţie sinceră.

— Mulţumesc domnule doctor. Cred că tuturor le plac rochiile frumoase… Phyllis a venit la magazinul meu, unde mi-a fost de mare folos, dar cu toate acestea sunt convinsă că nu poate suferi o astfel de ocupaţie. Acum câteva luni. a făcut vizite destul de dese canonicului Harcourt de la Trinity Cathedral… Aici Phyllis a întâlnit un tânăr cu o înfăţişare foarte distinsă, care venise să stea de vorbă cu canonicul.

— Nu mă miră deloc, o întrerupse Endicott. Filosofia omului acesta are o calitate de fascinaţie irezistibilă. Ultima dată când am fost la el, l-am găsit în localul bibliotecii; mă găseam în trecere prin oraşul acela, la foarte puţin timp după moartea doamnei Dexter, şi fiind informat despre relaţiile dintrs ei, am vrut să-i vorbesc. Era aşezat în fotoliu, cu ceatele sprijinite pe birou, cu ochii îndureraţi îndreptaţi spre mine şi dincolo de mine, şi vorbea, despre ceea ce el numeşte Parada cea Mare, termenul obişnuit pe care-l întrebuinţează pentru calificarea comediei umane. Îmi aduc aminte că în timp ce: îmi expunea această teorie, din stradă am auzit sirena unei ambulanţe şi în minte mi-a trecut următorul gând: „Ce importanţă are! Ici colo se întâmplă ca unul să aibă: câte un accident. Unii cad şi trebuie ridicaţi, dar cu toate acestea nimic nu poate opri înaintarea Marii Parade… Ea va continua întotdeauna…”. Canonicul Harcourt are o credinţă nestrămutată în legea compensaţiei. Seceri întotdeauna ceea ce ai semănat. Totul sfârşeşte prin a fi distribuit după dreptate. Cel puţin atâta timp cât stai de vorbă cu el, trebuie să crezi în temeinicia acestei supoziţii. Endicott îşi dădu seama că a întrerupt-o şi făcu o mişcare de scuză cu care îndemnă pe Sonia să continue: Va să zică Phyllis a întâlnit pe tânărul acesta…

— Da, datorită unei simple întâmplări. Şi din prima clipă s-a îndrăgostit de el, „dacă admiteţi că se pot întâmplă şi astfel de fenomene. El nu i-a divulgat prea

multe amănunte referitoare la trecutul său, dar ea a constatat că este, sau că a fost chirurg.

Apoi tânărul a dispărut în mod subit, fără să-i spună unde pleacă. Temperamentul lui Phyllis s-a schimbat imediat; nu mai avea poftă de mâncare, nu mai era veselă şi nu o mai interesa nimic. Începusem să mă alarmez… Pe urmă, acum câteva săptămâni, spre mulţumirea noastră, canonicul Harcourt a reuşit să-i găsească o slujbă foarte bună în Montana, în calitate de conducătoare a unei şcoli particulare.

…– Admirabil! exclamă Endicott.

— Dar numai din acest punct i de vedere. Aici însă a aflat imediat că încântătorul ei doctor era cantonat împreună cu un alt pierde-vară într-un bordei. de pe vârful muntelui din apropiere, şi că-şi, pierde vremea cu vânatul sau că nu face nimic, şi că nu se interesează câtuşi de puţin de ceea ce-şi va închipui lumea despre decăderea lui. Constatarea aceasta a fost pentru ea o dureroasă decepţie.

— Mi se pare o coincidenţă neobişnuită „ca ei să se întâlnească tocmai într-un loc atât de îndepărtat.

— Da, a fost o coincidenţă, cine ştie… Glasul Soniei părea sceptic. Nu-mi vine să cred că tânărul acesta: n-ar fi stat de vorbă în mod confidenţial cu Harcourt, înainte de a pleca „mai ales că lui Phyllis slujba aceasta i-a găsit-o canonicul…

— Nu se poate ca un om ca Harcourt să fie capabil să expedieze pe această tânără fată într-un ioc anume, pentru a face cunoştinţă mai amplă cu un tânăr de felul acestuia, răspunse Endicott perplex.

— Ei, iată că am ajuns acolo unde trebuia, declară Son ia cu glasul categoric. Ce fel de om este tânărul acesta? Fără îndoială canonicul ştie despre el mult mai multe amănunte, decât ştim noi. Dar cu toate acestea are încredere în el.

— A făcut el această afirmaţie?

— Nu mi-a spus nicio vorbă, decât că a făgăduit cuiva să păstreze totul secret.

— Foarte ciudat, declară Endicott şi se uită la

flăcările focului. Dar Phyllis cum a putut afla că tânărul acesta se găseşte pe vârful muntelui? L-a întâlnit din întâmplare?

Sonia se gândi la răspunsul pe care va trebui să-l dea, şi-i mai ceru o ţigară, f. indicott a fost foarte mulţumit s-o poată servi. îi aduse cutioara de lac şi se aplecă spre ea, ţinând în mână chibritul aprins, exact în momentul când ea îşi formulă răspunsul.

— Şi-a lăsat câinele în grija stăpânilor casei unde locuieşte ea. Un setter cu părul roşcat. Pe câinele acesta l-a recunoscut imediat... era Sylvia.

Mâna doctorului Endicott începu să tremure. Deschise cutia de chibrituri, ca să mai scoată un băţ, şi cu mare greutate reuşi să-l aprindă, apoi se uită în altă parte. Sonia înţelese că vorbele ei şi-au făcut efectul. Endicott murmură ceva în semn de scuză pentru stângăcia lui şi se întoarse din nou la fotoliu, unde se aşeză într-o atitudine stranie, de om îmbătrânit în câteva clipe.

— Plin urmare aceasta este situaţia, sfârşi Sonia. Phyllis se zbuciumă la Wembâeton...

— Wembâeton? repetă Endicott, încercând să-şi aducă aminte de ceva.

— Da, este un orăşel foarte mic... Şi tânărul medic de care este îndrăgostită, trăieşte ca un vagabond şi ca un pustnic într-un bordei de pe Boone Mountain.

Privirea lui Endicott se aprinse în mod subit şi obrazul începu să-i tremure de emoţie. Scoase un geamăt în care părea că tremură revoltă şi durere, se ridică în picioare şi începu să alerge de colo până colo prin faţa ei, gesticulând cu pumnii încleştaţi. Sonia se uita la el, împietrită de spaimă.

CJ9

— Boone Mountain! zbieră el. Boone Mountain! Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau ca el să mai întârzie pe culmea acestui munte! Cunosc toate amănuntele în legătură cu bordeiul de pe culmea acestui munte. A costat viaţa a trei dintre cei mai buni biologi ai noştri – trei oameni care meritau o soartă mai bună, nu să

moară ca nişte cobai în coliba aceea infectă. Nu vreau ca el să mai întârzie acolo! Nu voi admite!

Sonia rămase îngrozită de cuvintele lui. Dacă venise anume ca să dea doctorului Endicott o lovitură neaşteptată, acesta i-o întorcea acum cu aceeaşi măsură şi tot atât de violentă, 11 văzu că se întoarce, din nou spre fotoliul său şi aşezându-se, îşi îngropa obrazul în palme. Aşteptă înspăimântată şi întrebându-se ce va face, dacă lovitura va fi prea puternică pentru Endicott.

— Pot să te ajut cu ceva, doctore? întrebă ea cu glasul tremurând. Nu primi niciun răspuns. Nu vreţi să chem valetul? stărui ea din ce în ce tot mai emoţionată. Să „chem oamenii din casă? şi-i puse mina pe umăr.

Endicott clătină din cap, fără să ridice privirea. Clipa aceasta era extrem de penibilă. Sonia, tulburată de deznădejdea lui, ridică mâna şi-i netezi părul alb de pe creştet. El îşi îndreptă puţin trupul şi dându-şi seama de solicitudinea ei, încercă să se reculeagă şi-şi aduse aminte de obligaţiile pe care le are în calitate de stăpân al casei.

— Probabil acum dumneavoastră aţi prefera să plecaţi, începu el cu glasul sugrumat. Vă rog, apăsaţi pe butonul din apropierea uşii. Edwards vă va însoţi până la ieşire…

Sonia plecă, stăpânită de emoţii contradictorii; era mulţumită de justificarea evidentă manifestată de Endicott faţă de purtarea lui Paige şi de schimbarea ce va interveni în viaţa lui Phyllis; în acelaşi timp se simţea cu desăvârşire sfârşită de puteri, din cauza participării ei la prăbuşirea acestui om atât de important.

Odată asistase, cu buzele învineţite de emoţie şi cu ochii tulburi, la incendiul unui superb vas de lux pentru transportul pasagerilor; văzuse oglinzile uriaşe din apropien. i ferestrelor cum se fărâmiţează sub efectul flăcărilor care începuseră să se prelingă pe sub uriaşa uşă sculptată. Dar dezastrul la care fusese martoră acum, părea cu mult mai impresionant. Simţea că nu mai are nicio putere. La început nu urmărise altceva, decât să informeze pe Endicott despre ceea ce se întâmplă. Nici nu

se gândise să facă temerara încercare, de altfel inutilă, de a obţine de la acest chirurg-bolnav şi nenorocit, o mărturisire. Era de ajuns să-l facă să înţeleagă, că dacă ar fi dispus, ar mai putea repara în parte răul pe care-l pricinuise asistentului său; că ar fi foarte u<; or să redea fericirea unei fete a cărei mamă a căzut victimă neiertatei lui greşeli.

Avusese intenţia să se întoarcă cu trenul de 23.15, dar îşi zise că va trebui să informeze fără întârziere pe Phyllis despre incidentul acesta neaşteptat. Se întoarse grăbită în camera ei de la hotel, îşi schimbă rochia neagră de catifea cu o rochie de casă şi aşezându-se în faţa biroului, începu să-i scrie despre toate amănuntele conversaţiei pe care o avusese cu doctorul Endicott.

La miezul nopţii termină scrisoarea şi după ce lipi timbrul, închise plicul şi chemă omul de serviciu, ca s-o expedieze cu avionul. Apoi simţindu-se epuizată, se dezbrăcă şi întinzându-se în pat, căzu într-un somn greu, ca de plumb.

Edwards se uită la el năucit, când îl auzi pe doctorul Endicott că-i porunceşte să-i aducă un pahar de whisky cu sifon. În rare ocazii doctorul bea din când în când câte un pahar de vin de masă, dar de câteva săptămâni îi fusese interzisă chiar şi această băutură inofensivă.

— I Iertaţi-mă, domnule, răspunse Edwards cu sfială. Nu ştiu dacă am înţeles bine… Un pahar. de whisky?

— Da, ai înţeles foarte bine. Haide, grăbeşte-te! Endicott nu se mişcase din fotoliul aşezat în faţa căminului.

Încercă să-şi aducă aminte de toate amănuntele anului plin de umilinţe care trecuse, începând cu scena când se oprise în picioare alături de Newell în faţa chiuvetei şi începuseră să se spele pe mâini, după operaţia fatală. Era prea speriat de ceea ce se întâmplase – în afară de ştirea recentă despre pierderea unei jumătăţi de milion de dolari – aşa că nu mai îndrăznea să vorbească. Accidentul din ultima clipă îl zdrobise cu totul. După ce amână operaţia următoare pentru a doua zi, se întoarse

acasă. Cu Newell se va întâlni a doua zi şi va căuta să-l absolve de vina pe care o luase asupra lui, de bunăvoie, pentru *a* acoperi pe profesorul său. Dar în ziua următoare Newell nu mai venise la Parkway. Se spunea că a plecat din oraş. Probabil tânărul acesta se *qX*)

simţea îngrozit de tragedia întâmplată şi avea nevoie de d zi sau două de linişte, ca să-şi poată veni în fire. Se va-întoarce în curând şi relaţiile de respect reciproc dintre ei, îşi vor relua cursul obişnuit. Zilele se făceau săptămâni. Părea că nimeni nu ştie ce s-a ales de Newell, dar fără îndoială absenţa lui nu se va putea prelungi la infinit. Va fi obligat să aştepte până când se va întoarce băiatul acesta, şi abia pe urmă să îl disculpe.

Dar nesiguranţa chinuitoare de la început, deveni un fel de tortură, pe măsură ce treceau zilele. Cu gândul acesta se întindea seara în pat şi tot cu el se trezea în zori. Dar gândul acesta nu se mulţumi să-l însoţească după revărsatul zorilor, ci îl făcea să se zbuciume chiar în timpul somnului. Pe. urmă constată că nu mai poate adormi înainte de ora două după miezul nopţii. Remuşcările îl pândeau din adânc ui lor de umbră, când se aşeza la masa din bibliotecă şi începea să citească, făcându-l să tresară de fiecare dată când întorcea* paginile.

Newell nu era vinovat de ceea ce se întâmplase, dar amintirea numelui acestuia reprezenta, pentru el o suferinţă de fiecare clipă. Acum Endicott renunţase la orice speranţă de a-l mai revedea. De altfel nici nu ar mai fi putut suporta prezenţa. lui.

Dar acum… Boone Mountain schimbase total situaţia. Tânărul acesta pe care el îl admirase şi-l iubise, chiar. de pe vremea când nu era altceva decât un copil, pe care îl sfătuise şi-i condusese paşii în timpul studiilor, ajutându-l să facă o strălucită carieră, era acum în primejdie, de moarte; – Endicott mai sorbi o dată din paharul cu whisky.

În afară de asta vorbise şi cu Harcourt. Fără îndouilă1 acesta reuşise să-l determine să-i spună întreg adevărul. Era foarte puţin probabil ca Newell să se fi dus la el în scopul acesta, dar. odată în faţa lui, încăpăţânarea

caracteristică a canonicului a ieşit. biruitoare – asupra reticenţelor sale… Mai. sorbi o dată din pahar şi trupul i se cutremură de tăria-acestei băuturi şi de gândul dezamăgirii şi silei eu. care a ascultat Harcourt penibilele mărturisiri ale lui Newell, căci îşi aducea aminte că Harcourt îi dovedise admiraţia sa, faţă de sarcina obositoare pe care şi-o asumase.

Ce om ciudat, Harcourt acesta! Cu obiectivitatea lui parcă venită din altă lume, contempla în calitate de spectator întreaga comedie umană, judecând-o ca pe ceva complet şi nedespărţit, de la epoca de piatră, până la triumful mecanicii, şi totuşi capabil, datorită unei înţelegeri extraordinare, să aprecieze psihologia interminabilă a nenorociţilor care vin să-şi mărturisească durerile de care se zbuciumă. Endicott îşi aducea aminte că el însuşi se simţise răscolit până în adâncul fiinţei, de ochii iscoditori ai canonicului.

Parada cea Mare era subiectul lui favorit. Eforturile noastre trebuie să se îndrepte spre integritatea acestei procesiuni şi nu spre gloria unor anumiţi inşi. care oricât de sus vor reuşi să ajungă, la urmă totuşi vor fi uitaţi.

Îşi aducea aminte că-l întrebase, dacă crede cu adevărat că omenirea, în mase compacte, este împinsă înainte de un îndemn irezistibil, şi că se liniştise numaidecât, auzindu-l că-i răspunde categoric: „Nu, domnul meu, noi nu suntem împinşi înainte de niciun îndemn, ci suntem atraşi. Înţelegi? Nu împinşi ci atraşi. Atraşi de lumea care este dincolo de moarte!”

Harcourt admisese să-i vorbească în felul acesta mistic şi idealist pentru că îl credea demn să-i împărtăşească ideile sale despre destinul omenesc. Dar acum fără îndoială Harcourt îşi închipuia despre el, că trebuie să fie un ticălos, vrednic de dispreţ.

Se întrebă dacă este oare posibil ca decăderii lui morale să i se datoreze şi declinul său fizic. Nu cumva această catastrofă care făcuse din el un moşneag, înainte de vreme, îi îngreuna mersul, îi tăia respiraţia, îi stingea focul privirilor şi-i îngreuna desfăşurarea gândurilor? Se

poate oare să fie adevărat, oricât de paradoxal ar părea, că cel care vrea să-şi mântuiască viaţa, o va pierde?… Strânse cu putere din pumni şi regăsindu-şi liniştea, se îndreptă cu paşi fermi spre birou.

Mâna începu să-i tremure puţin, dar de data asta, datorită emoţiei pe care o simţea, datorită victoriei pe care o repurtase. Ochii i se tulburară de lacrimi, când începu să scrie:

„Dragul meu băiat…”

XIX

Cu lopata pe care o ţinea în mină, Paige adună pietrişul şi nisipul grămadă, apoi depărtându-se puţin, se opri îngândurat şi se uită la movila dreptunghiulară pe care o ridicase.

Ceea ce făcuse, îi luase mai mult de o oră, şi lucrase cu capul gol, zăcându-şi – după ce-şi scoase din cap pălăria cenuşie – că va putea săpa groapa mult mai uşor fără pălărie. Dar nici acum după ce terminase, nu-şi puse pălăria ci continuă să se uite îngândurat la movila de pământ din apropierea lui.

Era ferm hotărât să nu se lase pradă sentimentelor de acum. Sylvia fusese întotdeauna o fiinţă atât de îngrijită şi de curată, încât avea tot dreptul – îşi zicea el – să fie înfăşurată în bucata de pânză grosolană, pe care o cususe cu grijă, şi să fie băgată în lada de scânduri de molid pe care le bătuse în cuie, înainte de a fi redată pământului din care a fost creată.

Îndemnat de generozitatea sa caracteristică. Stafford îşi asumase această sarcină şi se uitase întunecat la tovarăşul său, spunându-i „să descurce locul” şi să meargă să se plimbe, până când el va îngropa pe biata Sylvia care seara trecută se mai zbuciuma încă din pricina frigurilor, iar la dimineaţa aceleiaşi zile o găsiseră moartă.

— Nu, dragă prietene, prefer ca de însărcinarea asta să mă ocup eu singur, îi răspunse Paige, presimţind că în această împrejurare Sylvia merită cel puţin atâta atenţie din partea lui. Fireşte, se va feri să se înduioşeze. Clinii nu trăiesc de obicei mai mult de doisprezece ani. Sylvia

aproape împlinise şapte. Prin urmare nu va încerca să afirme că moartea aceasta n-a fost firească şi nici să-şi dea drumul adevăratelor sentimente, tocmai de faţă cu Stafford care manifesta un profund dispreţ faţă de orice emoţie.

Un singur gând îl nemulţumea pe Paige. Ar fi trebuit să fie mult mai prudent în legătură cu Sylvia. Când apăruse sărind în faţa bordeiului, acum câteva zile, fusese atât de mulţumit de revederea ei, încât nu se gândise destul de serios la primejdiile la care o expune şi admisese să stea cu ei. De altfel vremea începuse să se răcorească şi ţânţarii dispăruseră, aşa că era puţin probabil ca Sylvia să mai poată fi înţepată. Este adevărat că în laborator avea tot felul de preparate şi aici nu trebuia să intre pentru nimic în lume, dar de laborator o putea feri foarte uşor. Adevărat este că nu se gândise la Tobie, maimuţa lor bolnavă. De cât sva săptămâni la cercetările lor se serviseră de Tobie, dar maimuţa se dovedi deosebit de rezistentă faţă de această boală. După ce-i injectase sub coastă o doză masivă de vaccin, care ar fi ucis orice alt animal, Stafford declarase:

E67

— ™ Tobie este prea' neruşinat pentru ca un microb să poată. trăi. pe trupul lui; toxinele pe care i le injectezi, părăsesc pur şi simplu, după câtva timp, trupul lui, fără să lase1 nicio urmă.

Cu toate acestea Tobie se îmbolnăvise de friguri şi era uşor de prevăzut ce fel de friguri sunt acestea. Făcuse mare gălăgie, şi din simpatie sau din curiozitate Sylvia se – oprise mult timp în faţa cuştii lui şi îl privise cu ochii ei cafenii şi blânzi. Pe neaşteptate Tobie întinse o mână păroasă printre gratiile cuştii sale şi apucând pe Sylvia de una dintre urechile mătăsoase o zgâriase. Cauterizase imediat rana care era foarte mică şi-şi închipuia că nu este prea târziu… Dar nenorocirea cu acest microb era faptul că reacţiona imediat.

Pe urmă se întâmplă ceea ce de la început fusese inevitabil, aşa că acum nu se mai putea schimba nimic…

Probabil Sylvia se urcase destul de sus pe coasta muntelui, pentru a descoperi Urma stăpânului ei. În ajun îl văzuse în ce parte merge. Ar fi fost de ajuns să iasă din curtea lui Gibson, cum ar fi făcut orice câine inteligent, şi l-ar fi descoperit fără prea multă greutate. Acum ar fi fost zadarnic să se frământe, pentru a descoperi motivul pentru care se înfuriase Tobie, căci părerile de rău nu mai puteau ajuta Sylviei cu nimic. Dar oricât de puţin sentimental ar fi fost, un fapt era cert, anume că moartea Sylviei însemna sfârşitul unei epoci. Ea reprezenta singura legătură duioasă şi trainică care îi mai rămăsese cu viaţa din trecut. Înainte ea îl aştepta cu răbdare în maşină, până când termina cu lucrul în sala de operaţii… pe vremea când viaţă mai merită să fie. trăită…

Dar la urma urmelor oare viaţa aceasta este atât de importantă? Ocupaţia la clinica Parkway fusese un motiv continuu de interes şi apartamentul din palatul Hermitage un refugiu luxos, după obligaţiile de fiecare zi. Dar vorbind sincer, felul acesta de viaţă nu reprezenta altceva decât o obişnuinţă de fiecare zi. Trebuie să admită că n-a trăit cu adevărat, decât începând din ziua când o cunoscuse pe Phylliş.

Aici avea răgaz tocmai îndeajuns, ca să se poată gândi la ea. Uneori, în timpul pe care-l petrecuse la Grey Lode Mine, după ce se gândea la ochii ei mari şi albaştri, la buzele roşii, la gropiţele încântătoare – la mâinile ei atât de frumoase, spiritul său critic se trezea şi-şi zicea că probabil a început să idealizeze această fată şi-l determina să prevadă că dacă o va mai întâlni vreodată, ceea ce era foarte puţin probabil, va constata că s-a amăgit singur. Duminica trecută însă Phylliş nu numai că justificase visurile lui, dar constatase atâta farmec în fiinţa ei, în gesturile, în inflexiunile glasului, încât abia se putuse stăpâni sănti-şi exprime în vorbe sentimentele ce i le inspira.

Acum Sylvia plecase şi odată cu plecarea aceasta se stinsese şi dorinţa lui de a se întoarce la viaţa monotonă de la spitalul Parkway. Evident chirurgia era meseria lui

firească, astfel că apucându-se de altceva, niciodată nu se va putea simţi pe deplin fericit: dar se va obişnui, îşi zicea el, cu un alt gen de activitate, cum ar fi de pildă bacteriologia sau probabil cu cercetările ştiinţifice, dar numai când ar putea s-o aibă şi pe Phylliş în apropierea lui.

Cât de mult ar dori să vorbească astăzi cu canonicul Harcourt. Şi-ar luă inima în dinţi şi i-ar mărturisi dragostea lui pentru Phylliş, ca apoi să-i ceară sfatul. I se părea straniu că fata aceasta îşi găsise o slujbă tocmai în regiunea aceasta unde era şi el. Ce coincidenţă! se gândi că ar putea trimite canonicului o scrisoare în care să-i mărturisească adevărul – şi să-l întrebe, dacă are dreptul să-i dezvăluie lui Phylliş sentimentele sale de acum? Dar renunţă. la această idee, fără nicio ezitare. Aşa ceva ar fi imposibil de spus într-o scrisoare.

Ei comedie! Bietul Stafford cu siguranţă se va întreba acum, pe unde întârzie. Adună un braţ de frunze şi le aruncă pe movila mormântului Sylviei, ridică lopata la umăr şi se întoarse spre bordei. Pe masă îl aştepta un bilet. Stafford mâncase şi plecase la Wembleton unde îşi va petrece după-amiaza acestei zile. „Cred că preferi să rămâi singur, adăugase el în post-scriptum. Mă voi întoarce pe la ora cinci!

Newell îşi fierse două ouă moi, prăji o bucată de pâine şi începu să mănânce, fără să se aşeze pe scaun. Apoi îşi aprinse pipa şi ieşi, închizând uşa în urma sa, ca să meargă de-a lungul potecii care cobora pe coasta muntelui, gândindu-se la plăcerea pe care i-o va face ceasul pe care îl va petrece aşezat pe marginea terasei de granit, unde săptămâna trecută o întâlnise pe Phylliş.

Se gândise atât de mult la ea, încât nu-i venea să-şi creadă ochilor, de teamă că ceea ce vede nu este altceva decât o halucinaţie. Rămase nemişcat, simţindu-şi bătăile speriate ale inimii şi întrebându-se, dacă nu cumva visează.

Dar nu visa; fata era acolo, exact pe mica ridicat ură de unde se putea vedea valea de la poalele muntelui, pe deasupra vârfurilor graţioase ale pinilor. Nu-l simţise că se

apropie şi stătea cu mâinile strânse în jurul genunchilor. Pălăria era alături de ea şi pardesiul i se desfăcuse la gât, aşa că i se vedeau umerii adorabili.

Ieşind din desişul pădurii se îndreptă spre ea, dar imediat după aceea o văzu că tresare şi se întoarce în partea de unde venea el. Dar ceea ce se întâmplă după aceea, a fost atât de repede şi de neprevăzut, încât se opri fără să îndrăznească să se mai mişte. Phyllis sări în picioare şi se repezi în calea lui, întocmai ca un copil când nu-şi mai găseşte locul de mulţumire. Ridică mâna în care ţinea o scrisoare.

— Ia uită-te la asta! ţipi ea încântată. Sunt mulţumită şi eram convinsă că vei veni.

Îi dădu scrisoarea şi luându-l de braţ, îl îndreptă spre locul Unde stătuse ea adineauri.

— Citeşte-o! îi spuse fata şi se aşeză atât de aproape de el, încât capul i se odihnea pe umărul lui. E admirabil! oftă ea. Apoi cu un gest spontan, acoperi scrisoarea cu mâna şi-l întrebă cu o nerăbdare pe care şi-o stăpânise vreme atât de îndelungată. Ce poate fi atât de primejdios pe Boone Mountain?

Făgăduiala pe care o făcuse lui Stafford trecu pe planul al doilea. Phyllis avea tot dreptul să cunoască adevărul.

— Uite ce e, începu el cu sfială, acolo pe culme se găseşte Laboratorul de Cercetări al Guvernului, pentru descoperirea febrei pătate; înţelegi ce înseamnă asta?

— Şi dumneata lucrezi în laboratorul acela? întrebă ea înspăimântată şi-şi încleşta mâna pe braţul lui.

Paige ridică fruntea şi uitându-se la ochii ei speriaţi, începu să zâmbească. Două lacrimi grele îi scăpară de sub pleoape şi coborâră grăbite de-a lungul obrajilor.

— O… te rog să mă ierţi pentru vorbele pe care ţi le-am spus data trecută.

Newell o mângâie pe mână şi-i răspunse că vorbele acelea nu au nicio importanţă, de vreme ce ea nu putea şti ce face el acolo pe culme, în mijlocul codrului.

— Spune-mi, întrebă ea după ce se mai linişti, Sylvia

a ajuns cu bine la dumneata? Voiam să fie aproape de dumneata şi doamna Gibson mi-a spus că acum nu mai există niciun motiv să nu fie… aşa că am adus-o până aici şi i-am spus să meargă şi să te găsească.

— Ai fost foarte amabilă, Phyllis, răspunse el cu glasul liniştit şi puţin deprimat. Sylvia a sosit zburdând de bucurie.

Phyllis examina cu atenţie obrazul lui Newell, dar băgă de seamă că încearcă să evite privirile ei întrebătoare.

— Mi se pare ciudat că n-a venit şi ea împreună cu dumneata; mi-ar fi făcut plăcere s-o văd.

— Da, răspunse el maşinal, şi ei i-ar fi făcut plăcere să vă poată vedea.

— Newell! Se întâmplă pentru prima dată s-o audă pronunţându-i numele şi se simţi profund emoţionat. Apoi îl apucă de braţ cu amândouă mâinile: Spune-mi ce s-a întâmplat cu Sylvia?

Urmă o lungă tăcere în timpul căreia se gândi cum să-i spună trista veste. Văzându-l că ezită, fata îl scutură cu putere de braţ şi-l întrebă din nou, cu glasul tremurând de spaimă:

— Newell… nu cumva Sylvia e bolnavă?

— Da, este bolnavă, admise el, apoi adaugă: Mai bine zis… a fost bolnavă.

Phyllis îşi propti fruntea de umărul lui şi începu să plângă ca un copil. În aceeaşi clipă simţi cum îi dă târcoale, ispita de a o cuprinde în braţe, dar îşi zise că nu trebuie să profite de starea aceasta a ei, când ea era pradă durerii şi părerilor de rău pentru moartea Sylviei.

— Phyllis, nu trebuie să-ţi faci niciun fel de reproş, zise el ca s-o liniştească. Dumneata nu puteai să ştii că o ameninţă primejdia. De fapt nici n-ar fi ameninţat-o, dacă eu aş fi fost ceva mai prevăzător… În acelaşi timp cred că Sylvia ar fi fericită, dacă ar şti că moartea ei ne-a… Se opri, căutând cuvântul cel mai indicat, şi termină spunând: a ţinut foarte mult la noi, la amândoi, cred că ştii şi dumneata.

Simţi capul blond mişcându-se în semn de încuviinţare, alături de braţul său.

— Ea ar fi murit cu plăcere, dacă ar fi ştiut că în felul acesta va reuşi să ne facă să devenim prieteni, declară Newell înduioşat.

Phyllis îşi îndreptă trupul, îşi şterse ochii cu dosul mâinilor, ca o fetiţă mică, gândi el, şi-i spuse cu glasul stins.

— Citeşte scrisoarea aceasta!

Newell tresări, simţind-o că s-a strâns atât de aproape de el, încât îi simţea căldura trupului şi bătăile inimii, alături de braţul pe care i-l strângea cu amândouă mâinile. Cu bărbia lipită de el, pentru a putea urmări cu ochii rândurile pe care le citeşte, îi venea foarte greu să se concentreze asupra scrisului grăbit al Soniei.

Phyllis îl simţi că trupul îi devine rigid, pe măsură ce se apropie de deznodământul dramatic al scrisorii. Nu mai avea mult şi mâinile începuseră să-i tremure, ţinând paginile.

— Sfinte Doamne! exclamă el. Bietul bătrân! Va să zică a ajuns să ia această hotărâre! Asta înseamnă că de aici înainte voi fi liber!

Nu-şi mai putu stăpâni emoţia şi lăsând scrisoarea din mână, întinse braţele şi o cuprinse pe Phyllis, apoi o strânse lângă el, aşa că-i simţi obrazul lipit de obrazul lui. În aceeaşi clipă, amândoi se retraseră puţin şi se priviră în ochi.

— Te rog să mă ierţi, murmură el; n-am avut intenţia să fiu atât de impulsiv faţă de dumneata. Dar scrisoarea aceasta are pentru mine o importanţă atât de mare, încât mi-am pierdut cumpătul. Îmi pare rău! sfârşi el, dar cu toate acestea nu-şi desprinse braţele de pe trupul ei şi nici Phyllis nu încercă să se îndepărteze de el.

Se uită la ea cu ochii plini de reproşuri pentru îndrăzneala pe care şi-o îngăduise faţă de ea, dar Phyllis rămase serioasă. Ridicând ochii, se uită la el pe sub pleoapele cu gene lungi: şi-l examina îndelung şi cu seriozitate. Buzele îi erau întredeschise şi părea că ar vrea

să spună ceva, dar nu zise nimic ci-şi plimbă privirile pe fruntea lui arsă de soare, pe linia energică a maxilarelor şi după aceea le ridică spre ochii albaştri ca oţelul care păreau că aşteaptă şi vor. s-o întrebe ceva. Începu să respire ceva mai repede. Simţi braţele care se strânseră mai tare în jurul trupului ei şi se lăsă fericită la pieptul lui. Mina cu care-4 ţinea de braţ, se urcă încet şi i se opri pe umăr, apoi trecu dincolo, în jurul gâtului său şi-l mângâie pe păr.

…

— 0 – iubita mea, murmură el. Oare o fi adevărată minunea pe care o trăiesc?…

I se întâmplase de multe ori, ca stând singur şi chinuit de felul de viaţă la care era condamnat, să se gândească în extazul pe care îl va simţi, în clipa când o va putea strânge în braţe. Dar nu-şi putuse niciodată închipui fericirea pl care o simţea în această clipă, când Phyllis răspunse sărutului său, cu toată duioşia şi încrederea. Puţin după aceea îşi trecu degetele prin părul ei adunat în inele. Fata deschise ochii şi zâmbi.

— Ce cap frumos ai! zise el, cu glasul ca o alintare.

— Capul acesta şi-a făcut foarte multe griji din pricina dumitaje, murmură ea şi se uită la el înduioşată. Urmă din nou o lungă tăcere…

— Spune mi, începu Newell cu toată încrederea, cum s-a întâmplat ca dumneata ai venit tocmai la Wembleton *7*

— M-a trimis canonicul Harcourt, răspunse ea zâmbind.

— Dar dumneata nu ştiai că eu sunt în această regiune.

Phyllis clătină din cap şi un surâs făcu să-i tresară gropiţele din obraz, apoi răspunse cu ironie:

— Sunt convinsă că acum mă vei întreba, dacă aş fi venit, chiar dacă aş fi ştiut că eşti aici.

— Prin urmare întâlnirea noastră în această regiune frumoasă n-a fost altceva decât o întâmplare fericită. Privirile încântate ale lui Newell îmbrăţişară valea de la picioarele lor şi se întoarseră din nou spre ea.

Phyllis începu să râdă şi ridică mâna spre bărbia lui bronzată.

— Duminica trecută ţi-am spus şi eu că este frumoasă, dar te-ai mulţumit să-mi răspunzi: „Hm!” şi nimic altceva.

— Este adevărat, dar duminica trecută această interjecţie a fost tocmai de ajuns pentru o descriere, răspunse Paige şi din nou o strânse mai puternic alături de el. Dar atunci se petrecuse o minune şi nu eram tocmai sigur dacă pot crede în realitatea ei.

În drumul spre vale întâlniră pe Stafford. Păru că apare pe neaşteptate dintre trunchiurile pinilor, întocmai ca o fantomă. Phyllis îşi desprinse mâna de pe braţul lui şi-i spuse în şoaptă:

— Apropie-te de el şi explică-i situaţia.

II – g

Stafford deschise ochii mari şi se uita la ei mirat. Se opriseră toţi trei şi se examinau în tăcere, apoi ca şi când şi-ar fi dat seama că unul dintre ei tot va trebui să spună ceva, Stafford declară că după-amiaza aceasta a fost foarte plăcută.

— Da, dar dumneata nici nu bănuieşti ce s-a întâmplat, răspunse Newell cu subînţeles.

— Ei bine, nu este tocmai greu să-mi închipui, murmură Stafford. Felicitările mele!

— Ne cunoaştem mai demult, adăugă Newell, cu mult înainte de a ne întâlni aici, datorită unei întâmplări.

— Ce, vrei să spui cu vorbele acestea? întrebă Stafford, Eu sunt responsabil de prezenţa domnişoarei Dexter în această regiune. Prietenul meu, canonicul Harcourt...

— Dumneata îl cunoşti pe canonicul Harcourt? exclamară Phyllis şi Newell într-un singur glas.

— Sigur că da! se lăudă Stafford. Suntem vechi prieteni, Ultima dată când l-am văzut, am fost împreună la pescuit...

Newell izbucni într-un hohot de râs.

— Când s-a întâmplat asta?

— Poate să fie cinci ani de atunci, răspunse el cu îndrăzneală. Bine că mi-am adus aminte Paige… Uite o scrisoare pentru dumneata. Am trecut pe la poştă şi mi-a dat-o bătrânul Flook… Ei, şi acum eu îmi voi vedea de drum. Să aveţi noroc, amândoi! Duse un deget spre pălăria veche şi o luă la deal. Newell examina scrisul de pe plic şi strânse pe Phyllis mai aproape, apoi aplecându-se spre urechea ei, murmură:

— Este o scrisoare de la Endicott!

I… **, la – *W* „– XX

Era oi a dedă şi douăzeci. Mecanismul clopoteloi din cel mai înalt turn de la Trinity Cathedral bătea cadenţele unui imn patriotic.

Talbot care era de gardă, întâmpină pe Newell la intrarea apartamentului lui Harcourt şi-i ură bun venit, uitându-se la el zâmbitor. Vederea uriaşului hol de la intrare îi trezi o mulţime de amintiri plăcute. Aici.

…274

O

exact în apropierea uşii, era covorul gros pe care se întinsese Sylvia, ca să-l aştepte, şi ceva mai încolo, era sala de aşteptare unde acum paisprezece luni o găsise pe Phyllis adâncită în gânduri.

— Vă voi conduce de-a dreptul la domnul canonic, declară Talbot. Va trebui să cerceteze actele dumneavoastră, înainte de sosirea celorlalţi.

Trecând prin faţa sălii de aşteptare, Newell văzu un grup de femei. Talbot se opri şi le spuse că domnul canonic nu este deocamdată liber, dar le va primi pe toate ceva mai târziu dacă sunt dispuse să mai aştepte puţin.

Apoi îşi continuară drumul împreună până la uşa bibliotecii, unde Talbot îi făcu semn lui Newell să intre.

Ochii adânci ai lui Harcourt se luminară de mulţumire.

— M-am bucurat de apropierea acestei zile, fiul meu, declară el cu entuziasm, când Newell strânse mâna întinsă spre el.

— Tot aşa şi eu, domnule canonic. Iarna aceasta a

fost foarte lungă şi primăvara părea că nu se mai termină.

— Ia un scaun, Newell… Ai făcut foarte bine că ai aşteptat. În felul acesta Phyllis şi-a putut face datoria pe care şi-a asumat-o faţă de şcoală şi dumneata ai rămas nemişcat lângă Stafford, omul acela cumsecade, până în ziua când a putut să găsească pe cineva care să te înlocuiască.

Newell zâmbi.

— M-am întrebat mereu, domnule canonic, cum a reuşit. Stafford să se pună în legătură cu dumneavoastră. Vorbeşte despre canonicul Harcourt ca despre un vechi prieten şi spunea că acum cinci ani a fost împreună cu dumneavoastră la pescuit.

— Mi-ar face plăcere, dacă ar fi adevărat, răspunse canonicul. Ia spune, când îţi vei lua în primire slujba de la spitalul Parkway?…

— În luna septembrie. Direcţia spitalului a fost generoasă şi a consimţit să-mi acorde câteva săptămâni de libertate, înainte de a intra în funcţie. A fost un mare noroc pentru noi, căci ne-am gândit să facem o călătorie… Fără îndoială, Phyllis v-a informat la timp.

— Da, ieri a trecut pe la mine. Joia viitoare veţi lua parte la căsătoria domnişoarei Arlen cu Norwood, care se va celebra la New York, şi sâmbătă vă veţi îmbarca pentru Anglia.

— Phyllis vrea să-mi arate la Londra o mulţime de lucruri.

— Cred că vrea să-ţi arate biserica Simţului Olaf.

— Mi-a spus că în interiorul acestei biserici poţi auzi cum se desfăşoară trecutul.

— Tot aşa prezentul şi viitorul. Du-te cu ea, Newell, şi ascultă-l, aşa cum l-a ascultat Phyllis. Dacă vei înţelege şi vei auzi ceea ce aude şi înţelege ea, să ştii că te vei simţi aproape vrednic de dragostea ei… îmi dai voie să-ţi văd autorizaţia de căsătorie? Invitaţii trebuie să sosească imediat.

Newell îşi scoase documentele şi fiind în apropiere de canonic, îi puse respectuos mâna pe umăr.

— Mă străduiesc, domnule canonic, să găsesc cuvinte pentru a vă exprima…

Harcourt ridică ochii spre el şi zâmbi.

— Ştiu, fiule, care sunt sentimentele dumitale de acum. Nu e nevoie să-mi exprimi recunoştinţa dumitale. Sunt de-ajuns de răsplătit de fericirea dumneavoastră comună. Să nu mai vorbim despre asta.

— Mi-aţi redat viaţa, domnule canonic.

— Este adevărat, dar să nu uiţi că prietena noastră Sonia are şi ea o mare parte de contribuţie. Doctorul Endicott poate ar mai fi aşteptat vreme îndelungată, până să se decidă să-şi facă datoria, dacă n-ar fi fost încurajat de Sonia… Dar la urma urmelor Endicott acesta este un om cu bun simţ. După întâlnirea cu Sonia, a trecut şi pe la mine. Conversaţia pe care am avut-o cu el, o consider drept unul dintre cele mai de seamă evenimente din viaţa mea.

— În ce mă priveşte pe mine, domnule canonic, eu nu vă pot spune altceva, decât că nu voi uita niciodată ziua când mi-aţi vorbit despre Parada cea Mare.

— Acum ai început să crezi şi dumneata în această teorie, nu-i aşa? Foarte bine faci! şi canonicul îl privi pe Newell drept în ochi.

— Da, cred, domnule canonic!

— Tot aşa crede şi Endicott. Să nu eziţi să vorbeşti cu el, cu prima ocazie ce ţi se va oferi. Astăzi, când se simte mai bine, îi face plăcere să poată vorbi cu cineva despre acest subiect.

Uşa bibliotecii se deschise şi Talbot introduse pe Phyllis şi pe Sonia – Phyllis era adorabilă în costumul ei de călătorie de culoarea argintului, înviorat de o uşoară nuanţă trandafirie ca cireşele şi o pălăriuţă elegantă; Sonia era impresionantă în taiorul ei negru care-i scotea şi mai mult în valoare silueta subţire.

Se salutară şi zâmbiră afectuoase, aşezându-se liniştite în faţa uriaşului birou de acaju al canonicului care începu oficierea liturghiei. După terminarea ritualului şi schimbarea inelelor, Newell cuprinse pe Phyllis în braţe.

Apoi cu părere de rău îi dădu drumul şi o sărută pe Sonia, spunându-i că este un adevărat înger.

— Ascultaţi melodia clopotelor, interveni Talbot emoţionat, când atmosfera începu să tremure ia sunetele melodiei „Oh, Perfect Love”. Newell şi Sonia se luminară la faţă, când recunoscură melodia, dar Phyllis începuse o conversaţie cu canonicul, căci îi trecuse un braţ în jurul gâtului şi-i spunea ceva la ureche. Apoi îl sărută şi se apropie de Newell care o luă de mână. Urmă o clipă de tăcere.

— Nu e voie.ca preotul care a oficiat slujba, întrebă Phyllis în glumă, să sărute pe domnişoara de onoare?

Newell şi Talbot se asociară. la această propunere şi aşteptară ca Sonia... şi canonicul; să primească această provocare fără să ezite.

O tresărire de durere fugară umbri ochii îngânduraţi ai canonicului, când răspunse cu un zâmbet la propunerea lui Phyllis. Trăsăturile Soniei deveniseră grave. După o clipă de nehotărâre se apropie de el şi plecându-se, îl sărută cu tot respectul pe frunte. Harcourt îi luă amândouă mâinile în ale sale şi o clipă le ridică spre obrazul său brăzdat de riduri adânci, apoi îi sărută vârful degetelor. Nu schimbară nicio vorbă şi nici nu zâmbiră.

Talbot tuşi zgomotos şi le spuse că este tocmai timpul să se despartă, clacă vor să nu piardă trenul. Sonia care îşi regăsise buna dispoziţie, îi însoţi până la uşă, unde Phyllis şi Newell se opriră, pentru a le face un semn de rămas bun.

Acum plecaseră. Sonia se întoarse cu paşi înceţi spre birou şi supunându-se invitaţiei mute a canonicului, se aşeză pe scaunul din faţa lui.

Câteva clipe niciunul dintre ei nu zise nimic.

— Iată că şi afacerea asta s-a terminat cu bine! Glasul canonicului Harcourt tremura puţin, dar cu toate acestea se străduia să pară indiferent.

Sonia dădu din cap în semn de încuviinţare, şi rămase îngândurată, fără să ridice privirea spre el.

Urmă o nouă pauză.

— Prin urmare, începu din nou canonicul, dar se vedea limpede că nu s-a gândit niciodată la ce vrea să spună. Cred că acum îţi pot da şi dumitale drumul, ca să te întorci acasă.

Sonia ridică fruntea şi începu să-şi netezească degetele unei mănuşi pe care şi-o pusese.

— Mi se pare că mai sunt câteva vizitatoare care aşteaptă, adăugă el cu blândeţe şi pe un ton semnificativ.

Se ridică în picioare şi după ce-şi scoase pălăria elegantă, se îndreptă spre vestiar. Examinându-se în faţa oglinzii îşi potrivi la tâmple părul negru strălucitor. Când trecu prin apropierea lui, canonicul întinse mâna spre ea. I-o strânse emoţionată şi plecând ochii, îi închise şi se îndepărtă cu părere de rău, spre uşă.

Era ora cinci după-amiază şi mecanismul clopotelor din turnurile de la Trinity Cathedral băteau cu convingere ritmul – O, God, our help în ages past; our hope for years to come!

Sonia se opri, cu mâna pe clanţă şi sprijinindu-se de uşă. Ochii canonicului contemplau visători gravura lui Hoiman Hunt fixată pe perete şi el părea că ascultă cu toată atenţia glasul clopotelor.

Rămase nemişcată şi urmări cu ochii privirea canonicului îndreptată spre tablou, până când vibraţiile ultimei note triumfătoare se stinseră. Abia atunci deschise uşa şi o închise încet în urma ei.

„Puţini sunt cei care se întreabă re rol au în «marea paradă a vieţii)) – Profită de micile plăceri pe care le întâlnesc” în drumul. lor şi *se* revoltă împotriva decepţiilor; reacţionează fiecare în felul său faţă de evenimentele care-i interesează în calitate de indivizi.

Nu se consideră însă niciodată ca parte integrantă dintr-o anumită epocă. Nu sunt în stare să înţeleagă că înaintăm cu greutate; mergând ui d lângă altui, într-un convoi care nu se mai sfârşeşte şi că interesele. noastre chiar* despre care ne închipuim că ar fi extrem de importante, în realitate fac parte din scopul urmărit în

comun”.

Lei 120

ISBN 973 95310 – 3-i